

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROMAN

EMILY BARR

YOLCU

YOLCU

Herkes Lara'nın mutlu bir evliliği olduğunu düşünürken Lara monoton hayatından sıkılmıştır. Artık bir yalanı yaşıyordur ve yeni bir iş için çok uzaklara gitmesi gerektiğinde yolculuk yaptığı trende Guy'la tanışır. Hayatı tamamen değişir. Bir gün Lara arkasında hiçbir iz bırakmadan gece treninde ortadan kaybolur. Sadece arkadaşı Iris onun kayboluşuyla ilgili ortalıkta dolanan hikâyeye inanmaz ve onu bulmak için yollara düşer. Iris için bu seyahat onu tehlikeli sırlara götürecek bir maceranın başlangıcıyken Lara için yıllar önce başlamış bir seyahatin sonudur.

₺24.00

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 224 67 14 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

U335113

Giriş

Ocak

İki saat önce dönmüş olması gerekiyordu.

Gecenin ortasında birinin birden ortadan kaybolması olacak iş değildi ama onun kaybolduğu aşikârdı. Trene Paddington'da bindi -bildiğimiz kadarıyla- fakat Truro'da inmedi.

Kocasına, "İyi olduğundan eminim," dedim. Bu söylediklerim havada asılı kaldı çünkü sıradandı. Endişe içerisinde bir açıklama arıyordum. Hafızasını yitirmiş ya da uyurgezer olabileceğiyle ilgili bir açıklama yapsaydım hiçbir kocasını rahatlatmazdı.

"Umarım öyledir." Adamın yüzü kırışmıştı ve gözleri hafifçe kapanmış gözkapaklarının altına geri çekilmiş gibi görünüyordu. Karısının her an kapıdan içeriye girmek üzere olabileceğine dair ümidi yavaş yavaş kayboluyordu. Yüzü her nasılsa bir anda hem kırmızı hem de gri bir görünüme büründü.

Ne yapacağıma ilişkin hiçbir fikrim yoktu ve böylece, bir kez daha, kahve yapmaya başladım. Telefonuna bakıyordu; Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ses ayarını yükseltmesine ve sabit hattan aramasına karşın, sadece görmek için gelmiş olabilecek mesajları tekrar kontrol ediyordu.

“Sonraki tren yedi dakika içerisinde,” diye bildirdi. Kahve demliğini ocağın üstüne koyup altındaki gazı yaktım. Birkaç dolap kapağını açtım, yiyebileceği atıştırma bir şeyler arıyordum.

Başka birinin mutfağında olmak yani hiç tanımadığım bir adamın hayatındaki toptan çöküşün ilk anlarına balıklama dalmak garipti. Uçurumun neredeyse yarısındaydı, dayanıksız bir çimen yığının parmaklarıyla tutunuyordu.

Bir tabağa birkaç tane kremalı bisküvi koydum.

Buranın manzarası muhteşimdi ama her ikimizin de odaklanabildiğimiz yegâne kısmı ön taraftaki küçük istasyondur. Trenin frenlerinin gıcirtısı pek yakında varacağını duyururken ayağa kalktı, dikkatle bakarak ellerini uzun pencerenin camına bastırdı. Karısı trenin ucundan dolaşarak, küçük bir valizi -tekerlekli küçük bir valizi olduğundan emindim- çeke çeke şimdi ortaya çıksaydı, o ne yapmış olursa olsun affederdi. Nerede ve kiminle olduğuna, ne yaptığına aldırmazdı.

Bu sabah hava soğuk ve kuruydu ama şimdi gökyüzü hızlı hareket eden bulutlarla doluyordu. Sırasını bekleyerek yukarımızda kümeleniler; hâlâ sabah olmasına rağmen hava alacakaranlık kadar karardı.

İki vagonlu tren saniyeler içerisinde istasyonun sonuna ulaşmış birkaç yolcusunu indirirken nefeslerimizi tutarak bekledik. Çoğu yolcu bundan bir önceki durak, Falmouth Town'da trenden inmişti.

Peronun sonunda dört yolcu belirince kalbimin güm güm çarpmasına engel olamadım. Kır saçlı, tamamen yürüyüş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kıyafetli, sırt çantalı ve bastonlu bir çift kararlı bir şekilde otoparkın karşı tarafına yöneldiler. Sahil yoluna doğru gittiklerinden emindim. Kolunun altında kaykay olan genç bir erkek onların ardından aylak aylak yürüdü; kalın bir ceket giymiş, atkı ve yün şapka takmıştı. Son olarak, bir kadın vardı.

Benzer yaşlardaydı ama ufak tefek ve kararsızdı. Biz, onu izliyorken etrafına bakındı ve otoparkın kenarında durdu, bir şeyi bekliyordu. Sirtında bir çanta vardı. Bir araba onun önüne yanaşınca dek ikimiz de dikkatle baktık ve birdenbire kadın gülümsedi, rahatladı, önde oturmadan önce çantasını içeriye atmak için arka kapıyı açtı.

O değildi. Elbette değildi. Onun olmasını ummuyordum artık.

Yağmur sulusepken biçimde pencereye tıklamaya başladı.

“Polisi aramamız gerekiyor,” dedim. Duymamazlıktan geldi.

Birinci Bölüm

Lara

Ağustos

Sam balkonda yanımda dikildi ve korkunç annesinin Noel için bana verdiği kulplu büyük yeşil bardağı uzattı. Bir tren aşağıımızdaki istasyona yanaştı. Trenin iki vagonu vardı. Perona yaşamış en büyük trendi.

Sam sahte bir resmiyetle, “Bir fincan çay,” dedi ve onu reddedemedim. “Umarım beğenirsiniz.”

Beğenmezdim ama elbette ki öyle söyleyemezdim. Fincanı her iki elimle avuçladım ve doğru bir ifade takınmaya çalıştım. Sam hangi tür kulplu bardakları sevdiğimi ve bunun kesinlikle onlardan biri olmadığını da biliyordu. Böylesine saçmalıkları önemseddiğimi ona anlatamazdım. Anlatmayı denersen şaşkınlıkla gözleri faltaşı gibi açılırdı.

“Teşekkürler,” dedim.

Tırabzana yaslanırken kollarımızın ön kısımları temas etti ve şehrin öbür tarafına baktık. Güneş istasyondaki trende, onun arkasındaki iskelede ve limanı kucaklayarak kıvrılan şehirde parlıyordu. Işık tam oradaki suda ışıldıyordu ve parlaklığın göz kamaştırıcı minik benekleri dalgaların hareke-

tiyle gelip gidiyordu. Halicin diğer yanında, ağustos için bile alışılmadık haliyle, Flushing'in ağaçları, tarlaları ve konakları sıcaklıkta korlaşıyordu. Martılar iskeledeki alt ambarlardan birinin çatısında bir düzene göre duruyorlardı. Sanki güneş banyosu yapıyor gibiydiler. Bedenimdeki neredeyse rahatsız edici ısı, havadaki normalde farkına varmadığım tuz, sudaki güneş parıltısı bana, ansızın, çoktan unutulmuş çocukluk tatillerini düşündürdü.

“Çocuk kitaplarındaki bir resme benziyor, değil mi?” dedim. “İstasyon. Yük gemileri. Savaş gemileri. Yelkenliler. Arabalar. Kamyonlar. Altında bir şeyler yazıyor olmalı.” Otoparka bakıyordum. “Kaç tane farklı taşıt görebiliyorsun?..”

Sam işaret ettiğim nesnelere değil; bana sabit gözlerle bakıyordu, bu nedenle ona bakmak için başımı çevirdim.

Sam, “Evet,” dedi. “Şu kavrayıcı şey.” İskeledeki gereçleri gösterdi. “Ve malzemeleri kaldıran devasa metal şeyler. Resimli kitaplar gibi.”

Elimi uzatıp onun koluna dokundum. Tüyleri canlı ve sarıydı. Bu bile uzak durmaya çalıştığım konuya bizi daha fazla yaklaştırmıştı çünkü bunun hakkında söylenilecek pek bir söz yoktu. Çayımı yudumlayarak konuyu değiştirdim ve solumuzdaki evleri işaret ettim.

“Ve ta ötede. Kaç tane farklı yaşam görebiliriz? Binlerce ev. Tüm şu pencereler. Onların ardında yaşanan olaylar. Oralarda hayal gücünün ötesinde daha garip şeyler olduğuna bahse girerim.”

Sam evlere gözlerini kısarak baktı. “Benim veya herhangi birinin hayal gücünden daha mı fazla?”

Olabildiğince hızlı, “Herhangi birinin,” diye açıkladım.

Sam çay fincanını öteki eline geçirdi ve bir kolunu omzuma koydu. Ona yaslandım. Sam bir ayı kadar büyüktü, iriydi ama şişman değildi. Onun bu özelliğini daima beğenirdim. Kendisiyle ilgilenecek güçlü bir erkek isteyen türde kadın olma fikrinden irkilsem de onun kuvvetinden hoşlanıyordum.

“Bu öğleden sonra bir arkadaşım gelecek. Söylemiştim, hatırladın mı?” dedim. “O feribotta tanıştığım.”

“Ah evet. Söyledin. Adı nedir, bir kez daha söyler misin?”

“Iris.”

“Evet. Iris.”

Sam pek memnun değildi. Başka birinin hayatımızın parçası olmasından hoşlanmazdı. Arkadaşlarımız gerçekten yoktu. Iris’i ısrarla davet etmiştim çünkü bu durumu değiştirmek istiyordum.

Sam, “Geçirdiğimiz bunca zamandan sonra bu ilk defa olacakmış gibi geliyor,” dedi. Sesi gergin çıkıyordu. “Bilirsin. Çok fazla konuşmamak iyidir. Planlarımızı yaptık ve kader yüzümüze güldü.” Bundan sonra söyleyeceklerine kendimi hazırladım. “Her şeyin bir nedeni vardır,” diye devam etti. “Ve hepsinin bizi birbirimize yaklaştırmak için meydana geldiğini düşünüyorum çünkü oralarda bir yerde, belki de Çin’de bir çocuk vardır. Ya da Himalayalar’da, senin daima söylediğin gibi. Bize ihtiyaç duyan bir çocuk. Bu olmalı, bundan eminim.”

“Bunu büyük bir mesele haline getirdin.”

“Ah. Özür dilerim.”

Derin nefes aldım. “Tamamdır,” dedim. Sam bu küçük nutuğu daha önce yüzlerce kez çekmişti ve belki de haklıydı.

Belki kısırlık ve başka her şey, iste o belirsiz, tanımlanamaz

“neden” yüzünden olmuştu. Belki Nepal’deki bir dağ yamacında alınına bizim olması yazılmış bir çocuk vardı. Gidip bulmak için bir uçağa binme seçeneğimiz dahi yoktu. Herkese para dağıtan visa kart bile bizi yarı yolda bırakmıştı.

Sam haklıydı: Himalayalar hakkında daima konuşuyordum. Oraya gitmeye, dağ yamacında bir ev kiralamaya, zindeleştiren temiz havada aylarca yaşamaya, yürümeye, bakmaya ve var olmaya daima özlem duymuştum. Bunu yarın yapabilirdim; fakat onunla ne yapacağımızı bildiğimizden daha fazla paramız olduğunda dahi gitmemiştim çünkü kocam bunu asla arzu etmemişti. Beni daima “uygun bir tatil” olarak adlandırdığına yönlendirmişti.

Belki de bebeğim gerçekten beni bekliyordu ama ben ona ulaşamıyordum. Bu düşünce huzurumu kaçıırıyordu.

Sam, “Seni seviyorum,” dedi. “Beş parasız ve çocuksuz olarak tüm haklardan yoksun kalmış olabiliriz fakat seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” diye aceleyle karşılık verdim.

“Lara.”

Güneşi hem çıplak kollarımızda hem de başlarımızın üst kısımlarında hissederek birbirimize yaslandık ve manzarayı seyredip çayımızı içtik. Söyleyecek fazla söz yoktu.

Ara sıra çığlık atardım ve şimdi de çığlık atmak istiyordum. Bunu fırsat buldukça, mümkün olan en yüksek sesle yapardım ama Sam evdeyken bu kesinlikle söz konusu değildi. O yanımdayken öfkemi bastırıp içimde tutardım. Ona karşı dürüst davranamazdım ve evliliğimiz de onun düşündüğü gibi değildi. Sam yorgun fakat iyimser bir aşkla sırlıslıkla âşık; harika olacak yeni yolculuğumuza çıkmaya hazır olduğu-

muza düşünürdü. Ailelerimizden yüzlerce kilometre uzakta, Cornwall'da, her zaman beraber olacağımızı düşünürdü. Bir bütün olduğumuza inanırdı.

Bekâr olmayı yeğlerdim ama bunu söyleyemezdim. O bebeğe sahip olmayı beceremediğimiz için gizliden gizliye hoşnuttum. Bunu duysa Sam'in kalbi kırılırdı. Aramızda özel bir sorun yoktu: birbirimize karşı sadakatsiz değildik ve Sam bana karşı inanılmaz, yalakalık derecesinde can sıkıcı olmanın dışında bir şey yapmamıştı. O zamanki aklıma uyarak yanlış erkekle evlenmişim ve bu, benim hatamdı, bir çıkmaz-daydım.

Her zaman bir kaçış planımın olduğunu bilse ne yapardı acaba? Her an gitmeye hazırdım. Onun yüzünden değil ama işte, hazırdım.

Eğer bir bebek olursa, onun bana yeni bir odak noktası ve ve sevmek için bir sebep vereceğini, bunun da hayatımdaki her şeyi çözeceğine kendimi inandırmıştım. Hayatın böyle yürümeyeceğini gerçekten biliyordum. Bu doğmamış bebek için şanslı bir durumdu.

Yarım saat sonra dünyanın en uysal ev kadınına benzediğimi anladığım için yüksek sesle kahkaha attım: bir kekin iki yarısını fırından çıkarıyor, ucuz çiçek desenli fırın eldivenlerini kullanıyor ve fırırlı bir önlük takıyordum. Kendimi başkasının hayatına burnunu sokan biri gibi hissediyordum. Kılık değiştirmek için dünyevi bedene bürünen, bilimkurgusal bir yaratıktım. İçeride Sam'in neredeyse hiç tanımadığı biri vardı. Yaratık çirkin, kızgın, soğukkanlı, hayal kırıklığına uğramış ve alaycıydı. Onu saklı tutmaya uğraşıyordum çünkü Sam onun salıverilmesiyle gelecek olanı hak etmiyordu.

İşin doğrusu, kocamı sevmiyordum. Onu hiç sevmedim. İyi günde ondan hoşlanırdım. Onun benden çok daha iyi bir insan olduğunu görebiliyordum ve bu, onu daha da fazla küçümsememe yol açıyordu. Ayrıca bu, her nasılsa, onu bırakmamı engelliyordu. Yaptığı çaydan nefret ediyordum: bir çay poşetiyle artık bej rengini almış, ılık sulu süt. Çayı içtiğimde gizlice yüzümü buruştururdum fakat içerdim çünkü ona beğendiğim tarzda yaptırmak için beş yıl çabaladıktan sonra vazgeçtim.

Sam vinci “ucundaki kavrayıcı şey” ile “malzemeleri kaldıran devasa metal şey” olarak adlandırdığında, Londra’ya dönüş yolu boyunca çılgık atarak koşmak istedim. Telefon şarj cihazına “fişli şey” ve uzaktan kumandaya “televizyon için düğmeli şey” diyen bir adamla evliydim. Bu neredeyse sevimli bir alışkanlık olduğu andan beri beni cinayetin eşğine getiren bir sevgiydi artık. Defalarca dişlerimi kenetlemek ve kendimi hiçbir şey söylememeye mecbur etmek zorunda kaldım.

Yıllarca Nepal’de dağ yürüyüşü tatilini önerdim, bunu dünyadaki diğer her şeyden daha fazla istediğimi bilmesine karşın Sam neden yapılamayacağına ilişkin gerekçeler bulmayı aralıksız olarak sürdürdü: hastalık hastası bir “kötü diz”, yükseklik korkusu, işin dışında yeterli zamanın olmayışı. Beni daima Kanarya Adaları’ndaki veya Fransa’daki kumsallara yönlendirdi ama burada kumsallarımız vardı ve zaten kumsallar sıkıcıydı. Ben dağları istiyordum.

Kekin iki yarısı da kusursuzca pişti. Londra’dan Cornwall’a taşındığımızda hâlâ paramız olduğundan, üstü ocaklı bir Smeg fırın satın almıştık. Bütün birikimimizi üç sonuçsuz yapay dölleme dönemine dökmek üzere olduğumuza dair hiçbir fikrimiz yoktu. Fikrimiz olsaydı, binlerce sterlin daha

ucuz bir fırınla yetinirdim ve bu özel kekler daha az esnek olabilmesine karşın güzel olurdu. Doğanın planlarımızla uyuşamayabileceği ikimizin de aklına kesinlikle gelmedi.

İşleri yoluna koyan başarılı ve şahane süper insanlar olduğumuzu düşünüyorduk. Bir aile kurmak için Falmouth iskelesinin yukarısındaki küçük bir eve taşınan Londra profesyonelleriydik. Sam bir kızımızın, sonra bir oğlumuzun ve daha sonra cinsiyet tercihi olmaksızın bir üçüncü çocuğumuzun olmasını istiyordu. Çocuklarımız sarışın ve sağlıklı olacak, küçük sandallarda denize açılmayı öğrenecek ve kumsalda top oynayacaklardı.

İki keki soğutmak üzere tel rafına yatırdım ve tepsiyi ıslatmak için eviyeye koydum. Bu dünya işlerinde iyiydim. Beni izleyen hiç kimse şüphelenmezdi. Garip, kılık değiştirmiş şeytani bir uzaylı.

Iris'in de hakkında karışık duygular beslediği bir erkek arkadaşı vardı. Beni ona çeken buydu. İkimiz de bunun farkına varmıştık; farkına vardığımızdan emindim. Bu kekleri Iris'e pişirmemdeki neden aynıydı.

Bazen Sam'i sevmeyi dilerdim fakat sevseydim kendim olamazdım. Kendim olmayı, bir yalanı yaşamayı, doğru şeyi yapmak için cesaretimi toplamaya çabalamayı onun gereksinim duyduğu aptalca gülümseyen kadına tercih ediyordum.

Mutfak düzenliyen ve Sam'in aşağıdaki bahçede çimi kestiğini balkondan gördüğümde, epostamı kontrol etmeye koştum. Bir kez daha dış dünyayla yegâne bağlantım, güvenilir arkadaşım *moneysupermarket.com*'du.

Oturdum ve yazmaya başladım. Kalbim öyle sert çarpıyordu ki onu vücudumun her yanında hissediyordum.

Bunu gönderdikten sonra gönderilen mesajlar dosyasından sildim. Sam eposta hesabımı asla incelemezdi ama ihtiyatlı davranmaktan hoşlanıyordum.

Kapı zili tam üç buçukta çaldı ve kapıyı açıp Iris'i gördüğümde, aniden sevinerek sııttım. Biriyle acilen doğru dürüst sohbet etmezsem, büyük ihtimalle kocamı uykusunda öldürecektim.

Iris bacaklarını açıkta bırakan bir etek giymişti ve kolunda bir bisiklet kaskı sallanıyordu. Saçı uzun, kalın ve karışıkı. Koyu kahverengiydi fakat uçları sarıydı.

Merhaba yerine, "Bu etekle mi pedal çevirdin?" dedim.

"Farkında bile değilim. Manzarayla ilgilenen olduysa, onlara iyi şanslar. Yine de ilgilenmediklerinden kesinlikle eminim."

"İçeriye gel."

Şehirdeki kadınları; okul annesi tipleri, burada yaşamayı ve tasarımcı, yazar ya da ressam olarak mesleki bir yaşam sürdürmeyi başarabilen sanatçı kadın tiplerini görüyordum; böyle bir arkadaş grubum olsaydı daha fazla mutlu olacağımı sık sık düşünüyordum. Tepenin hemen dibindeki barda oturabilir, kokteyller ve şişeler dolusu Pinot Grigio içebilir, can sıkıcı kocalarımızla ilgili gülebilirdik. İnsanların yaptıkları buydu.

Iris o yöndeki ilk adımımıdı. Sanırım benim yaşlarımdaydı veya biraz daha büyüktü. Onun tuhaflığını seviyordum. Çileden çıkarıcı erkek arkadaşından haberdardım. Onunla henüz tanışmamıştım fakat tanışmak istiyordum.

Iris gülümseyerek bakarken, onun gördüğü şeyi merak ediyordum. Elbisenin altına tayıt giyen, manzaralı evdeki

pencereye bitişik masaya çaydanlık koyan ve kusursuz bir Victoria pandispanyası taşıyan mükemmel küçük sarışın ev kadını mı görüyordu?

Yoksa ölüm saçan şeytani uzaylı mı gözüne ilişiyordu? Sormak istedim.

Soramadığım için, “Nasılsın?” dedim.

Iris, “Ah, iyiyim,” yanıtını verdi. “Harika, aslında. Bisiklet zindeleştirir.” Parmaklarını saçına geçirdi.

“Bir hayli tepelik, değil mi?”

Iris başıyla onayladı. “Keyifliydi. Bir uçuşuma çıkarken canın çıkar, sonra bisikletten inmenin keyfini alırsın ya da bunun tam tersi. Eğer tersiyse, aşağıya cesaret edebildiğinde hızlı inersin ve yavaşlamaya başlarsın. Trafikte çelik gibi sinir gerekir fakat buna değer. Yıllardır pedal çevirmedim çünkü korkuyordum ve sonra düşününce bunu yapmadığım için kendime öfkelen dim. Aman kime ne? Yalnızca bir gün yaptım ve harikuladeydi.”

Bakındım. Sam hâlâ dışarıdaydı.

“Bak, kek yaptım. Bütün o üniversite yılları işe yaradı. Birer fincan çay içebiliriz ya da bir kadeh prosecco’yu mu yeğlersin?”

Yüz ifademden ne istediğimi anlayabileceğini ve kendisinin de bunu istediğini biliyordum.

Iris, “Pekâlâ, prosecco nefis olur,” dedi. “Eminsen.”

“Ah, eminim.”

“Hiç kimse bir bisikletlinin çakırkeyf olup olmamasına aldırmıyormuş gibi görünmüyor. Buna karşı bir yasa var ama inciteceğin tek kişi kendinsin. Polis in seve seve yapacağı daha iyi işleri var.”

“Erkek arkadaşın bisiklete bilir mi?”

Iris küçük bir baş onayı verdi. “Binerdi. Bu günlerde pek fazla binmiyor. O... hımm, biraz kendi kabuğuna çekilmiş biri şimdi.”

Dahasını bilmek istiyordum fakat onun yerine hoşla gidici bir “pof” sesi çıkaran şişeyi açtım ve oturduk. Sam’le birlikte bu evi, yani gelecek aile yuvamızı satın aldığımızda, evin fırıl fırıl halıları ve evin içinde fazlasıyla modası geçmiş bir sahil hissi vardı. Asgari işi yaptık çünkü olduğu haliyle beğenmiştim. Yine de halılar gitti ve vernikli döşeme tahtaları geldi. Artex gitti ve onun yerini sıva işi aldı. Korkunç şömine gitti ama ne olursa olsun ev güzeldi. Onu birisine göstermek hoştu.

Çocuklarımız olduğunda daha fazla yatak odası, bir oyun odası, bir ağaçevi ve pek çok başka şey yapmak için genişleyecektik. Sam pencerelerdeki yapışkan parmak izleri hakkında hayal kurardı ama pencereler bozulmadan kalmıştı.

“Bu olağanüstü.” Iris manzaraya bakıyordu.

“Buna asla gerçekten alışamazsın çünkü her gün farklı.”

“Doğrudur. Burada yaşasaydım sadece pencereden dışarıya bakardım.”

“Benim yaptığım da hemen hemen bu.”

Iris güldü fakat ben ciddiydim. Yapacak başka hiçbir şeyim yoktu. Bir idare işi dahi bulamamıştım. Bir işyerine başvurduğumda idareciler hep aynı karşılığı veriyorlardı: “gereğinden fazla nitelikli.” Niteliklerimin fayda sağlayacağı hiçbir iş yoktu henüz. Alanımdaki her pozisyon, emlak ve mimarlıkta zaten tutulmuştu. Asda’da çalışmayı düşünmüştüm fakat Sam beni durdurmuştu.

“Düzeltili nasıl gidiyor?” Bunu anımsadığıma memnundum. Iris ve ben bir öğleden sonra St. Mawes’e giden feribotta tanışmıştık. Çene çalmış ve ikimizin de sadece gemi yolcu-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

luğu için oraya geçici bir hevesle gittiğimizi keşfetmiştik. Oraya vardığımız zaman, sert rüzgârda gezindik ve Iris'in saçları bütün yüzüne eserken; benimki bile tokaları ve firkelelerinden kurtuldu. Sonra gidip yan yolun yukarısındaki karanlık küçük bir barda oturduk ve bira içtik. Bar sıradan ve kötüydü ama hoşuma gitmişti.

Iris, "Ah, iyi," dedi. "Evden çalışmayı seviyorum. Kendi saatlerimi düzenleyebiliyor, iş yaşamımı yönetebiliyorum." Güldüğünde yüzü yukarıya doğru kıvrıldı ve bu bana bir bebek gülüşünü düşündürttü. "Kulağa, seks hatları işletiyormuşum gibi geliyor, değil mi? Ya da bir web kamerasının karşısında poz veriyormuşum gibi. Adli kitaplar uzmanlık alanım. Rock and roll. Ama iyi gidiyor, teşekkürler. Günlük tutsam dünyanın en sıkıcı günlüğü olur. Her gün tamamen aynı."

Ona, "Günlük tutardım," dedim. "Eskiden hayatım ilginçken. Günlüğü yeniden okuyamazsın, değil mi? Yani çok fazla irkilmeden okuyamazsın. Fakat bir bakıma işin hoşnut edici olmalı?"

"Evet. Bazı günler. Doğru ruh haline girmek zorundasın. Radyomda her zaman BBC 6 açık, böylece daima müzik çalışıyor; ayrıca -ve bu benim için oldukça önemli- erkek arkadaşım da etrafta. Laurie. O da evden çalışıyor, böylece hep beraberiz. Her ikimiz de müzik seviyoruz. Burası keyifli küçük bir dünya. Sen 'sıkıcı' diyebilirsin ama bana uygun."

Ona bir kadeh prosecco uzattım. "Şerefe," dedim.

Iris de "Şerefe," diye karşılık verdi.

İçkiyi yudumladım ve o anda anladım ki çok kolay alkol bağımlısı olabilirdim. Her öğleden sonra içmeyi bir alışkanlık haline getirmek bir hayli mantıklıydı.

“Bu yüzden mi yalnızca ikinizsiniz?” dedim. “Bizim gibi. Sam ve benim.”

Iris, “Evet,” dedi. “Kendi küçük dünyanıza çekiliyor-sunuz, değil mi?”

“Bunun seni boğduğunu hissediyor musun?”

“Aslında yalnız yaşayan biriyim ve Laurie de öyle. O, ben ve kediler. Bu herkese göre değil fakat bizim için işliyor. Eğer farklı bir dönemde doğsaydım, rahibe ya da dağdaki mağarada yaşayan vahşi kadın olmak benim için biçilmiş kaftandı.”

“Budock’daki mağaranda yaşıyorsun.”

“Doğru.”

“Fakat kendi başına yaşamıyorsun.”

“Hayır.”

“Kaç kedi?”

“Sadece iki.” Iris bana baktı. “On sekiz diyeceğimi mi sanıyordun?”

“Yalnızca merak ediyorum.”

“Neyse ki o kadar fazla değil. Desdemona ve Ophelia. Bizim trajik kadın kahramanlarımız. Dramdan hoşlanıyorlar. İki tane benim için yeterli.”

Sam ağır adımlarla odaya girdi.

“Tünaydın, hanımlar!” Gösterişsiz beyaz tişörtü terden dolayı üstüne yapışmıştı. Sadece Sam gösterişsiz beyaz bir tişört giyerdi. Bu tişört, gündüzleri John Travolta’nın sırtında etkili olurdu ama kocamda renkliliğin eksikliğine işaret ediyordu.

“Sam.” Ayağa kalkıp elimi koluna koydum. Ani bir idrak parıldamasıyla, elimi koluna sık sık koyduğumun farkına vardım. Temasin mümkün olabildiğince kısa sürmesine bağlı bir rıza gösterme yöntemiydi bu. “Sam, Iris, Iris, kocam Sam.”

Tokalaşmak için elini uzattı fakat Iris ayağa kalkıp onu yanağından öptü.

Sam ona, “Siz ikiniz gemide tanışmışsınız,” dedi. “Lara söyledi. Görüyorum ki içki içiyorsunuz!”

Cep telefonumun çaldığını işittiğimde, Iris kibarca yanıt veriyordu. Eski moda zil tonu, havayı boydan boya kesti ve ona doğru koştum. Telefonum nadiren çalardı.

Ekrandaki isime baktım. Sonra telefonu kapıp balkona koşarak çıktım. Kalbim güm güm çarpıyordu.

“Leon.” Kapıyı arkamdan sımsıkı kapadım. Hava soğuk ama zindeleştiriciydi. “Nasılsın?”

Beni her halimle tanıyan adam, vaftiz babam, “Lara,” dedi. “Bunları geçelim. İstedığinin bu olduğundan emin misin?”

Leon anlamıştı. Bunu sesinin tonundan biliyordum.

“Evet. Lütfen, Leon. Mecburum. Böyle devam etti-remem.”

Sam’e dik dik baktım, kadehimden gergin bir yudum almasını ve kendisine kocaman bir dilim kek kesmesini izledim. Sam oturdu ve yemek masasındaki yabancı kadına soracağı sorular için kendi aklına gözle görülür bir biçimde eziyet etti. Keşke Iris’in varlığından rahatsız olduğunu bu denli açığa vurmasaydı.

“Öyleyse senin için bir şeyim var.”

“Söyle,” dedim.

Ben halicin yukarısında fark edilir şekilde ilerleyen morumsu bir buluta dikkatle bakarken, Sam konuşmaya başladı. Önümde yeni bir gelecek vardı.

2

Banyonun kapısını kilitledim. Bunu söyleme alıştırması yapıyordum.

Yansımana, “Bir işim var,” diyordum. Bunun ağzımdaki hissi hoşuma gidiyordu. Barındırdığı potansiyeli aklım güçbela alıyordu. Sam’in tepkisini gösterme tarzından nefret ediyordum.

Ona şimdi söylemem gerekiyordu. Sam bir nedenden ötürü diken üstünde olduğumu biliyordu. Leon’la konuşmamı bitirdiğim andan beri biliyordu, masaya geri dönmüştüm ve prosecco’ mu bir dikişte içmiştim.

Sam, “Ne oldu, Lara?” diye sormayı sürdürdü ve ben büyük parlak gülümsemelerimden biriyle, “Hiç,” dedim.

Yansımana bir kez daha, “Bir işim var,” dedim. Söylerken karamsar görünüyordu ama tüm yeni dünya sayesinde gözleri ıslık ıslık. Ona cümleyi doğru düzgün söyleme uygulaması yaptırıyordum. İş sahibi olmak iyi bir şeydi. Kendimi en çarpıcı kısmı eklemeye zorladım: “Bir işim var ve Londra’da.”

“Lara?”

Kapağını kaparken tuvaletin sifonunu çektim ve başıboş bir çift saç tutamımı fırketeyle tutturdum. Iris eve gitmişti.

Sam'e bir şey söylemek zorunda olduğumu fısıldadığımda birdenbire gidivermişti. Hamile olduğumu düşünüyordu muhtemelen: bunu daha sonra düzeltercektim.

“Yakında!” diye seslendim.

Bir işim vardı ve Londra'daydı. Bunun gerçekliği bile şaşırtıcıydı.

Ben Londralıydım ve orası burnumda tütüyordu. Orada doğmuştum ve orada büyümüştüm. Sam ve ben orada tanışmıştık; tüm saatleri metroda geçirdiğimiz ve hamile kalamadığım gerekçesiyle aniden ayrılmadan önce orada üç yıl yaşamıştık. Suçlunun bizden daha ziyade ortam olduğu sonucuna varmıştık. Bizi itip kakan, acele etmeye zorlayan bütün diğer insanlardı. Ruj, alışveriş, kirlilik, yatak odamıza yakın geçerken üst katındaki insanların göz seviyesinden içeriye kısa bakış attıkları otobüsler; parktaki gezinin hoş olması ama şehirden çıkmaya değecek bir bahane olmaması nedeniyle ev yolunda akşam yemeği kapmak için Sainsbury'nin Yeri'ne yapılan koşuşturmalar...

Elbette, o eski klişe vardı: Londralılar olarak, biz tiyatroya, galerilere, müzelere nadiren giderdik.

Cornwall'da yaşadığımızdan, başkente bir gezi hoş bir sürpriz olurdu: bir buçuk yıldır gitmemiştik. Orası keyiflendirici imkânlarla doluydu. Orada benim için çok fazla imkân vardı artık. Onlara ulaşabilirdim.

Taşınma doğal olarak Sam'in fikriydi. Sam bir pazar sabahı, pijama altını ve beyaz tişörtlerinden birini giymiş olarak aşağıya indi ve beni işe yoğunlaşmış halde buldu.

Kahve makinesine doğru mahmurca ilerliyorken, “Kaçta kalktın?” diye sordu.

“Bilmem.” Ona odaklanmaya, gülümsemeye çalıştım. “Beş gibi sanırım. Yüklemler yaptım. Neredeyse bitiriyorum.”

“Ah, Lara.”

Ona bakmak için döndüm. Kendisine ılık bir fincan kahve doldururken sırtı bana dönüktü. Sabahları erken çalışmayı seviyordum. Sam bunu kesinlikle anlamamıştı. Ona söylemekten dilimde tüy bitmişti fakat bana daima bilmişçe bakmış ve mutluymuşum numarası yaptığımı varsaymıştı.

“Ne?” Bir çaba sarf edip işimi uzaklaştırmıştım. Sam gelip masada benimle beraber oturmuştu. Soğuk olmasına karşın kahvemi elime almış ve bir rahatlama işareti olarak turmuştu.

Sam tekrar, “Lara,” demişti. Yüzü uykudan buruşmuştu. “Bu, işe yaramaz. Biliyor musun? Eğer bir aile kuracaksa işe yaramaz. Sadece birkaç ay geçti. Daha az stresli hayatlar sürdürmemiz lazım. Londra’dan kurtulmamız lazım. Başvurabileceğim bir iş ilanı var.”

İç çekmiştim. Sam daima büyük tasarılar ileri sürme eğilimindeydi ve anlayabildiğim kadarıyla bu da onlardan biriydi.

“İş nedir?” Hampshire veya Surrey’de kasvetli bir şey olmasını beklemekteydim.

Sam gülümsemişti.

“Falmouth’daki lüks yat inşaatlarında. Falmouth’u araştırıyorum. Yaşamak için harika bir yer olur. Bir aile için kesinlikle kusursuz.”

Buna gülmüştüm. “Doğru. Gidip Falmouth’da yaşayacağız. Birdenbire. Falmouth nerede? Devon’da mı? Ben ne yapacağım?”

Sam ayağa kalkıp iskemlemin arkasında durmuştu. Aşağıya eğilip kollarıyla beni sarmıştı.

Saçıma, "Cornwall," demişti. "Sen de, sevgilim, bir bebek sahibi olacaksın."

Hafifçe, "Elbette," demiştim. "Sen iş bulacaksın, öyleyse. Ve bunu deneyeceğiz."

Bunun önceden belirlenmişçesine sorunsuz olacağını bir an bile düşünmemiştim yoksa daha az küstahlık ederdim. Sam iş teklifi almıştı ve biz buraya taşınmıştık. Gemi inşaat mühendisleri onun bir an önce başlamasını istemişlerdi ve vakit kaybetmeden evimizi satmıştık. Hem de çok iyi bir fiyata.

Londra'daki işlerimizden ayrılmıştık ve arabamızla batı istikametinde yol almıştık. Batıya vardığımızda, arabamızı biraz daha batıya sürdükten sonra aynı yönde yol almayı sürdürmüştük. Nihayet, olası en uzak batı noktasına kırk kilometre kadar kala, yeni evimizin dışında park etmiştik ve yeni hayatımıza başlamıştık.

Cornwall'daki yaşamı pek çok bakımdan beğenmiştim. Falmouth'u seviyordum. Bir ailem ve entelektüel çalışmamı devam ettireceğim bir işim olursa, buradan hoşnut kalabilirdim. Kumsallar, tarlalar, orman ve küçük dükkânlar vardı. Daha büyük yerlere giden bir treni kolaylıkla yakalayabilirdin. Ülkenin geri kalanının çoğundan uzak olma hissi hoşuma gidiyordu. Uzak olan Falmouth değildi, başka her şeydi.

Ama burada olmak, sadece ben ve Sam varken; bebegsiz, yakın arkadaşsız, işsiz hiç de iyi değildi. Şimdi kırka, otuza olduğumuzdan daha yakındık ve ben böyle belirsizce yaşayamıyordum. Falmouth iyiydi. Ben iyiydim. Sam ve ben, her neredeysek, iyi olmayacaktık artık.

Sam üst kattaydı çünkü evimiz bir tepenin yamacında baş aşağı inşa edilmişti. Onu mutfakta prosecco kadehlerini ve kek tabaklarını yıkıyorken buldum.

Sam, "Hey," dedi.

"O şeyi bitirmedik." Buzdolabından aldım ve ışığa tuttum. "Bitirelim. Haydi."

Sam'in kahkahası belli belirsizce gergindi. "Saat beş bile değil, Lara ve sen zaten bol bol içmişsin. Ciddi misin?"

"Evet. Haydi. Şu kadehleri kurulayacağım. Hadi."

"Mesele nedir?"

Onu oturtacak ve ona özenle anlatacaktım fakat sonuçta ağzımdan kaçırdım.

"Leon telefon etti," dedim. "Bunu biliyorsun. Iris buradayken. Sam, bir iş teklifi aldım. Londra'dan, Sally'nin şirketinden. Aynen eskiden yaptığım gibi. Southwark'teki bir projenin başına geçmemi istiyorlar. Onlar sadece yeri satın almış. Gerisi benim işim. Ekip kurmalıyım, tasarımları ayarlamalıyım ve gerekli izinleri almalıyım. 6 aylık bir iş olacak. Kısa dönem."

Durdum, ona baktım ve bekledim.

"İmkânsız."

Bunu biliyordum. "Bunu bir düşün, Sam. Para inanılmaz olacak. Altı ay. Sonsuza dek değil."

"Fakat Londra'da. İşimden ayrılamam. Yani gidip yılın yarısı Londra'da yaşayamayız, değil mi?"

Köpüklü ağız dolusu içkiyi mideme indirdim: tadı su katılmış gibi ve metalikti.

Dünyadaki en makul kadınıymış gibi konuşarak, "İşinden ayrılamazsın," diye onayladım. "Ama ben trenle gidip gelebilirim. Olivia'nın yanında ya da anne ve babamla birlikte

kalacağım. Bir tren var. Gece treni. Pazar günü ona binip cuma gecesi eve gelebilirim. Hafta sonları harika vakit geçireceğiz.”

“Hayır.” Sam’in sesi tekdüzeydi. “Lara, bu mümkün değil. Her şeyden kurtulmak için Londra’dan taşındık. Evlat edineceğiz. O sıçan yarışına geri dönmeyeceksin. Londra’da o işi yapabilecek nitelikli binlercesi varken, senin yapman için hayatını altüst etmeni niye istiyorlar ki?”

Benim için önemli olan, bunun bana kendimi nasıl hissettirdiğini Sam’in anlamamış olmasıydı.

“O işi yapmak istiyorum.” Sesimi bütününle sakın tuttum. “Beynimi kullanmayı özlüyorum, Sam. Bebek sahibi olmakta başarısızlığa uğradım. İş, yapabildiğim bildiğim bir şey. Burada kimse beni işe almıyor. Çalışmak istiyorum. Ve borçlarımızdan altı ayda kurtulabiliriz.”

O işi alacaktım, Sam’den ayrılmak zorunda kalsam bile. Bu sırdan ötürü şiddetli suçluluk duyuyordum. Sam’in karşı çıkmasını zaten umuyordum. Belki de onu terk etmem gerekecekti.

“Ah, Lara.” Sam bunu söylediğinde zaferim somut bir hal aldı.

İçkimi içtim. Sam de aynısını yaptı. Bana kederli gözlerle baktı. Onu bir kere daha hayal kırıklığına uğratmıştım. Dışarıda, güneş sudan yansıyor. İki güvercin balkon trabzanına kondu. Vinç, içinde kim bilir ne olan dev gibi kare bir konteynırı, kim bilir nereden gelmiş bir geminin güvertesinden almış kendi etrafında dönüyordu.

Sabahın erken saatlerinde, dışarıdaki dünya uyanmaya henüz başlamışken aniden uyanıverdim. Sam bana doğru koştu,

kibarca horluyordu, yastıktan ötürü yüzü pembe ve buruş buruştu.

Londra'ya gidiyordum. Hayatım yoğun olacaktı. Ben sürekli hareket halinde olacaktım. Bu her anlamda kolay olmayacaktı. Eskiden çalıştığım gibi çalışmak zorunda kalacaktım ve işten ayrı kaldığım yıllarımdan sonra kendimi kanıtlamam gerekecekti. Londra'ya gitmek, kendimi tekrar profesyonel bir kadına dönüştüreceğim anlamına geliyordu. Bu, sıcak bir günde serinletici bir havuza dalmak gibiydi.

Dışarıdaki kuşlar öyle gürültü yapıyorlardı ki Sam ve başka herkesin buna rağmen uyuduğuna inanamıyordum. Güneş perde kenarının etrafından sokuluyor ve odayı kusursuzca aydınlatıyordu.

Yatak odamız küçüktü. Dolaba ulaşmak için yatağı ezerek geçmek zorundaydım. Eğer bir ailemiz olsaydı, bu evin alt katını tamamen genişletecektik. Bu oda daha büyümüş olacaktı ve odada özel eşyalar yer alacaktı. Tamamen ne gerektiğini biliyordum çünkü daima buna ilişkin konuşmuştuk. Kitaplar okumuş ve nereye neyin gideceğini planlamıştık. Bir beşik, bir masa olacaktı. Masasının altında küçük bir rafı bulunacaktı ve rafta katlanmış bebek tulumlarıyla minik hırkalar duracaktı.

Sam bir bebek istiyordu çünkü normal bir insandı. Ben de bir bebek istiyordum çünkü birini tutkuyla ve tümüyle karşı konulmaz biçimde sevebilecektim artık.

Fazla parlak olmayan sabah ışığında uyuyan Sam'e dikkatle baktım. Bu durum öyle samimiydi ki yapmamam gerektiğini hissettim fakat dirseğimden destek alarak bakmaya devam ettim. Sam savunmasız, şuursuzdu ve benden habersiz olduğu için daha hassas davranmalıyım.

Sam altı ay boyunca haftada altı gece, bu yatakta kendi başına uyuyacaktı. Bundan sonra kesinlikle ne yapacağımı bilecektim.

Ayrılıyordum, dedim ona sessizce. Hemen başka biriyle tanışırdın. Gerek benim duyduğum türde bir kadınla tanışırdın. Senin çocuğunu doğurabilirdi çünkü sperm sayımında sorun yok. Benim yumurtalarım da sorun yok, güya. Ama yine de hamile kalamamıştım.

Benimle asla evlenmemen gerekirdi. Bu gerçeği onun kafasına telepati kullanarak gönderdim. Seni taparcasına seven bir eşle mutlu olurdun; fırtınalı denizde cankurtaran salıymış gibi sana sıkıca sarıldıktan sonra seni bir kenara itebilmeyi ve karaya eriştiğinde kendi yoluna gitmeyi arzulayan biriyle değil. Şu noktada iş işten geçmişti. Leon'un öğüdünü her zamanki gibi dinlemeliydim. Leon seninle evlenmemem konusunda beni uyarmıştı.

Sam'le ilk karşılaşmasının ardından, "Senin için harika biri," demişti. "Ama Tanrı aşkına, Lara, onunla evlenme. Seni kendinden geçirecek çünkü çok hoş. Şu Olly herifi gibi ama en azından bu adam arkandan dolap çevirmez. Bunu ona sadece sen yaparsın."

Leon bu kısımda yanılmıştı, en azından.

Gitgide kendimi Sam'in birlikte olması gereken kadını kafamda canlandırırken buldum. İkinci karısını betimlemeye çalışıyordum. Bugün yapıp yapamayacağını merak ederek Iris'e bakmıştım fakat yapmayacağını biliyordum. Iris'in bir erkek arkadaşı vardı ama sırları da vardı. Kendine ait bazı şeyleri gizli tutuyordu. Sam kendisi gibi açık birini bulmalıydı.

İdeal Bayan Finch mutlu bir çocukluk geçirmiş ve mesleki hırslardan yoksun olurdu. Kendisini ailesine adanmış

özlemi burnunda tütüyor olurdu ve eviyle ilgilenmekten keyif alırdı. Hem düzenli hem de kıymet bilen olurdu ve Sam'in şimdiye dek doğmuş en seksi, en büyüleyici kişi olduğunu düşünürdü. O ve ben arkadaş olmazdık.

Ben aralıklarla girişimde bulunmuş ve o ideal eşmişim numarası yapmışım. Bugünlerde kendimi dergi köşelerinde, öleceklerini bilen ve ölmeden önce kocalarının sonraki karılarını ve çocuklarının yeni annelerini aramaya başlayan kadınlar gibi o ideal eş ararken buluyordum. Bunu onların yapmaları garipti ama mutlu bir evliliğim ve her şeyim varken, üstelik çocuk yokken benim yapmam daha da garipti.

Keşke ayrılmam için bir nedenim olsaydı. Keşke yakışıklı, beni taparcasına seven sevecen bir kocam olduğunu ve dizlerimi kırıp uslu uslu oturmayı kabul edebilseydim. Bu şeylerden birinin veya bir diğerinin olmasına ihtiyacım vardı.

Londra'ya gidecektim. Böylelikle işler değişebilir, durulabilir ve yoluna girebilirdi. Farklı bir seçenek olarak, birbirimizden uzaklaşabilir ve kin ya da suçlama olmaksızın karşılıklı anlaşmayla ayrılabilirdik. Hayallerimi süsleyen şey buydu.

Yataktan kalkabildiğimce sessiz bir biçimde kalktım ve çaydanlığı ocağa koyup gündoğumunu izlemek için parmak uçlarıma basarak üst kata çıktım.

Eylül

Sam pazar günü ilk gece trenim için beni Truro'ya arabayla götürmekte ısrar etti. Öyle abartılı bir biçimde üzgündü ki kendimi sapkınca gülmek isterken buldum. Evimizin arkasındaki istasyondan gitmeyi yeğlerdim ama bunun Sam'e çok fazla şey ifade ettiğini anlayabiliyordum ve bu yüzden çabucak kabullendim. Sam Truro'daki bilet gişesinde veda-laştığımız zaman neredeyse ağlayacaktı.

"Kendine iyi bak," dedi. "Tamam mı? Sürekli haberleşeceğine dair söz ver. Keşke seninle gelebilseydim."

Gülümsedim ve onu öptüm. Sahte sertlikle, "Ahmak olma," dedim. Herhangi biri kadar hoş olabilirdim artık. "Sen krediyi ve faturaları ödemek için çalışıyorsun. Ben kredi kartlarının borcunu kapatmak için çalışacağım. Cumartesi sabahı geri döneceğim. Harika bir hafta sonumuz olacak. Her hafta sonu. Sam! Üzülme, tamam mı? Seni neşelendirmek için burada olamayacağım. Birahaneye ve diğer yerlere gitmeyi ihmal etme. Arkadaşlarını gör. Koşuya çık. Sürekli meşgul ol ki sen farkına varmadan önce geri geleyim."

Sam yüzünü saçıma gömdü. Abartılı bir uysallıkla, "Evet, Bayan," dedi. "Biliyorum. Ve yurtdışından evlat edinmek için işlemlere başla."

"Kesinlikle. Doğru. Gideceğim. Burada üzümlere durmamızın bir anlamı yok. Hoşça kal, balım." Sam onu sevdiğimi söylememe ihtiyaç duyuyordu. İhtiyaç duyduğunu biliyordum. Bunu iştmeğe layıktı. Söylemeden gidemezdim. Derin bir nefes aldım. "Seni seviyorum. Tamam mı?"

Bunu sessizce onun kulağına söyledim fakat rahatladığı apaçık ortadaydı.

Sam, "Teşekkür ederim, sevgilim," dedi ve gülümsemesini işitebildim. "Teşekkür ederim."

Tren istasyona girdiğinde, Sam'in hâlâ bilet salonundaki pencereden baktığını biliyordum. Vagon E, kuşet 23'ün kapısını açık buldum.

Sadece ranzası, lavabosu, aynası, tuvalet malzemelerini içeren şeffaf torbası, eşyaları içine koymak için duvara yapışık birkaç ağ gözü olan küçük kabinim umduğumdan daha ufaktı. Yatağa göre görüş alanı için mükemmel konumdaki duvarda bir TV ekranı vardı ve başka bir şey yoktu.

Bu minik odaya ilişkin her şey düzgün ve temizdi. Bambeyaz örtülü şaşırtıcı derecede lüks kuştüyünden yapılmış yatak dar fakat memnuniyet vericiydi. Bir anlığına, sadece en katıksız memnuniyetle etrafıma bakındım.

Jaluzi gece hazırlığı için kapalıydı. Şayet onu açsaydım, büyük olasılıkla Sam'i pencereden görebilirdim. Sam beni arayarak treni inceliyor olmalıydı.

Onun yerine kapıyı kapayıp yatağa oturdum. Küçük bir titremeyle tren hareket etmeye başladı.

Saat ondu. Sabahleyin işte olmak zorundaydım. Doğruca uyumam lazımdı. Lavabonun yanındaki duvarda bir ayna ve kapının arkasında bir diğeri vardı. Trende farklı görünüyordum. Falmouth'da bir eştim, bir anne değildim, içindeki enerjiyi ve gülümsemeyi yüzüne yansıttığında iş için gönüllü olan hoş bir kadındım. Bu trene adım attığım an, banliyödeki eviyle şehirdeki işi arasında her gün gidip gelen birine dönüşmüştüm. Biri kapıyı çaldığında panikledim ve sinirlendim. İlk düşüncem Sam'in beni şaşırtmak için trende kendisine gizlice yer ayırtmasıydı. Ayırtmaması için dua ettim. Aklımdan bu geçtiği için kendimden nefret ettim.

Kapıyı açtım çünkü burada yokmuşum gibi davranamazdım. Kısa kıvrıkcık saçlı ve kırmızı yanaklı bir kadın listesine bakarak kapı çerçevesine yaslandı.

Neşe saçarak, "Merhaba, aşkım," dedi. "Bayan Finch, değil mi? Ever? Biletinize bakabilir miyim? Kahvaltı için ne arzu edersiniz?"

Ona bileti ve rezervasyonu uzattım.

"Kahvaltı alabiliyor muyum?"

"Evet, elbette alıyorsunuz."

"Adımı biliyor musunuz?"

"Listemde, canım."

Eğer onun listesindeysem, berbat hiçbir şey olmayacaktı. Emin ellerde olduğumu kanıtlamak için onun fotoğrafını alıp Sam'e yollamak istiyordum. Sorsaydım, kadın bana muhtemelen izin verirdi. Bunun yerine, kulağa cazip geldiklerinden daha az lezzetli olacağını bilsem de kahve ve kruvasanı seçtim.

Kadın ayrılır ayrılmaz koridorda belki kırklarının başında uzun boylu bir adamı sıkıştırarak geçip vagonun sonundaki tuvalete gittim. Adam siyah saçlı, uzun boylu ve kaslıydı. O

da günübirlik yolcuydu ve koridor çok dar olduğu için yanımdan normalden daha yakın geçerken bana sıcak bir bakışla gülümsedi. Ne kadar dikkat edersem edeyim vücutlarımız birbirine sürtündü ve mahcup bir şekilde hızlandım.

Böyle yolculuklarda tek başıma olmak istiyordum. Bu yakında alışkanlığımın parçası olacaktı ve durup insanlarla konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Bu tren, iş ve ev arasında gidip gelirken beni rahatlatan bir yer olamazdı.

Tren beni şehre merhametsizce götürürken raylarda sarsılıyordu. Dar yatakta uyanık yatıyordum ve hayatımdaki ani değişiklik üzerine sırtırken yarı karanlıkta kahkaha attım. Altı hafta önce amaçsız ve bıkkındım: Sam'in karısı ve bekleme salonundaki kadındım. Falmouth'da gezinmişim ve ücretini güçbela ödeyebilmeme karşın hiç neden yokken St. Mawes'e feribotla geçmişim. Şimdi yine kendi başımaydım, şehre geri dönüyor, hüsrana ve başarısızlığa sırtımı çeviriyor, kendimi hâlâ iyi olduğumu umduğum bir işe gömüyordum. Bunu yalnızca para için yapıyormuşum gibi davranıyordum.

Uyuyacağımı sanmıyordum fakat çabucak uyudum ve uyandığımda tren hareketsizdi. Dışarıdaki sesleri işitebiliyordum. Falmouth'da evimiz istasyonun karşısındaydı ama bu seslerin farkında değildim. Kalabalık Paddington istasyonunun gürültüleri idi. Motorlar, gıcırtılı tekerlekler, ikazda birdenbire yükselen insan sesi, ani ve kaba kahkaha vardı. Tam işitememe rağmen, bir tren hakkında olduğu şüphe götürmeyen belli belirsiz bir duyuru yapılmaktaydı. Perdem, ötesinde sabahın gizlendiği gri bir dikkörtgendi.

Yatağımın yanındaki göze tıktığım telefonuma elimi uzatırken kapımda keskin bir tıklatma oldu ve o arkadaş canlısı kadın seslendi: "Günaydın! Kahvaltı!"

Çaprazlama uzanıp yatağımdan ayrılmaksızın kapının mandalını açtım; tepsi masasına kahvaltıyı koyan kadın odadaydı.

Odayı terk ederken, “Yedide trenden ayrılmanız gerekecek,” dedi. “Ondan sonra dilerseniz, Paddington’daki oturma salonunda bekleyebilirsiniz. Peron Bir’deki oturma salonunu biliyor musunuz?”

Ona, “Teşekkürler,” dedim. “Ama doğruca işe gideceğim.”

Kahve tren kahvesiydi ve kruvasan plastik ambalajdan çıkıyordu fakat bana göre hava hoştu, her ikisinin de tadına vardım. Yarım yenmiş kahvaltımın bulunduğu tepsinin bir fotoğrafını çektim ve Sam’e mesaj çektim. Bu, yapılması hoş bir şeymiş gibi görünüyordu.

“Paddington’dayım,” yazdım. “Beni besliyorlar. Her şey yolunda. Bir dakika içerisinde işe gidiyorum. Seni daha sonra arayacağım. xxx”

Sonra tren çalışanlarının verdikleri elbeziyle elimi yüzümü temizlemek için elimden geleni yaptım ve bol miktarda deodorant kullandım. Dün gece özenle astığım etek, bluz ve ceket giydim; saçımı yıkayıp kurulama şansım olmadığından aynanın önünde durarak yanımda getirdiğim çok sayıda saç tokasıyla atkuyruğu yaparken yirmi dakika kaybettim. Londra’ya ken yaptığım gibi makyaj yaptım. Nihayet, bitirici dokunuşu da yaptım: iş ayakkabılarım. Bunları yıllardır saklamıştım ve şimdi büyük olasılıkla eski modeldi. Ellilerinde bir sekreterin gece giyebileceği türde yüksek, klasik Mary Jane’lerdi. Koyu kırmızıydılar ve onları taparcasına seviyordum. Terk edilmiş, yarı tanınmış bir karaktere adım atıyordum.

Aynaya gülümsedim. Doğru Lara’ydım. Yıllar geçmişti ve şimdi görebildiğim kadarıyla bu, en iyisi olmaktan hoşlandı-

gımdı. Yoğun olanıydı. Başarılı olanıydı. Gösterişli olanıydı. Yaptığı işte fena halde göz alıcı olanıydı.

Bu bencil olanıydı: bu tek olanıydı.

Saat yediydi. Ellilerinde olduğunu düşündüğüm bir kadının hemen arkasında trenden indim. Benim gibi, iş için giyinmişti ve insanların kumsalda kullandıkları türde geniş bir saç bandı takarak saç sorununu gidermişti. Saç bandı giyimiyle aynı renkte açık yeşildi ve kadın bunu kendine yakıştırmıştı.

Bir sırtıma eşliğinde peronda dönüp beni bekleyerek, "Günaydın," dedi. Ondan hemen hoşlandım. Bu kadın bir boyama kitabının içinde olsaydı turuncu ve kırmızıya boyar, etrafına da gülücükler saçardım.

"Günaydın." Biraz çekindim ama bir şekilde tren arkadaşydık ve beni gülümsetmişti.

Kadın giyimimi inceleyip, "Doğruca işe mi?" diye sordu. "Yoksa önce kahve içiyor musunuz? İstasyon kahvelerinin, trende verilenden çok daha iyi olduğunu düşünürüm. Bedava diye. Ya da bedava değil. Pahalı kabin ücretinin içinde onu ödemişsinizdir. Hakkınızdır. Ve onu almak zorundasınızdır."

"Doğruca işe gidecektim." Önümüzdeki duvarda asılı duran eski moda saate baktım. "Fakat bu benim ilk günüm ve en yakın Costa'yı bulup orada beklemiş olmalıydım. Böylelikle bir kahve içebilirim belki de. Fena olmayan bir kahve olacaksa, canıma minnet."

Londra havasının kokusunu almak için bir anlığına durdum. Buranın havası kirliydi ve istasyondaki makineler yüzünden tozluymuştu. Bunu seviyordum.

Kadın bana genişçe sırtıttı ve bir kapıdan geçerken onu takip ettim. Bir masada gazeteye oturarak oturan üniformalı

adamın yanından geçerken kadının yaptığı gibi biletimi ona salladım. Salon masa ve sandalyelerle doluydu, duvarda bir televizyon vardı. Televizyon sessizdeydi ve altyazı geçiyordu. Kadın doğruca kahve makinesine yöneldi. Her ikimiz de, bana bir şokla Sam'in bazen evde kullandığı bir fincanı hatırlatan, büyük beyaz fincanlar aldık.

Kadın bir masada beraber otururken, "İlk gün mü?" diye sordu. Buradaki büyük tabaklarda yiyecekler, hamur tatlıları ve bisküviler vardı fakat o kadın gibi ben de hiç almadım. Kahveyi yudumladım. Kadın haklıydı. Kahve fena değildi. "Bu ne anlama geliyor? Annelik izninde miydiniz yoksa başka bir şey mi?"

Yine herkes bebekler hakkında konuşmak istiyordu.

"Hayır. Bu uzun bir hikâye. Cornwall'a kocamla birlikte taşındım. İşi bıraktım. Kocamın orada bir işi vardı." Tüm hikâyemizi bir yabancıyla paylaşmakta gönülsüz duraksadım. "Kocam hâlâ çalışıyor. Bana altı aylık sözleşmeyle eski işimin benzeri bir iş teklif edildi ve biraz paraya ihtiyacımız olduğundan şu an buradayım."

"Altı ay boyunca haftalık gidip gelme mi?"

"Evet. Sizin yaptığınız bu mu? Haftalık gidip gelme mi?"

"Her zaman değil ama beni aslında en çok pazar ve cuma geceleri göreceksiniz. Birkaç kişiyiz. Bazen bir içki için oturma salonuna gideriz. Cumaları en iyidir. Ben Ellen."

"Lara."

Ellen sabit bir bakışla bana bakarak, "Lara," dedi. "Bu çok büyüleyici bir isim. Sana yakışıyor."

"Hımm, teşekkürler. Evle iş arası trenle gidip gelmek; insanların böyle bir şey yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu.

Yalnızca bana özgü sanırdım. Mesleğin nedir?"

“Bankacılık. Bilirsin. Londra’daki nefret edilen bankacı-lardan biriyim fakat hiç kimse bizden gerçek manada nefret etmez. Cornwall’da yaşayan, Londra’da çalışan bir kadını-m sadece.”

“Niye Londra’da yaşamıyorsun?”

Ellen omuz silkti. “Cornwall’ı seviyorum. Oradaki hafta sonlarımı seviyorum. Orası olağanüstü. Böyle yaşamayı yeğli-yorum çünkü herkes gibi Clapham’daki aptal bir apartman dairesine sahip olmaktansa şu tren yolculuğunun tutkunu oluyorsun. Eşim Cornwall’da. Çiftçi, bu nedenle büyük şehirde, yaptıklarını yapamaz. Bu yorucu olabilir ama ben genellikle seviyorum.” Ellen gülümsedi ve etrafına baktı. “Vızıltı gibisi yok. İnsanlar pazartesi sabahlarından nefret ederler. Ben nefret etmem.” Bir elini kaldırdı ve birisine salladı. “Ben zevk alırım.”

“Bunu duymak harika. Hey, bu kahve tam olarak hayret verici değil, değil mi?”

“Ah, Tanrım, hayır. Gerçek kahveyle kıyaslanmaz. İçinde kafein var ve diğerlerine nazaran taze. Benim için işi yapan kafeindir.”

“Ah, benim için de.” Sam’i ve çocuk sahibi olma girişimi-mizin parçası olarak benimle birlikte kafeini özenlice bırakış yöntemini düşündüm. Her ikimiz de içimizdeki kahveli ürünlerin yokluğunun ansızın spermi inatçı yumurtaya doğru süreceği ve hiç olmadığı yerde çocuk sahibi olmamızın önünü açacağı ihtimaline kanmıştık. Kafeinsiz yaşamının evrenin dengesini bozmayacağını biliyordum fakat her ihtimale karşı mevcut durumun aksini kabul ediyordum.

“Çocukların var mı?” Bunu demek istememiştim. Yaban-cılar bana sorduklarında güceniyordum ve işte ben de aynı

şeyi yapıyordum. “Demek istedim ki, özür dilerim, öyle demek istemedim...”

Ellen kıkır kıkır güldü. “Hayır, Lara, yok. Asla bir çocuk istemedim. Bir süreliğine evliydim fakat bir aile kurmaya karşı koyuyordum çünkü bu doğru değildi ve ben bunun gerçekten farkındaydım. Sonra Jeff’le tanıştığımda vakit geçmişti. Çocuğumun olmamasına memnunum. Çocuk sahibi olsaydım, bu şizoid hayatı yaşayamazdım. Sende de çocuk yok, değil mi?”

Kahveme baktım. Köpüklü süt üstünden gitmişti artık. Bu sohbet çok arkadaş canlısı bir yabancıyla dahi asla kolay değildi. “Yıllarca denedik. Aslında bu yüzden bu işe girdim.” Yüzüne baktım ve hemen ekledim: “Böylesi iyi, yine de. Yani, sahiden iyi. Asla anneliğe uygun veya anaç değildim. Sam benden daha fazla uygundu. Bir bebeğim olsaydı elbette severdim ama olmadığında tüm bu şey hayatını devralır ve ağır bir saplantıya dönüşür. Hayatının her yönü ansızın iğne ve devrelere bağlanır, herkes sana sürekli bunun hakkında sorular sorar: ‘Yani siz ikiniz bir aile kuruyor olacak mısınız?’ Sanki ikinizin konuştuğu yegâne konu bu değilmiş gibi... ve Sam başka hiçbir şey hakkında düşünüp konuşamıyordu. Oysa vazgeçtiğimizde büyük bir ferahlamadan başka hiçbir şey hissetmedim. Yaşamımı sürdürdüğüm için mutluyum.”

“Pekâlâ, haydi.” Ellen kahvesini kaldırdı. “Şerefine, Lara. Yeni yaşamına hoş geldin. Keyifli bir gelecek diliyorum sana.”

Kalktık, çantalarımızı topladık ve Paddington istasyonu boyunca beraberce yürüyerek pazartesi sabahının yoğun saatinde metroya, işe ve Londra yaşantısına doğru ilerledik.

İş günü en kolay kısımdı. Birkaç saati insanlarla tanışarak, neyin nerede olduğunu çözerek ve sonra ciddi olarak işe koyularak geçirdim. Projeyi inceledim. Tam Tate Modern'in arkasında ilginç bir proje olacaktı: Sanayi depolarını katlı bir binaya ve restorana çevirecektim. Kafamda projenin her aşamasını düşünmeye başladım. Yüksek bir alt saçağın ve etrafında bizi izleyen meraklı bir kalabalığın olduğu arkeolojik bir yapıya benziyordu.

Bunda iyiydim ve bu yüzden kolayca işime adapte oldum. Ellen'la bu sabahki beklenmedik samimi -bana biraz ortada kalmışlık hissi veren ve hemen üzüntü duyduğum- sohbetime rağmen ya da belki de bu nedenle, çoğu benden daha genç yeni iş arkadaşlarıma karşı kararlı bir şekilde candan ama mesafeliydim. Ofisi saat altı buçukta mutlu bir şekilde terk ettim.

Sonra kız kardeşimin dairesine yönelip Covent Garden'daki kestirme yoldan gittim. Rahatsız edecek derecede kusursuz bir sokakta yaşıyordu, tabii şehrin göbeğinde yaşamaktan hoşlanıyorsan. Akşamın daha ilk saatlerinde güneş parlıyordu ve sokaklar her çeşit sınıftan insanın yanı sıra işten

çıkması işçi, turist ve öğrencilerle doluydu. Havadaki vızıltıyı hissediyordum ve Falmouth ile Cornwall'ı sevmeme karşın Londra'da olduğumu kalben biliyordum. Londra'daydım ve yuvaya dönmüştüm; Olivia'yla mecburen görüşmek üzere olmam gerçeği bile bu mutluluğu yok edemezdi.

Bir anlığına kendimi bir kitapta resmettim. Bu bir çocuk kitabıydı ve adı: "Lara Londra'da"ydı. Otuzların zarif küçük bir moda kitabındaki gibi ince belli ve kabarık saçlı olarak çizilmiştim ve maceralara gebe şehirde kendimden emin, büyük adımlarla yürüyordum. Bu maceralarda özel bir ritim yoktu çünkü "Lara Londra'da" her şeyden öte bir şehir rehberi gibiydi. Şimdi, muhteşem ayakkabılarımın içerisinde, dışarıdaki masalarda biralarla kararlı biçimde titreyen insanları ve kırmızı bir halıda sandalyeleri atıp tutan bir sokak göstericisiyle onu izleyenleri geçerek Covent Garden Market'in kenarından dolaşıyordum. Birdenbire, cevaben el sallatarak hareketini mahvedebileceğimden emin olduğum halde ona el salladım. Beni elbette ki görmedi ama zihnim onu koyuya kaçan iki günlük sakalı ve abartılı yuvarlak yanaklarıyla resmedilmiş haline hemen dönüştürüverdi.

Metronun karşısındaki Marks and Spencer ilk istikametimdi. Cornwall'dan tüm yol boyunca taşımışım numarası yapmaya teşebbüs dahi etmeyeceğim şarap, zeytin ve kaymak satın alırken kendi kendime her şeyin güzel olacağını söyledim. Bunu kendi kendime öyle kararlı bir şekilde söyledim ki gerçekleştirebileceğimi hissettim. Olivia hafta boyunca süresiz olarak onunla kalabileceğimi söylemişti. Hoş olacağını düşünmeseydi bunu söylemezdi.

Maalesef bunu kesinlikle yapardı ve bunu adım gibi biliyordum. Kız kardeşimi bir buçuk yıldır görmemişim çünkü

geçen Noel, Sam'in ailesine gitmiştik ve 28 Aralık'ta anne babamıza gittiğimizde, Olivia arkadaşlarıyla beraber çoktan bir yere gitmişti.

Korkumu basmakalıp iç sözlerle bastırdım. Birbirimizden uzun zamandır ayıydık. Onun evinde kalmak ilişkimize farklı bir boyut getirecekti. Biz çocuk veya gençler ve feci bir şekilde bozuşmuş genç yetişkinler gibi iki arkadaş değildik: inkâr edilemez gerçek işte buydu. Olivia'nın hayatımın büyük olayı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat diğer taraftan kocamın da yoktu. En basit haliyle bile asla iki arkadaş olmamıştık. Benden nefret etmek için doğmuştu; bu nefreti büyütecek bir şey yapmış olmam gerektiğini varsayıyordum ama her ne yaptıysam bunu yapmak istememiştim. Olivia'nın kini hiç değişmemişti ve gerçekti; Olivia bana ondan nefret etmekten başka seçenек bırakmayacak şekilde davranmıştı.

Diğer insanların çok övdükleri kardeş yakınlığından daima kuşkulandım; aslında birbirini seven kardeş çiftinin bilinçaltında Olivia ve ben vardır. Bu, ikinci çocuğa hamile kalındığı günde yığılmaya başlayan bir yakınmaydı.

Şimdi, her nasılsa, yeni bir ilişkiye başlayabilirdik. Otuzlarımızdaydık ve bunun üstesinden gelebilirdik. Bir şans vardı, bankamatik kartımı makineye yerleştirip nakit isterken bunun olacağına kendimi inandırdım. "Kardeşim" kelimesini şimdilik onlara eşlik eden keskin kinin bıçağı olmaksızın belki de pek yakında söyleyebilecektim. Bu düşünce beni bir vitrinden bir demet beyaz gül kapmaya yöneltti. Bunun bedelini bankadan çektiğim paramla ayrı olarak ödedim. İkinci alışverişi yapmadan önce sıranın arkasına teknik anlamda tekrar katılmam gerekip gerekmediğini merak ederek kuyrukta ardımdaki adama özür dilercesine baktım. Sinirli görünen,

kırklarındaki adam Anzak aksarıyla, "Ne hoş çiçekler," dedi. Teşekkür edercesine gülümsedim ve onunla daha önceden tanıştığıma dair ani hissi umursamamayı denedim. Burası Londra'ydı: elbette tanışmamıştım.

Olivia benden hayatında bir kere özür dilemişti. Kısa süre sonra birbirimize tepeden bakma alışkanlığımıza geri dönmüştük. Kız kardeşim kötü davranışını işine geldiği çabuklukla aşmıştı. Bana bir kereliğine herkesin öğrendiği, benim dikkat çekip "bunu yaptın" diyebildiğim somut bir şey yapmıştı. Yine de şimdi bundan bahsetseydim, Olivia bana gülerdi.

Kız kardeşimin sokağı son kez burada olduğumdan farklıydı. Doğruca Long Acre'nin ötesine gidiyordu ve son derece moderndi. Büyük ve kaliteli bir elbise mağazası, bir yoga merkezi, buraya son kez geldiğimde olmayan bir avlu dolusu sosyetik dükkâna ulaştıran bir giriş kapısı vardı. Sonuna kadar yürüdüm ve oradaki bara baktım. Bar hoş bir yere benziyordu. Bara bitişik evin pencere önü çiçekliklerinde aralarından bitkiler sarkan milyonlarca sardunya vardı. Hızlı bir tek votka bana cesaret verirdi.

Her ne kadar o tür bir kadın olmak istesem de bunu yapmadım. Olivia'nın sokağına geri döndüm, bulutsuz akşam güneşi birdenbire yanaklarımı soğuttu. Binanın dışı burada son kez bulunuşumdan beri temizlenmişti; parlak, kiremit rengi ve klasikti. Londra aşırı pahalılığın zirvesindeyken, Olivia ilk işini bulduğunda bu yeri kurnazlıkla satın almıştı.

Kuşlar ani bir çılgınlıkla uçtular. Bir adam bana doğru yürüyordu ve sanki beni şu vızılı elektrik ziline basmaktan

kurtarabilirmiş gibi ona umutsuzca baktım. Telefonla konuşarak yolun diğer tarafına yavaşça geçti.

“Ever, kesinlikle yapabiliriz,” dedi. “Ama Goddard’ın tepkisini halletmek zorunda kalacaksın, ortak. Hiç sorumluluk almıyorum.”

Goddard’ın kim olduğunu, tepkisinin nasıl olacağını sormak istiyordum fakat bunun yerine zile bastım ve dahili telefondan tek kelime duyulmaksızın kapı tıklayarak açıldı.

Olivia beni ara katta bekliyordu. Buraya en son geldiğimden beri halı tekrar yerleştirilmişti ama duvarlar hâlâ kirliydi.

Derin bir nefes aldım.

Onun çıkmaktaşı gibi gözlerindeki küçümsemeye dikkat etmeyerek, “Olivia!” diye coştum. “Seni görmek ne güzel!” Bir kucaklama için ona doğru yürüdükten sonra onun soğuk halindeki gücü hissettiğimde bundan vazgeçtim. “Beni ağırladığın için sana çok teşekkür ederim. Nasılsın? Harika görünüyorsun. İşte, sana birkaç eşya aldım. Çiçekler ve eve birkaç katkı.”

Olivia, “Ever,” dedi. “Elbette almışsın. Teşekkürler.”

Parmaklarını en son gördüğümde daha kısa olan siyah saçlarından geçirdi. Ona kısa saç yakışıyordu: kardeşim saçını kendisini daha genç ve Fransız gibi gösteren, az sayıda kişiye yakışabilecek bir tarz olan afacan çocuk tarzında kestirmişti.

Evi küçüktü fakat günün çoğunda oturma odasının ve ana yatak odasının her parçasını günışığıyla aydınlatan ön pence-relere sahipti. Mutfak, banyo ve küçük yatak odası daha loştu ama bu karanlığa tezat oluşturmak için Olivia’nın peri ışıkları astığını gördüm.

Olivia içine bakmaksızın alışveriş torbasını kasvetli mutfaka koydu; onun arkasından oturma odasına giderek

şimdi mor ve gümüş rengi yastıklarla kaplı olmasına karşın, burada yaşadığı sürece odanın bir parçası olan hırpalanmış deri koltuğa kendisini bırakmasını izledim. Krem rengi kanepeye oturup kardeşime sahte ve ümitsiz bir gülümseme yönelttim.

Olivia tırnaklarından biriyle oynayarak, “Buradasın,” dedi. “Ee, büyük kariyerine geri dönüşünün ilk günü nasıldı?”

“İyiymi,” dedim ve kaçınılmaz bir şekilde gevezeliğe başladım. “Aslında harikaydı. Doğrudan işe giriştim. Eskiden daima hazırladığım planlama iznini kontrol ederek günü geçirdim. Bu tıpkı eski zamanlardaki gibiydi. Ya senden ne haber, Olivia? İşin nasıl gidiyor? Ve diğer her şey nasıl?”

“Ah, bilirsin. Dramatik değil. Standart.”

Güldüm. “En az standart hayata sen sahiptin. Bunu biliyorsun.”

“İşin içyüzü öyle değil. Ama herneyse. Anne ve babam seni görmek istiyorlar. Çarşamba akşam yemek için geliyorlar. Babam Pizza Express’te yer ayırtmış. Besbelli. Sanki Londra’da başka lokanta yok.”

“Ah, tamam.”

Oturup çılınca gülümsedim. Olivia iskemlede bir kedi gibi kıvrılmak için ayaklarını yukarıya çekti. Onun çok sıksa olduğunu fark ettim. Gidip demin satın aldığım şarabı getirirsem ve açıp her ikimiz için de büyük birer kadehe dökersem onun ne kadar güceneceğini hesaplamaya çalıştım. Kardeşim şarabı kasıtlı olarak görmezlikten geliyordu. Bana alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ben ablaydım. Hatırlayabildiğim kadarıyla, Olivia “altın kız” olmakta karar kılmıştı. Altın çocuklar idareyi ele geçirebilirlerdi.

"Aç mısın?" diye sordum. "Birkaç parça yiyeceğim var. İstersen, bir şeyler pişirebilirim."

Kardeşim hayır diyecekti fakat en azından bu bana mutfağa gidip iş yapma fırsatı verirdi.

"Bu gece dışarıya çıkacağım, aslında."

"Ah, harika."

"Harika mı? Evet, 'harika' değil mi? Hoş daire."

"Kastettiğim o değil! 'Dışarı çıkman harika' demek istedim. Nereye gidiyorsun?"

"Ah, sadece dışarıya." Olivia saçı bunun için yeterince uzun olmamasına karşın bir saç tutamını parmağının etrafına dolamayı denedi ve çaktırmadan kıkır kıkır güldü.

Ayağa kalktım.

Ona, "Tamam," dedim. Hiçbir zaman görüşmelerimiz uzun sürmezdi ama bu bir rekordu. Kötü görüldüğü için bitpazarından almayacağım türden fakat her nasılsa burada şık görünen saat bana sekize on kaldığını gösteriyordu. Dışarı hâlâ aydınlıktı. "Sakıncası yoksa kendime biraz yiyecek hazırlayacağım o zaman. Ve biraz şarap." Derin bir nefes eşliğinde kendimi tekrar canayakın olmaya zorladım. "Sen dışarı çıkmadan sana da bir kadeh şarap doldurayım mı?"

"Elbette." Olivia ölümcül derecede bunalmış görünüyordu.

Yatak odam "çalışma odası" olarak da bilinen "sandık odası"ydı. Burası, yıllardır Olivia'nın çeşitli arkadaşlarını ağırlamıştı; burası şimdi kardeşimin bakmak istemediği bir çöplük haline geldi.

Kapıyı iterek açtım çünkü Olivia'yla arkadaş olmayı çok istiyordum. O zamanlar benim için odanın süpürülmesi temizle-

mesinden gerçek anlamda etkilendim. Burayı evrak, kutu ve Olivia'nın dışarıya atmayı düşündüğü şeyleri yığılı bir şekilde bulmayı bekliyordum.

Bunun yerine, döşeme tahtaları kusursuzca temizdi, tek kişilik yatak -burası hiçbir varlığın yaşayamayacağı bir haldeydi- nakışlarla süslü beyaz bir örtünün içerisindeki kuştüyü bir yorgan ve iki yastıktan yapılmıydı. Yatağın ucunda katlanmış uçuk pembe bir havlu bile vardı. Kıyafet askılığının üstünde kıyafetlerim için askı kancaları çakılıydı ve eşyalarımın geri kalanını yerleştirebileceğim bir gömme dolap vardı.

“Oda için teşekkürler, Olivia,” diye seslendim. Keşke ona arkadaşlarının dedikleri gibi Liv veya Oli diyebilseydim. Arkadaşlarından bazıları ona Libby, Libster ya da Ols derlerdi ve isminden ne kadar fazla başka isim türerse içinde o denli samimiyet oluyordu. Ben asla Olivia'dan başka birini kullanmaya teşebbüs edememiştim.

Bu benim için geçerli olan bir şey değildi. Lara için hiçbir kısaltma yoktu.

Yalnızca tüm hayatımda sadece bir kişi bir kısaltma girişiminde bulunmuştu. Rachel bana eskiden Laz derdi. Yutkundum ve o hatırayı kafamdan sildim.

Annem bile -kabul etmeli ki kulağa aptalca gelen- “La” diyerek asla çığır açmamıştı. Sam de. Ben Lara'ydım ve insanlar bana Lara diyorlardı, mesele kapanmıştı. Ben kardeşim değildim ve onun aksine, adımları bir silah olarak kullanamazdım.

Evraklar, ıskarta kıyafetler ve “çeşitli ıvır zıvır” olarak tarif edilebilecek şeylerle karşılaşacağım dolabı açarken Olivia bir yerden seslenerek “Bir şey değil,” diye karşılık verdi.

Teşekkürleri geri çeksem mi acaba diye düşündüm ama barışı koruma adına, dizlerimin üstüne çöktüm ve hepsini yatağın altına ittim.

Sakallı ve tüvit ceketli sırık gibi bir adam kapıda belirdi. Jarvis Cocker'a biraz benziyordu ve beni sıcak karşıladığında son derece minnettar oldum.

Adam kapı aralığından beni parmakla göstererek, "Aha!" dedi. "Sen şu ünlü kardeşsin! Yolda şarapla oyalanan! Şehirde çalışmak için Cornwall'dan gelen kadın, değil mi?"

"Bu doğru." Olivia'nın benim hakkımda ne söylediğini bilmek istemiyordum.

Adam küçük bir baş selamıyla, "Tanıştığımıza çok sevindim," dedi. "Ben Allan."

"Merhaba Allan." Bana beklentiyle bakıyordu. Kardeşim ona adımdan hiç bahsetmemişi. "Lara."

Allan ince uzun kolunu uzattı ve tuhaf bir resmiyetle el sıkıştık.

"Lara." Söyleceklerini ağzında yuvarladı. "Lara. İlk gecende kardeşini kaçırdığım için özür dilerim, Lara. Bize katılmak ister misin, Lara?"

Sırf Olivia'nın yüzünü görmek için kabul etmek istedim.

"Hayır. Teşekkür ederim, yine de. Halletmem gereken bir sürü şey var. İyi eğlenceler."

"Kesinlikle."

Giderlerken, Allan bana nazik bir şekilde "iyi geceler" diledi. Olivia yanımdan hışımla geçip yeni-ama-kirli merdiven halısından geçerken orada yokmuşum gibi davrandı.

Evden henüz yirmi dört saat dahi uzak olmadığımı şaşırmış halde Sam'le yarım saat konuştum. Biz sohbet ederken,

dairede volta attım; karanlık çökmesine karşın dışarıdaki sokak ışıklarınca aydınlatıldığı için hâlâ aydınlık olan oturma odasına girip çıktım; bir zeytin, humusa bandırılmış bir parça pide ve sonra dairedeki üçüncü turumda tekrar şarap aldığım minik mutfığa bir kez daha daldım.

Kibirli ses tonumdan nefret ederek, “Ne yapıyorsun öyleyse?” diye sordum. Sam bunu fark etmişe benzemiyordu.

“Ah, bilirsin,” dedi. “Sensiz çok kötü uyudum. Yatak çok büyük. Kendimi kuştüyü yorganla sardığımda şikâyet edecek hiç kimse yok. Sensiz hiçbir şeyin tadı tuzu yok.”

Ona, “Ah, biliyorum,” dedim. “Aynen. Benim için de öyle.”

“Kendi başıma hiçbir şeyim.” Sam bastırılmış hayal kırıklığını taşkın akan bir suda serbest bırakmışçasına hızla konuşmaya başladı. “Keşke bunu yapmıyor olsaydık, Lara. Bu bir hata. Keşke buna gülüp bunun gülünç bir fikir olduğunu söyleseydik. Keşke sen ve ben kendimizi paranın ve başka her şeyin ötesine koyabilseydik. Keşke burada benimle olsaydın. Bu tamamen hata.”

“Biliyorum.” Bunu sırf ona kendisini daha iyi hissettirmek için söylemiyordum. Londra bugün heyecan verici ve çalışmak için hem tahrik edici hem de şaşırtıcı olsa bile; ansızın Falmouth’da, iskelenin yukarısındaki küçük evimizde Sam’le olmayı arzuladım. Sam bana kendimi güvende hissettiriyordu. O ve yuvamız birçok açıdan bir limana benziyordu. Para olmadan da savaş verebilirdik. Ona, “Cumartesi geri döneceğim,” diye hatırlattım.

“Ama bugün pazartesi!”

“Pazartesinin sonu. Ve ben cumartesinin en başlangıcında geri döneceğim. Zaman su gibi akıp geçecek. Sen buna alışa-

caksın. *Man v. Food* u dilediğin kadar izleyebilirsin! Klozetin kapağını dilediğince açık bırakabilirsin.” Durdum çünkü bunun kulağa ne denli acınası geldiğini biliyordum.

“Evet.” Birkaç saniyelğine ikimiz de konuşmadık. Ben tam da, “Ve...” dediğim anda Sam, “Demek ki,” diye başladı. Her ikimiz de diğerimizin devam etmesini beklerken beceriksizce durakladık.

Sam, “Devam et,” dedi. İkimiz de güldük ve aramızdaki tuhaf gerilim sona erdi.

“Yalnızca şunu söyleyecektim: en azından sen Olivia’yla yaşamak zorunda değilsin. En azından sen evimizdesin. Cumartesi öğle yemeğinde dışarı çıkalım. O hoş barlardan birine gideriz.”

“Evet.” Sam aniden kararlı bir tavır takındı. Böyle olduğunda hoşuma giderdi. “Evet, Pandora veya Feribot’ta bir masa ayırtacağım.”

Falmouth yakınlarında, her ikisi de suyun üstüne yerleştirilmiş, sevdiğimiz iki bar vardı. Pandora Inn Restranguet Creek’in kıyısındaydı; yanıp kül olduktan sonra mucizevi bir şekilde neredeyse tamamen ilk hali gibi yeniden açılan, saman damlı bir bardı. Güneşli günde gemicilerin öğle yemeği isterlerken yelkenlilerini demirlediği, çocukların yengeçler yakalayıp onları plastik kovalara fırlattıkları bir iskeleye sahipti.

Bu arada mekâna adını veren feribot, insanları suyun karşı tarafına götürüp getirirken; Feribot, ırmak kumsalının, durgun suyun ve görebildiğince uzağa dek demirlemiş gemilerin bulunduğu Frenchman’s Creek arazisindeki Helford Halici’ne yerleştirilmişti. Her ikisi de oldukça sakindi: kötü hiçbir şeyin olamayacağı, nüfusunun özellikle paralı ve güven-

likli insanlardan oluştuğu huzurlu birer dünya gibiydiler. Feribot'a son kez gittiğimizde, etraftaki yüksek gelirli kumsal müdavimlerinin ailelerine, onların iri karidesleri ustalıklı soyan ve organik limonata içen çocuklarına bakınca kendi kendime herkesin üzüntülerinin olduğunu hatırlatmışım. Bu insanlardan bazıları evliliklerinden dolayı aşırı mutsuz olabilirlerdi. Çok fazla içiyorlardı ve aileleri parçalanmanın ve işleri iflasın eşiğine gelmiş olabilir.

Aynı gözlerle, Sam ve bana bakarak sonunda kendimi ikna etmişim. Yabancılar mükemmel görünmüş olmalıydık: kıyıda barında beraber öğle yemeği yiyen otuzlarında bir çift. Bulunduğumuz yere bakan hiç kimse yapay döllenenin üçüncü döneminin henüz başarısızlıkla sonuçlandığını, kendi çocuğumuzun asla olamayacağını kabullenmeye çabaladığımızı, binlerce sterlin borçlandığımızı ve çocuksuzluk fıkriyle birimizin diğeriğimizden çok daha fazla barışık olduğunu bilemezdi.

Sonra çevreye bakındığımda, insanların gözlerinin kenarlarındaki umutsuzluğu, onların perişanlığını, birbirlerine gösterdikleri sahte tebessümleri yakalamışım. Masanın altında gizlice mesajlaşmayı deneyen fakat yanıt alamayan insanları görmüştüm. Bu bende ağlama isteği uyandırmıştı ve bunu gizleyebilmiş olmayı dilemişim.

Sam'e, "Bu güzel olurdu," dedim. "Nasıl istersen. Bu sabırsızlıkla beklenecek bir şey."

Sam, "Olivia'yla aranız nasıl?" diye sordu ve Sam'in bunu sahiden umursayan Leon'dan başka dünyadaki tek kişi olduğu gerçeğini seviyordum. "Sana hayatı zorlaştırıyor mu?"

Zoraki güldüm. "Ah, üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yok. Birbirimizden uzak durarak bunu aratacağız. Evet.

Kardeşimle uzlaşmayı umuyordum. Bu gerçekleşmeyecek. Olivia bana kibar davranan hoş bir adamla dışarı çıktı. Bu iyi.”

“Ona katlanmak zorunda değilsin, tamam mı?”

“Biliyorum.”

“Seni seviyorum, Lara. Önemli olan tek şey bu aslında, değil mi? Diğer her şey ayrıntıdır.”

“Evet. Öyle.”

Telefonu kapadım. Sonra duş aldım çünkü küvete uzanmaya gitseydim çok fazla su kullanırdım ve Olivia eve gelip beni orada bulduğunda laf ederdi. Şarap kadehinde arta kalanı lavaboya boşalttım, kadehi özenle yıkadıktan sonra kendimi minik odama hapsettim ve kardeşimin anahtarı kilitte döner dönmez sıçrayarak uyanacağım, oraya buraya çarparak gürültü çıkarmasını dinleyeceğim hafif uykuma daldım. Kızarttığı ekmeğin kokusunu alınca kalkıp ona katılabilmeyi arzuladım.

Olivia bastırmaya çabaladığı ani çirkin bir sesle hıçkırma hıçkırma ağladı. Onun kesik kesik soluyuşunu işittim. Kız kardeşim sessiz kalmaya çalışıyordu. Saatimi kontrol ettim: saat sabahın üçüydü. Dinlemek istemiyordum. Tekrar uyumak istiyordum ama kıpırdayamaz haldeydim. Olivia gitgide daha şiddetli ağlıyordu. Bu, iç burkucu, yürek parçalıydı.

Kardeşim onun yanına gitmemden nefret ederdi, bu nedenle gitmedim. Yatakta uzandım, onun ağlamasını dinledim ve uyuyormuş numarası yaptım.

Ekim

Paddington istasyonunda cuma gecesi gerçekten mutlu olduğum yegâne zamandı. Tüm hafta boyunca bunu iple çektim ve Truro'da trenden indiğimde, pazar dönüş yolculuğunu iple çekmeye başladım. Kalabalığı yarıp geçerken bu gerçek beni ürküttü. Böyle olmaması gerekiyordu fakat böyleydi.

İstasyon cuma günü farklıydı: hava umutla kaplıydı. İnsanlar işten eve gidiyorlardı ve ertesi gün geri dönmüyorlardı ya da ağzına kadar dolu çantalarıyla ve eğlenceye hazır vaziyette hafta sonu için uzaklaşıyorlardı. Arkadaşlarımı görmek için sabırsızlanarak terminal salonunun karşısına yürüdüm.

Sonra durdum. Bir anlığına, birisinin bana zarar vermek üzere elini uzatıp dokunabilecek kadar yakın mesafede arkamdan geldiğini hissettim. Varlığını o kadar yakından hissediyordum ki işin doğrusu, bir şeyin bana sanki orada değilmişçesine usulca dokunduğunu düşünüyordum. Kalabalıktaki insanlara bakarak, yüzleri inceleyerek arkama döndüm ama hiçbir şey yoktu. Hiç kimse bana özellikle yakın değildi. Pek

çok insan farklı yönlerde yürüyorlar veya ben telaşla geçerken hareketsiz duruyorlardı. Birisi vardı, yine de. Bir şey vardı.

Kendi kendime, "Yoktu," dedim. "Hiç kimse yoktu. Gülünç oluyorsun." Bu birkaç defa olmuştu. Gözleri üstümdeki bir şeyin yakında olduğunu hissediyordum ve hem birisinin varlığına hem de felaket getiren bir şeyin meydana gelmek üzere olduğuna kesinlikle inanmış halde ürperiyordum. Böyle anlarda, kendimi kuleler arasında Philippe Petitmişçesine ip cambazlığı yapıyor ve yalpalıyormuş gibi hissediyordum.

Birinci sınıf oturma salonuna doğru uygun adımda ilerledim; *Metro* okuyan, bana gülümseyen bir kadına biletimi gösterdim ve bekleyen gece treni yolcularının geri kalanına katılmaya gittim.

Küçük çetemden önce gelmiştim, bu nedenle bir plastik şişe dolusu maden suyuyla iki bisküvilik ufak bir paket aldım ve beklemek için oturdum. Olağandışı bir şey olmamasına rağmen hâlâ ürperiyordum ve kendimi oyalamak için telefonumu kaptım.

Sam'e yerimi bildiren, Olivia'nın en son kabalığı -yatak odamdaki bozuk mikrodalga fırını çöpe atmak- hakkında bir cümle ekledikten sonra sildiğim bir mesaj gönderdim ve BBC'yi gösteren sessiz TV'nin dibindeki hantal altyazılarda görünen haber başlıklarına baktım.

Bitişigimde oturan, iPhone'unu tıklatan, saçını kulaklarının arkasına kıvrıran ve gece seyahat çantasının cebindeki bir şeyi tekrar düzenleyen Ellen, "Lara," dedi. "İyi akşamlar. Mutlu cumalar."

Bisküvilerimi açarak, onu gördüğüme memnun bir şekilde, "Merhaba," dedim. "Haftan iyi geçti mi?"

“İyiymi. Evet. Teşekkürler. Seninki? Kız kardeşin nasıl?” Ellen kısıp gözlerle bana baktı. Ona sadece bundan bahsettiğim için Olivia’nın tam anlamıyla cadı olduğunu düşünüyordu. Ben daima hikâyelerimi “ama eminim ki ona sorsaydın onun bütünüyle farklı bir bakış açısı olurdu,” gibi şeyler ekleyerek yeterli hale getirmeye çalışıyordum fakat Ellen ve Guy bunu asla umursamıyorlardı. Etrafta Guy’a bakındım.

“Ah, bilirsin,” dedim.

“Kendi yerine geç! Sen yapana dek bunu söylemeyi sürdüreceğim, biliyorsun. Bir işin var. Para kazanıyorsun. Kendine bir stüdyo daire kiralayabilirsin. Çok pahalı olmak zorunda değil. Bundan kurtulabilirsin, biliyorsun.”

İç çektim. Onu tanıdığım kısa süre içerisinde farkına vardığım, Ellen’in tam olarak düşündüğünü söylediğiymi. Haklıydı, bunu biliyordum.

“Eğer ona taşınacağımı söylersem, bunu bana asla unutturmayacaktır.”

Ellen omuz silkti. “Ve? Onun sandık odasında yaşıyorsun. Seni her fırsatta küçük düşürüyor. Sana kendini değersiz hissettiriyor. Orada olmak zorunda değilsin. Hayatını yeniden düzenle.”

“Biliyorum. Hafta sonunda bunu düşüneneceğim.”

“Sam’e bundan bahset. Ayrıntılarıyla. Sam’in de benimle aynı fikirde olduğunu biliyorsun.”

Çetenin üçüncü üyesi Guy için tekrar bakındım. Guy, Ellen ve ben Batı Cornwall’dan onca yolu her hafta kat eden yegâne kişilerdik. Guy Penzance yakınlarında bir yerde karısı ve onlu yaşlardaki çocuklarıyla birlikte yaşıyordu. Geçen iki cuma gecesi boyunca üçümüz batıya doğru giderken salonlu vagonda çok fazla cin ve tonik tüketmiştik.

“Guy bu gece geri dönüyor mu?” diye sordum.

Ellen başıyla onayladı. “Döndüğünü söyledi. Kim bilir? Belki ailesi bir hafta sonu için Londra’ya gelmiştir ya da başka bir şey. Anlıyor musun? Bu da Olivia’nın mekânından tamamen ayrılman gerektiğine dair başka bir gerekçe. Stüdyon olsaydı Sam’i bir hafta sonu boyunca ağırlayabilirdin. Sadece Kuzey Londra’da minik bir yer veya başka bir şey işe yarardı. Bu sana küçük bir şeye mal olurdu. O zaman Sam Londra’ya gelebilirdi ve tüm tiyatro-galeriler-yemek işini beraber halledebilirdiniz.”

Ellen’in “küçük bir şeye mal olmak” tanımlamasına katılmıyordum.

“Bunu yapar mısın? Jeff Londra’ya gelir mi?”

Ellen bu tuhaf fikri reddedercesine kusursuz manikürlü ellerinden birini salladı.

“Ah, yok ya. Jeff Londra’dan nefret eder. Ben de bu haltı yapmak istemiyorum zaten. Daha önce de yaptım. Benim için bir hafta sonu seferi, Zennor’daki bara bir yürüyüşür. Leicester Meydanı boyunca kavga etmek değildir. Senden bahsediyorum, Lara. Londra size uygun. Siz ikiniz burada yaşıdınız. Sam hakkında söylediklerinden anladığım kadarıyla onun bir hafta sonunu Londra’da geçirmekten zevk alacağını sanıyorum.”

“Nasıl da biliyorsun? Sam zevk alırdı.” Bunu düşünüyordum. Sam’in doğum günü temmuzun sonundaydı. Doğum gününe çok vakit vardı: belki de bunu doğum günü yerine Noel için yapabilirdim. İkimizi Oxford Caddesi’ndeki ışıklara bakarken, Somerset House’da paten kayarken, soğuktan kaçıp bir sinemaya sığınırken düşündüm. Güzel bir otelde kalabilirdik. Bunun icabına bakmaya hemen karar

verdim. “Teşekkürler, Ellen. İyi fikir. Bunu aralıkta yapabiliriz.”

“Hanımlar ve beyler, lütfen biniş için hazırlanın” anonsu duyuldu. Ellen ve ben ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldik. Takım elbiseleri içerisindeki yaşlı tanıdık insanlara başımızla selam verdik; daha önce hiç görmediğim kısa etek, süslü bir ceket giymiş ve çiçek saç tokası takmış, otuzlarının sonunda bir kadına gülümsedim. Kadın tasarımcı ya da yazar olmalıydı. Ellen bunların salonlu vagona karşılaşmaktan hoşlandı, treni ilginç kılan insanlar olduklarını söyledi.

Tren geceyarısından az öncesine dek kalkmamasına rağmen 10.30’da trene bindik. Daha önce rastlamadığım tren görevlisi; genç, ciddi, sarışın atkuyruklu kadın her ikimize de beş kapı sonra F yolcu vagonundaki kompartımanlarımızı gösterdi. Pijamalarımı ve banyo malzemelerimi yatağın ucuna koyarak bavulu boşalttım. Aslında odada trene ait banyo malzemeleri vardı ama tamamen eviyeyi kapatıyorlardı ve onlara ulaşmak zordu. Sonra el çantamı alıp salonlu vagona doğru yöneldim.

Lüks büyük koltuklardan birinde arkasına yaslanan, ücretsiz gazeteyi gözden geçiren Ellen, her nasılsa oradaydı. Takım elbiseleri içerisindeki iki adam yan masadalar ve etrafta birçok insan vardı.

“Sana sormadan her zamankileri sipariş ettim. Henüz tam olarak hazır değiller ama hazır olduklarında bizimkiler ilk servis edilenler olacak.”

Onun karşısına oturdum. “Güzel,” dedim. “Teşekkürler, Ellen.”

“Rica ederim. İlk içki. Hafta sonunun başlangıcı. Londra’da nadiren içerim. Tren G&T’si özel bir şey.”

“Değil mi? Londra’da çoğu geceler içiyorum artık. İçmeye mecburum.” Olivia’yı, aramızdaki kaçınılmaz savaşı düşündüm. Birbirimize karşı daima dikleşiyorduk. Her gün aramızdaki gerilimi yumuşatmaya gayret ediyordum ve bu onu elimden geldiğince yapabildiğim başka bir şeyden daha fazla alevlendiriyordu. Belki sonraki hafta daha fazla yüzleşmeyi göze alarak aramızdaki ilişkiyi yumuşatmaya çalışacaktım.

“Yaptığını biliyorum, sevgilim.”

“İyi akşamlar, hanımlar.”

Kalbim hopladı ve ben kalbim hoplamamış numarası yaptım. Yüz ifademi mümkün olduğunca tepkisiz tuttum, Guy bitişiğıme otururken doğruldum.

İşe geri dönüşümün öncesindeki gece Londra’ya ilk yolculuğumdayken koridorda Guy’ın yanından geçmiştim; o cuma Paddington’daki bekleme salonunda Ellen bizi tanıştırdığında onunla ilk kez konuşmuştum. Guy yakışıklıydı ve gözden kaçmaz, Clooneyimsi bir tarzdaydı: orta yaşa güzelce yerleşen şu erkeklerden biriydi. Aynı zamanda mükemmel bir partnerdi.

Ellen, “Geciktin, ahbap,” yorumunu yaptı. “Randevuya gelmeyerek bizi boşuna beklettiğini düşünüyorduk.”

Guy, “Özür dilerim,” dedi. “Bir iş şeyine gitmek zorunda kaldım. Sipariş verdiniz mi? Bana almadığınıza dair bahse girerim. Bir iş toplantısıydı. Londra Köprüsü’ndeki aptal bir şarap barında şampanya ve her halt. Paçayı kurtaracak bahaneyi bulduğum için şanslıydım.” Ellen’a, sonra bana gülümsedi. “Siz ikinizle bekleme salonunda su ve bisküviyi iş arkadaşlarımla bir şarap barında şampanyaya yeğlediğimi biliyorsunuz.”

“Yeğleyeceğini ummam gerekirdi.” Ellen ayağa kalktı ve üçüncü içkiyi almaya gitti. O giderken, Guy bana döndü ve onun ilgisinden kaçınmaya çalıştım. Birbirimize o denli yakın oturuyorduk ki kalçalarımız neredeyse temas ediyordu ve aramızdaki ufak mesafenin kesinlikle farkındaydım. Onun kır benekli saçı kalın, koyu ve göz kenarları kırışıktı.

Guy, “Haftan nasıl geçti?” diye sordu. “Kardeşinin evinden taşınmıyor musun hâlâ?”

Ona, “Taşınmayı düşünüyorum,” dedim. “Vay, kulağa acıklı geliyor ama bir adım daha yakın ve bugün için yapabildiğim en iyi şey.”

Bu tuhaftı; trende Guy ve Ellen’layken başka bir yerde başka biriyle olamadığım bir şekilde kendim olabiliyordum. Onları başka şartlarda tanısaydım hep savunmada olurdum. Burada, bu trende, farklıydı. Onlara her şeyi anlatabiliyordum. Guy’a istasyondaki acayip ürpertimden bahsetmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Guy, “İyi, öyleyse ilerleme var,” diyerek başını salladı. Takım elbise ceketini çıkardı, Ellen’inkinin bitişiğindeki boş koltuğa attı ve gömleğinin kollarını sıvadı.

“Barack Obama bunu yapar.” Onun kaslı ve sadece yakışacak şekilde kılılı olduğunu fark ettim. Kendime gülümseyerek çabucak farklı bir tarafa baktım. Her ikimizin de evli olduğu dikkate alınırsa bu, muhtemel etkilenmenin en zararsızıydı.

“Barack Obama neyi yapar?” Guy’ın gizemli bir hava kattığı sesi kulağa aynı ölçüde hoş geliyordu.

“Barack Obama ceketini çıkarır ve gömleğinin kollarını sıvar. Bu hoş bir görüntüdür, hepsi o kadar. Erkeklerin bunu yapmalarından hoşlanıyorum.”

“Cidden mi?” Guy masanın kenarına yaslanırken kollarını başıyla işaret etti. “Hanımları etkiler mi bu?”

“Beni etkiliyor.”

“Yaşa, Lara. Bu konuları bilmek işe yarar. Böyle yapmayacak olsam da...”

Tepside üç cin ve tonik taşıyan, tanıdığım “salon görevlisi” tarafından takip edilen Ellen geri geldi.

Ona göz kırpan Guy, “Teşekkürler, Sarah,” dedi. “Sen bir kahramansın.”

“Rica ederim,” dedi Sarah. “Bunlardan çok daha fazlası var.”

“İyi.” Birini alıp küçük plastik çubukla karıştırdım.

Ellen, “Şeref,” dedi. Plastik kadehlerimizi tokuşturduk ve rahatladım. Hafta içi telaşlıydı. Bu hafta sonunun geçene kadar daha az zor olmasını diliyordum. Sam dönüşümü tüm hafta boyunca iple çektiğinde, üzerimizdeki baskı bizi bütün hafta sonu durmaksızın tartıştırabilirdi ve geçen hafta pazar öğleden sonra, her şeyi bir milyon defa daha kötüleştiren, karaltı gibi beliren uzlaşmaz ayrılıkta her ikimizin de gözleri yaşlıydı.

Üç içki sonra, Guy koltuğunda esneyerek arkasına yaslandı. Dizi benimkine dayandı.

Önce Ellen’a ve sonra daha uzun süre bana bakarak, “Bulur musunuz?..” dedi. “Hafta sonlarını neredeyse hafta arası kadar zor bulur musunuz, bazen? Yani cumartesi sabahı çok yorgun geri dönerim ve sonra hepsi şundan ibarettir: ‘Baba, bunu yap. Guy, bunu yap. Komik ol. Hoş ol. Bunu tamir et. Gidip bunu satın al. Ev ödevine yardım et. Bütün hafta eve kapanan biri olmanın neye benzediğine

dair fikrin yok, Londra'daydın, çamaşırı bir kerecik yıkayabilirsin...”

Ellen, “Hayır,” dedi. “Jeff çiftçidir. Bunu bilirsin. Gün boyunca işlerimiz daha farklı olamaz. Kocam beraber zaman geçirmek istediğinden işlerini elinden geldiğince ertelemesine rağmen, çiftlik tüm hafta sonu ihmale gelmez. Hafta sonlarını severim. Ama sonra tekrar, yalnızca ikimizizdir, böylelikle asla gerçekten baskı altında olmam. Eğer birisinin annesi olsaydım, bu tamamen farklı bir mesele olurdu. Hiçbirimiz çamaşırı kimin kirlettiğini umursamayız. O yıkanır öyle ya da böyle.”

İkisi de bana döndüler.

“Hımm.” Şaraptan sonraki cin beni rahatlatmıştı. Guy dikkatimi dağıttığından sözcüklerimi Ellen’a yöneltmek için çaba sarfederek, “Evet, benim için zor,” itirafında bulundum. “Bizim için ilk günler, bunu biliyorsunuz. Ama eğer ben göz alıcı, sevgi dolu ve tapılası değilsem. Işıldayan kıymetli bir hafta sonuna sahip değilsek. O zaman fena halde gücüme gider. Geçen hafta sonu cehennem gibiydi. Pazar trenindeki halimden bunu zaten biliyorsunuz. Bunun için Sam’i suçlayamam: ona göre, ben gerilimli bir isteyim ve zamanın geri kalanını kana susamış kardeşimle geçiriyorum. Sonra bu trendeyim ve bunun ne kadar eğlenceli olduğuna veya gecenin çoğunda içerek uyanık kaldığıma ilişkin hiçbir fikri yok. Yani Sam dişimi sıkıp halime katlandığını ve korkarım ki genellikle özlemediğim Cornwall’daki dingin hayatımızı özlediğimi zannediyor.”

Guy, “O muhtemelen, geri döneceğin an için yaşıyor, Lara,” dedi. “Onun işi nasıl? Bara gider mi ve eğlenir mi? Yoksa saatine bakarak, iç çekerek ve parmaklarıyla geriye sayarak bütün hafta orada mı oturuyor?”

“Evet,” diyen Ellen aynı fikirdeydi. “Senin şu Sam’ini merak ediyorum. Onu görebilmemiz için onun seni pazar günü istasyona getirmesini sağlar mısın?”

Bu komikti. “Fakat siz ikiniz Penzance’den trene bineceksiniz. Sam platformda beklerse pencereden bir anlık bakış yakalama şansınız olur.”

Guy, “Hayır,” dedi. “Truro’yu bekleyerek kapıda oluruz ve tren durur durmaz kapıyı açıp valizlerin için sana yardım etmek için aşağıya atlarız. İkimiz de. Biraz nazik bir davranış.”

“Onu oracıkta aşırı heyecanlandırırsınız.”

Ellen başıyla onayladı. “Peki... Devam et o zaman. Nasıl biri? Onunla nasıl tanıştın?”

“Harika.” Onların kocam hakkındaki eğlendiren merakı kendimi sadakatsiz hissettirirken, bunu en emin sesimle söyledim. Bacağımı Guy’inkinden uzaklaştırdım ve Guy yeniden temas kurmaya teşebbüs etmedi. “O gerçekten harikadır. Dünyadaki en harika erkektir ve söylediğim herhangi bir şey sizi başka türlü düşündürürse, o zaman bu benim aptalca hatamdır. Onunla yirmi dört yaşımdayken tanıştım. On iki yıl önce. Kısa süreliğine Asya’da seyahat ediyordum. Şey...” Yapmak istediğim son şey Tayland’da geçirdiğim zamandan bahsetmekti, bu nedenle dudacağımı ısırıp söylemek üzere olduğum şeyi değiştirdim. “Geri döndüm ve üzerimdeki bir yükten kurtulmuştum. Yuva kurmaya hazırdım. Aslında değişmez, sıradan bir hayata can atıyordum. Emlak sektöründe çalışabilecek kadar yeterliydim. Vaftiz babam, babamın en iyi arkadaşı Leon iş bulmama yardım etti. Beni anne ve babamın evinde hiçbir şey yapmaksızın tembel tembel oturmamak için cesaretlendirdi. Çalışmaya başladım

ve sıkı çalıştım. Küçük bir stüdyo daire kiraladıktan sonra bir ev satın aldım. Ve Sam'le tanıştım."

Ellen, "O zamanlar da kardeşine yakın değil miydin?" deyiverdi.

"Asla," dedim. "Kız kardeşim PR'daki ilk işindeyken şimdi yaşadığı apartman dairesindeydi. Dünyanın en olmaz PR kadını Olivia'dır diye düşündüm daima. Sana senden hoşlanmadığını bildirmek için özel bir çaba sarf edecek olan kişi. Sadece benimle bu hale geliyor. Başka herkesle harikulade konuşan bir profesyoneldir. Herneyse. Babamız en yakın zamanda satın alabileceğim bir yer için beni yüreklendirdi ve Battersea'de teraslı küçük bir ev edindim. Yine, on yıl sonra bu şimdi imkânsız görünüyor ama bunu yaptım. İşim, kredilerim, arkadaşlarım vardı ve yalnızca bir erkek arkadaşla gereksinim duyuyordum. Birine gereksinim duymuyordum tabii fakat birini umutsuzca istiyordum."

"Ve ona rastladın?.."

"Ve ona rastladım. Soho'daki bir kafede. Bu, bir filmdeki o karşılaşmalardan biri gibiydi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve elimde alışveriş çantaları vardı. Elimde bir içecek, sanırım kahveyle yağmurdan korunabileceğim bir yerde bekliyordum. Bir cumartesi öğleden sonrasıydı. Keşke kasabaya inmeseydim diye düşünüyordum ve sokağın sonundaki Curzon'daki filmi izlemek istiyordum çünkü birkaç saat sıkılmadan oturabileceğim kuru bir yer arıyordum. Pencere-lerinin hepsi de buğulanmış olan kafe kalabalıktı. Pencerenin yanında oturuyordum ve o denli keyifsizdim ki farkına bile varmaksızın camdaki buğuya resimler çiziyordum.

"Birisi bana katılıp katılamayacağını kibarca sorduğunda, bayağı rahatsız oldum. Hayır demek istedim ama evet demeye

mecbur olduğumu biliyordum. Ve sonra ona baktım. Bunu açıklamak zor fakat sizin için muhtemelen zor değil çünkü her ikinizin de uzun bir ilişkiniz var. Ona bakar bakmaz aradığım kişi olduğunu hemen anladım.”

“İlk görüşte aşk mı?” Benimle dalga geçip geçmediğini merak ederek Guy’a çabucak baktım ama onun dalga geçtiğini düşünmüyordum. Dizi bacağıma çarptıktan sonra geri çekildi.

“Aşk değil. Güvenlik. Kesinlik. İlk görüşte, bulmacanın eksik parçasının, yani hayatımı geçireceğim erkeğin bu olduğuna inanç. İşte o erkekti. Uzun boylu, iriydi ve bu iki özellikten hoşlanırım. Sarışınımsı, iki günlük sakallı. Güzel gözler. Ve dürüstlüğü havası. Sam benimle oturdu, cama çizdiğime güldü.”

Ellen, “Ne çizmiştin?” diye sordu.

“Ah, çocuk resmi. Dört pencere, bir kapılı, bitişğinde bir ağaç olan bir ev ve evle kıyaslandığında çok büyük bir insan da vardı, sanırım.”

Guy, “Perspektif olsa gerek,” diyerek güvenimi tazeledi.

“Aynen öyle. Teşekkür ederim. Böylelikle resme baktık, ben espresso’yu içtim, Sam kahvesinin köpüğünü kaşıkladı ve birlikte Curzon’a gidip muhteşem bir Almodovar filmi izledik. Sonra akşam yemeğine gittik. Beraberdik. Hepsi bu kadar.”

“Sam de yirmi dört yaşında mıydı?”

“Yirmi sekiz. Anlattığına göre bir kız arkadaşı vardı ve yaklaşık altı ay önce ayrılmışlardı. İkimiz de doğru yerdeydik. Birkaç yıl sonra evlendik.”

Ellen, “Ah,” dedi. “Düğünler konusunda çok olumsuz düşünürüm, gerçekten de. Bu beni öfkeliyor. Kadının bir erkekten diğerine teslim ettiği, yüzeyin altındaki tüm o

korkunç nefretidir. Ama kendi geleneğimi bozarak, senin en göz alıcı gelin olduğuna bahse girerim, Lara. Sen de öyle düşünmüyor musun, Guy?”

Guy tuhaf biçimde beceriksiz görünüyordu. Plastik fincanıyla oyalanarak, “Peki,” dedi. “Lara’nın çöp torbası da giyse güzel görünecek olan şu kadınlardan biri olduğunu varsayarsak, o zaman evet, gerçekten görkemli bir gelin olduğundan eminim.”

Hızla devam ettim. “Kulağa bundan sonrası güzel devam ediyor gibi geliyor ama elbette değildi. Bebeğimiz asla olmadı. Cornwall’a taşındık ve şimdi ben bunu yapıyorum, Sam bekleyerek evde oturuyor. Çocuk evlat edinmek istiyor fakat ben istemiyorum. Uzun süre önceki sorunu yanıtlayacak olursam, hayır, bara gerçekten gitmiyor. İşyerinde arkadaşları var ama yakın arkadaşları yok. Onun istediği benim.”

Ellen, “Ve başka hiç kimse yok mu?” diye sordu.

“Birkaç kişi ama onlar da ona katlanılmayacak insanlar olup çıktılar. Sam hafta sonları için yaşıyor. En azından, öyle yaptığından oldukça eminim. Keşke haftanın her gecesi farklı bir kadınla oynasıyor ya da kucak dansı kulüplerine gidiyor olsa. Ama ben sadece cumartesi gününü beklediğimden emin değilim.”

Guy, “Evet,” dedi. “Haklısın. Pekâlâ, iyi bir hafta sonu geçireceğini umuyorum, Lara. Umarım hafta sonun çok baskı altında geçmez.”

Ellen, Guy’a dönerek, “Hey, Bay Thomas,” dedi. “Sizin iş avınız nasıl gidiyor? Eve daha yakın bir iş aramayı düşünmüyor musunuz?”

Guy güldü. “Evet. Düşünüyorum. Şu ilanda bir diğerini yuvarlak içine alacağım. Aynısından mı, hanımlar?”

“Neden olmasın?” Yeni arkadaşlarımla içerek bütün gece uyanık kalmak istiyordum. Cumartesi günü canlı ve enerjik olmamı sağlama alabilmek için uyuyor olmam lazımdı. Bir içki daha nasılsa zarar vermezdi ve sonra bir diğerini almak zorunda kalırdım çünkü benim sıram gelirdi. Ondan sonra, her nasılsa, kesinlikle uyurdum.

Yatmadan önce, sabahın ikisinde, Ellen ve Guy’a iyi geceler öpücüğü verdim. Ellen bana sıkıca sarıldı, sırtımı sıvazladı ve yanağımı öptü. Guy dudaklarını benimkilere hızla değdirdikten sonra omuzlarımdan tutup gözlerimin içine baktı. Elimin onun belinde olduğunu fark ettim ve onun dokunuşundan çok fazla hoşlanarak elimi belinden ayırmadım.

Kahverengi gözlerine baktım. Guy da bana baktı. Hiçbiri-
rimiz bir şey söylemedik. Şu aşamada layıkıyla öpüşebilirdik
fakat bunun düşündüğüm gibi gerçekleşmek üzere oluşu
nedeniyle geri çekildim.

Çabucak, “İyi geceler,” dedim.

Guy sessizce güldü ve geriledi. “İyi geceler, Lara. Tatlı
rüyalar.”

Sırtüstü uzandım, trenin beni batıya doğru savurduğunu
hissederken kendime bunun ilaçlar yüzünden olduğu telki-
ninde bulundum. Feromon veya onun gibi bir şeydi. Başka bir
şey değildi. Ben evliydim, o da evliydi ve böyle şeyler zaman
zaman meydana gelecekti. Sadece bunun farkına varmalı ve
kontrollü olmalıydım.

Uykuya daldığımda, neredeyse yeniden uyanma ve bu hiç
gerçekleşmemiş gibi davranma vaktiydi.

Bulutsuz Cornwall sabahlarından biriydi ve trenden platforma inerken bir meltem yüzümü yakıp saçımın her telini yukarıya kaldırdı. Hiçbir şey yapacak enerjim yoktu ama parmaklarımı saçıma geçirdim.

Ona evde kalıp kahve koymasını söylememe karşın Sam'in burada olmasını yarı umarak bakındım. Başım bayat alkolden ötürü dönüyordu ve sabah dünyam rahatsız edici şekilde bulanıktı. Makyajsız surat ve cansız saçla, dünün iş elbiseleri üstümdeyken berbat göründüğümü biliyordum.

Dün gece Guy'ı az kalsın öpüyordum. Onun yüzünü pencerede görmek isteyerek arkama dönüp hareketsiz trene baktım fakat hiç kimse yoktu. Birçok iş tarzı çantalı ve pek az tatil bavullu insan da burada iniyordu. Başka kimin bir çuval inciri böyle fena halde berbat ettiğini anlamak için onlardan her birine hayatları hakkında sorular sormak istiyordum.

Truro istasyonundaki binaların gri-siyah taşı, güz güneş ışığıyla öyle çok aydınlatılmıştı ki neredeyse göz kamaştırmak üzereydi. Paddington veya başka bir Londra istasyonunun

bir parçası kadar ve aynı zamanda Cornwall'ın başlıca ulaşım merkezi olması gerçeğinden hoşlanarak bu minik istasyona gülümsedim. Ancak bir metro istasyonu kadar büyüktü, iki buçuk peron, iki köprü, küçük bir bilet salonu, anlamsız bir bariyer sistemi ve bir Pumpkin kafesi içeriyordu.

Falmouth treni 07.14'te, sekiz dakikalık zaman diliminde kalkıyordu. Mide bulantımı aklımdan çıkarmaya yoğunlaşarak kendimi eve gitmeye ve Sam'in hak ettiği eş olmaya hazırlayarak döndüm ve küçük perona, birinci perona yaklaştım. Uygun bir kıyafet giymiş olmam gerekiyordu. Sonraki trende en azından saçıma bir çözüm bulacak ve biraz fondöten sürmeyi deneyecektim. Yataklı tren daha da batıya yönelerek kalktı. Tekrar baktım fakat Guy hâlâ yoktu.

Aramızda hiçbir şey olmamıştı. O hiçbir yere ulaşmayan sadece bir an ya da anların akşamıydı. Güzeldi.

Hattın sonundaki Falmouth istasyonu, evimizin tam altındaydı. Görebildiğim kadarıyla yalnızca beni ve diğer iki kişiyi: gece treninden bir kadını ve Penryn'de binen genç bir adamı taşıyan küçük trenim istasyona yanaşırken yukarıya baktım. Sam orada değildi. Onun kahvaltıyla meşgul olup el sallamasını arzulamıştım.

Trenden inerken, Sam bir anda belirip bana sımsıkı sarılınca nefesim kesildi. Güçlkle soluyabiliyordum, bu nedenle gülerек onu itip uzaklaştırmaya çabaladım.

Tren içkisi kokmamayı umarak, "Merhaba, Sam," dedim. Sam hoş kokuyordu: kolaylıkla anlaşıldığı üzere henüz duş almış ve tıraş olmuştu. Onun aşinalığının ve güvenilirliğinin tadına vardım. Beni bekleyen bu adama burada sahip olduğum için şanslıydım.

"Ah, Lara." Sam saçımı burnuyla eşıledi. "Geri döndün, balım. Birkaç gün boyunca yaşayabiliriz artık. Güneş senin için parlıyor."

Ona sırtarak, "Evet," onayını verdim. "Döndüm. Haydi." Başımı kaldırıp çirkin ve güvenilir eve baktım, geri döndüğüme seviniyordum. Mutluydum. "Yukarıda, üstünde ismim yazılı kahve var mı?" diye sordum.

"Evet! Var! 'Lara' yazılı kahve var. Onu okuyamazsın çünkü kahvenin içinde yazılı fakat pekâlâ da var."

"Şahane! Hemen bakayım."

Sam neredeyse belli belirsizce ümidi kırılmış göründü. "Elbette," dedi. "Haydi öyleyse. Seni yukarıda kahvelendirelim."

Sam küçük valizimi çekerken, otoparkı yan yana yürüyerek geçtik.

Garip bir biçimde resmi olarak, "Haftan nasıldı?" diye sordum. "İşte ve iş dışında? Ya akşamları ne yaptın?"

Her gün konuşsak da bunu sormaya mecburdum.

Sam valizimi istasyonun otoparkından evimizin önüne, kestirmeden ulaşan merdivenlere taşımak için kaldırarak, "İyiymi," dedi. "Aslında olağanüstü sıkıcıydı. Bu işi altı aylık sözleşmenden daha fazlası için kesinlikle yapamazsın, tamam mı, sevgilim? Sensiz buna katlanamam. Biliyorsun, treninin istasyona girdiğini gördüğüm an, her şey yolunda. Sensiz çok sıkıldım. Biz birbirimize aidiz. Daima beraberdik. Yatakta tek başıma yatmaktan nefret ediyorum. Telefonumda kendime karşı Scrabble oynayarak oturmaktan nefret ediyorum."

Birden güldüm.

"Yaptığın bu mu? Telefonda kendine karşı Scrabble oynuyorsun, öyle mi?"

“Biliyorum! Bu erkekçe, değil mi?” Sam durdu, bana döndü ve dudaklarını ısırdı. “Ama en kötüsünü bilmek ister misin? İşin doğrusu: telefonumla oynayıp durmamdaki gerekçe, onu elimde tutarak dikkatle bakmak ve senin aramanı beklemek.”

“Sam! Bana bunun doğru olmadığını söyle!”

“Tamam. Bu doğru değil.”

“Öyle, değil mi?” Ondan uzak durmak istiyordum. İstememeliydim.

“Peki, tren nasıldı? Yorgun görünüyorsun.”

Sam ön kapımızın kilidini açtı. Onun sırtına baktım ve ona gerçeği söyleseydim yüzünde belirecek gücenmişlik ifadesini düşündüm: yorgundum çünkü iki yeni harika arkadaşla ikiye kadar cin ve şarap içmiştim. Ve sırası gelmişken, yakışıklı bir adam dizini benimkine bastırmıştı ve ben bundan çok hoşlanmıştım. Sonra adamı az kalsın öpüyordum.

Bunun yerine, “Trende kesinlikle iyi uyuyamam,” dedim.

“Biliyorum. Seni zavalılık. Ara sıra uçuşlara bakabilirdik, şayet isteseydin?”

“Hayır, bundan keyif alıyorum. Gerçekten. Kahve sonrasında mükemmel olacağım. Ve tabii ki kahvaltı sonrasında. Bu sabah demiryolu kruvasanını sindiremedim. Açlıktan ölüyorum.”

Sam, “Pekâlâ, bu iyi haber çünkü sana hayatın boyunca tatmadığın en iyi kahvaltıyı hazırlayacağım,” dedi.

El çantamı yere koyup ceketimi çıkardım ve kahve makinesine gidip bir fincan kahve doldurdum. Evdeydim.

O öğleden sonra şehirdeki barlardan birine gittik. Hava hâlâ güneşliydi ama Atlantik’ten esen bir rüzgâr nedeniyle soğuktu. Bütün paramızı faydasız hamilelik tedavisine harca-

madan beş yıl önce New York'tan satın aldığım montla Cornwall üniformam olan dar kotu ve mavi-beyaz çizgili üstü giymiştim. Sam yekpare yumuşacık yünden Cornwall tersane işçilerinin giydikleri bir hırkayla, kot ve yine nakit paramız varken satın alınan ağır Timberland botlarını giyiyordu.

Votka kolamı yukarıda tutarak parlak bir gülümsemeyle, "Şerefe," dedim. İçinde Red Bull yoktu. Üzerimde, aldığım alkolle gizli bir içki sersemliği vardı. Midem bulanıyordu ama kendimi zorlayıp çok geçmeden bir milyon kere daha iyi hissettim.

"Lara!"

O her kim olursa olsun minnettar halde başımı çevirip baktım ve Iris'i gördüm. Çaya geldiği gün telaşla gönderdiğimden beri onu görmemiştim. Bu yüzden hâlâ kendimi kötü hissediyordum.

"Merhaba!" Bitişliğimdeki ahşap koltuğa hafifçe vurdum. Kocaman yuvarlak ahşap bir masada oturuyorduk, Sam ve ben doğal olarak birbirimizin tam bitişigindeydik. Bir sürü boş masa, kilometrelerce bank vardı. "Gel ve otur. Sam, Iris'i hatırlıyorsundur."

Sam kabalağa meylederek, "Evet," dedi. "Nasılsın?"

"Ah, bilirsin," dedi Iris. Şimdiye dek olduğundan daha eksantrik görünüyordu ya da belki şimdi Londra'yla haşır neşir olmaya alıştığımdan bana öyleymiş gibi geliyordu. Çizgili tayt, olağanüstü güzel taşıdığını itiraf etmek zorunda kaldığım minik bir kadife etek ve tüyleri kabarık yumuşacık bir kazak giymişti. Iris'n saç köklerinde hâlâ koyu, uçlarında sarıydı ve sırtından aşağıya doğru serbest bırakılmıştı. Iris, "İyi," diye ekledi. "Nasılsın? Bu günlerde Londra'da çalışmıyor musun?"

“Evet, bu doğru.” Ayrıntılara girmek istemiyordum. “Hafta sonu için geri döndüm. Senden ne haber? Neler yapıyorsun?”

Iris gülümsedi. “Ah, fazladan hiçbir şey. Çalışıyorum. Evde kedilerimle kalıyorum. Mutfağın çevresinde dans ediyorum. Seninki kadar ilginç hiçbir şey yok.”

Iris’in “kendi kabuğuna çekilmiş biri” olarak tarif ettiği bir erkek arkadaşına sahip olduğunu ve onların ikisinin de evi nadiren terk ettiklerini hatırladım.

“Kavalien nasıl?” diye sordum.

“O harika, teşekkürler. Gayet iyi. Londra’yı özleyorum, aslında. Arada sırada.”

Sam burnundan nefes verdi. “Evet, doğru! Burada yaşıyorsun, dünyadaki en iyi yerde.”

“Biliyorum. Uzaktan, şehir yaşamını özlemek kolay. Hey, Sam, Lara’ya yeniden kavuşman hoş olmalı, öyle değil mi?”

Sam başıyla onayladı. “Kesinlikle öyle.”

Iris ayağa kalkarak, “Burnumu daha fazla sokmayacağım,” dedi. “Siz ikinizi baş başa bırakacağım.”

“Emin misin?” diye sordum. “Bir içki al.”

Sam ayağa kalkmaya başladı. Iris’in gitmesinde ısrarcı olduğunu açıkça bildiren bir ses tonuyla, “Sana ne alabilirim?” diye sordu.

Iris imayı anladı ve ellerini abartılı biçimde salladı. “Hayır, kesinlikle olmaz. Teşekkür ederim, yine de. Nasıl olsa gitmem gerekiyor. Tekrar bisiklet kullanacağımdan içmem. Hey, iyi eğlenceler. Londra’nın tadını çıkar. Ve eğer Budock’taysan, bana uğra.”

“Teşekkürler,” dedim ve Iris’in kalabalıklara karışıp gözden kaybolmasını izledim. Keşke erkek arkadaşı onun

yanında olsaydı: bizimle oturabilirlerdi ve beraber birer içki içebilirdik ve bu, her şeyin yoğunluğunu hafifletebilirdi. Biz de arkadaşları olan normal bir çift gibi olabilirdik.

“Londra’nın tadını çıkar mı?” Sam şaşırılmış görünüyordu. “Söylenecek ne acayip laf.”

“Ah, o sadece nazik davranıyordu. Hey, Sam, bir hafta sonu Londra’ya gelmek ister misin?” Onu Noel için sürpriz bir yolculuğa çıkarmak birdenbire çok iyi bir fikir gibi gelmedi. “Kokteyller içip Globe Theatre’a gidebiliriz. Hoş bir otelde kalabiliriz. Bir hafta sonuna ne dersin? Noel alış-verişi falan.”

“Hımm. Olabilir.”

Sam bu fikirden nefret ediyordu.

“Endişelenme. Bu yalnızca bir düşünceydi.”

Sam yukarıya baktı. “Ah, haydi buyurun bakalım. Kahretsin. Adrian.”

Uçuk mavi V yakalı bir kazak giymiş olan adam ikimizin arasında duruyordu.

“Siz ikiniz! Sizi dışarıda gördüğüme sevindim. Hey, Lara. Şunun suratına bir gülümseme yerleştirdiğin için teşekkürler. Sen gittiğinden beri üzgündü.”

Ona, “Gitmedim,” dedim. Sam’in iş arkadaşlarından biri olan bu adamdan hiç hoşlanmamıştım. “Gördüğün gibi, buradayım.”

“Evet, evet fakat adamcağız hafta boyunca bir hayli üzgün. Karısını özlüyor. Mis gibi. Biz olsak bu fırsata balıklama atlardık, neyi kastettiğimi biliyorsun ama bizim Sam atlamadı. Sam iyi biri.”

Nazikmiş numarası yapmayı unutarak başka tarafa bakıp, “Biliyorum,” dedim.

"Evet," dedi Adrian. "Peki. Mutlu bir hafta sonu geçirin. Birlikte çokça eğlenin. Neyi kastettiğimi biliyorsunuz."

Adrian ıştırma menziline dışına çıkar çıkmaz, "Şu adam ahmağın önde gidene," dedim.

Sam incinmiş görünüyordu. "O tamamıyla haklı, biliyorsun. O ve karısı beni ısrarla akşam yemeğine davet ediyorlar."

"Gitmen gerekir, öyleyse. Madem ki ondan hoşlanıyorsun."

Bir martının bitişiğimizde boşaltılan masaya konmasını ve yırtık bir paketten cipsler çıkarmasını izledim.

"Hayır. Sen ondan nefret ediyorsun."

"Boş ver."

"Kendimi meşgul etmemi mi istiyorsun?"

Ona baktım. "Elbette meşgul olmanı istiyorum, seni aptal. Londra'da mola verecek bir anım yok. Sonra aniden cuma oluyor. Aynısını yapmanı istiyorum. Durumu kolaylaştırır bu."

Sam içkisini girdap misali döndürmeyi denedi fakat bardağın kenarından eline bir miktar döküldü. Kendimi sorumluluk altında ezilmiş hissettim; en sonunda duyarlılıkla içim ferahlamış olarak Sam'in eline döküleni yalamasını seyrettim.

Tanıştığımız günü anımsayarak ona, "Bu gece sinemaya gidelim mi?" diye sordum.

"Sinema mı?" Sam bunun hakkında biraz düşündü. "Bir film var mı?"

"Muhakkak."

"Peki, buna mali gücümüz yeter mi?"

"Evet. Bugünlerde, buna mali gücümüz yeter."

“Emin misin? İhtiyacımız olan son şey senin bu işi yapıyor olman, bizim parayı boşa harcamamız ve başladığımız yere geri dönmemiz.”

“Sam. Durumumuz bu. Borçlar ödeninceye dek Harbour Lights’dan daha pahalı bir yere akşam yemeği için gitmeyeceğiz. Ama bir sinemaya gidemeyecek miyiz? On beş sterlin için mi? Sadece bir film izlemeye gideceğiz. Yanımıza birer içecek almak için birkaç sterlin daha. Bu yeterli.”

Hafif ceketimin içinde ürperdim ve Londra’da bunun farkına dahi varmaksızın harcadığım parayı düşündüm. Salı kasımın ilk günü olacaktı. Geçen ay fırtınalı güz vardı: beş dakikalığına güneşli, sonra ansızın dolu yağışlı, sonra tekrar güneşli. Ben Falmouth’dayken, gökyüzü gökkuşağı ardından diğer gökkuşağıyla dolmuştu. Londra’da da olmalıydı ama Londra’da gökkuşağını kesinlikle fark etmedim. Yolda daima bir bina ve görüntüyü engelleyen bir şey olurdu.

Kocam, “Soğuk mu?” diye sordu ve ben başımla onayladım. “Eve gidelim.”

Ağır metal kapılardan geçmek için beş haneli şifreyi kullanarak Marina’da kestirmeden ilerlerken Sam’e, “Bir ay oldu,” diye hatırlattım. Bunu yapmamıza izin yoktu fakat kodu her ne zaman değiştirseler Sam işten yenisini buluyordu ve biz bunu daima kestirme yol olarak kullanıyorduk. Bu bize birkaç dakika kazandırıyor ama ilginç şeylerle karşılaşılırdık: bugün örneğin, ufak fakat muhteşem bir yatın bitişiğindeki ahşap iskelede koşuşturan gündelik giysili ama anlaşıldığı kadarıyla zengin birkaç kişi vardı. Kapı arkamızdan çarparak kapanırken onlar yukarıya baktılar ve onaylarcasına ellerini kaldırdılar. Marina’ya giriş şifremiz varsa, onların camiasın-

daydık ve bir el sallayışa layıktık. Metal köprüyü geçerken ayaklarımızdan ses çıkıyordu ve köprünün diğer tarafında, çevresinden çeviklikle geçilen bir gölet her zamanki gibi oradaydı.

İkinci ağır kapı ardımızdan çınlayarak kapandığında Sam elimi tuttu. Bu temas şekli hoşuma gitti. Her şeye rağmen, birbirimize daima uyum sağladığımız gibi uyum sağlıyorduk. İyi olacağımızın aniden farkına vardım. Sam evde gücünü kaybediyordu, sırf benim için değil, çünkü çevresinde sürdürmesi gereken aile hayatı olmasaydı kırkına yaklaşan bir zavallı olurdu. Bundan hiç bahsetmedik ama asla olmayan hayattan düşsel sahnelerin ona her fırsatta puslu kurduğunu biliyordum. Onu akşamleyin açık televizyonlu evde, muhtemelen puding kâsesindeki kahvaltılık gevreği yiyorken resmettim. Sam gözünün kenarından, işe yarayacağını varsaydığımız yöntem işe yarasaydı sahip olacağımız tam dört yaşındaki çocuğunu izlerdi. Alt kattaki en küçük odada uyuyan bir bebek olurdu ve iki ile dört yaşlarındaki kardeşleri daha büyük odayı paylaşıyor olurdu.

Bunun yerine, Sam kimsesizdi. Son zamanlarda evlat edinme hakkında konuşmamıştık fakat Sam'in bunu düşündüğünü biliyordum. Şimdilik konudan kaçınmak istiyordum.

"Bir pizza söyleyelim mi?" Akşamdan kalma olduğumu maskelemek üzere en neşeli sesimi kullanıyordum. Sam, evin yanında çıkıntı yapan ve ruh halime bağlı olarak, bana kendimi bir uçurumdan sallanıyormuşum ya da tüm dünyanın üzerinde büyüyle asılıymışım gibi hissettiren bahçede dikiyordu. İstasyonun ve suyun üzerinden halicin karşısındaki konaklara, şehrin kıvrımına sabit gözlerle bakıyordu.

Yanıt vermedi. Onun yanına gittim. Sam başını çevirip bakmadan bir elini omuzlarıma çevresine koydu.

Kendisini toplayacak, odağını her neredeyse oradan bir kez daha bana çekecek gibi görünmesini izlerken, "Domino's yiyemeyiz," dedi. "Bu senin tek akşamın. Daha önce sinemaya gidecektik. Hangisini yapmak istersin? Bizim için yemek pişirebilirim. Veya tekrar dışarıya çıkabilir ve bir şeyler yapabiliriz."

İkimiz de bir kez daha manzaraya baktık. Irmağın aşağısındaki Penryn'de yağmur yağıyordu. Orayı kısmen karartan bulutlar bir sağanak anlamına gelen koyu griydi. Ön plandaki gemi direkleri ve limanın çevresinde toplanmış binalar parlak güneş ışığıyla aydınlatılmıştı. Aydınlatma orayı büyüleyici bir Rönesans sanat eserine benzetiyordu. Bir anlığına Ulusal Galerî'de, ünlü bir ressamın resmindeki arka plana odaklayan ön plandaki bir figürdüm.

Sam'ın duymak istediği şeyin bu olduğunu bilerek, "İçerde olalım," dedim.

Sam buna sırtıttı. "İyi fikir. Biraz yemek yapacağım. Ben bunu yaparken benimle laflayabilirsin. Sonra Scrabble oynayabiliriz."

Buna gülmek istedim. Kulağa sıkıcının ta kendisiymiş gibi geliyordu bu ama ben Scrabble'ı severdim ve daima oynardım.

Ona, "Kulağa mükemmel bir akşamımsı gibi geliyor," dedim ve doğrusu bunu kastediyordum.

"Lara! Bu tam olarak ihtiyacımız olan şey." Jon bana gülümsedi. "Teşekkür ederim. Görüyor musun? Seni Devon'dan buraya çağırmamızın nedeni bu."

Sessizce, "Cornwall," dedim. Jon beni duymazlıktan geldi.

"Evet. Hepimiz gitmeye hazırız artık. Bizi tüm ayrıntılar konusunda toplamasaydın, ciddi sıkıntıda olurduk. Teşekkürler, Lara. Sensiz ne yapardık, gerçekten bilmiyorum."

İşten kendimi olağanüstü mutlu hissederek ayrıldım. Burası sanırım ait olduğum yerd. Bu iyi olduğum şeydi. Beni geren bir iş yapmayı seviyordum. İş yaparak gecenin çoğunda uyanık kalmıştım ve bu, takdire şayandı. Jon beni bu proje için kabul eden kişiydi ve yaptığımdan dolayı memnun olması gerçeği yüzümü kızartıyordu.

Olivia hakkında dahi iyi hissediyordum. Ona söyleyecektim. Bu gece meşgul olacaktık. Yarın onun evinden ayrılacağımı ve yaşamak için kendi yerimi bulacağımı ona söyleyecektim.

Doğruca lokantaya gidiyordum. Üstümü değiştirmeye gerek yoktu fakat gitmeden önce iş tuvaletine daldım, saçımdan firketeleri çıkardım ve serbest bıraktım. Sadece omuzlarımın altına erişen saçım insanların düşündüklerinden daha kısaydı. Bir saniyeliğine, bir çocuğun denediği gibi kâkül denedim. Bir saç tutamını alnımın üstüne çektim ve tutamın uçlarını sarkıttım. Bu korkunç görünüyordu.

Saçım fırçalanıp parladığında onu yeniden firketeledim. Bu saç modeli benim tarzım olmuştu. Başka herhangi bir model tuhaf görünüyordu artık. Yirmilerimde çalışmaya başladığımda bunu yapmaya başlamıştım çünkü bu bana büyüdüğümü hissettirmişti ve asla gerçekten vazgeçmemiştim. Saçı yerinde kıvrıp içine altı firkete sokuvermek alışkanlıktı. Çalışmadığımda bu çok daha gelişigüzel olmuştu fakat şimdi tam profesyonel ihtişamına geri döndü.

Kırmızı, yüksek iş ayakkabılarım en iyilerimdi ve onlarla yürümede mükemmeldim. Takımımın geri kalanı her zaman olduğu gibi sıkıcıydı ama ayakkabılarım daima özeldi. İki kırmızı çiftim, ayrıca bir siyah ve birkaç sarı çiftim vardı artık.

Gözüme tekrar makyaj yaptım ve lekeli koyu kırmızı öpücükler kondurduğum bir kâğıt mendil yaprağını çöp kutusuna fırlatarak ruj sürdüm. Kendi başıma olduğum için cüzdanımı hızla kontrol ettim: her ihtimale karşı daima nakit param vardı ve zulam hem güvencedeydi hem de büyüyordu. Kendi kendime acil durum fonuna kesinlikle ihtiyaç duymayacağımı söyledim fakat yine de bu bana kendimi güvende hissettiriyordu. Hiç kimseye bundan asla bahsetmeyecektim çünkü kulağa çok çılınca gelirdi bu.

Yıllardır tehlikede olduğumun farkındaydım. Hapisten çıkmıştı ve bir gün arkamdan gelecekti: bana bunu söyle-

mişti. Gelmeyebilirdi ama hazırlıklı olmam lazımdı ve elimden geldiğince hazırlanıyordum.

Keşke Sam'e, Guy'a veya birine söyleyebilseydim. Üstümde hissettiğim gözlerin bazen gerçekten orada olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama paranoyak olmamalıydım. Gerçek hayatım zaten yeterince zordur.

Babam bizi Pizza Express'e götürüyordu. Londra'daki bütün lokantalar içinde onun gözdesi buydu. Küçüklüğümüzden beri bizi her fırsatta Pizza Express'e götürmüştü. Yalnızca Olivia ve ben bundan sessizce yakınırdık. Pizza Express'e gitmek zorunda kalmakla ilgili sızlanma anıları az sayıdaki kardeş ilişkimizden biriydi.

Olivia, "Acılı Hint yemeği yiyemez miyiz?" diye mırıldanırdı.

Kendimi kötü ve suçlu hissederek, "Ama acılı Hint yemeğinde hamur topları yapmazlar!" diye fısıldardım.

"Biliyorum! Ve onun Amerikan baharatlısını babam asla almaz. Bunun yerine diğer baharatlı yemeği alır. Daha ilginç bir baharatlı yemek."

"Hiç işe yaramaz."

Bu, çok geçmeden hemen imalı sözlere dönüşürdü fakat o sohbetler bana en mutlu çocukluk hatıralarımdan bazılarını hediye ediyordu. Bu sabah Olivia'yla bunu tekrar yapmaya teşebbüs ettim.

Ona kuruntulu biçimde bakarak, "Pizza Express'e ne dersin?" dedim.

Kız kardeşim omuz silkti. "Babam ödüyorsa, oradayım."

Kepenkler kapanmıştı. Kepenkler bir yarık bile yükselmemişti.

Oraya ilkin ben gittim. Genç garson kız gülümsedi, çizelgesinde rezervasyonumuzu işaretledi ve beni pencere kenarındaki bir masaya doğru yönlendirdi. Oturup Londra'nın bu kısmı, Fitzrovia'daki küçük bir apartman dairesini kiralamanın ne kadar tutacağını merak ederek Charlotte Caddesi'ne baktım. Muhtemelen harcayabileceğimden daha fazlaydı. Kendimi, Londra'nın göbeğinde bir stüdyo daire kiralamaya aylık bin beş yüz sterlin artı komisyon ve faturaları ödediğimi Sam'e söylerken düşündüm. Bu kaldırabileceğim bir görüşme değildi.

Bu caddeyi seviyordum çünkü neredeyse tamamen lokantalarla kaplıydı. Bana kalsaydı, yolun yukarısındaki Hint vejetaryen lokantasında olurduk ama beni dinleyen yoktu. Telefonumu kontrol ettim. Sam bana bu akşam için iyi şanslar mesajı göndermişti. Hemen yanıtladım ve sonra 'gönder'e basarken annemle babamın pencerenin yanından geçerek lokantaya girdiklerini gördüm.

Ayağa kalktım ve yüzüme büyük bir gülümseme yerleştirdim. Keşke sahte bir surat takınmaktan vazgeçerek aileme yüzleşebilseydim ve kendim olabilseydim. Fakat isteyken kendimden çok daha fazlasıydım. Gece treninde içiyorken çoğunlukla kendim olduğumu düşündüm aniden. Guy bir kez daha kafamdaydı ve onu kafamdan kovdum.

Babam, "İşte orada!" dedi. Ona bakarken, her zaman yaptığım gibi, onun kaç yaşında olduğunu düşündüm. Kafamda babam yaklaşık kırk yaşındaydı ve ona her baktığımda, zamanda günümüze dek yirmi beş yıl ileri gitmek zorunda kalıyordum. Uzun boylu, geniş omuzlu ve artık belli belirsiz kambur olan babamın saçları kır ve -sanırım- hep gurur duyduğu güzel gür saçını koruma girişiminde

olduğundan gerekenden hafifçe daha uzundu. Hastalık derecesinde aşırı kiloluydu ama biz bundan kesinlikle bahsetmezdik.

Bakışları her zamanki gibi delip geçiyordu. Beni hâlâ korkutuyordu. Ona baktım ve adeta onayı için yalvardım.

“Merhaba, baba,” dedim ve onu yanağından öptüm.

“Lara.” Babam gülümsedi. “Son derece iyi görünüyorsun. Kız kardeşin henüz gelmemiş, öyle mi?”

“Henüz gelmedi. Merhaba, anne.”

Annem sarışın ve güzeldi fakat aynı zamanda anlaşılması güç, bilinmez ve düşünülebilecek en az anaç kadındı. Onu nadiren düşünürdüm. Hayatım boyunca babamın ona söylediğini yapmıştı. Annemin kafasında veya onların kapalı kapılar ardındaki ilişkisinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. O kurallara uyan bir kadındı. Olivia onu açıkça ve kabaca hor görürken, ben onu belli belirsizce küçümserdim.

Annem, “Merhaba, canım,” dedi ve hepimiz oturduk. Bütününüyle kestirilebileceği üzere, babam standart Pizza Express’in sert içkisi Montepulciano d’Abruzzo’dan bir şişe sipariş verdi.

“Uzun görünüyorsun.” Ayaklarıma bakmak için masanın etrafında eğildi. “Öyle düşündüm! Şu şeylerle nasıl yürüyorsun?”

“Buna alışkınım. Onları seviyorum.”

Babam başını iki yana salladı. “Kadınlar! Annen bu türde bir şeye kesinlikle ilgi duymadı. Tüm ‘hanımlar ayakkabıları severler’ geni ona hiç uğramadan geçip gitmiş. Sen onların hakkından geliyorsun, yine de, sevgilim, bunu gerçekten başarıyorsun.”

Annem her zamanki ılımlı ses tonuyla, "Lara her şeyin hakkından gelir," diyerek aynı fikri savundu.

"Başarır." Babam bana gülümsedi. "Ee? Buradan Cornwall'a geri mi döneceksin? Sam'i şehre geri mi getireceksin?"

Buna kafa yorarken somurttum. Babama, "İşten keyif alıyorum," dedim. "Sam uzakta olmamdan nefret ediyor. Ne olursa olsun buraya taşınmaz. Şimdilik böyle mutluyum ama bunun bencilce olduğunu biliyorum çünkü Sam hiç mutlu değil. Bunu yapacağım ve sonra Cornwall'a tekrar yerleşeceğim. Galiba."

"Hımm." Babam bana keskin bakışlarıyla bakıyordu ama bunu daha fazla sürdürmedi. "Aklıma gelmişken, Leon daha sonra gelecek" diye ekledi ve bu beni neşelendirdi.

"Geciktiğim için üzgünüm." Olivia yuvarlak masamızdaki boş iskemleye oturdu. İskemle anne ve babamızın arasında, benim tam karşımdaydı. Kız kardeşime baktıktan sonra bakışımı çabucak başka tarafa çevirdim. Olivia saçına bir şey yapmıştı, saçı tepede tutturulmuştu. Kırmızı-beyaz çizgili Breton bir üst ve siyah dar kot pantolonuyla her zamanki gibi dergi sayfalarından çıkıp gelen birine benziyordu. Gözlerine sürme çekmiş, dudaklarına parlak kırmızı ruj sürmüştü.

Babam, "Olivia," dedi. Ayağa kalkmadı çünkü Olivia hemencecik oturarak onu bundan vazgeçirmişti fakat babam karşıya eğilip kardeşimin yanağına yarım yamalak bir öpücük kondurdu. "Seni görmek güzel. Biraz şarap al."

Kız kardeşim, "Aslında," dedi. "Ben bir Peroni alacaktım. Buna izin verilirse."

"Elbette."

Hiçbir şey söylemediler ama onların göz teması kamçılayıcı ve özeldi. Hiç uzun sürmedi.

Olivia geldiğinden dolayı sohbet yapmacıklaştı. Babam ayakkabılarına bakmaya ve benim parlak kırmızı topuklularıyla onun eski püskü hâlâ çok iyi Converse'ini tek kelime etmeksizin kıyaslamaya özen gösterdi. Olivia'nın tüyleri diken diken oldu. Annem içkisini çarçabuk içti ve sıkıntısı yüzünden kadehin sapıyla öyle çok oynadı ki kadehi düşürüp kırdı. Babam öfkeden için için yandı ve kadeh kırıklarını toplamaya gelen garsona sesini yükseltti. Babam, annem ve garsonla ilişkileri düzeltmek için çabaladım. Bu, aile yaşamımızı sürdürdüğümüz kusursuz küçük evrendi.

Bir çocuk olarak sürekli endişe içinde yaşamıştım. Olivia'nın gözlerinde benim seçilmiş olduğumu fark etmiştim ve Olivia üstü kapalı olarak, ıskartaya çıkarılmıştı. Baba onayını kazanmaya çalışmıştım; bir gün kazara yanlış bir şey yaparak babamın gözünde Olivia'yla rolleri değişebileceğimizden çok korkmuştum.

Babam asla bocalamamıştı. Beni daima beğenmişti, yaptığımı daima onaylamıştı, işimi takdir etmişti, yaşayış tarzımı beğeniyordu.

Yıllar önce babamın işini tek başıma iflastan kurtardığımı, annem dahil hiç kimse bilmiyordu. Bunun hakkında asla konuşmadık. Babam bana borcunu asla ödemedi. Ve eğer onu iflastan kurtarmasaydım, böyle tedirgin olmayacaktım. Birinin beni izlediği fikrine kapılmayacaktım. Paranın nereden geldiğini hiçbir zaman sormadı.

Masanın karşı tarafındaki Olivia'ya, onun huysuz ağzına ve asık suratına baktım ve yeniden on dört yaşındaydım.

*

O gün her zamanki gibi okuldan eve dönmüştüm. Hiç aylaklık etmemiştim fakat aklı başında arkadaşlarımla akıllıca yürümüştüm çünkü babam işte olmasına rağmen bu onun beklediği davranıştı. Eve ulaştığımda, evin arkasına dolaşarak her zamanki gibi arka kapıdan girmiştim.

“Ben geldim,” diye seslenmişim ve çay içmek için ne yapılacağını bilerek çaydanlığı koymuştum. Bir adet kulplu büyük bardakla çay poşetlerinin tenekesini dışarıya çıkar-mıştım. “Bir fincan çay ister misin?” diye seslenmişim.

Annem evin bir yerinden, “Evet, lütfen,” demişti. Bromley’de hâlâ annem ve babamın evi olan, Kral Edward dönemine ait çirkin bir evde yaşamaktaydık. Ev dışarıdan hiçbir şeye benzemiyordu ama evin içi garip biçimde koca-mandı. İkimize çay yapmışım ve benimkini ev ödevime başladığım mutfak masasına götürmüştüm.

“Çay mutfakta!” diye seslenmişim. “Sana getireyim mi?”

“Hayır, sevgilim. Hemen aşağıya ineceğim.”

Olivia haklıydı. Katlanılmaz olmalıydım: sürekli bir onay beklemekten gözüm o kadar dönmüştü ki hiçbir suretle karşı gelme riskine girmemişim. Annem aşağıya gelmiş, bana belli belirsizce gülümsemiş ve kendi çay fincanını almıştı.

“İyi misin?” demişti.

“İyiyim,” diyerek karşılık vermişim.

“Kız kardeşinden bir haber var mı?”

Hem annem hem de babam benimle ona ilişkin konuş-tuklarında Olivia’ya kız kardeşim derlerdi. Daima öyle demişlerdi. Olivia bunu önceden söylemişti çünkü annemle babam ona verdikleri özel ismi dile getirmenin samimiyetine tahammül edemiyorlardı. Olivia haklı olabilirdi.

“Hayır. Onu görmedim.”

Okulda kız kardeşimin iki yıl üstündeydim. Yollarımız nadiren kesişmişti ve karşılaştığımızda birbirimizi özenle görmezlikten gelmiştik. Olivia genellikle okul çevresinde arkadaşlarıyla sigara içiyor olurdu. Bense kütüphanede çalışırdım.

“Yeter ki beşe kadar geri dönsün. Babanız bugün eve erken geliyormuş. Bunu söylemek için telefon etti.”

İkimiz de duvarın ortasında asılı büyük saate bakmıştık. Dördü çeyrek geçiyordu. Hiçbirimiz bir şey dememiştik.

Beşe üç dakika kala ön kapıda babamın anahtarının sesi duyulmuştu. Yemek odası masasında iyi bir kız gibi dik oturarak ev ödevimi yapmaya devam etmiştim ama kalbim başka yerdeydi. Sadece babamın öfkesi ve öfkesinin sonuçları hakkında değil; Olivia’nın güvenliği hakkında da endişelenmeye başlamıştım.

Babam gözleri parlayarak içeriye girmişti. Bu esnada gerçekten kırklarındaydı; en güzel çağında uzun boylu ve kuvvetliydi. Yalnızca hafiften şişmandı.

Başımın tepesini öpmüştü. “Ödevini mi yapıyorsun? İyi kız. Nedir bu? Yaşlı babanın yardım edebileceği bir şey mi?”

Babam üst katı göstererek ravana bakmadan önce bir süreliğine uzun bölmeyi tartışmıştık ve, “Ya senin şu dikbaşlı kız kardeşin nerede?” diye sormuştu.

Olivia sadece on iki yaşındaydı. Okuldan doğruca eve gelmenin dışında bir şey yapması yasaklanmıştı.

“Emin değilim.” Onun için yalan söyleme girişiminde bulunmaya cesaretim yoktu.

“Evde değil mi?”

“Hımmm. Emin değilim. Evde olduğunu sanmıyorum.”

“Victoria!” Victoria, annemin adıydı. Bu ad ona yakışıyordu. Onun resmi, azıcık da bilinmeyen bir ada ihtiyacı vardı. Tıpkı adaşı gibi, annem de nadiren keyifliydi.

Babam kız kardeşimin okuldan dönmediğini öğrenir öğrenmez, doğruca arabasına gitmişti. Yirmi dakika sonra beraberindeki somurtan on iki yaşındaki kızla geri dönmüştü.

Onlar kapıdan girerlerken babamın kız kardeşime gelişigüzel bir şekilde, “Odana gidip orada kalabilirsin,” dediğini işitmiştim. “Fakat ilk önce, gelip bunu görmem gerekiyor.”

Sonra benimle birlikte yemek odasındalardı. Somurtkanlığın ta kendisi Olivia zemine sabit gözlerle bakmaktaydı.

Babam ona, “Seninle canımı sıkamam, genç hanım,” demişti. “Sabaha dek odanda kalabilirsin fakat ayrıca...” Cüzdanını çıkarıp biraz para çıkardı. “Yılın geri kalanı için harçlığın budur, Olivia. Ayda yirmi sterlin, dokuz ay gidecek. Yüz seksen sterlin. Sen böyle davrandığında sana neden para vereyim ki? En basit kuralları bile umursamadığın için sana bir ‘harçlık’ vermeli miyim? Elbette bunu yapmayacağım. Lara ise okuldan doğruca eve geldi ve öddevini yapmaya başladı. Her zaman yaptığı gibi. Lara’nın harçlığını en yüksek düzeyde artırıyorum.”

Bitişimdeki masanın üstüne nakit parayı koymuştu. İşlerin daha önce hiç bu kadar ileri gitmediğini bilerek gözlerimi dikip paraya bakmıştım. Onu geri vermeye cüret etmemiştim. Gıcır gıcır ve önemsenmemesi imkânsız nakit para matematik kitaplarımın üzerindeydi.

Olivia dönmüş ve kendisini kapıyı çarpmaktan fark edilir şekilde zor alıkoyarak odadan fırtına gibi çıkmıştı. Babam bir elini başıma koymuş, saçımı karıştırmış ve kendisi de odayı

terk etmişti. Olivia'nın üst kattaki ayak seslerini dinlerken bu yüzden benden sonsuza dek nefret edeceğini biliyordum.

Ve Olivia benden hep nefret etti. Sırf bu yüzden değil; kısmen bu yüzden.

"Ben bir giardiniera alacağım, lütfen." Garson kıza gülümsedim. "Biraz su da alabilir miyiz?"

Olivia, "Kesinlikle hayır," dedi. "Bir giardiniera mı? Pizza Express'in her şubesinde senin resmin var. Resminin altında şu yazıyor: 'Son yirmi yıldır bu kadın giardiniera dışında hiçbir şey almamıştır.' Seni geliştirken görmek güzel, kardeşim."

Bana, sırf ne denli açık fikirli ve itici olduğunu kanıtlamak için ortası salata dolu yeni bir pizza sipariş etmeye özen gösterdi.

"Hepinize iyi akşamlar!"

Vaftiz babamın sesini duymaktan ötürü hoşnut ve rahatlamış olarak yukarıya baktım.

"Leon!" Ayağa kalkıp onu kucakladım. Leon her nasılsa kendisini fark ettirmeden içeriye usulca girmiş; masanın tam yanında duruyordu. Olivia'yı umursamıyordum artık. Leon babamın üniversiteden en iyi arkadaşıydı ve işin garibi, benim de dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Ona gerçekten ihtiyacım oluncaya kadar benimle uzaktan ama arkadaşça vaftiz babam olarak daima ilgilenmişti. Sonra, hiç kimsenin o ana dek yapmadığı gibi benim için yapılması gerekeni yapmıştı. Leon her şeyi bilen tek insandı.

"Seni görmek güzel," dedi sessizce. "Sen iyi misin?"

Olivia'nın alaycı bakışını sezerek umursamaksızın Leon'a, "Burada olduğun için şimdi daha iyiyim," dedim. Leon, tıpkı babam gibi altmışlarının ortalarında idi. Bir kalp krizinin

gerçekleşmesini bekleyen birine giderek daha fazla benzeyen babamdan farklı olarak Leon daha şıklaşıyor ve yaşına göre yakışıklılaşıyordu. Kemik yapısı yaşlanan derisiyle belirginleşirken kır saçları geriye taralı ve neredeyse yakasına dek erişiyordu. Kıyafetleri de iyiydi: Leon daima kusursuz bir şekilde giyinirdi ve bu günlerde, Paris'te veya Milano'da olan o şık Avrupalı erkeklere benziyordu. Olivia açıkça hiçbir şey söylememesine karşın Leon'un adından her bahsedildiğinde bana verdiği yapmacık gülümsemelerden, onunla aramızda önceden bir ilişki yaşandığını, belki bu ilişkinin hâlâ sürdüğünü düşündüğünün farkındaydım. Kız kardeşim yanılıyordu, yine de söyleyebileceğim hiçbir şey onu ikna etmeyecekti. Leon ve benim bu ilişkiden çok daha güçlü bir bağımız vardı.

Leon ailenin geri kalanına döndü.

Sıcak bir gülümseme eşliğinde, "Olivia," dedi. "Olağanüstü zarif görünüyorsun bu akşam. Her zamanki gibi, hatta nedense her zamankinden daha fazla."

Olivia yanıt vermedi ama zarif birinin diğerine yaptığı gibi başını ona doğru eğdi. Leon annemi iki yanağından öpüp babamın elini sıktı; ona küçük bir tebessümle baktıktan sonra aldığı hamur topunu minik parçalara bölmeye başlayan annemle aramızdaki bir iskemleyi çekerek oturdu. Babam herkesin kadehlerini tekrar doldurdu. Salon öteki insanların arkadaşça gevezeliğinin sesiyle yankılandı.

Leon çevreye bakınarak, "Ee, Wilberforce ailesi nasıl?" dedi.

"İyi." Olivia alışılmadık biçimde çabucak yanıtladı. Kadehini iterek uzaklaştırdı ve onun aslında hiç içmediğini fark ettim. "Aslında bir haber var."

Gözlerimi kapadım. Bu herneyse, Olivia'nın ses tonundan bunun hoşuma gitmeyeceğini söyleyebilirdim. Bir anda Olivia benim çok kötü bir pansiyoner olmamın nedenini herkese anlatmaya başlayacaktı. Kendimi savunmak zorunda kalacaktım ve kan gövdeyi götürecekti.

Kız kardeşim durumun farkına vardı.

"Lara gözlerini kapamışsın. Sana vurmayacağım."

"Biliyorum. Bak açtım. Oldu mu?"

"Tanrım. Bakın. Herkes. Esasında kötü bir şey yok. Bu fikre alıştım ve bu aslında olumlu bir şey."

Birisi lokantanın öbür tarafında bir şeyler düşürdü ve herkes büyük olasılıkla birkaç tabağın yerde parçalanmasını dinlerken tüm salon bir anlığına durdu.

Sonra, korkusunu oldukça açık eden Olivia'ya sabit gözlerle baktığımız masamız dışında, etrafta koşturan personel ve tekrar başlayan sohbetlerle her şey kaldığı yerden devam etti.

Olivia gözlerini devirdi. O bunu söylemeden az önce ben onun ne söyleyeceğini anladım.

"Hamileyim."

Üçü birden bakışlarını bana çevirirlerken onları izledim. Olivia dışında herkes tepkimi kontrol ediyordu.

"Tebrikler." Ona bakmadım. "Bu güzel."

"Evet. Şerefte."

"Bebek ne zaman geliyor?"

"Nisanda. Nisanın yirmi üçünde."

"Shakespeare'in doğum günü. Sorun yok öyleyse."

Elberte kız kardeşim hamileydi. Nefesimi içime çektim. Her şeyi sırtıma yüklemiş, kararlılıkla ilerlemiştim fakat her ay yeniden altüst olmuş umutlarla geçen yılları iğneler ve

araya giren taramalar, faturalar, ıstırapla geçirmiştım; tüm bunlar ilişkimi oldukça yıpratmıştı.

Babam ileriye doğru eğildi.

Tehlikeli biçimde gündelik sesiyle, "Senin için sakıncası yoksa bir şey sorabilir miyim?" dedi. "Babası kim?"

Olivia ters ters baktı. "Evet, sakıncası var. Tebrikler demeden ya da en sonunda bir torunun olmasına sevinmeden önce babasının kim olduğunu sormanın benim için bir sakıncası var. Evet. Sakıncası olduğu için sana söylemeyeceğim."

"Ah, lanet olsun, Olivia."

Kaskatı kesildim. Babamın küfretmesinden nefret ediyordum. Bu daima tehlike demekti.

Olivia, "Sana lanet olsun," karşılığını verdi. "Kahrolasınca azizen Lara'dan doğan bir torun istiyorsun yalnızca, değil mi? Benim daha düşük nitelikli genlerimi istemiyorsun, değil mi? Peki, Lara yapamadı ve görünen şu ki kazara ben yaptım ve mesele kapandı. Buna alış. İşler değişir."

İşin garibi, annemin buna çıkışmasıydı. Annem bunu babam hâlâ nefesini içine çekerken yaptı.

Bir saç lülesini kulağının arkasına kıvırtıp öne doğru eğilerek, "Olivia," dedi. Bir münakaşaya nadiren girerdi, bu yüzden yerimde donup kaldım. Annemin ender kullandığı sesi yumuşaktı, böylelikle hepimiz dinledik. "Kız kardeşinle ilgili söylediğin doğru değil. Hazırlıksız yakalandık, hepsi bu. Buna alışmamız için bize biraz zaman ver, lütfen."

Kız kardeşim güldü. "Haklısın! Elbette. Çünkü bu bütünüyle sizi ilgilendiriyor."

Annem, "Hayır," dedi ve görünüşte tamamen sakindi. Hiç kimsenin onun dış görünüşünün altında neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri yoktu, o nedenle tek güvенеbildiğimiz

buydu. "Bu, elbette, seni ilgilendiriyor ve hatta bundan daha ziyade, bebeği ilgilendiriyor. Ve aileye yeni bir bebeğin katılması harika olacak."

Olivia hariç herkes bana bakmıyormuş numarası yaparken gerçekte bana baktıklarını fark ettim.

Kız kardeşime baktım ve kız kardeşim gözlerindeki zaferle bakışımı yakaladı. Onun ağladığını işitmeme -ki ağlamasının nedenini bildiğimi sanıyordum- ve bunu planlamadığını çok iyi bilmeme rağmen Olivia beni bir konuda yenmişti. Bu durumdan zevk alıyordu.

Bir bebek istemiştim. Evet. Kararlılıkla her ne kadar çok ilerlersem ilerleyeyim, bebek dışında her şey B planıydı ve daima öyle olacaktı.

Leon sessizce, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Bir içki içmeye gelir misin?"

Leon masanın çevresine baktı.

"Elbette."

Kendimi sakinleştirdim.

"Olivia," dedim. "Senin adına sevindim. Gerçekten. Tebrikler. Ama hemen şimdi gidip buradan uzakta bir içki içeceğim. Daireden de taşınacağım. Bir süredir bunu planlıyordum ve senin de boş bir odaya ihtiyacın olacak."

"Tamam." Yapmak için kendimi uzun zamandır sağlamlaştırdığım şey sanki dikkate değer bir değişiklik değilmişçesine Olivia omuz silkti. Başka bir tarafa baktım. Bunu yapsa da yapmasa da onun sırtıttığını görecektim.

Babam, "Lara, emin misin?" diye sordu meraklı gözlerle. Şimdi ayaktaydım, çantamın yanımda olup olmadığını kontrol ediyordum.

"Evet."

“Onunla gideceğim, Bernie.” Leon’un eli kısa süreliğine omzumdaydı.

“Teşekkürler, Leon.” Babam başıyla onayladı.

Annem solgun bir gülümsemeyle bana bakıp tek kelime etmeksizin içkisini yudumladı.

İnsanların akşam karanlığında koşuşturdukları Charlotte Caddesi’ne çıktık. Herkesin gidecek bir yeri, sonuna kadar kapanmış bir mantosu ve atkısı vardı. İşime başladığım altı hafta önceki yumuşak ve ılık eylül ayı, yerini sert kışa bırakmıştı.

Hava neredeyse tümüyle karanlıktı ve cadde ışıkları yanmıştı. Yağmur yağmasa da, yürürken yüzümü ve saçımı ıslatan su sanki havada asılı duruyormuş gibi görünüyordu.

“Burası.” Leon beni fazla kalabalık olmayan küçük bir bara yönlendirdi. Bir köşede ufak bir masa bulduk ve Leon beni oturtuktan sonra ne istediğimi sormaksızın içki tezgâhına gitti.

Dört içkiyle geri geldi: ikisi küçük, ikisi uzun ve saydamdı.

“Bu ilk.” Bu, kehribar rengi bir sıvıydı. Bunun viski veya belki de konyak olduğunu düşündüm. Yudumladım ve zoraki gülümsedim. Beni yukarıdan aşağıya doğru ısıttı.

Leon’a, “Böyle içkiler harika,” dedim. “Herkes onlardan daha fazla içmeli. İçini yakacak kadar sıcak olanlardan. Kışın işe yarar.”

“Bunu içip bitir.” Ona baktım ve içkiden bir yudum daha aldım.

“Bunun için teşekkürler.”

“Burada olduğundan beri seni çok görmediğimiz için üzgünüm. Kız kardeşinin evinde mutlu değilmişsin. Bundan

haberdarım. Nereye gideceksin? Boş odaya istediğin zaman gelebilirsin ama daha fazla bağımsızlık istediğinden eminim.”

“Teşekkürler. İşe yakın bir yer, bir tür otel var. Kısa süreliğine orada bir oda kiralayabilir ve ne olduğunu görebilirim.”

“Otel mi? Lara bu, ev borçlarını öderken en iyi yol gibi gözüküyor.”

Omuz silktim ve boş bardağı masaya koydum.

“Biraz yer istiyorum. Sadece bir süreliğine. Bir ya da iki hafta içerisinde akla daha uygun bir çözüm bulurum.”

“Ya Cornwall’da işler nasıl?”

Sam’i düşünmediğimin farkına vardım.

“Ah, işler yolunda.”

Gözlerimiz buluştu. Leon bana, sonuçta bıkaçığım için Sam’le evlenmemem gerektiğini yıllar önce söylemişti. Bir bakışla onun haklı olduğu gerçeğini kabul etme ve bu konuya ilişkin konuşmayacağımızı bildirme girişiminde bulundum.

İkinci içkiyi alıp yudumladım.

Leon, “Votka ve ince tonik,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Kız kardeşin zehirli ama o bile bunu kasten yapmış olmalı.”

“Biliyorum. Onun yapmadığını biliyorum. Gece ağladığını ve gizli telefon konuşmaları yaptığını duydum. Bebeğin babasının kim olduğuna ilişkin hiçbir fikrim yok çünkü Olivia bir erkek arkadaşının olup olmadığını bana asla söylemezdi. O kişi şu sırk gibi adam olabilir. Allan. Hoş görünüyor. Fakat bunun benimle alakası olmadığını, kız kardeşimle alakası olduğunu biliyorum. Etrafımdaki herkesin hamile kalmasını yasaklayamam. Bu yalnızca...”

“Farkındayım. Bu senin için hâlâ yara.”

"Neyin farkındasın? Yara. Ne kadar olduğunu bilmiyorum. Kendi kendime yarı rahatlamış olduğumu, üzülenin Sam olduğunu ve ilerleyeceğime bütünüyle sevindiğimi söylüyorum sadece." İkinci içkimin yarısını bir dikişte içtim. "Ama bu doğru değil. Ve bunun Sam ve beni mahvettiğini düşünüyorum. Bu işi almak için senin yardımına başvurdum çünkü Sam'den kurtulma konusunda umutsuzdum. Kesinlikle umutsuzdum. Bu ne demek?.. Hiçbir şey iyi değil."

Leon sözümün geri kalanını bekleyerek bir kaşını kaldırdı.

"Ve..." diye devam ettim çünkü Leon bunları anlatabileceğim tek kişiydi. "Başka biriyle tanıştım."

Ona baktım.

"Hımmm." Leon başıyla onayladı. "Bu zordur, tatlım ama şaşırmadım."

"Ah Tanrım, Leon. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ondan uzak kalmaya mecburum."

Vaftiz babam başıyla onayladı.

"Şayet uzak kalırsan işler çok daha az karmaşık olacaktır. Ne istediğini bil. Bana ondan bahsetmek ister misin?"

Guy'ı, sıcak bakışlarını, gür saçını, kolunun ön kısmındaki kasları düşündüm. Onun gerçekliğini düşündüm ve kafamı iki yana salladım.

Leon'a, "Hayır," dedim. "Bu beni cesaretlendirir yalnızca." Sonra ona gerçekten sormak istediğim şeyin ne olduğunu hatırladım. "Leon," diye ekledim. "Bak. Olup bitenden haberdar tek kişisin. Asya'da. Kulağa aptalca geliyor ama sen de biliyorsun ki bazen onun beni yakalayacağını düşünüyorum. Bu olasılığı daima düşündüm. Adam bir gün gelip canıma okuyacağını söyledi. Sanıyorum, bu yakında olacak. Bu beni korkutuyor."

Leon gözlerini kısıtı. "Herhangi bir şey oldu mu?"

Gülümsemeye çalıştım. "Hayır. Ben sadece... Kendimi güvende hissetmiyorum. İnsanların beni izlediklerini düşünüyorum. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: onlar gerçekten mi izliyorlar yoksa sağlığım bozuluyor ve ben bunu kafamda mı canlandırıyorum?" Leon'a baktım ve kendimi hemen hem daha iyi hem de biraz aptal hissettim. "Ben bunu kafamda kuruyorum, değil mi?"

Leon öne eğildi. "Öyle söyleyebilirim. Çok fazla stres altındasın, Lara fakat geçmiş yüzünden değil. Uzun zaman önce olan olmuş, biten bitmiş. Günümüz yüzünden. Gelecek. Sen bir çocuğu evlat edinmek istemiyorsun ve Sam istiyor. Gerçekleşmek zorunda olacak bir yüzleşme bu ve sen bunu biliyorsun. Şu yeni adam her kimse bir avuntu. Tayland'a dair şu düşünceler gibi. O gelip canına okumayacak. Onun sıcağı sıcağına söylediği bir şeydi bu. Adamın hayatının o zamandan beri nasıl değiştiğini düşün. Senin izini aramak onun için yersiz olacaktır artık. Gerçek olana bakmak yerine başka krizler ileri sürmeyi deniyorsun."

İç çektim. Ona, "Haklısın," dedim ve kendimi geçmişini düşünmek yerine şimdiyi düşünmeye zorladım. "Haklı olduğunu biliyorum."

Ve o gece mektubu buluncaya dek, onun neredeyse haklı olduğunu düşündüm.

Cuma gecesinde bütün yapmak istediğim içmek ve sohbet etmekti. Sohbet etmek istediğim yegâne kişiler Ellen ve Guy'dı. İstasyona erken ulaştım ama Birinci Sınıf oturma salonunda alkol servisi yapmadıkları için istasyonun üstündeki bara merdivenle çıktım.

Burası sıradan bir bar gibi kokuyordu. Sıradan bir barda olma hissini uyandırıyordu. Bir istasyondaymışın gibi hissetmeksizin bir istasyonda olmak garipti. Bir adam bir masada kanser hakkında küçük bir gazete makalesini okuyarak oturuyordu; büyük valizleri olan bir çift, erkeğin önünde bir bira, kadının önünde yarım bira ve aralarındaki masada açılmış bir cips paketiyle karşı karşıya oturuyorlardı. İçki tezgâhına yürüyerek bir bar taburesine oturdum, sivilce izleri olan sarışın, inanılmaz derecede genç barmene votka-tonik siparişi verirken hiç kimse bana bakmadı.

İçkiyi içtim. Düşünmedim veya konuşmadım. Sonra bir içki daha sipariş ettim ve aynısını yaptım.

Olivia'nın intikam gecesini sabah ondan dikkatle sakındığım ve geri dönüp arda kalanı alıncaya kadar beni idare edecek yeterli eşyayı topladığım sandık odasında geçirmiştım. Geçen gece St. Paul'deki otelde uyumuştım. Orası ucuz ve tamamen ortalama bir iş oteliydi.

Ayrıca babamın "yuva" olarak adlandırmakta ısrar ettiğı yere giden, oradan eviyle iş arasında mekik dokuyan, anne ve babasıyla beraber yaşayan yetişkin bir kadın olmamak adına bu otel çok iyiydi.

Babam o akşam telefonda, "Haydi, Lara," demişti. "Orası senin yuvan. Daima yuvan olacak. Bırak sana bakalım."

Başımı iki yana sallamıştım. Ona, "Yapamam, baba," demiştım. Karşısında şimdiye dek olmaya cüret etmediğim kadar kendimden emindim. "Evle iş arasında trenle gidip gelmemek için Londra'da yaşıyorum. İşe yakın olmalıyım, bu nedenle hafta boyunca sahip olduğum her şeyi feda edebilirim. Gerçekten yaparım. Geç saatlere kadar çalışmalıyım, işe erken gitmeliyim. Teşekkür ederim yine de. Küçük bir stüdyo ya da başka bir yer bulacağım."

Babam, "Kız kardeşin..." derken düşünceye dalmıştı ve ben onu yatıştırmaktan ümidi kesip gerilmiştim.

Çabucak, "O iyi," demiştım. "Bu onun hatası değil. Ben onun adına seviniyorum, gerçekten seviniyorum. Bir süreliğine ondan uzak durmaya ihtiyacım var yalnızca."

Babam beni, "O iyi değil," diye düzeltmişti. "Onun böylesine acımasız olan hiçbir işi olmadı. Şimdi, emin misin? Seni misafir etmek burayı çok neşelendirirdi ve doğruyu söylemek gerekirse senin bazı konulardaki akılcı tavsiyelerine ihtiyacım olabilirdi."

Kalbim korkuyla kasılırken doğal olmaya çalıştım.

Buluşmayacağımızı tüm kalbimle umarak, “Böyle bir şey için istediğin zaman buluşabiliriz,” demiştim. “Bir öğle molası için gerçekten vaktim yok fakat bir gün işten sonra buluşabiliriz. Ama benim ofise yakın olmam gerekiyor.”

Muazzam ferahlamam karşılığında, babam bunu kabul etmişti. Şimdi zehirli ailemin her üyesinden olabildiğince uzak kalıyordum.

Yalnızca elimde, geleneksel cuma cin toniği, yanımda Ellen ve karşımda Guy ile trende oturduğum zaman, gevşemeye yakın bir şey yapmaya başladığım yegâne an vardı. Arkama yaslanıp Singapur’la bir Skype sohbetine ilişkin bir hikâye anlatan Ellen’i dinledim ve kendimi nefes verip ayakkabılamı tekmeleyerek çıkarırken buldum.

Hikâyenin sonuna gelirken güldüm.

Guy, “İyi misin, Lara?” diye sordu. Başımı kaldırıp baktığımda, onun merakla beni seyrettiğini gördüm. Onunla mesafeli olmaya çalıştım.

Ona, “Ah, iyiyim,” dedim. “Birazcık... gerginim.”

Ellen, “Kız kardeşin?” diye sordu.

“Hayır. Şey, evet. Öyle. Ne haftaydı. Büyük aile hesaplaşması. Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Onun yüzüne baktım ve güldüm. “Bir sarsıntı geçirdiğim için değil. Fakat bundan lanet derecede usandığım için sadece.”

Neredeyse hiç argo kullanmazdım. Bunun kulağa gelişekli hoşuma gitti. İçkimden bir yudum daha aldım.

Guy hemen, “Başka bir konuda konuşalım öyleyse,” dedi. “Son haberi almak ister misiniz?”

“Ah, evet lütfen.” Ona doğru belli belirsizce eğildim. “Son haberin nedir?”

Ellen tekdüze sesiyle, "Tahmin edeyim," dedi. "Para ve saygınlığını arttıracak bir iş var."

Guy güldü ve gözlerinin kenarları kırıştı. Bu hoşuma gitti. Ellen'a, "Sen ve ben çok uzun zamandır tren ahbablarıyız," dedi ve Ellen kadehini ona kaldırdı. Guy bana doğru döndü. "Evet, gerçekten. Penzance'ın dışında ailemle yaşadığımı biliyor musun? Penzance'ın ötesinde Sennen yakınlarında, ulaşabildiğin kadar uçta neredeyse, öyle değil mi?"

"Ailene yakın olmak için oraya taşındın."

"Bu doğru. Diana'nın babası üç yıl önce birdenbire ölüverdi. Uzun hikâye ama Di bir anlamda hassas ama aynı zaman bir öküz kadar dayanıklı ve annesine bakabilirdi diye biz bir alt sınıfı boyladık. Çocuklar ortaokulun ilk sınıflarındaydı, bu nedenle taşınma hakkında dünyanın en büyük yaygarasını kopardılar ve dürüst olmak gerekirse, onları sessizce teşvik ediyordum. On üç yaşındaysan, Surrey'den Cornwall'a taşınmak büyük bir şeydir. Hangi yaşta olursan ol. Fakat biz bunu yapmak zorunda kaldık. Zavallı ihtiyar Betty kendi kendine bakamayacaktı ve asla bizim yanımıza taşınma niyetinde değildi; bu nedenle onun yanına taşınmak zorundaydık. Di bunun, mutlu çocukluğu için ödemesi gerektiği bir karşılık olduğunu daima söylerdi ve belki de bu bir çeşit iadeydi. Aslında Di geldiği yere tekrar taşınma fırsatından hoşnuttu."

"Ama orada çok fazla iş kesinlikle yok."

Guy başıyla onayladı. "Kesinlikle, Lara. Orada bana göre hiçbir şey yok. Tesco'da bir iş edinmek zorunda kalabilirdim. McDonald's ya da Argos'ta. Böylelikle şehirde çalışmam ve bir gözümü eve daha yakın bir iş için açık tutmam konusunda anlaştık. Hayatımı bu şekilde seviyorum. Batı Cornwall'da

sürekli yaşamak zorunda kalsaydım, çıldırırdım. Onlu yaşlardakilerle dolu bir evde -benim sadece iki çocuğum var ama onlar evi dolduruyorlar- ve daima her şeyi yeniden düzenleyen kayınvalidemle. Böylece bu şekilde yaşamaya karar verdim. Ve şimdi Truro'da para ve kariyer açısından iyi olan yalnızca bir tane lanet olasıca iş var. Truro'yu kastediyorum! Ne zamandan beri Truro'da iyi bir iş vardı?"

"Nedir?" Ellen'in sesi ılımlıydı ve ona baktığımda yüzündeki eğlenceyi gördüm. Ellen baktığımı gördü ve göz kırptı.

"Şehir avukatı fakat büyük bir uygulama. Bir hisse satın alıp ortak olmayı içeriyor."

"Ah, Guy. Sen o işin tam adamı olurdun."

"Biliyorum! Küçük bir çaba göstermek zorunda kalacağım. Sonra da halledeceğim. Birer içki daha, hanımlar?"

Sabaha karşı birde Ellen ayağa kalktı.

"Doğru," dedi. "Bunun kadar çekici olan, benim yatma vaktim. Önümüzde yoğun bir hafta sonu var. Pazar görüşeceğiz, arkadaşlar."

"İyi geceler, Ellen," dedim.

"İyi geceler, Johnson," dedi Guy. "Fazla uzağında olmayacağım."

"Bir dakika içerisinde kesinlikle yatmam gerekiyor," dedim. "Altı saat içerisinde Truro'da olacağız."

Guy, "Altı saat! Bu uzun bir zaman, aslında," diyerek düşünceye daldı. "Biraz daha uyanık kalabileceğimizi sanıyorum. Biliyorum! Twitter'ın nasıl kullanıldığını sana gösterecektim, değil mi? Eposta adresin nedir?"

Guy telefonuyla oynarken bu gülünç mazerete güldüm ve ona söyledim. Guy çok geçmeden telefonunu bana uzattı.

"Al. Senin twitter hesabın. Haydi, bir şeyler yaz. Parolan lovelylara."

"Ah, teşekkürler. Şık parola."

"Farkındayım. İçkinin etkisi altında olmasaydım, daha iyisine sahip olurdun."

"Twitter'ın nasıl kullanılacağını çözmeye uğraşıyorum," yazıncaya dek onun telefonuyla denemeler yaptım ve sonra telefonunu ona geri verdim.

Ona, "Bu, listeden çıkarılacak bir şey öyleyse," dedim. "İlk ve kesinlikle son tweet'imi yazdım. Artık yatmalıyım."

Dönüşümü umutsuzca bekleyen, bütün mutluluğunu mükemmel bir hafta sonu beklentisine bağlayan, evdeki Sam'i düşündüm. Altı saatlik uykumu alırsam, bunun için uygun bir durumda olurdum. Sam her ne planlamışsa, ona uyum sağlardım ve bunu layıkıyla yapabilirdim.

Bacağımın Guy'ın bacağına masanın altından baskı yaptığını fark ettiğimde ayağa kalkmak üzereydim. Uzun bir süredir öyle olduğunu anladım. Bacağımı bir süre daha orada bıraktım.

"Tamam." Sesim sakindi. Bar bütün gece açıktı fakat o sırada barın parlak ışıkları altında bizden başka hiç kimse yoktu. Her şey değişmişti.

Guy, "Lara," dedi. Daha fazlasını söylemek için harekete geçti, fikrini değiştirdi ve durdu.

"Evet."

"Bu..."

"Biliyorum." Elbette, bilmiyordum. Guy'ın "bu tehlikelidir"i mi yoksa "bu çok farklı, etkileyici ve tamamen heyecan vericidir"i mi kastettiğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Bu iyiydi: şu kötüydü.

Aramızda bir elektrik vardı. Guy öne doğru eğilip elimi tuttu. Eli sıcak, teni kuruydu. Birbirine dolaşık ellerimize baktım. Böyle olmamalıydı ama birlikte uygun görünüyorlardı. Birbirimizin sağ elini tutuyorduk, bu nedenle nikâh yüzükleri o tablonun parçası değildi.

Guy, "Masanın senden tarafına gelebilir miyim?" diye sordu.

Onun koyu renk gözlerine baktım ve sıcaklıktan başka hiçbir şey görmedim.

"Evet," diye fısıldadım ve koltuğundan kaymasını izledim. Sonra o yanımdaydı ve eli belimdeydi. İradem dışında ona doğru dönüyordum ve yüzümü onunla buluşsun diye yana yatırıyordum.

Kocam olmayan bir erkeği öpmek tuhaf bir şeydi. Dünyada böyle öpmemin mümkün olduğu bir tek kişi vardı ve bunun o kişi olmaması gerçeği beni öyle yoğun bir biçimde heyecanlandırdı ki gerçeklik yetişmeden önce kendimi bu ana elimden gelebildiğince fazla kaptırdım ve ürperen vücudumdaki her sinirin ölmesini bekledim.

Guy'ın dudakları benim için yeniydi. Dudakları yumuşaktı ve dili ağzımı keşfederken nazikti. Muhteşem güzellikte ve kesinlikle yasaklanmış bir şey yapıyordum. Yapmama kesinlikle müsaade edilmeyen bir şeyi yapalı yıllar geçmişti. Uzun uykudaki kötü yanımla sevinçle yüzeye çıktı ve Guy'ın elleri belimden yukarıya hareket ederken keyiflendi. Ellerinden biri göğsümün üstündeydi, sonra sutyenimin içerisinde yolunu bularak ilerledi.

Aklıbaşında yanımla bir süreliğine galip geldi ve geri çekildim. Guy da hemen elini geri çekti.

“Ah Tanrım,” dedi. “Lara. Hayret vericisin. Sınırı aştığımı için özür dilerim.”

Bu o andı. Gerçekleşirken bile bunu anladım. Geri çekilebildiğimde bunun o an olduğunu biliyordum. Bunu bir hata olarak adlandırabilir, hiç yaşanmamışçasına unutabilir ve sonraki birkaç hafta boyunca Guy’dan uzak durabilirdim.

Ya da gerçekten yaptığımı yapabilirdim.

Sessizce, “Sınırı aşmıyorsun,” dedim. “Veya aşıyorsan, ikimiz de aşıyoruz.”

Guy sırtı ve tüm yüzü aydınlandı. Yakınıma eğildi.

“Emin misin? Yani, sana baktığımı görmüş olmalısın. Büyük olasılıkla bu trende ilk kez yolculuk ettiğinde seni gördüğüm an bunun farkındaydım. Ben sadece... Yani, sadece evli olduğun için insanları fark etmediğin anlamına gelmez bu. Ve sonra seni tanımam şart oldu. Ah, Tanrım, dinle beni. Hiç kimse sana kırk dört yaşında senin hâlâ böyle hissedebileceğini söylemez. Bu bir orta yaş bunalımı mı? Öyle, değil mi?”

“Guy? Sus. Bir trende birbiriyle buluşan iki kişiyiz.”

Guy’ın kollarından biri omuzlarımın etrafındaydı. Guy’a yaslandım. Başımdan öpmüştü.

Guy sessizce, “Seni kompartımanıma götürüp soymak istiyorum,” dedi. “Ne düşünüyorsun?”

Kendimi kontrol etmek için çaba harcadım. Ona, “Evet,” dedim. “Evet ama.”

“Evet. Ama?..”

“Ama bana bu çok fazla olacakmış gibi geliyor.” Sonraki kısmı söylememem gerekiyordu fakat söyledim. “İstiyorum. İstedığımı biliyorsun. Vücudumun her parçası buna devam etmemi haykırıyor. Ama devam edemeyiz, Guy. Çünkü her

ikimiz de evliyiz. Bir öpüşme tek şeydir: kilidli küçük bir odada berabersek neler olacağını biliyorsun.”

“Biliyorum. Kesinlikle biliyorum. Pekâlâ, haklısın. Biraz mantıklı olalım.” Onun sesindeki gönülsüzlüğü işitebiliyordum. Kocam olmayan yakışıklı bir erkekle bir trende hemencecik cinsel ilişkiye girebileceğim ve bu noktada bununla ilgili kararın tamamen bana bağlı olması bana bir nevi güç veriyordu.

Sam’i düşündüm. Penzance yakınlarındaki evinde hem ihtiyar annesiyle hem de iki delikanlısıyla ilgilenen ve kocasının hafta sonu için geri dönmesini bekleyen Diana’yı düşündüm. Guy’ın Truro’daki işi almasını ve tekrar onunla yaşamaya geri dönmesini delicesine umarken düşündüm. Guy’ın o işi alma niyetinde olmadığını biliyordum: Diana acaba bunu da biliyor muydu?

“Bunu gerçekten yapamayız,” dedim. “Dokuz yıldır evliyim ve böyle bir şey asla yapmadım. Üzerimde bir etkiye sahipsın, Guy. Daha önce hiç kimse bana bunu yapmadı. Geçmişte, yalnızca bir kişi, bir kere. Fakat seninle yatmayacağım.”

Guy, “Doğru,” dedi. “Ve günün ilk ışığında, bunun için sana minnettar olacağım.”

Bana doğru tekrar eğildi ve biz yeniden öpüşüyorduk. Fikrimi ne kadar kolayca değiştirebileceğini ona bildirmekte karar kıldım. Coşkuluydum. Böylesi anlar boyunca Olivia’yı, anne ve babamı, evliliğimi, geçici acayip yaşantımı hiç mi hiç umursamıyordum. Guy bana hepsini unutturuyordu. Bu günahı ama kısacası, onun beni mutlu etmesi gerçeği başka her şeyi geçersiz kılıyordu.

Hiç uyumadım. Kesinlikle sönmeyen ışığın hasta edici parıltısında sabit gözlerle tavana bakarak dar yatağımda uzun süre yattım ve Guy'dan başka hiçbir şeyi düşünmedim. Odayı incelemeye başladım. Bu yataklardan birini iki insanın paylaşma şansı hiç yoktu. Buradaki seks mecburen işlevsel bir şey olurdu, konforlu seks olmazdı. Ayağa kalktığımızı kafamda canlandırımdı, küçük yatakta kendimi Guy'ın üstünde ata biner gibi oturuyorken düşündüm. Başka şeyler, akla uygun gelen şeyler düşünmeye çabaladım ama düşünemedim.

Büyünün bozulduğundan haberdar, Truro'daki perona ayak bastım. Sam'e hak ettiği hafta sonunu yaşatmak için kendimi toparlamak zorunda kalacaktım. İçebildiğim kadar çok kahve içecektim ve gevşemeyecektim.

Falmouth peronunda dikildim ve tren büyük bir hızla geçerken kapı pencerelerinden birinde Guy'ın yüzünü bir anlığına gördüm. Görünürmesi o denli kısa süreliydi ki yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

Falmouth istasyonuna ulaştığımda delilik ettiğimi anlamıştım.

Sam'in sera penceresinden el salladığını, bir kahve fincanını havaya kaldırdığını görebiliyordum ve kendimi gülümsetip ona karşılık olarak el salladım. Başka bir erkeği öpmüştüm. Kendimden nefret ediyordum. Sam bütünüyle iyiydi ve böyle bir şeyi gerçekleştireceğime asla inanmazdı. Daima iyi bir eş olmuştum fakat artık kötü bir eştim ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Minik peronun etrafından yavaşça yürüdüm. İstasyondaki bir vinç soluma doğru dönüverdi ve ani bir sirenle düdük sesleri duyuldu. İstasyonun önünde tuhaf yerleştirilmiş bir öğrenci

evi bloğu vardı; geçen gecenin kıyafetlerini giydiği belli olan bir kızın otoparkın karşısındaki bloğa doğru yürüdüğünü ve anahtarlarını el yordamıyla aradığını gördüm.

Durup derin bir nefes aldım. Bu asla olmamış gibi davranmalıydım. Sam asla bilmemeliydi: bu onu çok fazla incitirdi. Gözlerimi kapadım. Hoş görünmeliydim.

“Sevgilim!”

Zıpladım ve soluksuz kaldım. Elbette Sam evden istasyona koşmuştu. Elbette buradaydı. Bu trenden inmemi beş gündür beklemekteydi. Ben kendi pişmanlığımda kaybolmuşum ve şu kusursuz erkek sırf onun yanında değilim diye üzülüyordu. Sırası gelmişken -kendime itiraf ediyorum ki- öncelikler listemde çok aşağılara gerilemişti.

Karnım suçlulukla kasıldı. Sam beni kucaklıyordu. Gevşemek için bilinçli bir çaba sarfettim. Sadece, fazlasıyla gergin olduğumdan böyle yaptığımı fark ederek tüm kaslarımdaki hâkimiyetimi kasten gevşettim.

Ona, “Merhaba, sevgilim,” dedim. Böyle bir şeyi bir kez daha kesinlikle yapmayacaktım. Sam’i seviyordum. Onsuz bir hiç olurum. “Affedersin,” diye mırıldandım. “Çok uzaktaydım demin.”

“Öyle mi?” Sam’in sesi kulağıma endişeliden ziyade neşeliymiş gibi geldi. “Neredeydin?”

“Evde olmamın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum.”

“Evde seninle olmam kadar harika değildir. Kahven hazır. Ve biraz yumurta yapacağım, yapayım mı? Bunu ister misin?” Sam çantamı aldı. “Şu ayakkabılarla nasıl yürüyorsun! Haydi.”

Gülümsedim. “Londra ayakkabılarım. Çizmelerle değiştireceğim.”

“Tamam. Kendini nasıl hissediyorsun? Bugün ne yapmak istersin?”

Sam’e layık olduğu yanıtı verirken irkilmemeye çalıştım.

“Senin yapmak istediğin herhangi bir şeyi yapmak isterim. Dışarıda bir yere gidelim mi?” Dönüp arkamızdaki Falmouth manzarasına baktım. Gökyüzü griydi ama uçuk griydi; güneş görünmeye çabalıyordu. “Bugün hoş bir gün olabilir. Uzun bir yürüyüşe ya da dolaşmaya çıkmalıyız.”

“Evet.” Sam mutluydu. “Öyle yapmalıyız. Sana bir Cornwall eğlencesi lazım. Bundan hoşlanır mısın? Gerçekten mi? Zennor’a ne dersin?”

“Zennor muhteşem olur. Sadece biraz kahveye ihtiyacım var, sonra kendime gelirim.”

Kendimi sarp kayalık yolda yürümeye zorladım. Yoldayken, Sam’e Guy’dan bahsetmem gerektiğine karar verdim. Bunu itiraf edersem, her şeyi anlatsam ve ne kadar pişman olduğumu söylersem, belki bu tümüyle kaybolup gidecekti. Sam ne de olsa en iyi arkadaşımdı. Şu aşamada Sam’e söylemem beni aynısını tekrar yapmaktan alıkoyardı. Gelecekte kabinimde kalabilir, Guy’ı gördüğümde görmezlikten gelebilirdim ve her şey iyi olabilirdi. Sam’e anlatmam gerektiğini biliyordum.

Bu, içimi buruyordu. Arduvaz rengi gökyüzü altında yürürken konsantre olmaya çalışıyordum çünkü yorgunluğum yüzünden çok kolayca hata yapabiliirdim. Bazı noktalarda yalnızca ufak bir yanlış adım atmam, beni şu sarp kayalıktan aşağıya düşürebilirdi. Bunun olabileceği çok fazla yer yoktu aynı zamanda böyle yerler oldukça ürkütücü olabiliyordu.

Rüzgârda arkasından, “Sam,” diye bağırdım. Martılar ciyaklayarak etrafımızda uçuyorlardı.

“Evet?”

Sam’in sırtı geniş ve güven vericiydi. Sam, Guy’dan daha kısaydı ama bir ragbi oyuncusu gibi iriydi.

“Bak,” diye haykırdım. “Sana söylemem gereken bir şey var. Bu...” Bir nefes aldım ve kendimi konuşmaya zorladım fakat sözcükleri telaffuz ederken bunu yapamayacağımın farkındaydım. Ona anlatacak kadar cesur değildim. Ona başka bir dert daha yüklemeye tahammül edemezdim, ancak zaten buna cesaretim yoktu. “Bu kolay olmayacak. Sam, Olivia hamile.”

Sam’in buna benim üzüldüğümünden daha fazla üzüleceğinden endişelenerek ona daha önce söylememiştim ve tabii ki bunu söyleyince üzüldü. Onun arkasından Pizza Express’teki gövde gösterisini anlatırken Sam yürüyüşünü yavaşlattı. Bağırmana tepki vermedi: “Babamın o zamandan beri Olivia’yla konuştuğunu sanmıyorum. Böyle bir durumda elbette kardeşim adına üzülüyorum. Onun bunu kasıtlı olarak yapmadığını biliyorum.”

“Belki yaptı. Belki de yapmadı.”

Sam beni beklemek için döndü, iki ağır kolunu her iki omzumun etrafına koydu ve beni kendisine doğru çekti. Başımın tepesini öptüğünde, kendimden nefret ederek ona yaslandım.

“Bana niye söylemedin, Lara? Niye telefonda söylemedin?”

“Bunu söylemek istemedim. Eşyalarımın çoğunu taşıdım ve geceyi otelde geçirip eve geldim.”

“Belki evde kalman gerekiyordur. Şu Londra işinden vazgeç.”

“Sözleşmem var. Her şey yoluna girecek. Yaşamak için daha uygun bir yer bulacağım. Belki anne ve babamın evine dahi gidebilirim. Bu, dünyanın sonu olmayabilir.”

Sam’in buna dudak bükmesini bekledim ama işin garibi dudak bükmedi. Anne ve babamla asla iyi geçinememişti çünkü babamın gözlerinde hiçbir erkek benim için yeterince iyi olmamıştı. Makbul damat yoktu.

Denize dikkatle baktık. Dalgalar siyah, uzlaşmazdı. Su soluyan bir yaratık gibi yükseliyor ve alçalıyordu.

“Belki anne ve babanın evine gitmelisin,” dedi. “Sana hiçbir şeye mal olmaz. Sana göz kulak olacak insanların olduğundan emin olmalıyım.”

Sarp kayalıkların üzerinden, iri kaya parçalarının çevresinden, aşağıdaki koylara ve tekrar yukarıdaki sarp kayalık zirvelere doğru yürürken çok az konuştuk.

Bulutlar siyahlaşıp bütünüyle güneşi kapladılar. Uğursuz bir rüzgâr, saçlarımı yüzümün etrafına savurarak denizden esti.

Sam durdu.

“Yağmur yağacak,” diye haykırdı. “Geri dönmeliyiz.”

İçimden sızan tükenmeyi hissediyordum ve devasa bir çabayla onu savuşturup döndüm.

Birkaç dakika sonra ilk damlalar üstümüze düştü. Acele davranmak imkânsızdı çünkü patika garip bir şekilde yapılmıştı ve çamurda yanlış bir adım atmak bizi ölüme yollayabilirdi. Sam’in elini tutmak istedim ama patika yan yana yürüyebileceğimiz yeterlilikte geniş değildi.

Koya ulaştığımızda sıırıslıklamdık. Saçım yüzüme yapıyordu ve firketelerimin hepsi suyla çıkmıştı. Cebimde birkaç tane vardı, geri kalanı sarp kayalıklara savrulmuştu.

Buradan inmek zor olmuştu ve yolun bizi arabaya götürecektir olan kısmını tırmanmak korkunç olacaktır. Durduk ve suya dikkatle baktık. Ne kadar süredir yürüdüğümüzü merak ediyordum. Sanki saatler geçmiş gibiydi. Yalnızca yirmi dakika kadar geçmiş olmasını umuyordum.

Deniz uğursuzca kabarıyordu. Karanlık gökyüzü üstümüze su atıyordu. Sam'ın eline elimi uzattım ve çıkıntı yapan bir kayanın en küçük olası sığınağına, kumsal kenarındaki sarp kayalık eteğine koştuk.

Fırtınanın içinden, "Bu ilginç," diye bağırdım.

Sam beni yakınına çekti. Onun tanıdık cüssesine yaslandım.

Sam yanıt olarak, "Bu delice," diye bağırdı. "Bu beklenmiyordu."

Gözlerimin içine baktı ve ona eşlik etmek için kendimi gülmeye zorladım. Ayakta durduk ve dövdüğü kumun üzerinde izler bırakan yağmura gözlerimizi sabitleyerek baktık. Su vahşiydi. Rüzgâr dalgaların kıyıya attığı devasa bir ağaç dalını kumsalın karşısına uçurdu. Gökgürültüsünü duydum.

Sam, "Fırtınada burada bekleyemeyiz," diye karar verdi. "Şayet dikkatli olursak arabaya geri dönebiliriz."

Burada kalmak ve doğanın her şeyi yıpratmasını izlemek istiyordum.

"Tamam," dedim ve sıırıslıkam kumu karşıdan karşıya koşup sarp kayalıklar üzerindeki gergin tırmanışımıza başlayarak onu takip ettim.

Sam arabayı çalıştırdı ve klimayı en sıcak ayarına doğru çevirdi. Onun kazaklarından birini arka koltukta buldum

ve kazağı yüzümü kurulamak için kullandıktan sonra ona verdim.

Sam'in kazağını doladığı bir parmağıyla kulaklarını temizlemesini izliyorken, "Bu tuhaf bir şekilde eğleneliydi," dedim.

Sam, "Bir bakıma, evet öyleydi," onayını verdi. "Artık bitti. Kot pantolonum iğrenç."

"Benimki de."

Sam motoru çalıştırdı. "Eve gidelim öyleyse. Yorgun görünüyorsun, sevgilim. Uyuyabilirsen biraz uyu."

Fazlasıyla minnettar halde başımla onayladım. Sırılsıklam elbiseme, beni tüm gün uyanık tutacağı anlamına gelen kafein ve adrenalın kokteyline rağmen, gözlerimin kapandığını hissettiğim anda başımı penceredeki Sam'in ıslak eski kazağına dayadım. Sam ve Guy'ın yer değiştirip karma bir kişi olduğu kaygılandırıcı rüyalarla noktalanan bir uykuyla eve dönüş yolundaydık.

Pazartesi sabahı saat yedide, tam da yolculuğu başarıyla tamamladığımı ve Londra'ya uyum sağlamaya başladığımı düşünüyorken Guy bana yetişti. Paddington ilk yolcuların koşturmacasıyla meşguldü ve Guy'ın adımı söylediğini işitiğimde metroya gitmek için uğraş veriyordum.

Metro istasyonuna koşmayı düşündüm. Trendeyken Guy beni kaybetmiş olacaktı. Bunun yerine arkama döndüm.

“Lara.” Onun yüz ifadesini okuyamadım.

Onu görünce verdiğim tepki büyük bir ihanetti. Kendime söylediğim her şey fiziksel arzunun en kötü laneti tarafından ansızın ve korkunç derecede gölgelenmişti.

“Hey, iyi misin? Dün gece seni görmeyi umuyordum.”

Kendimi toparladım ve yüzüme hem akıllı hem de soğukkanlı bir ifade vermeye çabaladım. Ağırbaşlı olmalıydım, hasretimi anlamasına izin vermemeliydim.

“Affedersin. Ben sadece... Seni göremedim. Guy.” İstasyon sabah erken saatlerde olması beklenildiği kadar işlek değildi ama buna karşın, pazartesi sabahının ilk saatlerinde büyük bir

tren istasyonundaysan, etrafta birçok koşturan insan görebilirdin. Birbirimize biraz fazlaca yakın olarak hareket etmeksiz duruyorduk ve dünya etrafımızda hareket ediyordu.

Onun yüzüne ilişkin her şey etkiliydi. Guy bana uzun zaman öncesinden bir adamı hatırlatıyordu. Kendine güveniyordu. Ona her şeyi söyleyebilirdim. Onun evli ve karısını aldatmaya açıkça hevesli olduğu düşüncesini aklımdan savmaya çalıştım.

Guy, "Bak, özür dilerim," dedi. "Bunun yaşanmaması gerekiyordu... söylemeye lüzum yok. Hiçbirimiz bu tür bir şeye karışacak konumda değiliz... Fakat biz arkadaşız, değil mi? Lütfen benden uzak durma, Lara. Bu bir kere daha kesinlikle yaşanmayacak. Anlaştık mı? Her şey eskisi gibi olabilir. Ellen'sız bir arada asla olmayacağız. O bizim şaperonumuz olabilir. Böylece daha rahat olabiliriz." Elini koluma koydu ve ben de istemeden ona dokundum. Bundan hemen pişmanlık duydum ve elimi çekip uzaklaştırdıktan sonra bu hareketin o denli beceriksizce yapılmış olmasına gülümsedim.

"Lara. Seni çok sevdiğimi biliyorsun. Seni görmeye her hafta can atıyorum. Her ikimiz de çok fazla içkiden sonra kendimizi kaptırdık. Sırf arkadaş olmayı sürdürelim, tamam mı?"

Başımla onayladım. "Tamam."

"İyi. Peki, şimdi işe git fakat seni cuma günü göreceğim, tamam mı? Endişelenmek yok. Kafan karışmasın."

"Teşekkürler. İyi bir hafta diliyorum, Guy."

"Sana da."

İkimiz de duraksadık. Benim gibi onun da veda busesi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Bunun çok tehlikeli olacağına çabucak karar verdim, dönüp elimi kaldırdım

ve istasyonun içinden metroya doğru yürüyerek uzaklaştım. Geriye bakmak istiyordum ama kendimi bakmamaya zorladım.

Cuma sabahı otelden ayrıldım ve tekerlekli valizimi işe götürdüm. İşte tüm gün boyunca Guy'ı düşünmemeye çalıştım. Kötüydüm. Bunu yapmayacaktım. Davranışım kendimi hasta hissetmeme neden oluyordu. Bu tür bir insan olmak istemiyordum. Yıllar önce kendimi o tür biri olmaktan alıkoymuştum.

Gün yavaş yavaş geçti.

İstasyona vardım. Sam'le geçen yaptığımız yağmurlu yürüyüş nefisti ve Cornwall'a geri dönüş yolunda olmaktan hoşnuttum. Paddington'daki terminal salonuna doğru yürüyen merdivenle çıkarken Sam'den mesaj geldi: "Bu sefer Lizard'a bir geziye ne dersin? Kynance koyuna? Eve hemen ve sağ salim gel xxxxx." Kısa mesaja sığabilecek kadar sıcaklık ve coşkunlukla yanıt verdim, midem haince vuruşlar yaparken oturma salonuna yöneldim.

Guy oturma salonuna çoğunlukla geldiğinden daha erken geldi. Ellen ondan hemen sonra girdi ve Guy'ın, söylediği gibi şaperon olacak Ellen'la beraber gelmeyi bir şekilde planlayıp planlamadığını merak ediyordum. Maden suyu içtik ve bisküvi yedik çünkü sırf onlar bedavaydı. Günlerimiz hakkında önemsizce konuşup yaklaşan hafta sonuna ilişkin planlarımızı paylaştık ve ben mutluydum. Kendimi iyi hissediyordum.

Trende her zamanki cin toniklerimizi içmeye, bize verdikleri bedava cipsleri yemeye ve tümüyle olmamız

gerektiği gibi olmaya devam ettik. Ellen'in pencere yanında, benim Ellen'in bitişiğinde ve Guy'ın Ellen'in karşısında olabileceği oturma düzenini sağlamayı başardım. Bu bizi birbirimizden mümkün olduğunca uzakta tutuyordu. İki içki sonra bile arzumu başarıyla bastırıyordum, hatalarımdan ders alıyor ve o akli başında evli kadınmışım gibi davranıyordum.

İtiraz eden, beni Guy'la göz teması kurduktan sonra başka bir tarafa bakmaya zorlayan, geçen haftaki duyguları sürekli olarak hatırlatan küçük ses rahatsız ediciydi ama onun üstesinden geldim. Ondan daha iyiydim.

İki içkiden sonra her ikisine de, "Pekâlâ," dedim. "Böyle erken ayrıldığım için beni bağışlayın fakat çok yorgunum. Yatacağım. Pazar günü görüşürüz."

Ellen, "Pazar günü görüşeceğiz, değil mi, Lara?" diye sordu. "Geçen hafta oynamaya gelmedin."

"Affedersiniz." Guy'ın gözlerinden kaçındım. "Zor bir hafta sonuydu. Gerçekten kendime gelemedim. Uyumaya ihtiyacım vardı."

Ellen başıyla onayladı ve kıvrık saçını yüzünden geriye itti. "Haklısın. Böyle hafta sonlarımız hep oldu. Peki, iyi uyu ve yakında görüşürüz, tatlım."

Tamamen normal şeyleri yaptım. Pijamalarımı giymiş, yatağında sabit gözlerle tavana bakıyordum ve her şeyi berbat etmek üzere olan o arzunun üstesinden gelmeye çalışıyordum. Doğru şeyi yapıyordum: Sam'e geri dönüyordum. Başka bir şey yapmak korkunç olurdu. Bu düşünülemez olurdu.

Bu tamamen düşünülemez değildi çünkü öyle olsaydı bunu kuvvetle düşünüyor olmazdım.

Kapımdaki nazik kapı vurulması beni şaşırttı; bunu arzulamakta ve eşit ölçüde bundan korkmaktaydım.

Aniden sallanarak ayağa kalktım ve kapıyı biraz araladım.

“Guy,” dedim. İçeriye geldi ve kapıyı onun ardından kapadım. Sonra kilitledim. Guy’a baktım. Siyah saçı kalkmıştı: sanki parmaklarını içinden geçirmiş gibi görünüyordu. Elimi uzatmak ve saçını okşayarak eski haline getirmek istedim ama yapmadım.

Guy sakin sesiyle, “Özür dilerim,” dedi. “Burada olmamam gerekirdi. Bunu yapmayacaktım. Yine de dayanamadım.”

“Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Senin ortaya çıkmanı delicesine bekliyordum. Beni nerede bulacağını nasıl bildin? Birisine sormadın, değil mi?”

Guy güldü. “Elbette birisine sormadım. Bekleme salonundayken senin rezervasyonuna baktım yalnızca.”

“Büyük dedektif!”

“Kolay işti. Geleceğimi gerçekten ümit ediyordum. Gelmeyecektim. Sadece konuşmak için dahi gelmek zorundaydım çünkü seni görmek istedim, Lara. Bu gece çok gergindim. Ellen’in buna ne anlam verdiğini Tanrı bilir. Bir fikri olduğuna dair bahse girerim.”

“Ellen aptal değil.”

Ayakta durup birbirimizin gözlerine baktık ve aramızdaki hava değişti. Vücudum beni ele verdi. Ümit ettiği şeyin gelmesine can atarak kendisini hazırladı. Bu sırada gevşediğimi hissettim.

Guy’dan fiziksel olarak olağanüstü hoşlanıyordum. Şimdi önünde dururken ona dokunmak önemli olan tek şeydi. Sam’i düşünmüyordum. Önümdeki erkekten ve onu ne kadar çok arzuladığımdan başka bir şey düşünmüyordum.

Guy'ı saplantılı bir şekilde istiyordum ve ansızın bu durum hoşuma gitti.

İlerledim, iki kolumu onun boynuna sardım ve onu kendime doğru çektim. Öpüşüyorduk, sonra birbirimizin kıyafetlerini çekiyorduk. Kabin seks için inşa edilmemişti fakat bu önemli değildi. Guy dar yatağa oturdu ve ben onun üstüne ata biner gibi oturdum. Kemerini açtım. Guy bir elini pantolonumun içine soktu ve pantolonumu çıkarmak için yeterince uzun süreliğine ayağa kalktıktan sonra onun üstüne oturdum. Onu tekrar öptüm.

Aynı anda ne yaptığımızın farkına vardık ve birbirimizden çekilip ayrıldık.

Guy ağzını seğirterek, "Ben, hımm, bir prezervatif getirdiğini sanmıyorum," dedi.

Güldüm. "Bunu planlamıyordum. Bu uzak bir olasılık bile değildi. Cebimde prezervatiflerle dolaşmam."

"Ben de öyle. Kapında aşağılık bir adam gibi belirmeme rağmen benden kendini çok incelikle sıyıtırken, hazırlıklı değildim."

Her nasılsa bana kendimi iğrenç hissettirmesi gereken bu tartışma dahi şu adamla cinsel ilişki kurma arzumu değiştirmedim.

Öneri niteliğinde, "Belki sadede gelebiliriz, ha?" dedim ve onun önünde yere diz çöktüm. O denli çok yol aldık ki kısa süre sonra kocamı, Guy'ın karısını, trenin hareketi ve ağzımdaki Guy'ın gerçekliğinden başka her şeyi tamamen unuttum.

Daha sonra, çok daha sonra, minik tren yatağına ikimiz de çıplak halde sığıştık. Ben üstteydim ve o sırada hâlâ öyle doluydum ki bir anlık suçluluk sancısı dahi hissetmedim.

Onun boynuna sokulup, "Bunu gerçekten yapmamamız gerekiyor," dedim. "Ben senin kokunu seviyorum, sırası gelmişken."

"Vay, teşekkür ederim. Ben senin kokuna tapıyorum. Kokun beni azdırıyor."

"İyi." Gülümsedim ve parmaklarımı onun göğüs kollarının arasında gezdirdim. "Bana tam o sırada yaptığın neydi? Buydu..." Aniden utanarak durdum. "Şey. Ne yaptığını biliyorsun. Hepsi bu."

"Ben değilim, Lara. Sensin. Biziz. Bunu şimdiye dek bildiğim başka hiçbir şeye benzemeyen şekilde beraber yürütüyoruz."

"Bunu biliyordun, gerçekten. Gerçekçi ol. Uzun bir süredir yeni biriyle heyecan yaşamamışsın sadece." Birdenbire, muhtemelen yanlışlığı anladım. "Demek istediğim, yaşamadım. Yaşamadığımı biliyorsun. Sen pekâlâ yaşamış olabilirsin. Bir varsayımda bulunmaya çalışmıyorum ama eğer birçok zaferle çıktığın daha öncekilerin bir devamıysa o zaman bu anlamlı olur."

"Ah, Lara!" Guy başımın tepesini öptü. "Öyle değil, sen başkasın. Sana karşı bütünüyle dürüst olmamam için hiçbir neden yok. Her zaman harika bir koca olmadım."

"Orada burada sevişmenin başka bir şekilde ifadesi mi bu?"

"Bu gerçekten sevişmenin başka bir ifadesi. Orada burada değil. Yıllardır birçok ilişki yaşadım. Ben adi herifin tekiyim. Karım bir azizedir."

"O biliyor mu, öyleyse?" Ansızın Guy'ı, karısına trende bir kadının ona oral seks yaptığını ve kendisinin buna tutkuyla karşılık verdiğini söylerken hayal ettim. Bu düşünce beni

ürpertti. Gerildiğimi, çekilerek ondan uzaklaştığımı fark ettim. Onun karısı izimi sürerek beni bulabilir ve kapımın eşğinde belirebilirdi. Sam'e anlatabilirdi.

"Hayır, tam olarak bilmiyor. Biz bu oyunu açık kâğıtlarla asla oynamadık. Onun bildiğini daima hissettirdim fakat şöyle bir durum var, eğer bundan bahsetmezsen, bununla uğraşmak zorunda kalmazsın. Böylesi galiba ikimizin de işine geliyor."

"Guy! Senin için söylemesi çok kolay. Zavallı karın."

Kadın hakkında tarafsızca düşünebiliyor, onun tarafını tutabiliyor ve duygularını anlayabiliyordum. Buna rağmen kadının kocasına o kadar yakın yatıyordum ki vücutlarımız baştan aşağıya birbirine tümüyle temas ediyordu ve her ikimiz de çıplaktık. Geri çekilme yöntemiyle devam edebildik. Bir şekilde hamile kalmazdım fakat Guy'ın geçmişine bakılırsa, bu asıl mesele değildi.

Guy, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Kekimi alıp yediğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet! Ya karın aynısını yapıyor olsaydı? Ya şu anda sütçüyle sarılıp yatmışsa?"

Guy bunu dikkate aldı. "Sütçümüz yok. Sütçü var mı ki? Sütçülerin adeta modası geçmiş. Ama anlatmak istediğini anlıyorum. Hemen şimdi bu senaryodaki kadın karım ve erkek yakışıklı biri olsaydı, o zaman aldatılmış olurum. Fakat karım bunu ya geçmişte yapmışsa... ve onun yapmadığını ben nasıl söyleyebilirim? O yapmış olabilir. Böyle bir olasılık yok ama garip şeyle oluyor. Onun bana ihanet ettiği ortaya çıkarsa, o zaman bunu kabul ederim ve bunu öğrenmemeyi yeğlerim."

"Hımm. Bu ona tek kelime etmeksizin tamamen dilediğin gibi devam etmen için neredeyse sınırsız yetki veren, yeterince tuhaf ahlaki bir tutum."

“Böylesi daha işe yarar, değil mi?” Guy beni öptü. “Affedersin. Ben pislik herifin tekiyim, bütünüyle kabul ediyorum. En azından Di’ye anlatmayacağımı ve Di’nin senin evine gelmeyeceğini biliyorsun.”

“Ah, lanet olsun. Tamamen endişelendiğim konu işte bu. Demek ki bunun yabana atılmaması lazım, sanırım.”

“Ya sen? Senin Falmouth treninden inmeyeceğini, kontrolünü kaybedip her şeyi itiraf etmeyeceğini varsayıyorum, doğru mu?”

“Hafta sonunu düşünmeye dahi katlanamıyorum. Şu an burada iyiyim. Sen yatağımdan çıkar çıkmaz etrafımdaki her şeyin düşerek üstüme geleceğini hayal ediyorum. Hayır, anlatmayacağım. Sam’e bunu yapamam. Geçen tüm hafta sonunu ısırap çekerek geçirdim. Bu sefer ısırap çekmek için çok daha fazla nedenim var. Zaten çok ağır bir işte çalışıyorum.”

Guy beni daha da sıkıca çekip kolunu etrafıma, belimin çevresine ve sırtımın en dar yerine koydu. Parmaklarının tenimde yarattığı hissi seviyordum. Hiç kimse sırtımın en dar yerine dokunmazdı, Sam bile.

“Lara.” Guy’ın sesi duraksamalı çıktı. “Bak. İstersen defolup gitmemi söyle. Ama biliyorsun, belki de kendini zora sokmana gerek yoktur. İnsanlar bunu her zaman yaparlar. Tanıdığın insanların yarısı bunu gizlice yapıyorlardır. Tüm hafta boyunca Falmouth’dan çıkmayan Sam de yapıyor olabilir. Biraz önce söylediğim gibi Diana da yapıyor olabilir. Belki de insanların yaşamlarını sürdürmelerinin tek yolu budur. Belki böylesi uzun birlikteliğin sırrıdır.”

“Guy! Kes şunu. İşe yaramıyor.”

“İşe yaramadığını biliyorum. Özür dilerim. Bunun kulağa nasıl geldiğini işitmek istedim sadece.”

“Olmadı. Fakat.” Bunu söylemek istemiyordum ama bir şekilde söyledim. “Fakat ne var ki bana şu durumu gayet normalmiş gibi düşündürerek kendinle bağlantılandırmanın yollarını bulmaya çalışman gerekmiyor. Seni yatağımdan kovmaya katlanamam. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Ama ben bunu zaten yapıyorum. Sam’dan uzun zaman önce ayrılmam lazımdı. Şimdiki durum bana bunu kanıtlıyor.”

Noel Arifesi

Iris bir ormanın yakınındaki dar bir yolda, viraneyle bohem tarzı arasında bir yermiş gibi görünen bir kulübede yaşıyordu. Sağanak halinde yağıp rahatsızlık vermektense aralıklarla yağarak yürümene olanak veren türdeki yağmur hafif hafif yağıyordu. Ortasında cılız bir çimen hattı bulunan dar yol taşlıktı; yolun sonunda, boş saksıları olan ve önünde bir bisikletin durduğu ev geniş yollu bir malikânenin perişan haldeki bir kuzeniymiş gibi görünüyordu. Telefonla aradığımda Iris'in bana söylediğini aynen yapıp arabayı park ettiğim sokağın yukarisından aşağıya doğru gergin bir biçimde yürüdüm.

Iris bana gelmeyi veya benimle buradan başka herhangi bir yerde, bir kafede, bir barda buluşmayı önererek hemen, "Eve gelme," demişti. Ben ısrar etmiştim çünkü bunu yapmak istiyordum. Burada yapmayı düşündüğüm şeyle ilgili olarak kendimi kötü hissediyordum ama bir gün Iris'le yakınlaşacaktım.

Sonunda ona, "Lütfen," diye yalvarmıştım. "Dışarıya çıkmam lazım. Yaşadığın yeri görmek istiyorum. Uzun

kalmayacağım. Falmouth'dan uzaklaşmak istiyorum yalnızca. Gelirken kek getireceğim.”

Iris duraksadıktan sonra gülmüştü. “Peki, kek getiriyorsan...”

Iris'in evine hiç kimseyi davet etmediğini anlamıştım ve bu durum özellikle merakımı uyandırmıştı.

Eve yaklaşırken oranın uzaktan düşünüldüğünden daha kötü bir durumda olduğunu gördüm. Ahşap pencere çerçeveleri çürümüştü. Beyaz sıva ara sıra dökülüyordu. Bir kedi bir ağaç öbeğinin arasından sol tarafıma doğru sessizce sokuldu ve bacaklarıma sürtündü. Kediye okşamak için durdum. Uzun tüyleri ve esrarengiz bir havası vardı; siyah kürkü yumuşacık fakat aslında ıslaktı.

Kedi ayaklarımdayken eşikte dikildim ve kapının diğer tarafındaki eski moda hakiki zili çalan zinciri çektim. Diğer insanların kapı zillerinden bütünüyle farklı olarak ileri geri şakırdadı. Iris'i beklerken yalnızlığımın tadını çıkardım.

Sam'e elimden gelebildiğince hoş davranıyordum. Sam bunun farkındaydı ve bana her zamankinden daha sıkı bağlanıyordu. Bana fincanlar dolusu çay getirerek, ne yapmak istediğimi sorarak, ikimizin baş başa ve hep beraber olmamasından incinmiş görünerek, ellerimi tutarak ve gülümseyerek daima yanımdaydı. Onun tüm ilgime layık olduğunu ve cuma gecesi işten geldiğimden beri buna ulaştığını biliyordum. Her nasılsa, bazen dışarıya çıkmak zorundaydım.

Evlilik dışı bir ilişkim vardı. Tehlikeli sözcükler kafamda sıklıkla dönüyordu, öylesine şoke edici ve saldırgan ki uykumda onları söyleyeceğimden endişe ediyordum. Sam'e yanlış isimle hitap edeceğimden, yanlış anlaşılabilir bir

şeyi ağzımdan kaçırıvereceğimden sürekli olarak endişeliydim.

Noel'de Guy ve ben ailelerimizle birlikteydik ya da daha doğrusu, Guy ailesiyle birlikteydi ve ben Sam'le birlikteydim. Yılbaşının ardından Londra'ya geri dönünceye kadar birbirimizle bağlantı kurmamaya karar vermiştik. Kocama kararlı bir şekilde ve devamlı olarak hoş davranıyordum. Guy'a ileti yazmıyor, onu telefonla aramıyor, dünyanın öteki ucuna yakın bir köyde yaşadığı yeri bilsem bile onun kapı eşiğinde belirmiyordum.

Sam ve benim bir Noel ağacımız, kartlarımız, bir ev dolusu yiyeceğimiz vardı. Noel'i dışarıdaki ılımlı çiselemeye bakarak, yiyip içerek ve televizyon izleyerek geçirecektik. Hiç kimse bizi ziyaret etmeye gelmiyordu: Sam bizim bir haftalık ayrılığımızı kalenin dışındaki bütün potansiyel davetsiz misafirliği engellemede koz olarak kullanıp narin annesinin ve saldırgan erkek kardeşinin Sussex'deki evlerinde kalmalarına ayak diremişti.

Sam'in telefonda, "Bu yıl sakın bir Noel geçireceğiz," dediğini işitmiştim. Kiminle konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bu hiç önemli değildi. "Yalnızca Lara ve ben. Benim sahip olabileceğim en iyi hediye budur."

Düşüncelerim hainceydi. İçimdeki suçluluk beni Sam'e karşı pek sevecen kılıyordu. Sam gayet mutluydu.

Bugün her nasılsa dışarıya çıkmıştım. Iris'i görmek, bu boğucu birliktelikten kaçmak istemiştim. Ayak sesleri kapıya yaklaşıırken, erkek arkadaşının onu boğup boğmadığını veya ilişkilerinin bundan daha karanlık olup olmadığını merak ettim. İçgüdüsel olarak, öyle olduğunu düşündüm ve kendimi adamlarla karşılaşmak üzere olduğumu umarken buldum.

"Lara! Hey. Seni görmek güzel."

Iris içeriye girmemi eliyle işaret ediyordu. Dar siyah bir kot pantolon ve yanından geçerken yumuşacık olduğu bariz biçimde anlaşıldığı için elimi uzatıp okşamak zorunda kaldığım kalın bir kazak giymişti.

"Bu kaşmir mi?" diye sordum. Iris güldü.

"Rüyalarımnda. Bu internetten sipariş ettiğim H&M taklit kaşmir. Nasılsın? Çay? Kahve? Daha kuvvetli bir şey?"

Iris'in yaptığı gibi buraya bisikletle gelmiş olmayı birden-bire arzuladım.

"Kahve harika olurdu. Teşekkürler. Arabayla gelmeseydim, daha kuvvetli bir şeyi yeğlerdim."

"Evet, şehirde buluşmamızı önermemin nedeni buydu. Ama böylesi iyi. Kahve."

Sade, sıcak ve evin dış tarafının vurguladığı kadar virane olmayan bir mutfığa doğru Iris'i takip ettim. Zemin baştan-başa ezilmiş ahşapla kaplıydı ve mutfak demode ama güzeldi.

Ona, "Aga'nı beğendim," dedim. Iris saçını yüzünden geriye itti.

"Bu gerçeği değil. Elektrikli, aslında Aga olarak kılık değiştirmiş bir elektrikli fırın ama evet, iyi görünüyor. İşin doğrusu, fırında üzümlü ve elmalı tart var. Umarım hoşuna gider."

"Elbette. Teşekkürler. Sen üzümlü ve elmalı tart seviyor olamazsın. Erkek arkadaşın evde mi? Laurie?"

Iris iki plastik silindirden yapılma acayip bir alete sıcak su döktü ve ikisini birlikte bir sürahinin üzerine bastırmaya başladı.

"Laurie kilometrelerce uzakta. Bu yazık; normalde evden çıkmayan biri ama gidip aile ziyareti görevini yapmak zorundaydı. Biliyorsun. Noel. Laure'nin ailesi... karmaşık."

“Bahsetsene biraz. Herkesin ailesinin karmaşık olduğunu anlamak yıllarımı aldı. Sadece benimkinin öyle olduğunu düşünürdüm daima. Sonra anladım ki sen ilk adımı attığında, normal olarak öyle bir şey yok. Ya da en azından garip olan normal olmaktır.”

“Bu kesinlikle doğru. Laurie ziyarete gitmişken evde yalnız kaldığım için tam anlamıyla memnunum. Ben ve kedilerim.”

“Noel’de yalnız olmazsın yine de, değil mi? Ya senin ailen?”

“Ah, onlarla gerçekten pek fazla konuşmam. Putney’de yaşıyorlar fakat yıllardır oraya gitmedim ve onlar da buraya gelmezler. Ama hayır, Laurie bu gece geç vakitte geri dönecek. Yalnız başıma olmayacağım. Laurie yılın bu zamanında bir yere gider ve bunun tek nedeni kaçınılmaz oluşudur.”

Iris bir fırın eldiveni aldı ve meyveli tart tepsisini bana göre konuşmaya son veren bir sallamayla çıkararak fırının önünde çömeldi. Ona ailesi hakkında soru sormak istiyordum. Kısmen Olivia ve benim tekrar konuşup konuşmayacağımızı merak ettiğim gibi, Iris’in onlarla asla konuşmaması da ilgimi çekiyordu. Bunun neye benzeyeceğini bilmek istiyordum.

Öyle söylemek yerine, “Lanet olsun, Iris! Ev yapımı! Şunları yapmak saatlerini almış olmalı,” dedim.

Iris gülümsedi. “Bu işi seviyorum. Hamur tatlıları yapmakta inanılmaz iyiyim. Soğuk eller. Şayet Paris’e veya başka bir yere taşınmak ihtiyacı hissedersen, bir ekmek fırınında çıraklık yapabilirim. Bazı insanlar matematikte iyi ya da atom fiziğinde dâhi olabilirler. Ama reçel turtalarında onları genellikle yenebilirim.”

“Ve insanlar reçel turtalarını daima isteyeceklerdir.”

“Bu doğru. Açıkçası, yalnızca biraz un, yağ ve biraz meyveyi bir araya getirmek zorunda kalacağım ve hamur tatlılarını değil tokuş edip gerekli olanları alabileceğim.”

Iris kahve dolu kulplu bardağı bana uzattı. Yanında gül desenleri olan bu kulplu bardak geniş ve tıknazdı. Iris aynı bardağın benzerini kullanıyordu ama onunkinin kenarındaki çatlakları hemen fark ettim.

Onu, çıplak fakat iyi bakılmış arka bahçeyi gören Fransız pencereyi oturma odasına doğru karanlık koridor boyunca takip ederken, “Bu bir rahatlama olmalı,” dedim. Çimenler kısaydı, tarhlar altüst edilmişti ve yabani otlar ayıklanmıştı. “Toplumsal çöküşte ne yapabileceğini bilmekten söz ediyorum.”

Iris bana konforlu büyük bir iskemleyi eliyle gösterdi ve geçen cumartesinin *Guardian* dergisinin bir kopyasını ileriye iterek bir kanepeye oturdu. Bir kedi bir anda ortaya çıkıverdi ve Iris’in kucağına oturdu. Iris ona anaçça, “Kalabilirsin, Desi,” dedi. “Ama meyveli tartımı yalamaya çalışmazsan iyi olur, tamam mı? Fakat sen de iyi olacaksın, Lara. Bir evi nasıl inşa edebileceğini biliyorsun. Dünyadan geriye artık ne kalırsa oranın en popüler kadını olacaksın.”

“Pişirdiğin bir şeyin karşılığı olarak sana bir ev inşa edeceğim,” diye önerdim. “Bu üzümlü ve elmalı tartlar muhteşem.”

“Teşekkürler.”

“Aslında gerçekten ev yapamam. Patronluk edeceğim işçilerimin olması şart.”

“Daha bile iyi. Sen bunu öğrenmeden önce kraliçe olacaksın.”

“Bu, kendim yapmaya teşebbüs etmeden insanlara elektiriği yeniden icat ettirebileceğim demek mi oluyor? İyiymiş.”

Etrafıma baktım. Oda güzeldi ve Iris'le Laurie'nin buradaki yaşamlarına dair her türlü belirtiyi görebiliyordum. Onlardan birinin gerilim türü kitaplar ve diğerinin edebi romanlar okuduğu sonucuna varabilirdim. *Guardian* satın alıyorlardı fakat çoğunlukla cumartesileri. Kahve masasındaki koyu renkli halkalara bakıp hüküm verilirse, ikisi de kırmızı şarap içiyordu. Pencerenin yanında, sanki Guatemala'daki sanatçılar tarafından yapılmış gibi gözüken, çoğunlukla değersiz gümüş nesnelerle ve zirvesine tehlikeli bir şekilde tünemiş bir meleklerle süslü fakat altında hiç hediye olmayan küçük gerçek bir Noel ağacı vardı. Şömine rafında yalnızca iki Noel kartı duruyordu ve bahse girerim ki eğer onlara baksaydım onların Iris ve Laurie'den birbirlerine yazılmış olduğunu görürdüm.

Iris'e, "Bu ev güzel," dedim. "Canın sıkılmıyor mu?"

"Hayır." Iris ayaklarını kendi altına kıvrıdı. "Sanırım, ben can sıkıcıyım. İkimiz böyle inanılmaz mutluyuz."

Her günün her anında kasten umursamadığım o tanıdık arzuyu duydum. Tekrar bastırdım ve ziyaretimin nedenine odaklandım. Aklım sadece Guy'a takılı kalmış değildi: Konuşmamaktan dolayı son derece tedirgindim. Iris'e sırrımı söylemeyi aslında istiyordum.

Duraksayarak, "Şeyi bilirsin," dedim. "Bu, kulağına acayip gelebilir fakat evinde küçük bir tur atabilir miyim?"

Iris bana baktı. "Gerçekten mi? Bu çok ilginç değil ama eğer istiyorsan elbette tur atabilirsin. Evin sıkıcı ve dağınık olmasını umursamazsan. Neden? Bu evde mesleki anlamda ilgini çekecek bir şeyi muhtemelen bulamazsın."

İç çektim. "Kendimi alamıyorum. Binalara bakmaktan hoşlanıyorum. Şu anda neredeyse yeni bir inşaat olan Londra istasyon alanlarıyla ilgili özel büyük bir proje üstünde çalış-

şıyorum. Ama bu işin en çok hoşuma giden tarafı, uzun bir süredir dokunulmamış eski bir meskeni almak ve farklı bir hale dönüştürmek. Kabul edilmeli ki çoğunlukla 'lüks daireler' haline getiriliyor, bilirsın herkesin nefret ettiğı şey. Fakat daima değıl. Ben böyle bir meskenin hiç kimsenin hayal edemeyeceğı farklı bir şekilde görünmesine aracılık etmeyi seviyorum."

Iris ayağı kalktı. "Tamam. Buranın kirasını ödesek dahi, eğer sahibi olsaydık ve sınırsız paramız olsaydı, burayı şahane bir ev haline dönüştürmek için ne yapacağınızı anlat bana."

Ellerimizde kahve kupalarımızla evi gezdik. Görülecek çok az şey olduğı ortaya çıktı. Oturma odasından üstünde birkaç kitap ve evrak yığılmış ağır bir masanın durduğı yemek odasına açılan bir kapı vardı.

Iris, "Burada çalışıyorum," diye onayladı. "Burası o korkunç düzeltmelerin olay yeridir."

"Bu hoş bir oda. Bununla pek çok şey yapabilirsin. Harika doğal ışıık."

Iris pencerede dikiliyordu. "Burası hoş, değıl mi? Odun sobası bitişik odada durduğı için kışın soğuk fakat gerçek bir kışta olduğı kadar değıl."

Pencereye yürüdüm ve Iris'in bitişiginde dikildim.

"Evet, güneybatının çiseleyen kışı. Dışarıda tümüyle mavi gök, parlak güneş ve kar gözükseydi güzel olmaz mıydı? Buz sarkıtları ve donup çatlamış göletler eşliğinde."

İkimiz de çiseleyen manzarayı seyrettik.

Iris, "Sıcaklık tüm yıl boyunca on iki derecedir," dedi. "Hâlâ. Dışarısı en azından yeşil."

Gülümsedim. "Bu, yabana atılmayacak bir şey. Evet."

Minik bir banyonun dışında, bütün alt katı görmüştüm. Üst katta katlanmış yorganla her yana saçılmış erkek ve kadın

elbiselerinin olduğu, belli ki Iris ve Laurie'ye ait bir yatak odası vardı. İkincisi, içinde olmak istediğim daha küçük bir yatak odasıydı.

Iris eşikte durarak, "Burayı bir ofis olarak kullanıyoruz," dedi. "Tüm belgeler buradadır."

"Çok düzenli görünüyorsunuz."

Cornwall yakınlarında Ikea olmadığı için, Ikea benzeri bir yerden alınmış ucuz bir masa vardı. Masanın üstünde belge yığınları fakat düzenli yığınlar yer almaktaydı. Duvarlar birbirinin üstünde yığılı pek çok kitap taşıyan raflarla kaplıydı. Sonra dosya dolapları vardı.

Iris, "Düzenli değiliz aslında," dedi. "Bütün faturalar ve yazılar burada yığılıyor."

Telefonum cebimdeydi. Bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyordum ama bu düşünebildiğim yegâne plandı. Pencereye doğru yürüyüp evin önüne, taşlı yola, uzakta ıslak ıslak bekleyen arabama baktım.

"Bu oda da iyi olabilir. Bir tavanarası var mı? Aksi halde bir tavan penceresi edinebilirsin, şu mekânı gerçekten ışığa boğabilirsin."

Evin bir yerindeki bir telefon aynı mekânı doldururken, yüksek, modası geçmiş bir çalış sesi duyuldu. Iris epey şaşırmış görünüyordu.

"Sabit hat o," dedi. "Tuhaf. Hiç kimse onu aramaz. Yanıtlasam iyi olacak. Çaldırılmayacak kadar sinir bozucu."

Iris gözden kayboldu ve odadan çıktığı anda ben dosya dolabını açtım. Kendimi korkunç hissediyordum ama düşünebildiğim tek çözüm buydu. Günü geldiğinde açıklayacaktım veya yerine koyacaktım. Iris muhtemelen fark etmeyecekti bile.

Bir dakika sonra Iris başını iki yana sallayarak odaya geri döndü.

Pencereden uzaklaşıp Iris'e doğru yürüyerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Iris, "Evet," dedi. "Sanırım yolunda, her nasılsa. Orada hiç kimse yoktu. 1471'i tuşladığımda numara yoktu."

Küçük ara katı geçtik ve merdivenden tekrar aşağıya indik.

"Bu bize her zaman olur. Gereksiz aramalar. Birileri her numarayı yalnızca arıyor."

"Gerçekten mi? Tamam. Bu daha önce başıma gelmemişti. Neyse, kim takar ki. Birer meyveli tart daha yiyelim mi?"

Ona, "Evet," dedim. "Bu harika olurdu."

Ocak

Noel nihayet sona erdi. Sam ve ben Falmouth'da akşam yemeği yiyerek ve içki içerek yeni yılı kutladık. Başka hiç kimseyle konuşmadık fakat geceyarısı öncesi kalabalığın içinden geçerek eve gittik, tüm o içkili eğlenceden uzak kaldık. Yeni yılın ilk akşamında kocama sarıldım ve haince hafif yüreğim, haince güm güm atan nabızımla trene yetişmek için yola koyuldum. Guy salonlu vagonda beni bekliyordu. Ayrılık asla yaşanmamış gibiydi.

İki hafta belli belirsiz bir görüntü misali geçti. Guy'a kafamı delilik noktasında takmıştım. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Bütün yapmak istediğim onunla olmak, ona dokunmak, onunla konuşmaktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Onun vücudunun her noktasını biliyordum. O da benimkini biliyordu. Çevremdeki yabancılara ve iş arkadaşlarıma bakıyordum, onların bu cinsel saplantıyı bilip bilmediklerini merak ediyordum. Diğer insanların evlilikleri bu patlamalarla mı başlamıştı? Sam'le karşılaştığımda Leon'un bana onunla

evlenmememi tavsiye etmesinin nedeni bu muydu? Leon benim göremediğimi, yani bir gün böyle bir şeyin ortaya çıkacağını, beni etki altına ve benden alacağını görebilmiş miydi?

Çok uzun zamandır iyiydim. Bir zamanlar kötüydüm ve şimdi tekrar kötüydüm; bu sefer farklı biçimde kötüydüm.

Suçluluk, aldatma, ilk cumartesi sabahı eve vardığım zaman Sam'in yüzündeki heyecan, pazar gecesi ayrıldığım zamanki üzünlüğü bile beni durduramıyordu. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Evliliğimin bittiğini biliyordum. Bir an önce bitmesini istiyordum. Bir şey beni daima durduruyordu: zaman zaman bu büyüünün bozulacağına ve oynadığım oyunun ne olduğunu merak ederek Sam'e çabucak geri dönüp onun affını isteyeceğime ilişkin bekleniydi bu. Bazen de itirafta bulunmak için ağzımı açıktan sonra bunu yapamayacağımı anlıyordum. Her zaman Guy'ı, sadece Guy'ı istiyordum.

Evdeyken Sam'e tıpkı Noel'de olduğum gibiydim. Şimdiye dek olduğumdan daha hoştum. Saygılı ve anlayışlıydım, onun söylediği her şeyle ilgileniyordum ve yürüyüşlere çıkıp barlarda oturmak için enerji topluyordum. Sam'in aşığı olduğunu gözümde canlandırarak onunla arada sırada sevişiyordum. Bunu hem yaptığım için hem de yapmadığım için kendimden nefret ediyordum.

Her yerde gölgeler ve hayaletler görüyordum. Bunun gerçek tehlike mi yoksa kendi tedirginliğini damıtan ve dışa çıkaran zihnim mi olduğunu tamamen söyleyemememe rağmen birinin beni gözetlediğini hissediyordum ve tehlikede olduğumdan haberdardım. Beni köşelerde takip eden, kapıların dışında pusuya yatan o kötü niyetli varlığı kafamda canlandırıdığımı inanmayı deniyordum. Şu acayip notlar

geldiğinde, şimdi oteldeyken ulaştığında, onları buruşturup atıyor ve unutmaya çalışıyordum. Birisinin biz Londra'da dışarıdayken Guy ve benim fotoğraflarımızı çektiğini neredeyse bekliyordum çünkü bu bir şansı zorlamak olurdu. Hendon'a giden bir treni yakaladım ve son hazırlığımı yaparak tuhaf bir ikindi geçirdim; ondan sonra da kaçış çantamı sürekli olarak yanımda taşıdım. Bu bana kendimi birazcık daha iyi hissettiriyordu.

Bugün karanlık bir gündü ve yağmurda, Waterloo Köprüsü'nde ayakta dikiliyordum. İşyerinde bulduğum, hiç kimseninmiş gibi görünen kocaman bir şemsiyem vardı. O ekose desenli ve gülünç şemsiyenin sivri uçlu metallerini insanların gözlerine sokabileceğimi biliyordum fakat şemsiye beni kuru tutuyordu.

Yolun diğer yanından üstüme odaklanan sabit bakışları fark ederek kendi etrafımda hızla döndüm ama orada hiç kimse yoktu. Bu benim sırrımdı: Guy'a dahi bundan bahsetmemiştim.

Yağmur birbirine dokunup halkalar halinde koyu bulanık Thames'e düşüyordu. Neredeyse boş bir turist gemisi altımdan geçti. Parlamento, London Eye, South Bank: sırf burada durup bekleyerek ciddi şehir turu yapabiliyordum.

Guy iş sonrası kalabalığı arasında yalnız bir figür olarak hâlâ çok uzaktayken, onun gelişini gördüm. Hava neredeyse karanlıktı, sokak lambaları açıktı, otobüsler ve taksiler ağır ağır geçerlerken küçük serpinti dalgaları meydana getiriyorlardı. Yine de onu hemen tanıdım ve başkalarına rahatsızlık vermeyi mümkün olduğunca azaltabilmek için şemsiyemi yukarıda tutarak tamamen hareketsiz durdum ve izledim.

Onu bütünüyle ve tutkuyla seviyordum. Bu hiç kimseyle, Guy'ın kendisiyle de zerre kadar paylaşamadığım sırdı. Ona söyleseydim Guy korkabilirdi ve beni görmekten vazgeebilirdi; bu da dünyamı sona erdirirdi. Keşke her ikimiz de bekrken, farklı bir zamanda tanışmış olsaydık. Keşke onun çocukları benim çocuklarım olsalardı. Keşke beraber bir yaşantımız, bir kredimiz, ödenecek vergilerimiz olsaydı. Keşke hafta sonlarını gazete okuyarak, evi elektrik süpürge-siyle temizleyerek ve birbirimize hırınlaşarak geirebilseydik. Bunların hepsini yapabilirdim çünkü ilişkimiz mutlak sevgi ve şehvet üstüne kurulmuş olurdu.

"Wilberforce!" Bana eski soyadımı seslenerek gelmişti. Bundan hoşlanıyordum. Hiç kimse bana Lara Wilberforce demiyordu artık; o kötü davranabilen kadındı. Lara Finch bu iğrenç şeyleri asla yapmazdı. Üstelik Guy'ın da söylediği gibi: "Wilberforce komik bir isim. İyi anlamda. Wilber kulağa biraz önemsiz geliyor ve sonra 'force' zıplayıp yüzüne yumruk atıyor. Sana yanlış bir güvenlik anlamı yükleyen bir isim. Senin gözlerini tırmalayıp çıkaran bir yavru kedi gibi."

"Hımm, teşekkürler," demiştim ve o günden beri yalnızca Guy için Wilberforce olmuştum.

"Guy." Ben ona sadece Guy diyebiliyordum.

Oradan geçen birinin kızgınlıkla kfretmesine neden olarak şemsiyeyi yanımda tuttum ve Guy'ın ayaklarımı yerden kesmesine izin verdim. Guy sıklıkla yaptığı gibi beni hemen yukarıya kaldırdı. Bunu ona yapmayı bazen deniyordum fakat Guy o denli büyük ve kaslıydı ki yapamıyordum.

"Beni indir!"

Guy beni ayaklarımın üstüne indirip dudaklarımdan öptü. Kalabalıkta, Londra'nın göbeğinde bunu yapabiliyorduk.

Guy, “Bu gece ne yapmayı arzu edersin?” diye sordu. Perşembe geceleri bizim özel gecemizdi. Başkentinde sunduğu farklı lezzetleri tatmak için kullanmaya çalışıyorduk. Guy’ın elini tuttum ve Aldwych doğrultusunda kuzeye yürüdük.

Ona, “İşe yarayabilecek bir şey buldum,” dedim. “Veya acayip gelebilecek. Bunu daha sonra deneyebiliriz. Eski bir umumi tuvalette. Erkekler tuvaletinde.”

“Bu, kulağa mest edici geliyor.” Lyceum bara yürüdük ve yağmurdan kurtulup içeriye girerek bir masa bulduk.

Çok daha sonra, birkaç metre uzaktaki bir yeraltı barındaydık. Orası gerçekten eski erkekler tuvaletiydi: mönüye göre, onların West End’deki yerleşimlerinden ötürü buraya Wilde, Orton ve Gielgud gibiler sık sık gelmişlerdi. Şimdi o tuvalet bir kokteyl ve gösteri mekânına dönüştürülmüştü; çağrıştırdığı gibi yıkık dökük bir mekân değildi.

Sarışın ve olduça neşeli barmen bizi eski dostlarımız gibi selamladı ve “Bakın, bir masa var! Onu kapın çabuk!” dedi.

Patlamış mısır yiyip kokteyl mönümüzden içki içerek minik bir masada oturduk. Diğer müşteriler düzgün görünümlü gezginler, çiftler ve kulak misafirliğiyle öğrendiğim kadarıyla boşanma sonrası kutlamasında oldukları anlaşılan kadınlar grubuydu. Söz konusu olan kadın gözyaşlarına boğulmayı ve sonra arkadaşlarıyla sarmaş dolaş öpüşmeyi sürdürüyordu.

“Absent alalım,” diye karar verdim. “Absenti hiç denemedim. Sen denedin mi?”

“Ben de denemedim. Asi gençlik dönemlerini geçtim. Hey, gençler çekiyorlar. Bu, kulağa acayip geliyor. Şimdiye dek böyle bir şey yaptın mı? Aslında tam olarak bu değil

benim kastettiğim. Belli ki onu kokaine en yakın şey olduğu için kullanıyorlar.”

Guy’a, “Ah, Tanrım, hayır,” dedim. “Böyle bir şey asla yapmadım.”

“Ben de. Gerçekten. Absent martini mi?”

“Birer tek. Sonra gideceğiz.”

“Anlaştık.”

Bir kadın salonun köşesinde şarkı söylemeye hazır diki-liyordu. Siyah korse ve mini etek giymişti; olağanüstü siyah saçları ve kırmızı ruju vardı; ona en yakın masadaki boşanma partisi eşliğinde neşeyle gülüyordu.

“Keşke yarın işimiz olmasa,” dedim.

Guy öne eğildi. “Bir gün bir hafta sonunda takılabilir miyiz acaba? Uygun bir cuma ve cumartesi gecemiz olabilir mi?”

Bunu yapabiliydik. Eşlerimizden ayrılarak Londra’daki hayatımız üzerinden bunu yapabiliydik. Fakat bunu söyleyemezdik. Kimseye çocuklarından ayrılmasını söyleyemezdik.

Masanın diğer tarafından Guy’ın elini tuttum. Eli her zamanki gibi sıcaktı ve güven tazeleyiciydi. Aniden ona ait olduğumu düşündüm. Seni seviyorum. Bunu söylememek için tüm gücümü kullandım.

Kadın Sex on Fire’ı neredeyse bilinmeyen bir akustik yorumla seslendirmeye başladı. Bu tuhaf bir biçimde güzeldi. Guy bana bir şeyler söylüyordu. Bir anlığına, “Seni seviyorum” dediğini düşündüm. Sonra söylediği şeyin, “Tuvalet nerede?” olup olamayacağı aklıma geldi. Kendime güldüm, içkilerimizi aradan çektim ve Guy’ı öpmek amacıyla eğildim.

Daha sonra Fleet Caddesi’nden otele doğru yavaş adımlarla ve el ele yürüdük. Aşırı derecede olmamak kaydıyla sarhoştum ve hak ettiğimden daha fazla mutluydum. Hafta-

lardır berbat şekilde davranmaktaydım ve doğru olanı yapacaktım. Bana göre burası bitiş yeri idi. Benim için Sam'in dünyasını yıkma vaktiydi.

Öğle yemeği vaktinde ofisten nadiren çıkardım. Öğle yemeği saati geçmişti ve bugün her nasılsa saat yarım da ayağa kalktım.

Jon'a sessizce, "Dışarı çıkmak zorundayım," dedim. "Dışarı işi. Olur mu?"

Jon güçbela başını kaldırıp baktı. Evinden getirdiği bir yemek çantasından keskin kokulu bir sandviç yiyor ve bilgisayarına hafifçe vuruyordu.

"Elbette," dedi. "Ne istiyorsan. Haklısın... dişlerini burada yaptır, Devon'da değil. Kötü dişler istemezsin."

"Cornwall," diyerek Leon'la buluşmak üzere sıvıştım. Hızlı bir yemek olacaktı ve Leon'a Sam'i terk edeceğimi söyleyecektim.

Sallanan metal masalara ve hazır yemek tezgâhına sahip şu küçük kafelerden birinde oturup yemek yerken kahve ve su içtik. Leon sandvicinin üzerinden bana baktı.

"Bunu yapman gerektiğini anlayabiliyorum, Lara," dedi. "Sam iyi olacak, biliyorsun. Senin gibi olacak." Derin nefes aldım. Leon daha önce de beni zor durumdan kurtarmıştı, tamamen güvenebileceğim yegâne insandı. "Seni engellenin," diye ekledi, "ne olduğunu anlayamıyorum."

Leon'un sesi öylesine tanıdık, öylesine güven tazeleyiciydi ki kendimi birdenbire gülünç hissettim. Elimi küçük masanın karşı tarafına uzatıp yalnızca bir anlığına onun elini tuttum.

Sessizce, "Teşekkürler," dedim. Leon gerçek bir baba figürüydü: öz anne ve babamın ilgilenmediği şekilde benimle ilgi-

leniyordu. Yetişkin olduğumdan beri aramızda hiçbir zaman lafı olmayan bir cazibesi olmuştu benim için. Bu hoştu.

Bir iç çekişle, "Onun hayatını mahvedeceğim," dedim. "İşte beni engelleyen bu."

"Kadınlar Sam Finch gibi bir erkeği sever. Sam etrafındaki kadınları görünce ayakları yerden kesilecek."

Bunun üzerinde biraz düşündüm. Bu doğruduydu. Leon, "Ama Guy'la hiçbir şeye kalkışma," diye uyardı. "Cidden. Bir süreliğine kendi başına ol. Kendine bir şans tanı. Eğer Guy senin için karısından ve çocuklarından ayrılırsa, ilişkiniz bütünüyle değişecektir. Uzun süreli bir ilişki istiyorsan, frene basman gerekecek. Böyle düşünmüyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Sorun da burada, ben Guy'a delicesine âşığım, bunu yatıştırıp yatıştıramayacağımdan emin değilim. Fakat herneyse. Ona hiçbir şey yaptırmayacağım. Bunu asla yapamam. Ona Sam'den ayrılacağını söylediğim zaman onun ne diyeceğini göreceğim sadece. Belki Guy tepelere kaçacaktır."

"Belki de." Leon onaylamamasını istediğim yerde onayladı. "Ve eğer o kaçarsa, Lara, sen kesinlikle iyi olacaksın."

Buna inanıyormuşum gibi yaptım.

Cuma günü işten sonra, Fleet Caddesi boyunca Covent Garden'a doğru süratle yürüdüm. Kış havası vardı ve yanağım donmuştu ama güneş parlıyordu ve her şey buzla çevrelenmişti. Böyle bir günde Londra'yı taparcasına seviyordum. Tamamen başka haliyle Cornwall da güzeldi fakat bunu düşünmek istemiyordum.

Covent Garden insanlarla doluydu: barlar, lokantalar ve kafeler doluydu; caddede canlı ve hareketli bir şekilde yürü-

yorlardı. Kuvvetli bir vızıltı vardı. Ocak ayında dahi güneş çıktığı zaman olan buydu. Gülümsemeye, normal bir insan gibi görünmeye çalışıyordum.

Guy Paddington öncesi bir bardaydı. Orası sulu içkiler ve sonsuz mutlu saatler teklif eden yarı köhne bir bardı. Ben yaklaşırken Guy'ı pencerenin yanındaki bir masada gördüm ve az kalsın koşacaktım.

Guy her ikimiz için birer şişe Corona söylemişti.

"Hey, muhteşemsin," dedi ve kollarını belime dolayıp başını bana bastırırken ben onun hemen yanında duruyordum. Bu açıdan bakıldığında normal görünümüne göre daha fazla kırılmış görünen saçını okşadım.

"Hey."

Guy'ın karşısına oturdum.

"Hep alkol mü alıyoruz yalnızca?" diye sordum. "Endişelenmeli miyiz?"

"Hayır. Şey, evet. Hep alkol alıyoruz. Ama bütün gün işe ve eve gittiğimiz için. Sadece akşamlarımız var. Ben seninle tanışmadan önce hafta içi gece nadiren içerdim. Fakat biz yalnızca perşembe günleri tam manasıyla sarhoş oluyoruz."

"Bu doğru. Bazen de trendeyken."

Guy gözlerini kırptırıp başıyla onayladı. "Bazen de trendeyken. Evet. Şimdi, önümüzdeki haftanın sinema haftamız olabileceğini düşündüm. Cornwall'da sinemaya gitmenin ne kadar zor olduğunu söylüyordun. Pekâlâ, bu yapılabilir ama gerçekten sıkıntı yaratmayacak bir şekilde. Senin programın nasıl? Her gece dokuz sularında sinemaya gidebiliriz. Pazar-tesiden perşembeye. Ne düşünüyorsun? Her şeyden bir parça görebiliriz: bir klasik, bir aksiyon filmi, bir komedi, bir aşk hikâyesi."

“Bu güzel olurdu. Emin değilim. Ben işyerinde çok iyi değildim bugün.” Aslında hem günü bitirmeye hem de verimli çalışmaya ve ayrıntılarla boğuşmaya çalıştım. “Aslında absent almak pek de işleri kolaylaştırmıyor.”

“Buna ne dersin: peki içmeyelim ama sinemaya gidelim? Yanımıza su, Coca Cola ve tatlı alırız. Kafayı çekmek yok.”

Guy’ın ne söylediğine zar zor odaklanabiliyordum. Dışarıdan geçenlerin yüzünü incelemekle çok meşguldüm. Hava çoktan karardığı için ürpertici sokak lambalarınca aydınlatılan herkes biraz çirkin görünüyordu. Ne olduğuna karar veremediğim bir adam deri kısa pantolonuyla aylak aylak dolaşıyordu.

“Belki,” dedim. Deri kısa pantolonlu adam elinde kırmızı bir gül tutuyordu. Bana bakmıyordu. Gözlerimi adamdan ayıramadım.

“Ya da her gece otelde takılabiliriz.”

Bir kadın adama doğru yürüdü ve adam onu yanağından öpüp çiçeği uzattı.

Onların ikisi el ele uzaklaşırlarken, “Şimdi bu harikulade olurdu,” dedim.

Gelen kardeşimdi. Onu gördüğüme neredeyse sevindim: onun sıkıntısı çok sıradandı. Olivia hamileydi artık. Şişkinliğe ek olarak, onunla ilgili farklı bir şey vardı. Yüzündeki keskin hatlar yumuşamıştı.

Kız kardeşim bana kuruntulu bir şekilde bakarak, “Lara,” dedi.

“Olivia,” dedim. Gülümsemeyi denedim. Olivia benden Guy’a ve tekrar bana baktı. Anladı. “Nasılsın? Harika görünüyorsun.”

“Evet. Teşekkür ederim.” Kız kardeşim Guy’a döndü. “Merhaba. Ben Olivia. Lara’nın kız kardeşi.”

Guy ayaktaydı. “Merhaba, Olivia. Tanıştığımıza memnun oldum. Lara senden bahsetmişti. Ben Guy. Lara’nın bir arkadaşı.”

“Anladım. Ve onun benden bahsettiğinden kesinlikle eminim.”

Olivia küçük bir gülümseme eşliğinde bana bakıyordu. Tren öncesi birası için buraya geldiğimde onu göreceğimi tahmin etmeliydim. Kardeşim bu bardan sadece dakikalar kadar uzakta yaşıyordu. Elbette buradaydı.

Bir süreliğine sessizlik ağır bastı. Doğru şeyi yapmaya karar verdim.

Ona, “Hey, özür dilerim, biliyorsun,” dedim. “Gerçekten. O gece öyle olmak istemiyordum. Önceden konuşmalıydık. Ben de bebeği sabırsızlıkla bekliyorum.”

Olivia hafifçe, “Bu harika,” dedi. “Beni ara öyleyse. Biraz sonra bir arkadaşım ile buluşuyorum fakat bu hoş olurdu. Önümüzdeki hafta telefon eder misin bana?”

“Telefon edeceğim. Teşekkürler.”

Ve ben başka bir şey söyleyemeden kız kardeşim gitti.

Guy gülümsüyordu.

“Hey, kız kardeşinle tanıştım! Beklediğim gibi değilmiş. Kafamdaki kadınla alakası yok.”

Güçbela dinliyordum. “Gerçekten mi? Ne bekliyordun? Beni yanımda bir erkekle gördüğünü herkese anlatacaktır. Hemen anladı. Kesinlikle.”

Guy, “Bunun önemi var mı?” diye sordu.

“Şey, bana göre gerçekten önemi yok. Böyle tercih etmemiş olmama rağmen. Aslında, Guy. Sana bunu söyleme-

yecektim. Ama Sam'le ilişkiyi sonlandırmaya karar verdim. Bu şekilde devam ettiremem." Leon'un sözlerini düşündüm. "Bu Sam'e haksızlık çünkü onun hiçbir fikri yok. Eğer Sam bekâr olsaydı, çok sayıda kadın onunla ilgilenmek için saldırırdı. Sam bunu hak ediyor. Ben bu gizliliğe ve yalancılığa dayanamıyorum."

"Şimdi," dedi Guy. "Bunu söyleme gereksinimi hissediyor olman garip. Çünkü benim durumum daha karmaşık olmasına karşın, benzer düşüncelere ben de sahibim. Bu kadar pislik nasıl olabilir? Bu zor olacak fakat Di'ye söyleyeceğim. Bizim ilişkimiz böyle süremez, hem seninki hem de benimki. Ben seninle olmak istiyorum, Wilberforce. İşte o kadar. Başka her şey hallolabilir. Bu çok bencilce ama..."

"Biliyorum."

Güçlükle konuşabiliyordum. Guy ve benimle bir gelecek, birlikte resmi olarak ve sonsuza dek açılıyordu. Bazı görüşmeler yapmamız gerekecekti fakat bunu yapacaktık. Doğruyu yapacaktık.

Birine anlatmak istiyordum ama anlayacak hiç kimse yoktu. Yalnızca Ellen ile Leon bizden haberdarlardı ve bu gece trende Ellen'i görecektik. Telefonumu çıkardım ve hızlı bir mesaj yazdım çünkü bu haberi paylaşmaya can atıyordum.

Leon. Başka kimseye anlatamam fakat Guy karısından ayrılacağını biraz önce söyledi. Pazartesi'den itibaren beraber olacağız. Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Bu biraz karmaşık ama şaşırtıcı olacak. Sana bunu söylemek istedim sadece. Gelecek hafta Guy ve benimle akşam yemeğine ne dersin? L xx

Sam'le konuşacaklarımın provasını yaptım. Eve ulaşır ulaşmaz, sabahleyin ona anlatacaktım. Sonra, yarından itibaren yeni hayatım başlayacaktı.

İstasyon yolcu salonu her zamanki gibi yoğundu. Guy ve ben birbirimize yakın, omuz omuza yürüyerek kalabalıkları aşıyorduk. Buradaki herkesin hareket ediyor oluşu gerçeğini, hatta sadece durup bekleyen insanları bile seviyordum. Paddington istasyonu geçiş yeri idi: buraya gelirdin, trenini beklerdin veya trenine koşardın ve sonra gerçek istikametine yol alırdın. Alternatif olarak buraya trenle varırdın ve doğrudan metroya ya da taksiye giderdin. Burası geçiş noktasıydı. Burada çalışmam ve bu noktada olmam gerçekten garipti.

Guy durdu ve bir elini omzuma koydu.

“Hey, Wilberforce. Oraya gitmeliyim. Oturma salonunda görüşürüz.”

Guy başını kart dükkânına, eskiden Paperchase olan yere doğru sallıyordu. Bunun, ailesinden birinin doğum günü olduğu anlamına geldiğini biliyordum ve soru sormamaya karar verdim. Bunun önemi yoktu artık. Bir noktada çocuklarıyla tanışacak, bir ilişki kurmaya çalışacaktım. Onlara doğum günü kartları alacaktım.

“Elbette...” Guy kenara çekildi ve ben de yürümeyi sürdürdüm.

Şimdiye dek Guy’a alışmam gerekiyordu. Şimdiye dek altın kaplamalı yüzeyi kazıyıp acı gerçekle yüzleşmiş olmamız gerekiyordu. Birden bu rüyadan uyanıp dehşet içinde eşlerimize dönmemiz gerekiyordu. Sanırım bunu yapmadığımız için gerçekten birbirimize aittik.

İlişkımız tüm boşlukları doldurarak gelişmişti. Guy’ın otel odama taşınmasına ramak kalmıştı ve her ikimiz de hayatlarımızı yeni bir biçimde devam ettirmekteydik. Onunla ilişkim hayatımdaki en büyük, en hayret verici şeydi.

Sam’le asla evlenmemiş olmam gerekirdi. Leon o zaman bana öyle söylemişti ve bir tarafım onun haklı olduğunu biliyordu. Sam’le evlenmiştim çünkü o zamanlar tek ihtiyaç duyduğum güvенеbileceğim bir şeydi. Güvende olduğumu hissetmek istiyordum. Beni tekrar yıkacak bir şeyden uzak durmak istiyordum.

Her şeyi birbirine karıştırmıştım. Maceralara daldığımda her şey ters gitmişti. Şimdi güvende olmayı denemiştim ama o da ters gitti. Her ikisinde de ortada korku içinde kalmıştım. Hem onun hem de kendim için Sam’de ayrılmalıydım.

Önümüzdeki haftayı kafamda canlandırdım. Yapmamız gerekeni yapacaktık ve sonraki hafta geleceğe bakacaktık.

Oturma salonuna doğru ilerleyerek bir numaralı peron boyunca yürüdüm.

Başka biriyle tanışması için Sam’i serbest bırakabilirdim: bu işin en az tiksindirici noktası buydu. Sam biriyle hemen tanışırdı. Onu takdir edecek bir kadınla yeniden yuva kurardı ve bu sefer bebekleri olurdu. Aslında nasıl biri olduğumu bilmek-sizin, bütün haftayı eve gelmemi bekleyerek geçirmezdi.

Bu ihtimal cesaret kırıcıydı. Sam perişan olacaktı. Eğer mecbur kalırsam, Sam'e Guy'dan bahsedecektim.

Karnım korku ve heyecan içerisinde kasılıyorken gülümsedim.

Guy omzuma dokunduğunda döndüm fakat orada değildi. Orada hiç kimse yoktu. Bir tren perona henüz varmıştı ve insanlar trenden dalgalar halinde iniyorlar, yanımdan akın akın geçiyorlardı. Hiç kimse hareketsiz değildi ve yanımda hiç kimse yoktu. Buna karşın omzumda bir el hissettiğimi biliyordum. O el sıcak, baskındı ve sonra kaybolmuştu.

Bir aile devasa valizlerini çekerek ve yolunu şaşırmış gibi görünerek yanımdan geçti. Koskocaman sırt çantalı üç genç kadın bir İskandinav dilinde olduğunu sandığım derin bir sohbete dalmış, uzun adımlarla yürüyerek gittiler. Hiçbir yere uğramaksızın işlerinden gelen, iş kıyafetleri içindeki insanlar taksi sırasına doğru yürüyorlardı. Hiç kimse durmamıştı. Hiç kimse benimle ilgilenmiyordu.

Geçmiş peşimi bırakmıyordu. Yıllar önce yaptıklarım yakamı bırakmıyordu. Pazartesi günü Guy'a her şeyi anlatmaya karar vermiştim. Üstelik eski, saklı günlüğümü arayıp çıkaracak ve Guy'ın kendi yararı için okumasına izin verecektim. Sonra hiç sır olmaksızın bir ilişkiye başlayabilecektik. Bu düşünce hayret vericiydi.

Adımlarımı hızlandırdım ve birinci sınıf oturma salonuna girdim. İki şişe maden suyu, birkaç paket bisküvi aldım ve kendimi bir sandalyeye attım.

Bir saat sonra, bir numaralı perondaki yerinde bekleyen trene binmek için oturma salonunu terk ediyorken, birisinin peronun uzak ucundaki bir şeye seslendiğini işittim ve istas-

yonun bitip rayların batı yönünde uzandığı yere doğru başımı kaldırıp baktığım zaman bir figür gördüm.

Yarım saniyelğine dondum. Kanım kulaklarıma vurdu. Bacaklarım ya çökmeye ya da koşmaya hazır bir şekilde gerildi. Kan oradan dağılmadan önce yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim.

O, tanıdığım hiç kimse değildi. İstasyonda duran bir kişiydi sadece ve benimle bir alakası olmayan biriydi. Gece vakti istasyon motor ve mekanik nesneler kokuyordu. Isı derecesi şimdiden donma noktasının altında olmalıydı. Montumun içerisinde ürperdim ve gözlerimi kapadım.

Trende her zamanki masamıza oturduk ve Guy içecek ve cips almak için bara gitti. Ellen oturma salonundan bir kadını bizimle yolculuğa davet etmişti; kadın Bodmin'de yaşayan Kerry adında bir ressamdı. Neşeli ve sevimli olmak için çok uğraştım; Kerry de cuma gecesi trenindeki hayattan etkilendi. Bize, hayatından bahsetti.

“Londra’ya gitmem gerektiğinde annem ve babam gelip kalmak zorundalar,” dedi, içkisini yudumlarken yanakları çukurlaşıyordu. Hardal rengine kalın bir kazak giymişti ve saçına uyumsuz ama her nasılsa hoş görünen beyaz çiçekler takmıştı.

“Acımasız olman gerekiyor fakat trene adım attığım an farklı bir insanım. Bunu seviyorum.”

“Evet,” diye onayladım. Barmenle laflayan Guy’a sabit gözlerimle bakıyordum. Kerry’nin telefonu bipledi ve Kerry telefonuna baktıktan sonra ayağa kalktı.

“Sizi seviyorum ama gitmeliyim,” dedi. İnsanların bunu niye söylediklerini asla gerçekten bilmiyordum. Bu acayip

bir deyişti. “Eve telefon etmem gerekiyor. Her şey yolunda giderse birazdan geri döneceğim. İçkimi ayırın.”

Kerry telefonuna bastıktan sonra onu kulağına kaldırarak uzaklaştı. İyi bir eş gibi davranıyordu.

Guy bardaki başka biriyle konuşarak içkileri topluyordu. Ellen karşıya uzandı ve bir elini yanağına koydu.

“Hey,” dedi. “Lara. Neler oluyor?”

Geri çekilirken ona baktım ve birine güvenebilirsem o kişinin Ellen olacağına karar kıldım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ah, bunu yapma. Kendin değilsin. İnanılmaz gerginsin. Haydi, tatlım. Ne var?”

Dudağımlı ısırdım ve pencerenin dışındaki karanlığa baktım. Paddington istasyonu hâlâ oradaydı. Saat on bire sadece çeyrek vardı: tren bir saat daha kalkmayacaktı.

Ellen’a, “Sam’den ayrılacağım,” derken kalbim güm güm atıyordu. “Artık bunu yapamıyorum. Guy da Diana’dan ayrılacak. Bu hafta sonu. Yarın.”

Ellen kaşlarını kaldırdı.

“O mu? O mu gerçekten? Sen ve Sam iyiydiniz. Şu zavallı adam. Guy, yine de...” Ellen kelimelerini düşünüp tartarak duraksadı. “Yalnızca, o geri gelip bunu yapamayacağını söylerse şaşırma. Onun bir mazereti olacaktır. An doğru değildi. Vesaire. Bir aileyi parçalamak, yapılacak büyük bir iştir.”

Kendimden utanıyordum. “Biliyorum. Ve elbette Guy istediği sürece tahammül edebilir. Ne olursa olsun, ben Sam’den ayrılıyorum.”

“Londra’ya tekrar taşınacak mısın? Seni trenden yitirecek miyiz?”

“Sanırım.”

“Buna rağmen seninle Londra’da görüşeceğiz. Şey, Guy görüşecek elbette ama umuyorum ki ben de görüşeceğim.”

“Elbette, Ellen. Daima. Ve Ellen?”

“Evet?”

“Bir şey var... Ben daha gençken, Tayland’dayken kötü bir işe karıştım ve korkuyorum. Bu Sam, Guy ve benden tamamen ayrı. Sanıyorum eski erkek arkadaşım...”

Fakat durdum çünkü Guy her birimize bir içki vererek döndü. Ellen küçük bir şişe beyaz şarap aldı, Guy ve ben cin tonik içiyorduk. Guy, Kerry’nin küçük şarap şişesini masaya koydu. Bu yükten kurtulmaya can atsam da Ellen’a hikâyeyi Guy’ın önünde şimdi anlatamayacağımı gözlerimle işaret ettim.

Guy içinde siyah karıştırma çubuğu olan kupayı dikkatle verirken, “Seninki bu,” dedi.

“Niye benimki bu? Neyi farklı?”

“Ah, sormaksızın sana dublesini aldım. Bardaki adam senin buna gereksinimin varmış gibi göründüğünü söyledi ve baktığımda ben de öyle düşünmeye başladım. Gerçekten gereksinimin vardı. Hafta sonu için içkiden gelen cesaret.”

Guy’ın sesi öylesine sevecen, ilgisi öylesine gerçekte ki kendime onun evli ve baba olduğunu, kuşkulananmayan ailesine geri döndüğünü hatırlatmama karşın ona sıırıslıklam âşıktım. Onu delicesine istiyordum. Onunla gerçekten beraber olmanın özlemini çekiyordum.

“Teşekkürler,” dedim. “Ellen’a planlarımızdan bahsettim. Bağışla. Bahsetmeden edemezdim.”

Ellen şarabını plastik bardağına dökerek, “Şerefimize,” dedi.

Hepimiz bardaklarımızı havaya kaldırdık.

Ellen bir yudum almadan hemen önce, "Sana, Lara," dedi. "Doğru şeyi yapıyorsun. Sana da Guy. Umarım her şey istediğiniz gibi olur."

İçkimden ağız dolusu bir yudum ve bir yudum daha alırken Guy'ın, "Ah, anlatsana," dediğini işittim.

Alkolün içimde aktığını ve beni uyuşturduğunu hissediyordum. Bir yudum daha aldım. Görüş alanım kararmaya başladı. Çok yorgundum.

Sadece arkama yaslanacak, başımı kısa bir süreliğine dayayacaktım. İstemeden başımı yana yatırıverdim ve aşağıya kaydığımı hissettim, derken Guy'ın omzunda dinlenirken buldum kendimi.

Onların seslerini belli belirsizce işitiyordum. İkisi de, "Lara!" dediler. "Lara, iyi misin?" Kerry adındaki kadının geri geldiğini duydum, sözlerini anlayamadan dahi ses tonundaki ilgiyi işittim.

"Evet, iyiyim," diye yanıtlamamı işittim. Gözlerimi biraz açtım. "İyiyim. Yalnızca yorgunum."

Ellen'in sesi, "O çok gergin," dedi ve Ellen sonra sorumluluğu üstüne aldı. "Haydi. Şu içkinin yarısını çok çabuk içti. Birden yığılıvermesine şaşmamalı. Onu kompartımanına götürüp yatıralım. Bu gece onu yalnız bırakırsın, ahbap. Tamam mı? Duyduğuma göre önümüzdeki hafta o tamamen senin olacak."

Guy, "Ah," dedi. "Doğru. Evet. Pekâlâ. O iyi olacak, değil mi? Hey, Wilberforce?"

Yürümek için bacaklarımı zorlamam çok büyük bir çaba gerektirdi ama elimden geleni yaptım ve biri bir tarafımda, bir diğeri öbür tarafımda, Kerry ise yakınlarda, salonlu

vagona bitişik yolcu vagonundaki kompartımanıma ağır ağır yürüdük.

Beni yatağıma yatırdılar. Çok belirsiz gelmesi nedeniyle tek tek sözcükleri ayırt edemesem bile onların seslerini işitiyordum. Birisi ayakkabılarımı çıkardı. Yatak örtüsünü üstüme çektiler ve ışığı kapadıktan sonra gittiler.

Karanlığın üzerime bir dalga gibi çöktüğünü hissettim ve tren raylar boyunca madeni sesler çıkarırken artık dayanamarak karşı koymaktan vazgeçtim.

Gelen bir epostanın melodisi karanlığı delip geçti ve bu gürültüyle tamamen uyandım. Elimi karanlıktaki telefonuma uzattım fakat telefonum başıma yakın ağ gözündeki yerinde değildi. Normalde geceleyin onun sesini kapardım ama şimdi açıktı. Mavi ışık cılız, yarı kızılıktaki odanın her yerini yıkıyordu ama telefonumun nerede olabileceğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu.

Tren ilerliyordu. Ne kadar süredir uyuduğuma ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Midemin fena halde bulandığını hissediyordum ve sonra hızlı hareket etmeye ihtiyacım olduğunu anladım. Ayağa kalktım ve kapağı el yordamıyla arayıp tam zamanında yukarı tıklararak lavaboya doğru sendeledim.

Lavaboya doğru abanırken ikinci mesajın geldiğini duydum ve feci bir şekilde kusuyorken telefonumun çantada olduğunu anladım. Umarım lavabo çalışıyordur, aksi takdirde çok kötü bir görüntü bırakacaktım.

Lavaboyu yıkayıp temizledim, ağzımı havluda kuruladım ve dişlerimi fırçaladım. Sonra yatağın kenarına oturmak için titreyen bacaklarımla kendimi geri geri taşıdım. Çantayı buldum, telefonun nerede olduğunu anlamıştım.

Sonra güldüm. Biri Pizza Express'ten ve diğeri önceden küçük bir lamba satın aldığım, şimdi bana herhangi bir gerçek insandan daha düzenli olarak eposta gönderen dotcomgiftshop'dan; iki reklam epostası yüzünden uyan-
dırılmışım. Anladığım kadarıyla sadece bir saat önce ben bayginken Guy'ın gönderdiği bir mesaj vardı. Bir süredir neredeyse hiç uyumamışım: vakit geceyarısını yalnızca yarım saat geçiyordu.

Guy, "Güzel Wilberforce," diye yazmıştı. *"Tüm gece senin için endişeleniyor olacağım fakat Ellen'in haklı olduğunu biliyorum ve seni uyuman için yalnız bırakmalıyım. Eğer uyanıp beni görmek istersen, burası F21. Seni seviyorum. Gerçekten. Bunun üstesinden geleceğiz. xxx"*

Sendeleyerek ama şaşırtıcı biçimde iyileşmiş bir halde ayağa kalktım ve kapımın kilidini açmayı denedim ama önceden kilitli olmadığını fark ettim çünkü o sırada kapıyı kilitleme girişiminde bulunamamışım.

Mutlulukla sendeleyerek yürüyordum ve Guy'ın sözleri zihnimden tekrar tekrar geçiyordu. Guy beni seviyordu. Bunu daha önce kesinlikle söylememişti ve ben de ona özenle söylememiştim.

Biz bunun üstesinden gelecektik. Guy beni seviyordu. Biz bunun üstesinden gelecektik.

Tren kokusu ve hayatımın başka bir parçası olan dar kordorda yürüdüm. Yolcu vagonları arasındaki boşlukta, pijama altı giymiş ve çarpma sesleri eşliğiyle tuvalete doğru ilerleyen adamın yanından geçtim. Bana bir "burada beraberiz" gülümsemesi sundu ve cevaben gülümsedim. Guy'ın kapısını çaldım ve Guy karşılık vermediğinde kapı kolunu yoklayıp iterek kapıyı açtım.

Çığlık gırtlığımda yükseldi. Karşımdaki akla hiç uygun gelmeyen şu görüntüye bakıyorken kendimi ayakta dik tutabilmek için kapı çerçevesini sımsıkı tuttum.

Tren yavaşlayarak durdu ve her şey hareketsizdi.

İkinci Bölüm

Iris

Hıçkırıklara boğulduğum sabahlardan biriydi. Bugünlerde böyle sabahlar sık yaşıyordum ve böylesi sabahlardan nefret ediyordum. Böyle mantıksızca davrandığım için kendi kendime öfkeliydim. Bu tür bir şeyin gerçekleşmesi gerekmiyordu.

Büyük bir üzüntüye kapılmış halde ve kendimi umutsuz hissederek, hıçkırarak, ağlayarak karanlıkta uyandım. Bir an için Laurie'nin yanımda olmadığını geceleyin gizlice gittiğini düşündüm ama sonra ağzı biraz açık, kendi tarafında huzurlu bir şekilde uyuduğunu gördüm. Hatta onu rahatsız etmemiştim.

Yapabileceğim tek şey dışarıya çıkmak oldu. Bisikletimi alarak karanlığa doğru sürüp uzaklaştım.

Bu kez daha iyi oldu. Kuru bir kış sabahında lambaları -güvenlik için bir önlem olarak öne ve arkaya ikişer tane koydum- açık bisikletimle, kaskım yüzünden tepede ezilmiş uzun saçımla, büyük bir yansıtıcı ceketle örtülü kürk mantomla dışarıda olmamda canlandırıcı bir şey vardı.

Ayaklarım donmuş çimen üzerinde ktırdar kıtırdamaz, bir şey içimi aydınlattı. Ben büyük bir evrenin sadece küçük bir parçasıydım ve hiçbir şey gerçekten önemli değildi. Her şey geçiciydi ve bir gün hepimiz iz bırakmadan gitmiş olacaktık. Bu yatıştırıcı bir düşünceydi.

Bisikletimi çitin içine gizlediğim yeri hatırladığımda, bıraktığım yerden aldım. Bisiklete binerken çıkan sesler -yola çıkan bir bisikletin gacıır gucurtusunu, lastiklerin altındaki taşlı yolun çatırdaması- benim için evrenin bu minik köşesindeki en gürültülü sedaydı. Hayranlık vericiydi.

Saatin altıyı geçmiş olduğunu biliyordum fakat bana sanki sabahın ikisiymiş gibi geliyordu. Dar sokakta yol alırken acı acı öten iki baykuş vardı ve görünmez gece yaratıkları yaklaşmamla çalılıklara kaçtılar. Ara ara uzaktaki arabanın sesini duyabiliyordum ve arabadaki her kimse yakınlarında bir bisikletlinin onu dinliyor olabildiğini düşünmeyeceği hissi rahatlatıcıydı.

Ana yola doğru pedal çeviriyorken, bir gün böyle kaçmaya son vermek zorunda kalacağımı biliyordum. Her şey Laurie'yle benim tam aramızda değildi ve daha cesur olsaydım, bu gerçeği dile getirebileceğimi biliyordum. Bir gün Laurie gidecekti. Gitmek zorunda olacaktı. Böyle aksamayayı sürdürmektense bu işi kontrol altına almalıydım.

Bazen dengemi tamamen kaybedecek gibi oluyordum. Ona bağırıp küfredesim, onu yatağımdan ve kafamdan kovasım geldiğini hissedebiliyordum. O Noel'den hemen önce uzağa gittiğinde, içimdeki ferahlama beni pusuya düşürmüştü. Dersimi yapmıştım. Normal bir insan gibi, evde bir arkadaş ağırladım ve arkadaşım şehirde ya da kumsalda buluşmak yerine evime gelmekte ısrar edince paniklemiş

olmama rağmen, gerçek dünyadan biriyle uzun zamandır böylesi hoş bir iletişimde bulunmamıştım.

Ana yol üzerindeki sokak lambalarının ışığı çevremi aydınlatmaya başlarken yapacağım şeyin bu olduğuna karar verdim. Yolun iç kısımlarında kilise, ağaçlar, evler vardı. Gidip onu çağıracaktım. Bu beni sakinleştirecekti. Kendime gelebilmem için ihtiyacım olan gerçekliği verecekti.

Önceki akşamı odun sobasının yanında oturarak, ayak tırnaklarımı dikkatli bir şekilde leylak rengine boyayarak ve Laurie'den bir kez daha gitmesini, seyahat etmesini, bensiz bir şeyler yapmasını istemek için olanca cesaretimi toplamaya çabalayarak geçirmiştım. Ben onun bütün dünyasıydım, o da benimkiydi ve artık bunun sağlıklı olmadığını düşünüyordum. Diğer insanlar böyle yaşamıyorlardı. Onlara kaba davranarak insanları bizden uzakta tutuyorduk. Bu şekilde büyütülmemiştim fakat böylesi oldukça keyifliydi.

Laurie, "Seni bırakmayacağım," diye itiraz etmeyi sürdürdü. "Bir daha asla." Buna çok öfkelen dim ama aynı zamanda onun ısrarı beni memnun etmişti. Bu yüzden kendime öyle kızdım ki gözyaşlarına boğulup hışım la yatağa koştum.

Büyük Britanya'nın eteklerinde bir şehir olduğunu tahmin ettiğim Falmouth'daki bir köyün eteklerinde yaşıyorduk. Her ikimiz de herkesi dışarıda bırakarak burada yıllarca saklanmış tık ve bir süreliğine böylesi işimize gelmişti. Ophelia ve Desdemona adlı kedilerimizle yaşıyorduk ve özel teslimatla birkaç haftada bir gelen anlaşıl maz adlı kitapları düzelterek evde çalışıyordum. Bizim yaşantımız küçüktü ama sonra bir hafta, bir günlük hevesle cumartesi gazetesiyle birlikte bir piyango bileti satın aldım ve şimdi her şey gerçek olamayacak şekilde farklıydı.

Piyangoyu kazandığımı Laurie'ye söylememiştim. Planlarımda o yoktu.

Budock'tan geçerek tepelerin en sarpına tırmandım ve ana yola pedal çevirdim. Falmouth'a gidip bir süre dolaşmayı, aklımda para endişesi olmadan bir kafede kahvaltı yaptıktan sonra Lara'yı ziyarete gitmeyi düşünüyordum. Ne Laurie ne de onun huysuz kocası varken birbirimizi ziyaret fikri hoşuma gidiyordu.

Lara'yı pek iyi tanı mıyordum. Lara güzelim eski binaları şu korkunç robot "lüks daireler" haline dönüştürüyordu. Hafta içi Londra'da yaşıyordu ve onun iki kez rastladığım kocası gerçekten orada hiç olmamamı diliyordu. Onun bu tavrına ben de aynı karşılığı vermek için elimden geleni yapmış tım. Her şeye rağmen, Lara'yı daha iyi tanıma girişimim dünyaya dönüşümde ilk adım olmuştu. Lara farkında olmadan, benim deneysel arkadaşım dı. Onu dışarıda bırakmamaya, ona karşı kaba veya sert olmamaya çaba harcıyordum. Bu ilk başta zor oldu ama bir süre sonra hoşuma gitti.

Onu Noel arifesinde gördüğüm zaman, Lara gece treniyle yolculuk hakkında coşkuyla konuşmuştu. O treni seviyordu. Gri yarı aydınlıkta Falmouth servisine aktarma yaparak, o sabah trenden iniyor olacağını biliyordum. Ortaya çıkacak ve ne olup bittiğini görecektim. Onlar gitmemi söylerlerse gidecektim. Lara meşgul olursa eve pedal çevirecektim. Bu sadece bir fikirdi.

Hava aydınlanmaya başladığında bisikletimi Trago's dışındaki bir trafik işaretine zincirledim. Gökyüzü pembeye dönerken sokak lambaları hâlâ açıktı ve bisiklet sürdüğüm den içim

ısınmış ama yanaklarım üşümüştü. Kahvaltımı yapana kadar sahil yolunda biraz gezinecektim.

Yol Maenporth'daki kumsala alçalıncaya dek uçurum boyunca bir saat yürüdüm. Deniz bir havuz gibi kusursuzca durgundu ve çevremdeki ağaçların çıplak dalları hiç hareket etmiyordu. Çok fazla egzersiz yaptığı için içi boş yanakları ve kas zayıflığı olan sıska bir erkek koşucuyla vahşi uykusuz gözlerle sahip kırk yaşlarında köpek gezdiren bir kadının yanlarından geçtim.

Deniz havası oldukça tazeydi ve bu tazelik beni hem fikirler hem de olasılıklarla doldurdu. Kendimi kurduğum yolculuk hayallerinde kaybettim ve hedefime çok hızlı bir şekilde ulaştığım için şaşırımdım. Suların yükselip taşlarla bir araya geldiği ve deniz yosununu bıraktığı yere doğru sahil boyunca yürüdüm, ufka yakın duran tek tankere dikkatle baktım, arkama dönüp Pendennis noktasına ve Lara'nın ev çevresine varan tüm yolu dümdüz geriye doğru yürümekte karar kıldım.

Yalnızca bir ziyaret için Londra'ya geri dönmem gerektiğini biliyordum. Laurie bunu umursamayacaktı. Deneme olarak planlayıp hızla geriye yürüdüm. Falmouth'dan herhangi bir yere varmak için geçen zaman diliminde Londra'dan Paris'e varabilirdin. Paris'ten Avrupa'da herhangi bir yere giden bir treni yakalayabilirdin ya da bir havaalanına gidip bir istikamet seçebilirdin. Bu para, gizli param beni kelimenin tam anlamıyla dünyanın herhangi bir yerine götürebilirdi. Başlama cesaretini nerede bulacağıma ilişkin bir ipucum yoktu.

Geriye yürüyüşüm sırasında hayali istikametlerle oyalandım. Hindistan'da bir tren penceresinden dışarı baktığımı ya da Arjantin'de tango öğrendiğimi veya Yeni

Zelanda'da bungee atlayışı yaptığımı resmetmeye çalıştım. Bazen aslında gerçekten bunu yapabileceğimi düşündüm. Sonra dünyadaki en az maceracı insan olduğumu ve büyük planlarımın her zaman kafamda kaldığını, pasaportumun son beş yıldır dosya dolabında istikrarlı bir şekilde durduğunu hatırladım. Laurie'yi ona haber vermeksizin geride bırakamazdım. Bırakırsam, onun ne olacağından habersiz kalırdım.

Lara'nın evi tuhaf, küçük modern, parlak beyaz ve sıradışı, Kaliforniya sanatsal dekor tarzıyla İngiliz deniz kıyısı bungalovu arasında bir mekândı. Yolda duran araba Lara'nın beni ziyarete geldiğinde kullandığı aynı mavi Renault'ydu. Ev bir tepede olduğu için gerçek bahçe daha düşük bir seviyedeydi ve bir korkuluğun üzerine eğilip orayı görmek için bir üst kattan aşağıya baktığımı fark ettim. Orası canlılıkla baharı bekleyen bir meryemasması, bir kamelya ve her şeyin üzerinde kule gibi yükselmiş kahverengi yapraklı bir palmye ağacının bulunduğu hoş bir çimenlik bahçeydi.

Kapı zilini egzersiz ve ani açlıktan ötürü enerjik biçimde çaldım çünkü planımın kahvaltısı içeren parçasını unuttuğum aklıma geldi. Eve geliyorken bir yerde duracak ve sepetimi yiyeceklerle dolduracaktım.

İçeride ağır ayak sesleri vardı ve kapı şırak diye açıldı.

Lara'nın kocası iri yapılı ve saçında zar zor fark edilebilir gri uçları olan sarışınımsı bir adamdı. Kot pantolon, bol kazak ve yaşlı adam terlikleri giymişti. Beni gördüğü anda zaten düşük yüzünün önemli ölçüde düştüğünü anladım. Yüzü buruşmaya meylediyordu.

Kocası, "Ah," dedi. Hatırladığımdan daha kısaydı ve görünümü bir milyon kat daha fazla karmakarışık. Adam geçen

seferkinden bile daha soğuktu. Onun bir aurası önceden varsa, artık düşmanlıktan çatırdamış ve kıvılcım saçmıştı. Onun gibi olmamaya çalışıyordum. Kendimi yatıştırmaya çabaladım. Soluk kış güneşinde öylece dikiliyordum ve kendimi gülümsemeye zorladım.

“Merhaba.” Onun adını hatırlamaya çalıştım. “Merhaba, ben Iris. Daha önce görüşmüştük. Ben Lara’nın bir arkadaşım...”

Adam sözümü kesti. “Evet. Lara. Nerede?”

Sabit gözlerle baktım. “Nerede?”

“O seninle mi? Bir mesajın mı var? Ne oldu?” Adamın sesi yükseliyordu. “O nerede? Söyle bana. O nerede? Eşime ne oldu?”

Adam, "Sen onu görmediğinden emin misin?" diye tekrar sordu. "Ya da ondan haberin olmadığından? Ondan en son ne zaman haber aldın? Kendi telefonunu niye yanıtlamıyor? Onun kayıp olduğunu bilmiyorsan neden geldin?"

Kanepenin kenarına oturdum. Bu soluk sabah ışığında dahi oturma odası aydınlıktı. Başkalarının merkezi ısıtması daima garip kokuyordu çünkü bizim kulübemiz sadece odun sobasıyla ısıtılıyordu. Radyatörler evleri nostaljik olarak rahatlatıcı hissettiriyorlardı.

"Lara geç kalmıştır," dedim. "İnsanlar genellikle gecikiyorlar." Adamın kahve teklif etmeyeceği aşıkardı ama acaba ben içebilir miydim, merak ediyorum. Yiyecek teklif etmesi ihtimal dışıydı bile.

Kocasına göre Lara'nın treni, doğru zamanda, saat 07.38'de gelmişti. Ama Lara trende değildi. Kocasına bana, "Her zaman bu trende olurdu," dedi. "Peki, bir defa yoktu çünkü yataklı tren gecikmişti ama Lara bunu söylemek için beni aramıştı ve sonraki trenle gelmişti. Bir sonraki tren de çoktan geldi ve Lara onda da yoktu."

Sam. Bu onun adıydı. Bundan neredeyse emindim.

“Doğru,” dedim. “Bir gerekçesinin olacağından eminim. Belki Lara telefonunu kaybetmiştir. Belki de tren gecikti ve Lara telefonunu kaybetti ya da telefon arızalandı. Benim telefonum çoğu zaman arızalanır. Bahse girerim Lara Liskeard dışında veya hiçbir resepsiyonun olmadığı bir yerde mahsur kalmıştır.”

Sam pencereden, evin arkasındaki istasyona dikkatle bakıyordu. Orası gelen insanların incelenmesi için iyi bir geniş görüş elde etme noktasıydı: Sam onları görmeksizin hiç kimse trenden inemezdi. Sam’ın Lara’yı mantığa uygun bir baha-neyle bir sonraki trenden inerken görmeye can attığını hissediyordum.

“Çok sıkı çalışıyor. Hayatının yarısını trende geçiriyor. Tüm borçlarımızı ödemek için. Londra’daki hayatı pahalı olduğu için bu bizim planladığımızdan daha uzun sürüyor çünkü kız kardeşi... Herneyse, benim ona ihtiyacım var. O nerede?”

Sam özdenetimini kaybetmenin eşiğindeydi ve ben hiç istemesem de kontrolü elime almak zorunda kalacağımı biliyordum. Sam’in namına korkuyordum; Lara güvende olmadığından değil fakat evdeki kocasına gelmediğinden. Lara’ya dair bir haberin gelmesi için bekleyerek Sam’in telefonuna bakmayı sürdürdüm.

“Sam,” dedim. Tepki vermedi ama adını doğru söylediğimin farkındaydım. “Sam. Tren şirketine telefon etmemiz gerekiyor. First Great Western.”

“Web sitesine baktım. Herhangi bir şey yazmıyordu. Bozulan trenler ve her şey hakkında bilgi mevcut. Şimdikinin dışında bazı şeyler var. Tekrar kontrol edebilir misin?”

“Elbette. Ve biraz kahve yapabilir miyim? Kahveyle kendini toparlayabilecekmiş gibi görünüyorsun.” Buna memnun oldum. Kendi kafein ihtiyacımı giderirken onun için destekleyici olarak kahve hazırlıyordum: bu, olumsuz tarafı bulunmayan bir plandı.

“Makinede. Lara geri döneceği zaman bunu daima hazırlarım. Onu dök. Çok uzun zamandır orada.”

Sam’in yüzü yine buruştu ve onu bir koltuğa oturtmak zorunda kaldıktan sonra kahveyi halletmeye gittim. Bunun için can atıyordum. Bir tabakta dört kruvasan vardı ama birini yemenin çok görgüsüzce olacağını biliyordum. Ben bu eve gelip kayıp bir kadının kruvasanını oburca yiyen bir kadın olamazdım.

Sam’e, “Ben tren görevlilerini arayacağım,” dedim. “Web siteleri her zaman güncellenmez, değil mi? Özellikle de sabahları erkenden. Eğer Lara normalde yedi buçuktaki trenden inseydi, bir saatten daha fazla gecikmezdi. Dürüst olmak gerekirse, Sam, merak etme sorun yok.”

Onların kahve makinesi bir ocak üstüydü. Eski, soğuk malzemeyi boşalttım ve kahve için biraz süt ısıtabileyim diye bir tava aradım.

Diğer insanların mutfaklarının garip olduğunu düşünüyordum. Onların kupaları nerede sakladıklarını ve kahvenin buzdolabında veya başka bir yerde olup olamayacağını hayal etmeye çalışmayla bunun bir yolunu bulma arasında acayip bir yakınlık vardı.

Bir anlığına Lara’yımışım ve bu da rutin iç sıkıcı bir ev işiymiş gibi davrandım. Beynimde bir şimşek çaktı ve Lara’nın Sam’den sıkıldığını hemen anlayarak geriye zıpladım. Sam sıkıcıydı. Lara onu terk etmek zorunda kalmıştı.

Makinenin içine öğütölmüş kahveyi kaşıkla koyarak oyalandım. Tek duyabildiğim Sam'in nefes darlığıydı ve Lara'nın sadece eve gelmeyeceğini söylemek için temas kuracağından daha fazla emin oldum. Lara Noel arifesinde gergindi. Onun bana anlatmadığı şeyler vardı.

Web sitesine göre, tren Londra'dan tam vaktinde kalkmış ve Penzance'daki son durağa ulaşmadan önce Truro'ya zamanında gelmişti. Ancak Penzance istasyonunun "bir kaza nedeniyle" şimdilerde kapatıldığını fark ettim. Bu genellikle birinin trenin altına atladığıyla alakalıdır diye düşündüm. Son durak Penzance'da bir trenin altına atlamak zordu: trenler bu riski alamayacak kadar yavaş gidiyor olurlardı kesinlikle. Yine de, insanlar yaratıcı olabiliyordu.

Tren gelmişti ama Lara'sızdı. Lara bugün geri gelmemeye karar vermişti. Bu ıslıl ıslıl belirgin senaryoyu dile getirmek hoşuma gitmezdi.

Sam tren istasyonuna bakan pencerenin yanındaki masaya oturdu ve birkaç dakikada bir Lara'nın cep telefonunu aradı.

Kahvemi elimde tutarak, "Londra'nın neresinde yaşıyor?" diye sordum. "Onun dairesini arayabilir misin?" Sam'in Lara'yı bulmasını, yaptığı şeye dair onu ne olursa olsun itirafa zorlamasını istiyordum.

"Lara'nın dairesi yok." Sam gözlerini tren istasyonundan ayırmadı. Peronda bekleyen birkaç kişi vardı ve yakında bir trenin gelmek üzere olduğunu düşündüm. "Lara bir süreliğine kız kardeşinin evinde kaldı fakat bu da bir işe yaramadı. Henüz faturaların yarısını dahi ödeyemememizin nedeni bu. O bir otelde kalıyordu. Parasal olarak korkunç bir fikir ama bu Lara'yı mutlu etmişti. Ben öyle sanıyorum."

“Peki, oteli ara öyleyse.”

Sam’in bu konuya kafa yordüğünü gördüm. “Bunu yapar mısın? Affedersin. Seni tanımıyorum bile. Otele telefon ederek Lara’nın hafta sonu için ayrılıp ayrılmadığını öğrenebilir misin?”

Sam ikinci kez daha da fazla perişan görünüyordu.

Bir insana bir şey anlatmak uzun zamanımı alırdı fakat sonunda belli belirsizce Doğu Avrupa aksanlı, enerjik ve çalışkan bir adamla konuşuyordum.

“Lara Finch mi?” dedi, parmaklarının çalıştığını duyabiliyordum. “Ah, evet. O pazartesi günü daima buradadır ve onlar cuma sabahı daima buradan ayrılırlar. Bu hafta değişiklik yok. Dün kaydını kapattı. Bir sorun mu var?”

Kararlı bir şekilde, “Evet,” dedim. “Var. O kayıp.”

Bu onu şaşırttı. “Kayıp mı? Polis biliyor mu?”

“Onları aramak üzereyiz. Hımm.” Sam’e baktım. Bir tren, freninin dramatik gıcırdamasıyla küçük istasyona yanaşmıştı ve Sam ellerini pencereye bastırmış olarak ayaktaydı. Odadan çıktım ve iletme menzilinın dışında olmayı ümit ederek telefonu koridora aldım. “Odasında başka kimse var mı? Gidip oraya bir göz atabilir misiniz?”

“Özür dilerim, madam. Oda temizlendi ve şu anda başkamisafirlerimiz tarafından kullanılıyor. Hafta sonlarında hafta içi olanlardan farklı birçok müşterimiz var. Bayan Finch kayıpsa, size yardım etmek için elimizden geleni yaparız. Polisi aramanızı öneriyorum. Bayan Finch’in geride bir şey bırakıp bırakmadığını temizlikçiye soracağım.”

“Teşekkürler,” dedim. “Size her ihtimale karşı bir numara verebilir miyim?” Sam’in cep telefonu numarasının ne

olduğuna ilişkin hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ona kendi numaramı verdim ve telefonu açıkta tuttum. Sonra mutfağı dolaştım ve buzdolabına iştirilmiş bir kartpostalı fark ettim: sabit hat: 551299. Ona bu numarayı da verdim.

Sam'le konuşurken kullandığım aynı ses tonunda konuşarak, "Onun sağ salim çıkageleceğinden eminim," dedi. "Biz pazartesi günü onu görmeyi umuyoruz."

Sam'in yüzündeki bakış bana yine Lara'nın trenden inmediğini gösteriyordu.

Ona, "Sam," dedim. "Polisle konuşmak gerekiyor."

Kanepede yanına oturarak Laurie'ninkinden tamamen farklı, kılsız ve süngerimsi elini tuttum. Laurie'nin parmakları uzun, ince ve güzeldi.

"Elini koluma koyabilir misin?" dedi. Ona baktım.

"Ne?"

"Lara'nın yaptığı budur. Biz konuşuyorken filan. Lara bir elini kolumun tam da burasına koyar." O noktaya işaret etti. "Ve konuşuyorken elini orada tutar. Bu rahatlatıcıdır. Aptalca sanırım."

Bir elimi onun kol önünde gösterdiği noktaya koydum. Ne kadar süre orada tutmam gerektiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Buraya deneysel arkadaşım Lara'yı bir merakla ziyaret etmek için geldim ve şimdi, onun kanepesinde kocasının kolunu tutarak ve kapıdaki anahtar sesini bekleyerek otuyordum. Asla itici şeyler yapmamamın nedeni buydu: Nasıl sonuçlanacaklarına ilişkin hiçbir fikriniz olmazdı.

Sam bana o denli yakındı ki bacaklarımız birbirine dokunuyordu ve uzaklaşmak istiyordum ama uzaklaşmıyordum.

Ona böyle yakın olmak istemiyordum. Lara'nın geri dönmesini istiyordum. En azından temasa geçmesini istiyordum. Lara'nın Sam'i tarifsiz kazalar hayal ederken böyle beklemeye terk etmesi korkunçtu.

Geçen her saniyeyle bunu giderek öyle şiddetli düşünüyordum ki gerçekten duymuşum gibi hissediyordum. Tam da ilişiğindeki boşluğa uyan bir anahtarın metalik sesini işittim. Kilit mekanizmasının dönüşünü. Duvarda bir boşluk olduğundan geniş ahşap bir kanadın itilişini. Binaya giren bir kişinin hışırtılarını ve ayak seslerini. Bir ses. "Sam?"

Midemde ölü bir ağırlık vardı. Bu gerçek değildi. Bu olmayacaktı.

Birisi kapiya geldiğinde yavaşça ayağa kalktım. Bu Lara olmayacaktı ama her zaman en küçük ihtimalleri de dikkate almak gerekirdi. Belki de bu an, Lara'nın cıvı cıvı bir açıklamayla içeriye girip her şeyi kurtardığı an olacaktı ve ben eve gidecektim. Belki Lara kötü bir şey yaptığını bildiğinden, Sam'e bir şey söylememek için anahtarı kullanmak yerine zili çalıyordu.

Lara daima hayat ve enerji dolu olmuştu. Etrafındaki hava, parlak beyaz ışıkla parlıyordu. Lara şimdi orada olsaydı özür dileyecekti. Bu iyi olurdu.

Sam bariz biçimde rahatmış gibi davranarak kanepede kaldı. Ben Hitchcock'un *Vertigo* filminin çerçevesi posterini, ikisinin düğününe ilişkin çerçevesi fotoğrafı geçip ön kapiya doğru yavaşça ilerlerken adımlarımın ölçülü kalmasını sağladım. Lara gittiğinden beri bu Lara'dan gelebilecek ilk haber olabilirdi. Bu bir bakıma Lara'nın geri dönüşü en yakın olduğu andı.

İki polis memuru vardı. Ben hemen kendimi bir suçluymuşum gibi hissettim. Dış dünya buz gibiydi: dışarısı hatır-

ladığımdan daha soğuktu. Tepeden aşağıya inip puflayarak bisikletime binmek ve eve gitmek istiyordum ama içimdeki bu ani isteği bastırdım.

Benden çok daha kısa olan kadın, "Merhaba," dedi. Saçını yüzünün idare edebileceğinden biraz daha kısa kestirmişti ve küçük kalpler şeklinde büyük küpelere sahipti. Ayrıca hiç saçmalık taşımayan bir kişinin yüzünü takınmıştı. "Biz Bayan Lara Finch hakkında bir çağrı aldık."

Adam yüzüme bakarak beni değerlendirirken başıyla onayladı. Ben de adamın Harry Potter gözlüğüne ve çok temiz tıraş edildiğinden ötürü hâlâ pembe, bana gizleyecek hiçbir şeyimin olmadığını hatırlatan pürüzsüz yüzüne baktım. Adam kadından çok daha uzun olduğu için yan yana neredeyse komik görünüyorlardı ama her ikisi de enerji dolulardı ve polis olduklarından bu komik farkı belirtmemeye karar verdim.

Laurie'yi düşündüm. Bu insanlar evime gelmemeliydi. Bunu atlamamalıydım.

Bir TV dizisinin repliklerinde papağan gibi tekrarlanan şu iki kelimeyi kaç defa daha söylemem gerektiğini merak ederek, "O kayıp," dedim. Eğer Lara, Sam'den ayrıldıysa, o zaman kendi koşullarıyla kayıptı.

Dışarıda olduklarını fark edip zarif bir hostes gibi kenara çekilerek, "İçeriye girin," dedim. Onlar içeriye girmeden önce Sam elini uzatmış şekilde ayağa kalkmıştı. İlgi için acınacak halde minnettardı.

Kadına, "Ben Iris," dedim. "Lara'nın arkadaşayım. Aslında sadece onu görmek için uğradım. Hiçbir fikrim yoktu..."

"Polis Jessica Staines," dedi kadın.

"Buradan manzara güzel," dedi adam. "Komiser Yardımcısı Alexander Zielowski."

“Komiser Yardımcısı Alexander Zielowski mi? Bu, televizyondaki bir polisin adı gibi.”

Adam eğlenirmiş gibi başını salladı.

“Evet,” dedi. “Yine de adımdan bekleyebileceğiniz pişkin bir New York’lu olmadığımı keşfetmek sizi hayrete düşürecektir.”

“Bir kahve ister misiniz?” dedim. Adam başıyla onayladı.

“Evet, lütfen.” Jessica idareyi ele geçirerek bana döndü. “Bu harika olurdu. Teşekkürler. Demek ki Bayan Finch’in dün gece trende seyahat ettiğini ve eve gelmediğini anlıyoruz. Bay Finch, bana ayrıntılar hakkında bilgi verebilir misiniz, lütfen?”

Yalnızca kendi evine gelmemiş bir yetişkin hakkında konuştuğumuzu dikkate alınca, Jessica umduğumdan çok daha ciddi, daha az rahattı. Çok geçmeden onların sorularının aciliyetinden polisin bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiğinden şüphelenir hale geldim. Kahveyi beceriksizce yapıp ocağa koyduktan sonra doğruca onların yanına geri döndüm.

Sam, “Başarısız hamilelik tedavimiz oldu,” diyordu. “Bu yüzden yurtdışından evlat edinmeyi araştırmaya karar verdik. Sorun, tasarruflarımızı harcamış olmamızdı. Biraz nakit paraya ihtiyacımız vardı. Lara’ya Londra’daki bir proje üzerinde çalışacağı altı aylık bir sözleşme teklif edildi. Para tam anlamıyla, fazladan seyahat ve tüm ödenekleriyle beraber tersanede kazandığının üç katıydı. Böylelikle bu işi yapmak için gitti.” Sam’in sesi çatladı ve kulağa sanki söylediğine inanılmasını beklemiyormuş gibi geliyordu. “Bunu evlat edinme sürecinin başlatılması gerekçesiyle ikimiz için yapıyor. Nedeni bu.” Sesi çatlayan Sam ağlamaya başladı.

Kanepede onun yanına oturan Jessica, “Şimdi,” dedi. Komiser Yardımcısı Alexander tek sandalyeyi aldı ve ben mutfağa yakın durmuş, ayakta sallanıyordum. “Yani işte bununla ilgili bir durum var. Bunu duymak kolay olmayacak, korkarım. Dün geceki tren Penzance’a bu sabah ulaştığında, First Great Western personeli kabinlerin birinde bir ceset bulmuş.”

Sam nefesini tuttu. Kendimi sabitlemek için elimi duvara uzattım. Kahve buharlı trenmiş gibi fokurdamaya başladı. “O öldü” sözcükleri bir döngü halinde kendilerini tekrarlayarak zihnimi dolduruyordu.

Komiser Yardımcısı Alex kahvenin sesini bastırmak için kendi sesini yükselterek hızlı bir şekilde, “*Bir erkeğin cesedi,*” dedi. “Karnızınki değil. Özür dilerim.” Jessica’ya baktı. “Bunu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Penzance istasyonu bir sonraki duyuruya kadar kapalı ve o tren şimdi bir suç mahalli. Her yolcu Penzance’daki meslektaşlarımız tarafından sorgulanıyor. Bu bağlamda, Bayan Finch’in ortadan kaybolmasıyla ilgili bildiriminizin son derece ciddiye alınması gerekiyor.”

Kahveyi dökmeye gittim. Makine sadece iki bardaklık kahve çıkarıyordu, o yüzden polislere verdim. Sam herhangi bir şeyi yutabilecekmişe benzemiyordu, ben de yutamayacağımı biliyordum.

Bardakları memurlara taşıırken, “Şu adam doğal nedenlerden mi ölmüş?” diye sordum. Trende kalp krizi geçiren yaşlı bir adam makûl görünüyordu. Adamı her nasıl olursa olsun tren yatağında uzanırken çırpınısını hayal ettim. Zihnimde o adam çok yaşlıydı, öyle yaşlıydı ki herkes hemen “İyi bir hayatı vardı” ve “En azından tam da sonuna kadar yaşadı. O inanılmazdı, değil mi? Onun yaşında yataklı tren!” diyecekti.

Böyle bir adamın ölümü bir suç mahalline sebebiyet vermezdi bunu biliyordum.

Jessica ifadesizce, "İlk bulgular," dedi. "Bu durumun öyle olmadığını gösteriyor. Teşekkürler, bu kahve harika. Bunun ötesinde, daha fazla ayrıntı bekliyoruz. Ceset, Penzance'a varıştan kısa bir süre önce, herkesin uyanmasını sağlamak için kabinleri dolaşan, personel tarafından bulundu. Tüm yolcular tanık olarak gözaltına alındılar." Bunun Lara'nın ortadan kaybolmasını açıklayacağını şeffaflıkla uman Sam'in doğrudan oturduğunu gördüm fakat Jessica elbette ki devam etti: "Bayan Finch Truro'da trenden inmiş olacağından, onların arasında bulunamazdı: sizden telefon geldiğinde elbette kontrol ettik ve o gerçekten bu sırada trende değildi."

Parmakları yelpaze şeklinde katlanmış çizgili bir kâğıt parçasıyla durmaksızın oynamasına karşın Jessica çok sakindi. Kahvesini yudumlarken fincan biraz sallandı. Falmouth polisinin ne sıklıkta böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kaldığını merak ediyordum: Zamanlarının çoğunu köpek boku için para cezaları keserek ve öğrencilerin erken saatlerde gece kulüplerinden çıkışlarını kontrol altına alarak geçirdiklerinden emindim.

Sam ve kendim için kahve yapmaya karar verdim çünkü onun buna muhtemelen ihtiyacı vardı ve ben de içmek istiyordum ama esas olarak bana yürüyüp uzaklaşmam için bir bahane lazımdı. Onların tekrar Sam aracılığıyla Lara'nın hareketlerini öğrenmelerini dinledim. Bunda yanıldığıma inanmadım.

Polis Alex, "Yani onun trene bindiğine ya da binmediğine ilişkin hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu. Tıklayıp gazı açtım ve bir kez daha kahve demliğinin yan tarafını yalayan

mavi alevleri izledim. “O genellikle Paddington istasyonunda olduğu ya da işten ayrıldığı zaman size bildirir mi? Cuma geceleri konuşur muydunuz?”

Sam’in sesi kulağa savunmacı geliyordu.

“İşe başladığında günde iki kez arardı. Daha sonra, bilir-siniz, oraya bir şekilde yerleşti ve her zaman telefonda olmamıza gerek kalmadı. Biz daima gün boyunca konuşuruz. Ne olursa olsun. Onun her hafta trende konuştuğu insanlar var,” dedi çabucak. “Lara’nın orada olup olmadığını onlar bilirler. Penzance’da yaşayan bir kadın var. Ellen. Lara onu çok seviyor. Ve Lara bir süredir ondan hiç bahsetmemesine rağmen bir de adam olduğunu sanıyorum. Lara trende onlarla içki içmeye giderdi. Pek çok insan onun treni yakaladığını veya kaçırdığını bilecektir. Konuştuğunuz şu insanlar...” Sam’in sesi azalarak kayboldu.

“Lara otelinden her zamanki gibi kaydını sildirmiş,” diye seslendim. “Kaldığı yere bu sabah telefon ettim. Normal olarak ayrıldığını söylediler.”

Aslında adam “onların” normal olarak ayrıldıklarını söylemişti fakat bu sözü sinir bozucu bir otel kabul görevlisinin yanlış söylediği bir kelimedenden başka bir şeymiş gibi düşünmeye çalışıyordum. Sam’in önünde polise bundan kesinlikle bahsetmeyecektim.

Çizgili iki kupaya ikinci kez bolca kahve dökerken, Polis Alexander Zielowski, “Ondan haber aldığınız an,” dedi. “Lütfen bize bildirin. Hemencecik. Bu kesinlikle çok önemlidir. Ona acilen bizimle bağlantı kurmasını söyleyin. Bu arada biz, onun hareketlerini takip etmemize yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi için diğer yolcuları sorguluyor olacağız.”

Alex Zielowski'yle ilgili ince bir şey vardı ve onun derinlikleri olduğunu söyleyebileceğin bu tarzdan hoşlandım. Onu renklendirseydim, en sevdiğim renk olan hafif soluk maviyi kullanırdım. Onun dış görünüşünün altında neler olabileceğiyle ilgileniyordum. Yeni insanlarla şimdiye dek hiç karşılaşmamıştım ve bu sabah, en kötü koşullar altında birkaçıyla tanışmıştım.

Lara hakkında düşünmeyi sonlandırmak için bir girişimde bulunarak şu polisleri renklendiriyordum. Jessica kenarları etrafında biraz daha hassas sarı olan turuncuydu. Birisi ölmüştü ve Lara hiçbir yerde yoktu. Lara'nın çok fazla şey gördüğü için kim olduğu belli olmayan biri tarafından trenden fırlatılmış, yol kenarındaki bir hendekte iki büküm yatan ceset halini resmetmemek için zor bir savaş veriyordum.

Şimdi Jessica'nın, Sam ve Lara'nın geçen hafta sonu tartışıp tartışmadıklarına, Lara'nın surat asacak türde biri olup olmadığına, onun uzak kalması için herhangi bir gerekçeyi Sam'in düşünüp düşünmediğine ilişkin soruları Alexander'ın yaptığından çok daha duygusuz bir tarzdaydı. Jessica, Lara'nın telefonunu ve çantasını şimdiye dek kaybedip kaybetmediğini, devam eden sağlık sorunları olup olmadığını merakla soruyordu. Bu uzayıp gitti.

Jessica soruşturmanın ortasındaiken ve kendimi mutfağı temizlemekle meşgul etmeye çalışırken Alexander'a bir telefon geldi. Onun ses tonunu duyar duymaz, ona dikkatle baktım ve odaklandım. Alex konuşurken Sam'in yanından uzaklaşıp bana doğru yaklaştı. Jessica, Sam'in Lara'yla şimdiye dek kesinlikle tartışmadıklarını anlatmasına odaklanmış gibi davranıyordu fakat ben onun kendi mesleğini dikkatle dinlediğini görebiliyordum.

Alexander, "Ah," dedi. "Anlıyorum. Ben onun kocasıyla şimdi, aslında... Evet, elbette."

Telefonu kapattığında ortama sessizlik hâkim oldu. Bu, odadaki yegâne şeydi. Alexander sessizliği bozduğu zaman, kendisini söylemek zorunda kaldığı sözcüklerden uzakta tutarak, sanki basın toplantısındaymişçasına resmi bir ses tonu benimsemişti.

"Demek ki," dedi. "Yolcunun öldürüldüğü onaylanmış. Adı Guy Thomas olarak tespit edilmiş, trendeki birkaç yolcu ve personel onun karınız Bayan Finch'le son derece yakın olduğunu ifade etmişler. Karınız şimdiye dek ondan bahsetti mi?"

Sam gözlerini kapadı.

"Son derece yakın mı?" diyerek deyimini anlamını sorguladı. "O bir veya iki kez ondan bahsetmiş olabilir. Guy adında biri vardı. Ama Lara kesinlikle çok yakın değildi."

Bir dizi hararetili telefon görüşmesinden sonra Alexander çıktı. Jessica arkasında kaldı, "Ben yokmuşum gibi davran," diyerek pencere kenarına geçti. Yapmamamız gereken şeyleri listeledi. Sam'in bilgisayarına yanaşmasına izin verilmiyordu. Sam kanepeye yığılıp üstüme ağır bir şekilde eğildi. Bu hareket rahatsızlık vericiydi ama buna katlanabildiğim sürece katlandım. Haber almak ve onların ölü Guy Thomas hakkında söylediklerini anlamak istiyordum. İnternete girmek ve her şeyi öğrenmek istiyordum.

Sonunda, "Sam," dedim. Aslında Laurie'ye her şeyi anlatırken kedilerimle beraber odun sobamın karşısında olmak istiyordum. Laurie benim nerede olduğumu Sam'in Lara'nın nerede olduğunu bilmesinden daha fazla bilmi-

yordu. "Yanında başka birine ihtiyacın var, bana değil. Birini arayacağım. İkimizden ve polislerden başka hiç kimsenin olmaması anlamsız ve belki otel görevlisi Lara'nın kayıp olduğunu biliyordur diye düşünüyorum. Bir saniye içinde bunun haberlerde olacağından eminim ve sonra herkes seninle konuşmak isteyecektir. Kendi ailenin ve Lara'nın ailesinin olayı bu şekilde öğrenmelerini istemezsin. Bana numaraları ver de insanları arayayım. Falmouth'da en iyi arkadaşın kim?"

Sam bana tamamen boş baktı. Yüzü buruştu. Kendini toplaması için ona aniden bağırarak istedim. Bu, özdenetimi yitirmeye uygun bir an değildi. Henüz değildi.

"Burada kal. Iris. Lara'nın arkadaşısın. Benimle kal. Lütfen."

"Sam. Anne ve baban var mı? Kardeşlerin?" Herhangi bir şeyi üstüme almaktan hoşlanmıyordum. "Biri olmalı."

Başını ellerine koyup inledi. Bu acayip, hayvani bir gürültüydü.

"Lanet olsun. Bak, senin annemi aramak zorunda olduğunu biliyorum. Annem bu olayı haberlerde görürse beni öldürür. O ve Lara asla gerçekten... Ama Iris. En azından onlar Lara'nın trende olup olmadığını öğreninceye kadar erteler misin? Bunu yapar mısın? Onun bize sadece ulaşabileceğini hâlâ düşünüyorum. Ne yaptığı umurunda değil. Güvende olduğu sürece."

"İstedğin sürece kalmaktan mutluluk duyarım." Mutluluk duymazdım fakat zar zor böyle söyleyebilirdim. "Ama eğer burada kahveni hazırlayıp kapını açan bir yabancı olmazsa kendini daha iyi hissedeceksin. Gerçekten iyi hissedeceksin. Annenle bağlantı kurmamı istemiyorsan tamam ama sadece bir arkadaşını getirmeme izin ver."

Onun öyle bir arkadaşı yoktu. “Lütfen Iris. Lütfen. İşyende arkadaşlarım var ama senin bahsettiğin türde değil, sanırım. İş arkadaşlarımdan gelip de bana göz kulak olmalarını istersen, senin onları çok şaşırtacağını sanıyorum. Lara ve ben. Biz her zaman çok yakındık. Başka birisine gerek kalmamıştı. Biz birbirimize sahiptik.”

Ve Lara, öyle ya da böyle, Guy Thomas’a sahipti. Kellimeler havada asılı kaldı, söylenilemezdi.

Sam telefonunu kanepenin kolundan düşürdü ve aşağıya eğilip onu yerden aldı, ondan nanosaniye uzaklıktaki telefonunun sesini işitmemesine karşın bir mesaj gelmiş olabileceği umuduyla yüzü aniden canlandı.

“Yok,” dedi. “Iris. Neler oluyor? O ne yapıyordu? O nerede? O artık... burada olmayabilir.”

Sam’in bitişiğine oturdum ve koluna dokundum.

Ona, “Öğreneceğiz,” dedim. Onunla tersleşmeye dair hiçbir arzum yoktu bundan böyle. Onun durumu berbatı ve daha kötüye gidiyordu. “Sonunda öğreneceğiz. Ve senin başka hiç kimseye gerek olmamasıyla neyi kastettiğini biliyorum. Çok sayıda insan bunu anlayamazdı ama ben gerçekten, gerçekten anlıyorum. Senin yerinde olsaydım, benim de arayacak hiç kimsem olmazdı. Lara’yı ne kadar çok özlediğinin farkındayım. Bu gülünç, biliyorsun: siz ikiniz yüzlerce arkadaşı olan şu çiftlerden biriymiş izlenimini verdiniz. Ben sizin her akşam yemeği için insanların evlerine gidiyor olduğunuzu sanmıştım. Biliyorsun. Böyle şeyler.” Şimdiki yerine geçmiş zaman kullandığımı fark ettim ve onun fark etmemiş olmasını umdum.

“Hiç de değil,” dedi. “Biz sadece beraber olmak istiyoruz. Tüm yaptığımız bu.”

“Ben de aynıyım.” Jessica’ya baktım. Telefonla oynuyor ve bizi dinlemiyor gibiydi. “Ben ve arkadaşım Laurie. Biz öyleyiz.”

“Her zaman mesaj yazan ve yapmak istemediğin şeyleri yaptırmaya çalışan bir sürü arkadaşı kim ister ki?”

“Ben istemem. İsteddiğim kadar yüksek sesle müziğimi dinlemekten hoşlanırım. Ve her şeyi yapmak istediğim şekilde yapmaktan. Ve yalnızca Laurie’yle sohbet etmekten. Biz yıllardır böyle yaşıyoruz.”

Londra’da yaşadığım ve çalıştığım zamanlardaki eski yaşantımı düşündüm. O günlerde pek çok arkadaşım vardı. Son zamanlarda bu durumu özlemekteydim. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Bu beni o sabah Sam’in kapısına götüren başka bir şey için bir hasretti.

Sam üzgün küçük bir gülümsemeyle bana baktı.

“Sen anlıyorsun,” dedi. “O yüzden erkek arkadaşının kayıplara karıştığını düşün. Ve birisinin öldüğünü. Ve her şeyin korkunç, saçma, tam bir kabus gibi fakat aslında gerçek olduğunu. Ve erkek arkadaşının ölen kişiye ‘son derece yakın’ olduğunu söyleselerdi. Nasıl hissedeceğini.”

Bu senaryoyu kabul etmek istemedim. Bunun yerine, olmasını istediğim sevecen ve güven tazeleyici bir biçimde Sam’in elini okşayarak, “Lara her zamanki gibi bugün burada olsaydı,” dedim. Sam hemen bir kez daha elimi yakaladı ve öyle sıkı bir şekilde tuttu ki acıttı. “Ve ben sadece merhaba demek için uğrayarak kapı eşiğine gelseydim, seni sinirlendirmiş olacaktım, değil mi?”

Sam güldü ama gülümsemeksizin, “Sinirlenirdim. Ama Lara geri geldiğinde sen istediğin zaman uğrayabilirsin. Aslında, lütfen, lütfen uğra. Bizim arkadaşımız olursun. Başka kimse olmaz. Sadece sen,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Sanki her şey yolunda gidecekmiş numarası yaptığı yorucu zihinsel çabada ona katıldım. Bu daha zor hale geliyordu. Bir adam ölmüştü ve Lara kayıptı. Bu, Lara’nın da öldüğünü öyle güçlü ima ediyordu ki o düşünceden uzaklaşmak zorunda kaldım. Bu, gözlerimi öyle bariz, öyle parlak biçimde kamaştırıyordu ki ben ters yönde bakmaya mecbur oldum. Sanki Lara çok karmaşık bir hikâyeyle telaşlanmış halde ama sağ salim eve gelmek üzereymiş gibi davranmakta ayak diredim.

Evin her yerini dolaştım. Üst kat neredeyse tamamen açık planken keşfedecek çok fazla şeye sahip değildi, bunun üzerine alt katı karıştırmak için izin istemedim.

“Sizin yatak odanız alt katta, öyle mi?” diye sordum.

“Evet.” Sam bana baktı ve beklenmedik bir kahkaha patlattı. “Devam et. İstersen, etrafa şöyle bir bak. Saklayacak hiçbir şey yok. Senin bunu yapmak istediğini görebiliyorum. Lara da isterdi.”

Burası bir suç mahalli olabilirdi fakat Lara evde olmadığı ve bütün mesele bu olduğu için, etrafı biraz karıştırmada buranın güven telkin ettiğini hissettim. Lara her şeyden önce evimde aynısını yapmıştı.

“Sen emin misin? Teşekkürler.”

“Aşağıdaki arka kapının kilidini açıp bahçeye gir. İyi araştırman gerekir.”

“Sen iyi olacak mısın? Bir şey olursa seslen.”

“Elbette.”

Sam sanki şimdiki durumda telefonu çalmaya sevkedecek küçük bir değişiklik olabilirmişçesine biraz heyecanlı görünüyordu. Ben de gizlice aynısını umuyordum.

Evin, biraz sıradışı olması gerçeğini sevdim. Baş aşağı gibiydi. Merdivenlerin alt kısmında olması gereken bir iskele vardı ama zemin katta olduğu için onun böyle adlandırılabilceğini düşünmüyordum. Belki de bunun yerine bir hol olurdu. En yakın kapıyı iterek kendimi yatak odası olması gereken yerde buldum.

Yorgan çift kişilik yatağa öyle düzgün örtülmüştü ki hiçbir kırıksıklığı yoktu ve oda temizlik malzemesi kokuyordu. Zamanın çoğunu yalnız yaşayan bir adama ait odanın böyle olacağını beklemezdin. Bütün erkeklerin pasaklı olduklarına ilişkin bir varsayımda bulunulduğunda bunu beklemezdin.

Fotoğraflara baktım çünkü hepsi her duvarı kaplamıştı. Bu koşullar altında bu durum ürpertici olmaya doğru gidiyordu. Gözlerimin önünde onlar haberlerde, gazetelerin ön sayfalarında gördüğüm fotoğraflara dönüşüyorlardı. Dügün gününde eli daha genç ve zayıf Sam'in kolundayken ayakta durarak objektife gülümseyen güzel ve parıltıyan Lara vardı. Genellikle düğünler için hiç vaktim olmadı fakat itiraf etmeliydim ki arkaik beyaz elbise ve gül goncaları buketi ona yakışırıyordu. Sam onun yanında mutluluktan ağlıyordu.

Onlarla ilgili daha fazla fotoğraf gördüm. New York'ta tatilde, bir yerdeki bir kumsalda ve Londra'dalardı. İkisinin beraber poz verdikleri birçok fotoğraf ve birkaç tane de Lara'nın bir sardunyayı sularken, kitap okurken, bir Çin tavasıyla yemek yaparken bakıp gülümseyerek poz verdiği ve Sam'in çektiği fotoğraflar vardı. Ama Sam'in tek çekilmiş fotoğrafı hiç yoktu.

Lara uzaktayken Sam'in onun hayaliyle çevrilmiş biçimde uyuduğunu hayal ettim. Oda Lara'ya özel bir mabetti.

Yatak odalarından biri çalışma odasıydı ve orası da oldukça derli topluydu. Banyo temizdi ve aniden fark ettim ki Sam her yeri Lara için hem temizlemiş hem de düzenlemişti ve bunları her cuma gecesi yapıyordu. Ev Lara'nın dönüşünü, onayını alacak şekildeki tertemiz haliyle hazır bekliyordu.

Gelmeyen birini boş yere beklemek garipti. Yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığı için bu durum hem sıkıcı hem de gergindi ve Sam gitmemem için yalvarıyordu.

"İstersen, erkek arkadaşını ara," diye önerdi ama başımı iki yana salladım.

"Bir kereliğine, kendi başının çaresine bakabilir," dedim ve uyuklayan Laurie'nin gittiğini fark edecek kadar uyandığı zaman alışverişte olduğumu varsayacağını düşündüm. Laurie çok az şey yapmak zorunda olduğu için genellikle tüm gün uyurdu.

Koltuğa oturdum ve yarınki başlıkların dünyaya neler duyuracağını merak ederek son cumartesi gazetesinin sayfalarını birer birer çevirdim. Sam, Lara'yı bekliyordu: ben polis için tetikteydim. Bir tren küçük istasyona geldi. İkimiz de trenin frenlerinin gıcirtısını iştir iştir ayağa kalktık ve Lara'nın trenin inmediğini kendimize rağmen izledik. Bu her yarım saatte bir böyle oldu.

En sonunda Sam saldırganca şaşırان erkek kardeşini aramama izin verdi.

"Ne? Ne diyorsun? Nerede Lara? Sam, işi gücü bırakıp yanına gelmemizi mi istiyor?"

Rahatsızlık içerisinde iç çekerek, anneleriyle konuşacağını söyledi. Onun arka planda televizyonu açtığını işittim.

İki polis memuru geldi. Sam, iyi bir haber alırsız umuduyla onlara bakıyordu ama onlar, Guy Thomas'ın ölümüyle ilgili soruşturma için onu merkeze çağırdılar.

"Bilgi vermenin en güzel yolu," dedi Jessica afallamış bir şekilde. "Ondan örnek alacaklar, bilgisayarına bakacaklar. Cinayet saati nerede olduğunu kontrol edecekler. Bunların hepsi en iyi o gözaltındayken yapılabilir."

Karısının başına gelenlerden Sam'in suçlu olduğunu hayal etmeye çalıştım. Onun ne kadar iyi bir oyuncu olabileceğini bilmiyordum. Onu tanımıyordum. Arabasına atlayıp treni takip etmiş olabilir. Bir durakta trene binip karısının ve Guy Thomas'ın işini bitirmiş olabilir. Birden mümkün gözüktü.

Sam ön kapıda dikilip geri çekilerek, "İris de gelebilir mi?" diye sordu ve iki polis memuru -bu sefer farklıydılar; ikisi de erkek- bana baktılar.

"Eve gitmek zorundayım, Sam." Bunu söyleyebildiğimce kesin olarak söyledim ve çantamı aldım. Sam hepimizin arkasından evi kilitledi ve arabanın arkasına binerken suçlu bir vedayı dile getirdim. Tutuklanmasa da tutuklanıyormuş gibi görünüyordu. Pencereden dudaklarını oynatarak bana bir şey söylüyormuş gibi yaptı ve arabayı kullanmayan polis memuru da ilgiyle onu izliyordu.

Durdum ve bisikletime yönelmeden önce, Lara'nın yaptığı gibi, onu terk ederek Sam'e ihanet etmediğime inandırmayı deneyerek arabanın tepeden aşağıya inmesini ve köşeyi dönmesini izledim.

Hâlâ sıcak olan balık ve patates kızartmalarıyla Laurie'ye ulaşmak için süratle pedal çevirdim. Çok hızlı bir şekilde yedim ve ona her şeyi anlattım. Laurie gözlerini faltaşı gibi

açarak bana baktı ve her kelimeyi dikkatle dinledi. Hikâye kulağa tuhaf geliyordu ama Laurie buna inandı. Yalnız başıma seyahat etmeye ilişkin gizli planlarım gülünç görünüyordu. Yani bankada para vardı: o bizim paramızdı. Laurie'ye bundan bahsetmem gerekiyordu. Ancak şimdilik korkunç günümü paylaştım. Mademki Sam'den uzaktaydım, Lara için çok fena endişelenebilirdim. Lara yaşasaydı, iyi bir yerde olamazdı. Onun iyi olduğuna dair kendimi ikna edemiyordum artık.

Laurie zemindeki minderlerde kıvrılıp patates kızartmalarını parmaklarıyla yiyerek, "Öyleyse ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. "Birisi o zavallı herifi öldürmüş mü? Ve Lara belki de çok fazla şey görüp kaçmış mı? Yoksa daha mı kötüsü?"

Masaya bu amaçla koyduğum kâğıt havluyla yüzümü kuruladım.

"Öyle zannediyorum. Bunu anlamlandırmak zor," dedim. "Aslında Lara'yı iyi tanımıyorum. Yine de ondan hoşlanıyorum."

"Onu buraya davet etmen lazımdı. Benimle tanıştırmam."

"Noel'den önce, sen uzaktayken, Lara geldi."

"Onun ben buradayken gelmesi lazımdı. Bunu bilmesi lazımdı. Sen ve ben. Duyulduğu gibi."

"Onun, kocasını terk etmesini tamamen anlayabiliyorum. Gerçekleşen buysa hâlâ bir şans vardır, değil mi? Yani, Lara bunu trende yapmamış bile olabilir. O adamın öldürülmesi ve Lara'nın Londra'da kalmaya karar vermiş olması sadece bir tesadüf olabilir. Fakat Lara gelmeyeceğini Sam'e söylerdi. Bugün Sam'i görmeliydin. Lara bunu biraz olsun umursadığı birine yapmış olamaz. Hayat arkadaşı." Laurie gözlerimin

yaşlarla dolduğunu görmesin diye başka tarafa döndüm. “Adam Lara’nın çocuk sahibi olmak istediğini söyledi. Lara kocasının yüzüne söylemiş. En azından onu telefonla arardı. Ya da ona yazardı. Bir şey yapmış olurdu. Tek kelime dahi etmeksizin gitmezdi.”

“O bir canavar olurdu.”

“Belki postada kaybolan bir mektup vardır. Sam’in almadığı bir telefon mesajı.”

“Onun iyi olmama şansının uzak olmadığını göremiyor musun?”

“Böyle söyleme!”

“Beni bırakmayacaksın, değil mi Iris? Ne yapacağımı bilmiyorum. Sensiz bir hiç olurum.”

Kendi tabağında hâlâ çok sayıda patates kızartması olmasına rağmen sırf nasıl beraber olduğumuzu göstermek amacıyla Laure’nin tabağından bir tane patates kızartması aldım.

“Seni asla bırakmayacağım,” dedim. “Bu, seçtiğimiz hayat. Bu, bizim hayatımız. Tek istediğim bu.”

Onun sıcak gözlerinin içine baktım ve Laurie de sevgi yayarak bana baktı. Kalleş hayallerimi içimde o denli derine ittim ki Laurie’nin onları görmeyeceğini biliyordum. Boğulmuştum fakat güvendeydim. Kendime anlatmayı denedim, işe yarıyordu. Güvenlik yeterliydi. Desdemona kucığına tırmandı. Onu itmeye başladıktan sonra onun kalmasına izin verdim.

“Açıklığa kavuşturacağım,” dedim. “Ha, aklıma gelmişken, ben seni seviyorum.”

Laurie, “Ben seni daha çok seviyorum,” diye karşılık verdi, onun haklı olup olamayacağını merak ediyordum. Bu ilk merak edişim değildi.

Şubat

Guy Thomas'ın evi Penzance ötesindeki açık kırsaldaydı. Bisikletimi trene koymak ve oraya ulaşmadan önce yaklaşık bir saat boyunca tepelerde aşağıya doğru pedal çevirmek zorunda kaldım. Falmouth'un uzak batıda olduğunu daima düşünmeme rağmen olmadığını şimdi hatırladım. Bizim yaşadığımız yer ve gerçek Batı Cornwall arasında kilometreler vardı.

Buradaki arazi kayalık ve ılık farklıydı. Neredeyse ruhaniydi. Burada, bir kıtanın ucunda, Atlantik'in uçsuz bucaksız yatağından ayağa kalkın kayaların üstünde olduğumu biliyordum. Hava temizdi çünkü Truro'dan sonra doğuya kadar uzun kilometreler boyunca hiçbir şehir yoktu. Penzance ve köyler vardı.

Thomas'ın evi, Sennen ve Land's End'den pek de uzak olmayan St. Buryan dışındaki yegâne taş çiftlikeyiydi. Burası olasılıklarla dolu bir şekilde dünyanın sonuymuş hissi veriyordu. Melekler gökten süzülüp önümdeki yola inmiş olabilirlerdi. Çalılar tutuşmuş olabilirdi.

Bir alanın girişinde park etmiş dış yayın minibüsü gözüme çarpan ilk acayip şeydi. Sonra bütün dar yol boyunca arabalar vardı. Thomas'ların evine ait olduğu bariz görünen kapıya asma kilit vurulmuştu ve gazeteci kalabalığı umursamazca rahat tavırlarla sohbet ederek kapının üzerinden sarkıyorlardı. Nefesleri havaya karışıyordu. Ayaklarını yere vuruyorlar, mesaj yazıyorlardı. Hem bıkkın hem de şaşırtıcı biçimde genç görünüyorlardı. Kır saçlı yaşlı Fleet Street yazar bozuntularını her nasılsa hayal etmiştim, ne var ki bu pembe yanaklı gençler sanki daha yenilermiş gibi gözüküyorlardı.

Doğruca onların arasına dalıp kapının üstüne tırmandım. Herkes bana doğru koştu ve ben yolu yarıladığımda, muhtemelen görünmüş olabileceğim en çirkin halde görünürken, her ihtimale karşı fotoğraf çektiler. Onların yerinde olsaydım ben de kendi fotoğrafımı çekerdim: nereden bakarsan bak, yas tutan şu dula beklenmedik bir ziyaretçiydim. Gazetecilerin kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Yakışıklı bir genç erkek, "Merhaba, aile dostu musunuz?" dedi. "Diana nasıl?"

Başka biri, "Çocuklar nasıl?" dedi.

"Özür dilerim." Kendimi bir şey söylemek zorunda hissettim. Bundan sonra yine de hiçbir şey düşünemediğim için giriş yolunu yürüdüm, iki arabanın -biri küçük ve kırmızı, diğeri cip gibi devasa büyük ve siyah- yanından geçtim ve hemen açılan ön kapıyı çaldım.

Her şey Lara'nın Londra'dan kalkan trende yolculuk ettiğini, Guy Thomas'la inkâr edilemez bir ilişkisinin olduğunu ve her ikisinin de etkin olarak çifte hayatlar yaşadıklarını polisin onaylamasıyla değişmişti. Trendeki herkes onlardan haberdardı. Personel sabahları onlara birlikte kahvaltı götürürdü.

Guy ölmüştü ve Lara hâlâ kayıptı; herkes Lara'nın Guy'ı öldürüp kaçtığına ilişkin varsayımda bulunuyordu. O olayın, Guy'ın eşini terk edip etmeyeceği hakkındaki bir kavga sonrasında, muhtemelen kazayla meydana geldiği varsayılıyordu.

Guy Thomas'ın karısı Diana ilkin kocasının öldürüldüğünü ve sonra onu gizliden gizliye aldattığını öğrenmişti. Evinin dışında basın olmasına karşın Diana ertesi günün başlıklarına odaklanmıştı. Kocasının cinsel yaşamı tüm basın ve televizyondaydı: Dünya bununla yetinmeyebilirdi. Diana'nın kafasının içinde neler olduğunu düşünemedim.

Onu çok fazla merak ediyordum ve onunla tanışmaya can atıyordum; Sam evi terk etmeye dayanamayacağı için benden onu ziyaret ederek kendi üzüntüsünü ve şaşkınlığını iletmemi istediğinde, bu fırsata balıklama atlamıştım. İsteğimi Falmouth polisinden Alexander Zielowski aracılığıyla iletmiştim ve Diana hemen kabul etmişti.

Epostasında, *Bu mazoşistce olabilir*, diye yazmıştı. *Ama önlemede başarısızlığa uğradığım basından haber almaktansa, Lara'yı tanıyan birinden haber almak istediğimi düşünüyorum. Neden olmasın? Haydi gelin. Başka daha ne ters gidebilir ki?*

Lara'nın ortadan kayboluşu bir o kadar da gizemli olmuştu. Bir hafta geçmişti, yine cumartesiydi ve hiçbir şey değişmemişti. Soruşturma Guy'ın cesediyle ilgilenen Penzance polisi tarafından yürütülüyordu: her nasılsa, bu garip görünüyordu ama Polis Zielowski'ye göre bu şekilde yürütülmeliydi. O, "Herkes böyle bir şey olduğu zaman FBI'ın baskın yapmasını bekliyor," demişti. "Ama biz ABD değiliz, daha düzensizce işler yapıyoruz. İşgal edip denetim altına alacak merkezi bir organ yok."

Laurie ve ben durmadan bunu tartışıyorduk. Polis ve heyecanlı basına göre, Lara fenalaştıktan sonra erken yatmıştı. Ortada yayılan dedikoduya göre kendisini suç mahalliden başka yerde olma çabasıyla yatağa atmıştı. Diğer bir yolcu sabah saat iki sularında Lara'nın, Guy'ın kabinine doğru gittiğini görmüştü. Sabahleyin Lara kayıplara karışmıştı ve Guy üstünde Lara'nın parmak izlerini taşıyan küçük ama keskin bir bıçak tarafından öldürüldüğü için ölüydü. Her iki taraftaki kabinlerin yolcuları çok da rahatsız edici olmayan sesler dışında onlara yeterince dramatik gelmeyen bir itiş kakış işitmediklerini bildirmişlerdi.

Trenin yataklı bölümündeki her yolcu takibe alınmıştı. Bu kolaydı çünkü gece treninde seyahat eden herkes tıpkı eski moda bir trendeki gibi listelenmişti ve görevliler tarafından işaretlenmişti. Ancak trenin, yataklı yolcularca "sığır sınıfı" olarak adlandırılan ve insanların bütün gece bir koltukta oturdukları, ikinci bir bölümü daha vardı. Yataklı yolculardan hiçbirinin o cinayete dahil olmadığına hemen hemen tamamen emin olduğunu söylediği zaman Alex'e güvendim, bu yüzden katilin trenin sığır bölümünde seyahat etmesi gerektiğine emindim.

Başka hiç kimse bunu düşünüyormuşa benzemiyordu. Ancak herkes katilin Lara olduğunu düşünüyordu.

Polis, trenin güzergâhı boyunca tüm sahayı kontrol ediyordu ama bu kilometrelerce yolu kapsıyordu ve onların, Lara'nın sevgilisini yanlışlıkla ölümüne sebebiyet verecek şekilde bıçakladıktan sonra kendisini trenden attığı temelinde çalışarak öncelikle onun cesedini aradıklarını sanıyordum. Gazeteler daha heyecan verici hikâyeleri tercih ediyorlardı: Lara kaybolmuştu ve herhangi bir yerde olabilirdi. Şimdi

senin burnunun dibinde olabilir! Sen bunu okuyorken! Metroda! Bir gözünü dışarıda tut, her kimsen! Bir çocuğun kayıp olduğu zamanki gibi, tüm ülke güzel ama ahlaksız bir katili arayarak her sokaktaki yüzleri tarıyordu. Bu birçokları için çok heyecan verici bir eğlenceydi.

Sadece kısa bir süre sonra Sam'i bir kez görmek için geri dönmüştüm. Onun acısının yakınında olmaya dayanamıyordum. Bunun kötü olduğunu biliyordum. Gözaltındayken başına gelenlerden bahsetmişti. Bilgisayarını, evini ve arabasını aramaları... "Bu iyi tarafı. En azından bir şeyler oluyor," demişti.

Sam'in annesi kırılgan ama zordu, erkek kardeşi kalın boyunluydu ve yüksek sesle konuşuyordu; kendimi kurtardığım anda Sam neredeyse bana yapışmıştı. Onun bana hiçbir şey borçlu olmadığını kendi kendime söyledim fakat daha uzun süre kalmam gerektiğini biliyordum. Konuşacağı hiçbir arkadaşı olmayan Sam karısını iki kez kaybetmişti ve ailesinin yanında olmasından açıkça nefret ediyordu.

Lara kayıplara karıştıktan sonraki gün Polis Alex kapımın eşliğinde belirdi. Bu beklenmedik ve rahatsız ediciydi. Pazar öğle yemeği vaktiydi ve yemek pişiriyordum. Kimseyi beklemiyordum ve çan yerinden oynadığında Laurie iç çekti.

"Kimseyi görmek istemiyorum," dedi. "Lara Finch'in kendisini bile. Ben üst katta olacağım. Burada olduğumu onlara söyleme."

Laurie hışımla giderken onun işitemeyeceği yükseklikte, "Evet, majesteleri," diye mırıldandım.

Kapı eşliğinde ısınmak için ayaklarını yere vuran, uzun boylu, sıksa ve nazik polis bana özür diler gibi baktı.

“Özür dilerim,” dedi. “Aramam gerektiğini biliyorum.”

“Hımm. Sorun yok.” Alex tuhaf derecede resmiyetsiz davranıyordu ve ben iyi bir haber olmadığını onun yüzünden anlayabiliyordum. “İçeriye girin,” dedim çünkü demek zorundaydım. Laurie’nin kalmaya mecbur olduğu sürece yukarıda kapalı kalacağına güveniyordum. Polisten uzak durmak için her yola başvuracağını iyi biliyordum.

Alex biz içerideyken, “Bayan Finch’in arkadaşı olduğunuz için sizinle konuşmak istedim yalnızca,” dedi. “Ah, yemek pişiriyorsunuz. Bu inanılmaz güzel kokuyor. Böldüğüm için gerçekten üzgünüm. Misafir mi bekliyorsunuz? Bu kötü bir zaman mı?”

“Hayır,” dedim. “Gerçekten. Bir içki alın. Erkek arkadaşım burada değil. Başka hiç kimseyi beklemiyorum.” Aniden uygun bir içki olmasını diledim. Laurie ve ben çok sık alkol almazdık. “Sanırım size bir kadeh şarap teklif edemeyeceğim? Çalışırken yasaktır bu, değil mi?”

“Keşke içebilseydim. Bir kahve ya da bir şey güzel olurdu yine de. Üzgünüm, Iris. Kahve yeterli olur.”

“Ah, bu sadece bir saniyemi alır. Tamam olduğunu düşünüyorum.”

Kahveyi hazırlarken Alex mutfakta durdu ve öylesine bir sohbet etmek istediğini açıkladı.

“Bütün bu durum çok tuhaf,” dedi. “Aşırı derecede sıradışı. Aklım almıyor. Bayan Finch yeryüzünden kaybolmuş gibi görünüyor.”

“Hey,” dedim. “Bu kesinlikle vardığınız nokta mı?”

“Biliyorum, biliyorum. Olmasa bile, gerçekten değil. Ben Falmouth’luyum ve burası Penzance tarafından yönetiliyor. Ama çoğu zaman burada böyle tuhaf bir şey meydana

gelmez.” Kendisini tezgâhın üstüne çekti. Bacakları öylesine uzundu ki neredeyse yere ulaşıyordu. “Aklıma gelmişken, eteğini beğendim. Vintage mı?”

Buna yüksek sesle güldüm. Eteğim bir hayır dükkânından satın aldığım eski çiçekli bir giysiydi. Misk ve ölü insanların kokusunu yok etmek için onu üç kez yıkamak zorunda kalmıştım.

“Yardım mağazasından alınma, Vintage değil. Teşekkürler, yine de. Aslında bir elbise bu.” Bunu kanıtlamak için hırkamı kaldırdım.

Sonra ona gülümsedim, tekrar bana bakıyordu ve kafam çok karışmıştı.

“Yani. Lara,” dedim çabucak. “Evet. Aslında onu iyi tanı-mıyordum. Onun Guy Thomas’la görüştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Zavallı adam. Öldüğü için, yani. Lara’yla görüştüğü için değil. Ah, ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Alex başını ciddiyetle salladı. “Lara ve Guy arasındaki ilişkiyi bilen kişilerin sadece tren müdavimleri oldukları anlaşılıyor. Ve Lara’nın kız kardeşi, aslında. Ayrıca Londra’daki vaftiz babası bir fikrinin olduğunu ama Bay Thomas ile tanışmadığını söylüyor.”

“Lara’nın ailesi nasıl?”

“Onlar umabileceğin gibiler. Bak. Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm ama dün sabah Bay Finch’le beraberken nasıl vakit geçirdiğinizi anlatabilir misin? Yani, istenmeyen bir şey olduğuna ilişkin hiçbir açıklama yok. Bizim gevşek uçları bağlamamız gerekiyor sadece ve ben senin anlattığının onunkıyla uyuşup uyuşmadığını kontrol etmek istiyorum. Yani, bir kadının yasak âşığı ölüdür: sen onun kocasına bakmak zorundasın.”

“Bunu size polis okulunda mı öğretiyorlar?”

“Evet, ilk önce.”

Tam olarak neler olduğunu ona anlattım. Uyandığım andan itibaren Sam’in polis arabasına götürüldüğü noktaya kadarki ayrıntılar üzerinde durdum.

Alex, “Ya eşin?” diye sordu. “Biz onun ifade vermesine ihtiyaç duyarsak, o ifade vermekten mutlu olur mu? Her şeyi bağlamak için sadece? Yine de hikâyenin Bay Finch’inkiyle tamamen aynı olduğunu söylemek zorundayım, o yüzden bir şey değişmediği sürece bunun gerekli olacağını sanmıyorum.”

Bu bana, “Her şeyin yoluna gireceğinden eminim,” demek için güven verdi.

“Ben sadece onun adını öğrenebilir miyim?”

Polise yalan söyleyecek bir şey aklıma gelmedi. Bunu söylemekten başka bir şey yapamazdım.

“Laurie Madaki.” Sözümü geri alabilmeyi hemencecik arzuladım ve hızlıca konuşmaya devam ettim. “Bak, ben bir kadeh şarap alıyorum. Bana katılmak istemediğine emin misin? Sadece küçük bir tane?”

Alex sırtı ve tezgâhtan aşağı atladı.

“İkna edilebilirim. Yirmi dakika içerisinde görevimi bitiriyorum. Sen vardiyamın son işisin. Yani hiç kimse bilemez. Teşekkür ederim. Bu güzel olur.”

Üst katta köpüren Laurie’yi düşünmemeye çalıştım ve bir polis memuruna onun tam adını söylerken, beni muhtemelen duymuş olmadığını kendi kendime telkin ettim. Bunun yerine, kırmızı şarap şişesini açtım ve vücudumdaki her sinir ucuyla ihanetimi hissederek fakat bundan umursamazca zevk alarak garip bir şekilde ilgi çekici polisle oturdum.

Eğer tek olsaydım, diye düşündüm, Polis Alex Zielowski'ye çekilmiş olacaktım. Onun yörüngesine girecektim. Onun hakkındaki her şeyi bilmek isteyecektim. Eğer tek olsaydım tabii.

Sonra Alex, Sam'in temsilcisi olarak, Diana'ya ziyaretimi düzenlemişti ve Diana'yla tanışmaya can attığım için buradaydım. Ben Thomas ailesinin ön kapısına doğru yürürken, gazeteciler bağırmaya devam ediyorlardı. Şimdiye dek gitmiş, bir sonraki büyük hikâyeye çoktan ilerlemiş olmalıydı. Sorun bu müstehcenin civarına uygun hiçbir haber olmayıştı. Bu haber seks, ölüm ve demiryolları hakkındaydı: ekonomi bunun aksine donuk ve iç karartıcıydı. Herkes bir skandal istiyordu ve tüm ülke Lara hakkındaki habere çıldırıyordu.

Guy'ın nadiren kullanılan bir twitter hesabı vardı ve ölümünden sonra önceki yirmi yedi takipçisi yerine aniden yaklaşık yarım milyon takipçisi oldu. O güne kadar üzerine yazdığı her şey -çok şey yoktu- inceleme için kaldırıldı ve sonuç hüsrandı: yaptıklarının neredeyse tümü *Guardian* ve BBC haber makaleleriyle bağlantılarıydı. Bu genellikle şimdiye kadarki en sıkıcı twitter hesabı olarak kabul edildi ve sıkı incelemeye rağmen âşıklar arasındaki kodsuz mesajlar hesabın içinde bulundu. Lara'nın bu arada, aslında hiç kullanılmamış bir twitter hesabı ve uzun süredir aktif olmayan bir Facebook hesabı vardı. O sabah bir web sitesinde şöyle umutsuz bir makale görmüştüm: "Başarılı bir kadının gerçekten sadece 47 arkadaşı olabilir mi? Meşhur bir psikolog, 'Bir psikotik kontrolü uygulamak gerekir,' diyor." Kazanlar kaynıyordu.

Elime alıp bıraktığımda zıplayan tokmaklı kapı verniklenmiş ahşaptandı. Diana Thomas kapıyı hemen açtı; gerçek hayatta televizyonda veya gazetelerde görüldüğünden çok daha iyi görünüyordu. Gri çizgili dağınık bir saç modelinde kesilmiş dalgalı siyah saçları vardı ve benden daha uzun boyluydu. Pek tabii ki berbat gözüküyordu: katlanıyor olduğu her şey onun yüzüne kazınmıştı ama o gülümsemeye çalışıyordu.

Diana onun fotoğrafını çekerek kapının arkasında hoplayıp zıplayan heyecanlı basın sürüsüne bir bakış eşliğinde, "Sen Iris'sin," dedi. "İçeriye gir, çabuk."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler. Çok teşekkürler. Gerçekten çok nazıksınız. Katlanıyor olduğunuz her şey için çok üzgünüm."

Sözlerim basmakalıptı fakat başka ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Şu kapının üzerine tırmanmak zorunda kaldın, değil mi? Pencereden gördüm. Biz onu asma kilitli tutmaya mecburuz. Anlıyor musun?"

"Ah, Tanrım evet. Elbette. Bisikletimi onların tarafında bıraktım."

"Orada güvende olması lazım." Diana nefesinin altında neredeyse gülüyordu. "Onların bisikletini alıp gideceğini sanmıyorum. Onların gerçek anlamda stilinin bu olduğunu sanmıyorum."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

Diana nefesini dudaklarından dışarıya üfleyerek iç çekti.

"Sapık gibi o kadın hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Onu tanıyan birinden; gazetelerin bastığı saçmalıktan değil. Sam Finch ve ben asla birbirimizi tanımadık ama bir

ipucuna sahip olmaksızın tüm bu zaman boyunca bağlantıda kaldık. Sam'in niye bağlantı kurmak istediğini anlayabiliyorum. Tüm bu serseriler evlerine gittikleri zaman, belki buluşabiliriz."

Eski ve bakıma muhtaç bir eve işaret eden, yıpranmış pürüzsüz fayansların yer aldığı türde zemini bulunan karanlık bir koridorda ve çimenlik bir arka bahçeye açılan Fransız pencereli bir mutfığa doğru Diana'yı takip ettim. Dışarıda çamaşır vardı fakat sanki bir süredir oradaymış gibi görünüyordu: donla kaskatı kesilmişti.

Bir duvarda bir aile fotoğrafı vardı. Fotoğrafa çaktırmadan bakmayı denedim. Bu bir tür partide çekilmişti: Diana ten rengine göre birazcık parlak turkuaz rengi bir elbise giymişti ve Guy soluk pembe kravatını gevşetmiş, en üst düğmesini açmış halde kameraya gözlerini kısarak bakıyordu. Yakışıklı bir erkekti. Lara'nın bu kadar büyük ve uzun süreli bir aldatma konusunda yetenekli olmasından ötürü hâlâ şaşkındım.

Evde başka hiç kimse yokmuşa benziyordu. Bu tuhaftı. Ben evin yardıma koşan arkadaşlar ve aileyle dolu olmasını ummuştum.

Diana eski moda bir çaydanlığı suyla doldurup gaz ocağına koyarken ona, "Yapayalnız mısınız?" diye sordum.

"Olmaya çalıştım ama bu son birkaç gündür herkes gelmek ve destek olmak istiyor. Çocuklar arkadaşlarıyla beraber üst kattalar. Onlar için çalışıyor olmak iyi geliyor. Erkek kardeşim geldi ve annemi kısa bir süreliğine alıp götürdü. Annem bizimle yaşıyor, biliyorsun. Bizimle ilgilenen bir polis var ve mükemmel biri. Sadece günde bir kez geliyor. Diğerleri gelip gidiyor. Bazen buna dayanamıyorum. Onlarla çay içiyorum ve doğru olanı söylemeye

çalışırlarken hiçbir fikirlerinin olmadığını görüyorum. Bu benim için kötü. Hayatım paramparça olmuş. Kocam ölmüş. Ve sonra yeni şeyler öğreniyorum ve bu öğrendiklerimden sonra ona doğru düzgün kızamıyorum bile. Aslında ona çok kızgınım, o piçe lanet ediyorum; ölümüyle kendini aklamış oldu, yaptıklarını konuşmak zorunda kalmadık..." Diana dudağını ısırdı ve birkaç derin nefes aldı. "Neyse. Biraz çay içelim, olur mu? Başka türlü davranmayı tercih ederdim fakat direnmeye çalışıyorum çünkü bunun nereye götüreceğini biliyorum. Bana ondan bahset. Lara Finch. Kocamı o mu öldürdü?"

"Hayır," dedim. "Onun öldürmediğine kesinlikle eminim." Böyle diyerek arkadaşlığımızı abartmış oldum. Lara bir şekilde masum olarak ortaya çıksaydı geriye çekilecektim. Onun gerçek arkadaşları, iş arkadaşları ve tanıdıkları dramatik hikâyesiyle şaşkına dönerek gazetelerde boy göstermişlerdi ve cinayet şöyle dursun, yasak seksin onun karakterine uymadığı konusunda ısrar ediyorlardı. "Ben geçen cumartesi günü Sam ile birlikteydim çünkü Lara'yı görmeye gitmiştim ve Lara orada değildi. Ama hepimiz işte o zaman anlamıştık ki Lara trenden inmemişti. Benim Lara ve Guy'ın sevgili olduklarına ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Çok özür dilerim. Lara bana Guy'dan hiç bahsetmedi."

Diana sırtını döndü ve bir çay demliğiyle oyalanmaya başladı.

"Zavallı piç," dedi. "Sam Finch demek istiyorum. O paramparça olmalı. Biliyordum. Bilmiyordum... Guy bana açıkça ya da böyle bir şey söylemedi. Neden ki? Ama bu tam olarak ilk kabahati değildi ve onu bir kitap gibi okuyabilirim. Guy trendeki bu kadından her zaman söz ediyordu ve

sonra aniden onun hakkında konuşmamaya başladı. Bu onun tarzıydı.”

“Onun tarzı mı?”

Diana döndü ve yüzüme baktı. Onun yüzündeki her çizgi, iradesiyle ayakta duran bir kadını anlatıyordu.

“Ben Guy ile yirmi yılı aşkın bir süredir evliyim. Evliydim demeliyim. İkimiz de kırk yedi yaşındayız ve birbirimizin içini biliyoruz. Lara Finch’le ilişkisi onun karakterine kesinlikle uygun ama onların Londra’da birlikte yaşadıkları ve çifte hayatlara sahip oldukları hakkında gazetelerde yazan her şey onu şüphelendiğimden daha da lanetli bir piç yapıyor.

“Guy beni terk etmeyeceği için Lara’nın onu öldürdüğünü söylüyorlar. Bu bana anlamlı gelmiyor çünkü gazetelerin ortaya çıkardığı her şeyle hüküm verilirse, Guy muhtemelen ayrılmaya zemin hazırlıyordu. Ben onun söylediği kelimeleri duyabiliyorum. ‘Di. Hayatımızla ilgili bir şey hakkında konuşmam gerekiyor.’ O konuşmanın her anından nefret etmiş olacaktı. Bazen sözü buraya getirmeye çalıştığını hissediyordum. Onun yüzündeki ifadeyi görecektim ve korkuyla kasılacaktım. Ve sonra Guy bunu söyleyemeyecekti. Ama kim bilir? Belki de ayrılmak istemiyordu. Belki Lara onun ayrılmasını istiyordu. Kulağa öyle geliyor, biliyorsun.

“Lanet ederek bir kez karşılaştığım ve neler olup bittiğini tam olarak bilen, trendeki şu kadın, Ellen. Lara’nın, zavallı kocasını terk edeceğine ve Guy’ın da aynı şeyi yapabileceğine fazlasıyla ikna olmuş görünüyor. Hep mutlu. Belki Guy cesaretini kaybediyordu. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Bu sadece bir delilik anı olacaktı. İnsanlar psikotik şeyler yaparlar.”

Çaydanlık tiz çığlıklar atmaya başladı. Diana’nın gazı kapatmasını ve demliğe kaşıkla çay koymasını izledim.

Ona, “Ben de gerçek çay yapraklarını kullanıyorum,” dedim. “Neredeyse başka hiç kimse yapmaz. Bu çok daha hoş.”

Diana buna gülümsedi ve tüm yüzü bir anda değişti.

“Öyle, değil mi? Annem bunda ısrar eder ve bu şekilde yetiştirildiğim için ben de yaparım. Bu, poşet çaydan daha farklı.”

“Gerçek ve hazır kahve arasındaki fark gibi.”

“Evet! Pek az insan bunu anlar. Herkesin hazır kahveye bakışı farklıdır ancak poşet çay sosyal olarak kabul edilmiştir. Senin de doğal yaprak kullanmana sevindim.”

Gerçeklik onun üstüne dumanlı bir sis gibi tekrar çöktükten Diana’nın yüzünü buruşturup kırıltırmasını seyrettim.

Diana’ya, “Onun yaptığını gerçekten düşünmüyorum,” dedim. “Lara. Yani kimden bahsettiğim belli fakat ben bir an için onun olduğuna inanamıyorum. Başka bir şeyin olduğunu düşünüyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet, evet. Bilmiyorum. Başka birisi. Belki Lara olaya tanıklık etti. Belki o da öldü.”

“Onu şimdiye kadar bulmuş olmaları lazımdı.”

“Bir gölde falan mı? Ya da belki katil onu trenden inerken götürdüyse? O bir yere götürülmüş olabilir. Bildiğimiz şeylerden daha fazlası olduğuna eminim.”

Diana hiçbir şey söylemedi. İki kupaya önce süt, sonra çay döktü. Yanlarında güller olan, krem rengi gerçek çiftlik kupalarıydı. Bir kedi odaya sessizce girdi ve bacaklarıma süründü. Bitiştiğimdeki kanepeye kendini bıraktı.

“Ah, lanet. Hiçbir fikrim yok. Ben bunun tamamen görüldüğü şekilde olduğunu sanmıyorum... Nereden bileyim? Sadece kafamı gerçekliğin etrafında döndürmeye çalışıyorum.

Biliyor musun?.. Kafanda hayat hikâyen az çok bellidir: evlenirsin, çocukların olur ve yaşamak için Cornwall'a gelirsin, bunun böyle yürüdüğünü sanırsın. 'Guy kocaların en harikası değildi ve ben biraz paspastım ama pekâlâ geçiniyorduk, çocuklar büyüdü, annem sonsuza kadar yanımızda olmayacaktı ve ara sıra inişli çıkışlı fakat temel olarak mutlu, candan bir şekilde beraber yaşlandık.' Geleceğimin nasıl olacağı geçen haftaya kadar böyleydi. Şimdiki durumu kendime sürekli olarak hatırlatmak zorunda kalıyorum: '... ve kırk yedi yaşındayken kocam öldürüldü ve ben...' Bundan sonra hayatımın nasıl gideceğine ilişkin hiçbir fikrim yok."

"Tanrım, çok yazık."

Diana kendisini küçük bir gülümsemeye zorladı. "Evet. Peki, Sam Finch nasıl? Onların çocukları yoktu. Sam nasıl üstesinden geliyor?"

İç çektim:

"Sam'in bunu nasıl atlatacağına ilişkin hiçbir fikrim yok."

"Evet." Diana başıyla onayladı ve çok uzaktaki bir şeye dikkatle baktı. "Bana göre aynı ancak farklı. Onun karısı. Benim kocam. Her ikisi de yok. Kahretsin." Diana gülümsemeye çalıştı. "Bu arada, ben asla küfretmem. O tiplerden değilim. Bu yüzden sen bana Lara'dan bahset. Lara'yı nereden tanıyorsun? Lara kocamın hayatına girmeye karar vermeden önce onun hayatı nasıldı? Ve sen gerçekten bilmiyor muydun? Çünkü eğer bilseydin suçu sana yüklemeyeceğim, canım. Gerçekten yapmayacağım. Çok da sert değilimdir. Hepimiz bir şekilde arkadaşlarımızı destekleriz."

Sandalyemde yön değiştirdim. "Ben bilmiyordum. Ama onun Sam'le tamamen mutlu olmadığına dair bir sezgim vardı. Ben Lara'yla feribotta tanıştım..."

İkinci boyunca oturduk ve herkesin onun kocasının katili olduğunu düşündüğü kadın hakkında bildiğim her şeyi bu kadına anlattım.

Oradan ayrıldığımda basın sürüsü arkamdan koştu ama Diana onların bunu yapacaklarına dair beni uyarmıştı. Bütün yapmak zorunda olduğun şey sakın olup gitmeye devam etmek diye söylemişti. “Pek yakında bizden bıkacaklardır,” dedi. “Beklenti işte.”

Yakınımdaki bir kadın, “Di nasıl?” diye seslendi.

Kadını umursamadım ve bisikletimi kaptım. Bisikletimin çalınmadığına sevinmiştim. Diana haklıydı: gençliklerine rağmen bisikletçiler gibi gözükmüyorlardı.

Diğerleri, “O nasıl? Diana nasıl?” diye seslendiler. Bisikletime binip orayı terk etme girişiminde bulundum. Onlar tümüyle korkutucu bir kalabalık halinde beni engelliyorlardı. Yalnızca gitmeye çalışıyordum ve onların yolumdan çekileceklerini umuyordum. Bir araba olsaydım, her şekilde yolumdan çekilirlerdi. Kaşlarımın tam arasında olduğunu hissedinceye dek kaskımı alnımın üzerinden aşağıya çektim ve pedala ayağımı koydum. Sonra ilkin yavaşça sendeleyerek yola koyuldum. Önümde oldukça yakışıklı bir adam vardı.

Yolumu kapatarak yüzüme pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Ona doğru sürdüm ama yolumdan çekilmedi.

Bu, ağır çekim kazaların en yavaşıydı. Kendimi dengelemek için hız kazanmaya zamanım yokken biraz yalpalamama rağmen sürmeye devam ettim. Yolumun tam üzerindeydi. Yolda başka insanlar da durdukları için adamın etrafından gidemedim, bu yüzden doğruca üzerine sürdüm. Adam atması gerektiği yan adımı atmadı. Lastiğim adamın bacağına çarptı ve ayağımı tekrar yere koymak zorunda kaldım.

Adam kahkahalara boğuldu.

“Bisikletini bana doğru sürdü!” Adam kalabalığa hitap ediyordu. Adamın belli bir yerel aksanı vardı ve ben onun Cornwall gazetelerinin birinden olup olmadığını merak ettim.

Ona, “Yoldan çekilmen gerekiyordu,” dedim. “Araba olsaydım çekilirdin.”

“Doğru. Çekilirdim. Ama lanet bir bisikletin üstündesin!”

“Burada üzgün olduğumu mu söylemem gerekiyor? Çünkü söylemeyeceğim. Tek yapmaya çalıştığım gitmek. Siz kederli bir dulu amansız tacizinize devam edin.”

“Hayır. Muhtemelen benim sana üzgün olduğumu söylemem gerekiyor ama ben de söylemeyeceğim. Tek yapmaya çalıştığım benimle konuşmanı sağlamak.”

“Ah, kapa çeneni ve eve gideyim.”

“Cidden, yine de.” Adamın sesi daha alçak, ciddiye.
“Kayıt dışı. O nasıl?”

“Hayır, olmaz.”

Adamın yanakları soğuktan kırmızıydı ve yaşı tahminen yirmi beş civarındaydı. Bu onu benden on yıl daha genç yapıyordu.

Genç adam, "Ah, Tanrım," diye yakındı. "Niye insanlar basınla konuşulmaması önyargısına sahipler? Sanki biz Hitler falanız. Ben *West Briton*'danım. Hilkat garibesi *Daily Star*'dan değil. Bununla birlikte şu adamların bazıları sansasyonel gazetelerden. Tek yapmanız gereken, 'O ne olursa olsun...' demek ve hepimiz yazarken 'arkadaşları Bayan Thomas'ın ne olursa olsun... olduğunu söylediler,' diyebileceğiz. Sonra gazeteye koymak için yarım cümle almaya çalışırken, bu lanet olası soğukta, burada durmak zorunda kalmayacağız."

"Ama gerçekten 'arkadaşları Bayan Thomas'ın ne olursa olsun... olduğunu söylediler' der misiniz? Gerisini uydurursunuz."

Genç adam iç çekti. "Bu, gerçekle bazı benzerlikler taşıy- saydı daha iyi olurdu, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Pedal çevirerek uzaklaşmaya hazırlandım.

Düşünmeden kafamda bir şey oluşturunken, "Tamam," dedim. Diğer gazeteciler de ne olursa olsun söyleyeceğim şeye atlamaya hazır olarak etrafta toplandılar. "O çok güçlü bir kadın ve elinden gelenin en iyisini yapıyor. Çocukları onun önceliği ve onu yalnız bırakırsanız size minnettar olacak. Dışarıya çıkarak kameralar önünde ağlamayacak, bu yüzden gidebilirsiniz."

Kalabalık, "Sen kimsin?" diye bağırdı. "Adın ne?"

Pedal çevirmeye başlarken, genç adam elini uzattı ve kalın mantomun cebine bir şey bıraktı. Hemen durdum.

"Bu da neydi?" diye sordum.

"Kartım. Her ihtimale karşı söylemek istediğin başka bir şey aklına gelirse."

Böylece diğerleri de ellerinde kendi kartlarıyla dalga dalga ilerlemeye başladılar. Ben dar patikadan aşağıya, onların

hendekte park ettikleri küçük arabalarının yanından, mini-büsün yanından ve tepeden aşağıya sürebildiğimce süratle sürdüm. Dünya birdenbire tekrar açıldı ve açık alanlara, kayalara, uzak Atlantik'in barut rengi çizgisine bakabildim. Hava tazeydi, kış güneşi bazen bir bulutun arkasından ortaya çıkıyordu. Tepelerden pedal çevirmeksizin indim, kör köşeleri dikkatli bir şekilde geçtim; yanaklarımın kızardığını ve dışarıyı hâlâ soğuk olmasına karşın içimin ısındığını hissedinceye kadar düşük viteste çılgınca pedal çevirdim. Bacaklarım ağrımaya başladı ve ben yine özgürdüm.

İçimde uyanan başka bir şey vardı. Lara bunu yapmadı. Trendeki başka biri yapmıştı. Birisi Guy'ı öldürmüştü ve Lara'ya tuzak kurmuştu. Yarı bungalow yarı taş evlerin yer aldığı bir köyün içinden hızla geçiyorken Lara'nın bir ilişkisinin olduğunu hatırladım. Karısı bir iz bırakmadan ortadan kaybolduğundan beri onu gerçekten tanısam da adil bir değerlendirme olmadığı için Sam gergin ve ilgiye muhtaçtı. Bununla birlikte, hayatını onun Londra'dan geri gelmesini beklemeye adanmıştı ve bu durumun ne kadar boğucu olduğunu anlayabiliyordum.

Lara'nın Sam'i terk etmesini anlayabiliyordum. Sam harap olurdu ancak Diana'nın dediği gibi bu tam anlamıyla bilinmeyen bir yol değildi. Evlilikler sona ererdi.

Laurie'yi arayıp yakında geri döneceğimi söylesem mi yoksa söylemesem mi diye düşündüm. Laurie bunu umursamazdı. O beni beklemeye alışkındı. Esas, daha fazlasına cüret edersem onun ne düşüneceğini merak ediyordum. Laurie, Alex ile şarap içtiğim için beni affetmemişti. Sınırları zorluyordum.

Bisikletimi bir Penzance pastanesinin dışına zincirlerken, her ihtimale karşı çevremdeki insanlara bakmadan edeme-

diğimin farkına vardım. Lara'nın burada, hattın sonundaki köyde olması ihtimallerin zayıfıydı. O Penzance'da trenden inmiş ve dikkat çekmeden sessizce gitmiş olabilirdi.

Lara böyle yapmış olamazdı, elbette. Penzance hiç kimsenin yok olabileceği bir yer değildi. Lara Penzance'da olsaydı günler önce bulunurdu.

İnsanlar yanımdan geçerken soğuktan ağızlarından çıkan nefes görünüyordu. Diana'nın yanından ayrıldığımdan beri gökyüzü alçalmıştı ve simsiyahtı. Yağmur geliyordu.

Pastane boştu. Öğle yemeği için istediğim bir lokantaya girmiş olabilirdim ama canım börek istiyordu. Banka hesabımdaki bir daha endişelenmemi asla gerektirmeyecek gizli para o denli sıradışı görünüyordu ki çoğunlukla sanki öyle bir param yokmuş gibi yaşıyordum. Bir börek ve bir diyet kolaya üç sterlin harcasaydım, işler oldukça normal olurdu.

Evde küçük bütçemi dikkate alarak ikimiz için pişirebildiğim en güzel yemekleri pişiriyordum. Sebzedden çorba yapıyor ve kendi ekmeğimizi pişiriyordum. İyi yiyordum, spor yapıyordum, sağlıklı ve sıkıcıydım. Evde aşırıya kaçan hiçbir şey yapamıyordum çünkü Laurie'ye paradan bahsetmemiştim. Şayet şimdi söyleseydim, daha önce buna neden değinmediğimi açıklamak zorunda kalırdım. Bu giderek imkânsızlaşıyordu.

Açık Jubilee Havuzu'nu geride bırakıp yağın yağmurun ilk damlalarını yüzümde hissederek ve parmaklarımdaki börek sosunu yalayarak deniz kenarı boyunca yürürken geçtiğim yüzleri taradım. Uzakta beliren bir figürün Lara olmadığı en kısa sürede anlaşıyordu. Herkes ya çok yaşlı, ya çok genç, ya çok şişman ya da çok uzun boyluydu; Lara

yaşıyorsa buradan, Guy'ın cesedinin keşfedildiği bu köyden kilometrelerce uzakta olurdu.

Engibeli ve kayalık kıyı şeridi her iki doğrultuda uzayıp gidiyordu. Deniz hoyrattı, rüzgâr şiddetleniyordu. Arkamı Newlyn'a döndüm ve sular yükselince karadan kopan St. Michael Dağı'ndaki kaleye doğru yönelip bisikletimi istasyona geri iterek yön değiştirdim.

Kedileri besledim, her ikimize birer fincan çay hazırladım ve hem karamsar hem de şüphe içerisinde Laurie'yle beraber internete girdik. Lara hakkında mümkün olduğunca bulabildiğim her şeyi gözden geçirdim. Kapıya tırmanırken çekilmiş fotoğraflarımı taşıyan birkaç gazete sitesine rağmen yeni bir haber yoktu ve şimdiye dek tanıdığım hiç kimsenin onları görmemesini ümit ediyordum. Penzance polisini arayınca karşıma kızgın bir polis çıktı.

Polise, "Ama," dedim. "Sorumlunun başka biri olduğu kanaatindeyim. Trendeki herkesi takibe alarak tüm yolculara bakıyor olmanız gerekiyor. Bunu onlardan biri yaptı, Lara yapmadı."

Adam neredeyse nazikti.

"Biz tabii ki olayı her açıdan takip ediyoruz ve her yolcuyla konuşuyoruz," dedi. Sonra telefonu suratıma sessizce ama acımasızca kapadı ve onun beni baş belası biri olarak gördüğünü biliyordum.

Basın ve internet şimdilik Lara ve Guy'la ilgileniyorlardı fakat çok yakında bir sonraki hikâye ortaya çıkardı. Lara'nın cesedi bulunurdu ya da Lara yakalanırdı veya asla bulunmazdı. Bunlar yalnızca üç sonuçtu.

Laurie'ye, "Lara'nın iyi olmasını istiyorum," dedim.

“Lara iyi değil yine de.” Laurie’nin sesi boğuktu. “Bunu sen de biliyorsun. O suçu işlediysen de işlemediysen de.”

“Biliyorum. Bir şarap açayım mı?”

Laurie güldü. “Ah! Bir değişiklik için benimle içki. Bu senden bir lütuf, sevgilim.”

“Laurie, bak. Yapmayı düşündüğüm bir şey var.”

“Ne?” Laurie’nin sesindeki kaygı beni bunun olacağını bildiğim için hemen geri döndürdü.

“Ah, gerçekten bir şey yok. Bak. Birer içki içelim. Şu çorbadan da biraz kalmış.”

Laurie cevap vermedi. Onun dik bakışıyla buluşamadım. Evde sadece bir şişe şarap vardı ve Alex’le tadı hoş olanını içtiğim için bunun tadı kötüydü. Bunu ne zaman aldığımı hatırlayabiliyordum: bu bana 3,49 sterline mal olmuştu ve bunun tadı öbüründen daha kalitesizdi.

Yine de ucuz kırmızı şarap bir şekilde sakinleştiriyordu, kalın hırkamı, kot pantolonumu ve kısa kalın çoraplarımı giymiştim, odun sobasının karşısında yere oturdum ve planımı paylaşmak için cesaretimi arttırmaya çalışıyordum. Ophelia gelip bana sürtündü ve Desdemona her zaman yaptığı gibi onu göz ardı eden Laurie’ye doğru yürüdü. Laurie bana da bakmıyordu. O beni işitemeyeceği için kafamın içinde onun yerine kediyle konuştum.

Kediye, “Bu beni ilgilendirmez,” dedim. “Benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Tek yapabileceğim, kafaya takmaktır.”

Ophelia, “Gerçi kafaya takmamayı istemiyorsun,” diye sessizce karşılık verdi. “Bilmek istiyorsun.”

“Evet, evet. Ben bilmek istiyorum. Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Ophelia ellerimin üstünde tam arkama yaslanmak zorunda kalacağım şekilde kucağıma tırmandı ve uygun bir koltuk oluncaya dek beni ayaklarıyla ezerek, "Peki," dedi. "Neden Londra'ya gidip bunun en sonunda nasıl olacağını görmüyorsun?"

"Bunu yapabilirim. Değil mi? Sizinle kim ilgilenecek?"

Ophelia kucağıma oturdu ve mırıldanmaya başladı. Konuşmaya katkısı bitmişti.

"Bir kediyle oturup konuşmalar gerçekleştirmek muhtemelen hayret uyandırıcı olurdu," dedim ama Ophelia'nın gözleri kapalıydı. Bir kedi umursamadığında umursamıyordur.

Gecenin ortasında sarsılarak uyandım. Laurie bitişiğimde uyandı.

"O kadını saplantı haline getirdin," dedi.

"Şişşş," dedim ve Laurie tekrar uyudu.

Birinin sinirsel çöküntü yaşadığını gözümde canlandırıyordum. Bu yıllar önce bana da olmuştu ve çatlaklarım artık her geçen gün daha çok açığa çıkıyordu. O yetişiyordu. Belki benim Lara'da farkına vardığım ve onun bende gördüğü buydu. Belki de rastlantısal bir sohbete başlamamızın, daha sonra dikkatle konuşarak, içerek, günün geri kalanını birlikte geçirmemizin nedeni buydu.

Laurie'yle sürebildiğince uzun süren bu duruma, bizim tuhaf düzenimize çok şaşıırıyordum. Laurie evden kesinlikle ayrılmıyordu. Sonsuza dek böyle yaşayamazdım.

Birdenbire kaçan, her şeyi geride bırakan ve kendini görünmez kılan bir kişiyle ansızın empati kurabiliyordum. Diğer yandan Lara'nın bunu yapmış olması mümkündü.

Gazeteler tren zaman çizelgesini, insanların dünyaya yayılmak isteyebilecekleri bir zamanda Cornwall'a ulaşsın diye yolculuğunu uzatmak için geceleyin durduğu yerleri saptamıştı.

Lara gerçek katile rastlamış ve dönüp kaçmış olabilirdi. Onun paniklediğini, hemen kaçmak zorunda olduğunu aniden anlayınca kadar nabzının gitgide hızlandığını hayal edebiliyordum. Tren bir yerde bir yan hatta çekilmiş olabilirdi. İzleyen hiç kimse olmamıştı: her ne meydana geldiyse saptanmıştı. Lara dehşete düşmüş ve düzgün düşünemez bir halde tırmandığı pencereden dışarı çıkıp gözden kaybolmuş olabilirdi.

Reading'te ortadan kaybolmuş olabilirdi. Guy'ın trenin oralarda durduğunda öldürüldüğünü düşünüyorlardı. İstasyonun kameralarında ona benzeyen birinin görüntüsü yoktu fakat kameralar her kapıdan çıkan yolcuyu kaydetmiyordu. Katil burada innmiş olabilir ve Lara'yı da yanında götürmüş olabilirdi.

Yataktan sessizce çıktım, çalışma odasına sessizce süzüldüm ve kapıyı kapattım. Açtığım ışık bir anlığına gözlerimi kamaştırdı ve çağdaş yaşamın tüm sıkıcı belgeleri birden gözüme tatsız göründü.

Lara kaçtıysa, Londra'da kalmış olamazdı.

Pasaportum büyük metal dosya dolabındaki P'nin altında dosyalanmıştı. Çekmeceyi öyle sert çektim ki bacağıma çarptı.

Orada hiçbir şey yoktu. P ile başlayan başka birkaç şey vardı -bir ressama dair iletişim bilgileri, bakmaya tahammül edemeyeceğim fotoğrafların yer aldığı bir zarf- ama pasaport yoktu. Diğer her şeyi çıkardım ve gözden geçirdim. Yine de pasaport yoktu.

Önceden oradaydı. Ben onu almamıştım.

Laurie terk etmemi engellemek için pasaportumu saklamış olabilir. Laurie'ye soracaktım ve biliyordum ki onun yalan söyleyip söylemediğini yüzünden hemen anlayabilecektim. Ama o değildi. Beni evde tutmak için pasaportumu saklamazdı. Laurie beni varlığıyla evde tutuyordu.

Bunu yapan o değilse de yapacak başka hiç kimse yoktu.

Buna kafa yordum. Hiç kimse bu evde üst kata çıkmadı. Hiç kimse dosya dolabını açıp "p" altında dosyalanmış pasaportu almak için geçen süre boyunca bu odada yalnız kalmadı. Hiç ama hiç kimse.

Yere oturdum ve meseleyi çözüme kavuşturmaya çalıştım. Sonra hatırladım.

Çantam kapının bitişiğindeydi. Yanımda neredeyse hiçbir şey yoktu: aldığım her şey büyük bir omuz çantası ve bir kanvas çantaya sığıyordu. Çok uzun zaman öncesine ait bu omuz çantası babamındı. Sağlam kayışlı ve siyah plastik suni deriydi ve tek bir gözü vardı. İçine en az sayıda giysi ve banyo malzemesi sığıyordu.

Günün sonuydu, dışarısı neredeyse karanlıktı ve yola koyulmak için garip bir zamandı.

Gitmeden önce Laurie'nin önünde durdum ve bu durumu ona açıklamayı tekrar denedim. Tek kelime etmeksizin bana baktı. Onun böyle yapmasından nefret ediyordum. Sonunda uzaklaştım. O ve kediler birbirlerine bakacaklardı. Kedilere yeteri kadar yiyecek bırakmıştım; buzdolabını ve dolapları ihtiyaç duyabilecekleri her şeyle doldurmuştum.

Umduğumdan daha uzun süreliğine uzakta kalmam gerekirse diye komşularımdan onlara göz kulak olmalarını rica edecektim. Yıllardır tatile her gittiklerinde oğullarının yılânını beslediğim için böyle bir iyiliği isteme hakkına sahip

olduğumu düşünüyordum. Açıkçası bu ne zaman olsa, yılanın tankına kedilerden birini koyup olabilecekleri görmeyi yarım gönülle istiyordum. Param kedide olacaktı ama işler hararetlendiği an müdahale etmeye hazır beklediğim halde bunu test etmek çok hoş olmazdı.

“Bu iyi,” dedim kendime. Yıllardır Cornwall’daydım ve Londra’ya geri dönmek büyük bir marifet sayılmazdı. Herkes Londra’ya gidiyordu. Lara benim kat edeceğim mesafeyi haftada iki kez kat etmişti.

Orası sadece Londra’ydı. Laurie hâlâ buradaydı. Ben geri gelecektim.

Odun sobası hâlâ şiddetle yanıyordu. Buradaki tüm çalışmalar için bir süreliğine yoktum. Bisikletim koridorda güvenli ve öğrencilere has bir biçimde duvara dayalıydı. El çantamda bilet, cüzdan, telefon ve okunacak bir kitap vardı. Güneş saatler önce batmıştı, normalde ateşin karşısında çay içiyor, muhtemelen pijama altı ve kazak giymiş, bir adam, bir kitap ve bir kediyle yatmayı düşünüyor olacaktım.

Veda etmeden gitmeyi denedim fakat yapamadım.

Omzumun üzerinden geriye doğru, “Seni seviyorum,” dedim. “Seni özleyeceğim. Üzgünüm. Geri döneceğim.”

Laurie, “Elbette,” dedi. Rahat davranmaya çalışıyordu. “Bu güzel. İyi eğlenceler. Merak etme, Iris. Seni seviyorum ve hep seveceğim. Bana geri dön.”

Karanlıkta taksi beklemek üzere dar sokağın zirvesine doğru gözlerimi sertçe kırıştırarak yürüdüm. Gece havası yanaklarıma soğuk soğuk üflüyordu: yanağımda donmuş bir damla gözyaşı olması gerekiyordu ancak bunun yerine giysimin koluna zarifçe sildiğim kirli bir burnum vardı.

Bulutların arasında yıldız serpintisi vardı ama ay gizliydi ve çevremde tek fark edebildiğim çıplak ağaçların yukarıya uzanan sivri uçlarıydı.

Gecenin içinden farlar ortaya çıktığında, bu parlaklıktan kaçınmak isteyerek geri adım attım. Taksi çakılın çatırıtısı eşliğinde yanımda durdu ve sürücü, çantam için bagajı açmak üzere dışarıya çıktı. Bagaja yerleştirmeye gerek olmasa da onun bunu yapmasına izin verdim.

Adam, "Oradan aşağıya tüm yol boyunca birinin yaşadığını bilmiyordum," dedi.

"Evet," diye yanıtladım. Şimdi şehre gidiyordum: iyi niyetli küçük bir konuşma yapmak zorunda kalacaktım. "Orası bir hayli uzak."

"Bu doğru. Nereye gidiyorsunuz? Truro'ya, değil mi?"

"Evet. Truro istasyonu, teşekkürler. Londra trenine yetişeceğim. Yataklı tren."

"Ah, şu meşhur yataklı tren. Kızım bazen ona biner. İyi bir hizmet. Hâlâ. Siz kendinize dikkat edersiniz."

"Evet."

"Kötü iş. Şu kapıyı kilitlediğinizden emin olun."

Adama gülümsedim, terslememek ya da küfretmemek için kendimi zorladım. "Ben iyi olacağım," dedim. "Ama teşekkür ederim."

Gölgeli perondan ıslık ıslık aydınlatılmış trene çıkarken, Lara'nın aynı şeyi yaptığını kafamda canlandırımdı. Guy Thomas onu burada halihazırda bekliyor olacaktı. Guy'ın elini uzatıp onun yukarı çıkmasına yardım ederek, yakınına çekip hatta tren Truro'dan kalkmadan önce öperek yolcu vagonunun kapısında bekleyip beklemediğini merak ediyordum. Belki de

onlar isimsiz karanlık kırsaldan trenle çufçufayarak geçerken, ev bölgesinden uzaklaşınca dek beklemişlerdi.

Truro'da binen yaklaşık on beş kişinin olduğunu sanıyordum. Lara'nın geldiği yoldan geri dönmek için bu rezervasyonu pazar gecesine kasten yaptırmıştım, böylelikle bu yolculardan bazıları, muhtemelen Lara'nın yapmış olduğu gibi, ülkenin diğer ucunda olan işlerine doğrudan gidiyor olacaktı. Hiç kimse iş tipi giysiler içerisinde değildi. Birkaç kişinin çok büyük çantaları vardı ve belliydi ki bir havaalanına gidiyorlardı. Diğerleri kot pantolonlar ve büyük mantolar içerisindeydiler.

Yataklı kompartımanım minikti ama yeterince rahat görünüyordu. Burada kaçamak bir ilişki yürütmek için çok kararlı olmanız gerekiyordu ancak tek başına bir kişi için burası iyiydi. Ne kadar lüks döşenmiş olursa olsun bu gece burada uyumayacaktım.

Standart tek kişilikten daha küçük olan bu yatağı iki kişinin nasıl paylaştığını hayal edemiyordum. Onlar birbirinin üstünde uyumuş ya da hiç uyumamış olmalıydı.

Dar yatağa oturdum ve trenin hareket etmeye başlarken sarsıldığını hissettim.

Laurie'yi aramak istiyordum fakat onun cevaplamayacağını biliyordum.

Eski hayatımdan insanların hâlâ Londra'da yaşadıklarına emindim. Cornwall'a ilk geldiğimde onlar bir süreliğine ilgili, pişman ve benzeri tüm ruh hallerini yansıtan epostalar göndermişlerdi. Hepsini görmezden geldim. Laurie'nin ve benim onlara ihtiyacımız yoktu ve en sonunda onlar bunu anladılar. Cep telefonumun numarasını değiştirdim, eski eposta hesabımı kapadım ve asla bir Noel kartı yollamadım.

Onlar beni şehirde görselerdi, benimle konuşmak, bunca zamandır ne yaptığımı bilmek isteyeceklerdi. Tek gerçek orasının güvenli Londra olduğu gerçeğiydi. Tüm o yıllar boyunca Londra'nın bir köşesinde saklanıyor olabilirdik ve birine rastlama şansımız düşük olurdu. Bu gezi benimle ilgili değildi, Lara ile ilgiliydi. Laurie'yle de ilgili değildi.

Ayrıca beklenmedik bir para kaynağına sahip olduğumdan her türlü şeyi yapabilecektim. Yolculuk yaparak dünyayı göreceksam, ilk önce Londra'ya gitmem gerekiyordu. Bu bir deneme gezisinin bir parçasıydı, cesaretimin ilk sınanışıydı. Bu ilk ayrılıktı.

Burası yeni pasaport başvurusu için uygun bir yerdi. Benimki sırta kadem basmıştı. Bundan endişe duyuyordum. Hiç kimseye söylememiştim ve Laurie'ye kesinlikle söylemeyecektim. Ancak Alex'e bundan bahsetmeyi düşünüyordum.

Üniformalı bir kadın açık kapı eşliğinde duruyordu. Kısa boylu, benden daha yaşlı, rahatlatıcı bir anne figürüydü.

"Merhaba," dedi. "Şimdi siz..." Elindeki klasörü kontrol etti. "Iris Roebuck'sınız. Doğru mu? Biletinize bir göz atabilir miyim, canım?"

İnsanlar kompartımanın her köşesinde seks yapıyorlardı. Duvara dayalı duruyorlardı. Kadın lavabonun kenarına oturuyordu. Adam yatakta yan yana yatma seçeneği olmadığı için kadının üstündeydi. Öyleyse onlar artık Lara ve Guy değildi ama Laurie ve bendim, sonra Guy ve Diana'ydı, Sam ve Lara'ydı, Guy ve onun diğer kadınlarından biriydi, Sam ve bendim, Laurie ve Lara'ydı. Ben ve Polis Alex Zielowski'ydi. El çantamı kapıp cin ve tonikle Ellen Johnson'u aramaya koyuldum.

Bar vagonu neredeyse boştu. Lüks koltuklar, her masada ücretsiz gazeteler, orta yaşlı iki adamın dışında hiç kimseyi cezp etmeyerek umutla bekliyordu.

Genç barmen, "Evet?" dedi. Onun için üzüldüm çünkü o iyice büyüdüğü zaman bile sivilce izleri sonsuza dek onunla olacaktı.

Lara ve Guy'ın arkadaşı olan şu gizemli kadın için çevreye yine bakınarak, "Cin tonik, teşekkürler," dedim. Kadın hâlâ orada yoktu.

"Elbette." Barmen elini malzemelere uzatmaya başladı. "Buz ve limon?"

"Evet, lütfen. Her zaman bu trende mi çalışıyorsunuz?"

Barmen neyin geldiğini bilerek iç çekti. "Evet, sıklıkla."

"Öyleyse tanıyordunuz..."

Ben bitiremeden önce o atıldı.

"Tanıyordum. Aslında şunu söylemeliyim sanırım: 'Evet, ben onları içki servisi sunacak kadar tanıyordum. Ama ne olduğu hakkında bildiğinizden daha fazlasını bilmiyorum.' Herkes bilmek istiyor."

Barmen minik bir maşayla ince bir limon dilimini alıp içkimin içine bıraktı. Bu tıpkı yüzme havuzuna atlayan bir peri gibi en minik sıçratmayı yaptı.

"Bu meslekte her türlüşünü gördüğünüze eminim." Söylenecek doğru sözmüş gibi görünüyordu.

"Ah, bu olaylara inanmazsınız. Berbat mesele, o adamın öldürülmesi. Trende! Tam burada! Şu ikisi daima trendelerdi. İnsanlar bizi görünmez falan zannediyorlar. Ya da sadece umursamıyorlar."

Ona, "Ben aslında Lara Finch'in bir arkadaşıyım," dedim. Bu cümlem onu aniden dikleştirdi.

Barmen, "Arkadaşı mısınız?" diye sordu. "Gerçekten arkadaş mı yoksa arkadaş gibi davranan biri misiniz?"

"Gerçekten. Cornwall'da ona yakın yaşıyorum." Barmene referans göstermem gerektiğini anlayabiliyordum, bu nedenle devam ettim: "O ilk kaybolduğunda, kocasıyla idim. Birinin acıya katlandığını tekrar görmek hiç istemediğim bir şeydir."

Barmen bana bakmaksızın toniği döktü. "Ah, üzgünüm, umarım yapmadım..."

Onun ne yapmadığını umduğunu duymak için bekledim ama onun cümleyi bitirmeye niyeti yoktu.

Ona, "Bir şey değil," dedim. "Aslında Lara'nın ailesini görmek için Londra'ya gidiyorum."

"Öyle mi? Lanet olsun. Evet, işinize yarar mı bilmiyorum fakat duyunca hepimiz hayret etmiştik. O her zaman güzel bir kadın, her zaman çok cana yakın, her zaman ağzından hem hoş birer teşekkür ederim hem de hoş birer lütfen eksik olmayan biri gibi görünüyordu ve onların her ikisi de ellerini birbirlerinden uzak tutamıyorlardı. Ben bunun küçük bir anlaşmazlık olduğunu sanıyordum. Erkeğin kadını belki de tehdit ettiğini, kadının kendisini savunduğunu ve bu işin çok ileri gittiğini düşünüyorum. Belki erkeğin bıçağı vardı ve kadın bıçağı ondan kaptı."

İçkiyi aldım. "Olabilir. Bunu düşünmemiştim. Peki, ya onların arkadaşı Ellen Johnson? Hâlâ trene biniyor mu?"

Uzattığım beş sterlinlik banknotu alarak, "Ah, evet biniyor," dedi. "Şu an bu trende ama kendi kompartımanından ayrılmıyor. Olay meydana geldiğinden beri buraya çıkmadı. Onu suçlayamazsınız. Herkesin ona bakmasını istemiyor. Onun bir iki hafta içerisinde yeniden dışarı çıkacağını sanıyorum. Hoş kadın."

“Bu... evet... Gerçekten aynı tren mi?”

Her nedense bu sadece benim aklıma gelmişti. Olayın gerçekleştiği yatakta uyuyor olabileceğime ilişkin küçük bir şans vardı.

“Hayır. Olay bir başkasındaydı ve zaten onlar vagonu alıp götürdüler. Adli Tıp. Vagon bir süre için sefere geri dönme-yecektir, herhalde.”

Lara'nın tren içkisi olan cin tonikten ilk yudumumu aldım ve yudum dilimde garip bir tat bıraktı. Tonik suyun tatlılığı ağzımın üstüne vurdu ve limon hem gevşek hem de saatler veya günler önce kesilmiş olmasına rağmen bende bıraktığı tadı hoşuma gitti. Yıllardır bunlardan birini içmemiştim.

Karşımda kutu bira içerek ve çok aşağıda tuttuğu için kapağını göremediğim bir kitabı okuyarak oturan bir adam vardı. Gözlerimi dikip yeterince uzun süre baksaydım, adam büyük ihtimalle başını kaldırıp bakacaktı. Bunu denedim. Bu en sonunda tabii ki işe yaradı. İnsanlara bakmayı nihayetlendirmezsene onlar sonunda sana bakmadan edemezler. İlgiye alışkın değillerdir ve bu adam da kesinlikle alışmış olamazdı. Tüm kafasını kelleşmekle tehdit eden çok büyük bir kel yamasına sahip kır saçlıydı ve sıradışı bir biçimde sıradan görünüyordu.

Başını kaldırıp yukarı baktığımda, onun yüz ifadesi şöyle der gibiydi: “Dikkatle bakarken ne düşünüyorsunuz, genç hanım?”

Adama samimiyetsiz bir sırıtış yönelttim. “Bu yolculuğu sık sık yapar mısınız? Benim bu gece treninde ilk seferim.”

“Ah, evet, yaparım. Bazı insanlar gibi her zaman değil.” Lara kapakta değil, iç sayfada olmasına rağmen, adam

Times'ın bedava nüshasına manidar baktı. "Gidecek bir toplantım olduğu zaman, ayda sadece bir veya iki kez."

"Öyle mi? Onları hiç gördünüz mü?"

"Gördüğümü sanmıyorum. Sizin de beklediğiniz gibi, buna çok kafa yordum fakat bir tek anı dahi aklıma gelmiyor. Yani hayat orta yaşlı adamlarla doludur. Ama şu genç hanımın onlardan birinin aklında kaldığına oldukça eminim."

"Evet."

Adam kitabına geri döndü.

"Ne okuyorsunuz?"

Adam cevap vermedi, kapağını görebilmem için kitabı kaldırdı yalnızca.

"Harry Potter mı?"

Adam omuz silkti. "Neden olmasın?"

Tren raylar üstündeki tekerleklerinin her gümbürtüsüyle, sessiz ve rahat yaşamımı daha da geride bırakarak gecenin içinde çuf çuf edip takırdarken, cin beni bir süreliğine uyanık tuttu. Bunun gibi bir yatakta bıçaklanıp öldürülen bir adamı düşünmemeye çalışarak yorgan çeneme çekili, dar yatakta yatıyordum.

Sonra apansızın birisi kapıyı çaldı ve paniğe kapılıp şaşırmadan önce bir kadın sesi, "Kahvaltı!" deyince artık hareket etmediğimizi anladım.

Kapıyı açıp tepsiyi aldığım zaman kafamda sorularımı hazırlamaya dahi fırsat bulamadan kadın onları yanıtladı.

"Paddington. Eğer yediden önce inebilirsiniz, bütün istediğimiz budur, güzelim. Buyurun. Tepsiyle ilgili bir sıkıntınız yok, değil mi?"

"Teşekkür ederim."

*

Trenden indiğimde, Ellen Johnson'a ilişkin hiçbir belirti yoktu. Peronun bitişiğindeki salonda değildi ve ben uyanmadan çok önce tren durduğu zaman onun doğruca Londra'ya daldığını hayal ettim. Ona dair bir telefon numarası bulmakta başarısızlığa uğramıştım, facebook hesabına gönderdiğim eposta tahmin edildiği gibi cevapsız kalmıştı. Eve geri döndüğümde, Ellen'ı Paddington'da bulacaktım. Ellen trene binerken onu yakalayacaktım.

Az kalsın ikinci sabah cinini istiyordum. Tüm bu yıllar boyunca burada olmamamın bir nedeni vardı.

Birinci Sınıf oturma salonundan tekrar dışarıya doğru yürüdüm. Orası korkunç bir yerdi, havasızdı ve geçici olarak inşa edilmişti. Lara'nın yolculuk öncesi ve sonrası orada saatler geçirdiğini biliyordum ama onu bu cephede takip edemeyecektim.

İstasyon terminalindeki merdivenlerin yukarısındaki kafede besleyici bir şeyler sipariş ettim ve bir plan yapmak için defter çıkardım.

İstasyon yekpareydi. En azından Truro istasyonuyla karşılaştırıldığında çok büyüktü. Onların istasyonun resmi sloganını "Truro'dan daha büyük" olarak yapmaları gerektiğini düşündüm. Bu aslında tüm şehir için bir slogan olabilirdi.

Masada kendimi insanların gezinmelerini görebilmeme olanak tanıyacak şekilde konumlandırmayı başardım. Çoğu insan trenden geliyor, doğruca metroya yürüyor ve yeraltında kayboluyorlardı. Vakit öldürerek dolanan ve salınanlarla daha fazla ilgileniyordum. Bazıları açma ve tatlı çörekler için sıraya giriyordu. Bir adam gizlice burnunu karıştırdı. Bir kadın tökez-

ledi, neredeyse düşüyordu, sonra aşağı bakarak ve olay gerçekleşmemiş gibi davranmayı deneyerek yürümeye devam etti.

Kadın garson yumurta, fasulye, patates kızartması, pişmiş domates getirdi ve buna kısa süre sonra üstünde köpük olan sütlü kahve katıldı. Aç değildim fakat yine de çatala birkaç fasulye denk getirdim.

Buradaydım çünkü Lara ortadan kaybolmuştu ve büyük olasılıkla pasaportumu yanına almıştı. Bu kulağa aptalca geliyordu fakat pasaportumun önceden dosya dolabında olduğunu biliyordum. Onu hiç çıkartmadığımı biliyordum. Laurie'nin almadığından emindim çünkü bu kesinlikle Laurie'nin tarzı değildi. Olmayan bir telefon aramasını cevaplamak için gittiğimde, Lara odada yalnızdı. Bunları düşünmek gülünçtü ama daha da tedirginleşiyordum. İlkini yeni bir pasaport için başvuracaktım ve sonra son zamanlarda bir yere uçakla gidip gitmediğimi bulmaya çalışacaktım.

Yüzü bütün haberlerde yer almasına rağmen, Lara kendini kolayca gizleyebilir ve şehirdeki farklı bir hayata kayabilirdi. Lara'nın yalnızca saçını değiştirmesi gerekecekti ve hiç kimse Lara'yı tanımayacaktı. Londra bunun için yeterince büyüktü: herkes onu on gündür arıyor olmasına karşın Lara burada saklanıyor olabilirdi.

Odaklanmaya uğraştım. Pasaportum için başvurduğumda, onun kız kardeşini bulacaktım çünkü Olivia Wilberforce meraklı bir karakterdi ve Sam ondan nefret ediyordu. Olivia'nın hamile olduğunu iyi biliyordum ve bu durum Lara'yı üzmüştü. Lara gittiği zaman onlar vedalaşmamışlardı. Lara'yı, St. Mawes gezimizde ve meyveli turta için çıkageldiğinde kız kardeşi hakkında mutsuzca mırıldanırkenki haliyle hatırlıyordum.

Olivia'nın yaşadığı yeri biliyordum, böylelikle onu bulmak kolay olacaktı. Londra'da önceki hayatımdan hiç kimseye rastlamayacaktım. Bu imkânsız olacak kadar ihtimal dışıydı. Piyango kazanmak gibiydi.

Dalgınlıkla kahvaltımın yarısını yemiştim. Kahveyi içtim ve hesabı ödemek için tezgâha gittim. Olivia Covent Garden'da yaşıyordu. Sam bana bunu söylemişti. Long Acre'nin hemen dışındaki Mercer Sokağı'ndaydı. Olivia'nın PR'da muhtemelen normal çalışma saatlerini kapsayan bir işi vardı ve onun her şeye rağmen işe geri döndüğünü biliyordum çünkü gazetede görmüştüm. Bu hesaba göre onun sokağını gözleyecektim ve Olivia er ya da geç eve gelecekti. En azından, bu benim planımdı. Putney veya Notting Hill yakınında hiçbir yere gitmemeliydim.

Olivia'nın dairesi yakınlarında aylakça dolaşıyordum, kendimi neredeyse rahat hissediyordum. Buna neden gerçek kimliğimi gizlemem olmuştu. Hiçbir şey yapmadıkça veya taşımadıkça böylesi bir şehirde kendini rahat hissetmemen zor olurdu.

Beş yıldır bu şehirde bulunmamıştım fakat yuvaya hemen geri dönmüştüm. Çoğunlukla yanlarından yürüyerek geçerken insanlara merhaba dediğin, sadece komşularını değil, onların köpeklerinin isimlerini ve huylarını da bildiğin bir dünyada yaşıyordum. Burada, herhangi biri olabilirdim, herhangi bir şey yapabilirdim. Hiç kimse kısa eteğim ve bisikletçi çizmelerim içerisindeki bana bakmamıştı; hiç kimse şimdi de yepyeni dar siyah pantolonumla Lara'nın giydiğini hissettiğim türde olduğu için gizlice satın aldığım parlak mavi üstüm içerisindeki bana bakmıyordu. En yakın zamanda ciddi

bir saç kesimi yaptıracak ve bir süreliğine sarışın saç uçlarını yitirecektim. Sonra eğer bu tür bir şey için hoşnutsuzluğumun üstesinden gelebilirim, bir mağazaya gidip bana çok yakışan bir makyaj yaptıracak ve daha sonra onların kullandıkları her şeyi satın alacaktım. Gerçi bu sırada hâlâ sahip olduğum malzemeyle az bir miktar makyaj yapmıştım: bir vampir gibi gösterdiğini kesinlikle hissettiğim siyah maskara, biraz kötüce uygulamalı göz kalemi ve koyu pembe ruj. Elimden gelebildiğince en sıradan Londralı olmaya çalışıyordum.

Pasaport ofisine gitmek, başlamanın en iyi yolu olmuştu. Tüm bunlar formlar, kuyruklar ve memurlar demekti. Kuralları takip etmekten, kutuları işaretlemekten, kanıt ve para göstermekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Kendimi suçluluktan ötürü rahatsız hissediyordum fakat bu duyguyu aklımdan iterek def ettim. Tek düşünebildiğim eldeki görevdi. Geri kalanıyla daha sonra ilgilenecektim. Alex'e telefon edip kayıp pasaportum hakkında konuşma ihtiyacı duyuyordum ama onunla temas kurmanın haince olacağını biliyordum.

Bir süreliğine kaliteli bir giyim mağazasının dışında volta attım ve sonra içeriye girip eski elbise ve harika ayakkabı raflarında kendimi kaybettim. Yolun karşısında ve son kez Covent Garden'dayken bir avluda gezindim: bir Jamie Oliver lokantası, sırf pahalı bale pabuçları satılan bir dükkân, lüks-ancak-basit bir çiçekçi dükkânını da içeren yeni ve paralı bir yerdi. Fakat Olivia'nın sokağından uzakta olmak, onu kaçırdığım takdirde beni gerginleştirirdi.

Sokağın alt kısmında çekici görünümlü bir pub, bir basımevi ve komşu sokaktaki Pineapple Studios'a giderken yoldan sıklıkla geçenler vardı. Onların bazıları hiç kuşkusuz ki bale-

rinlerdi. Kendilerini kuğu gibi boyunlarının üstünde dimdik duran başlarıyla görkemli bir görünümde tutuyorlardı. Ötekiler bundan çok daha soğuk görünüyorlardı: isimlendirmeye dahi yanaşamayacağım tarzda gelişigüzel hareketler sergileyen, müzik videolarının arka planında ortaya çıkan türde insanlardı.

Ayaklarımı yere sertçe vurdum ve yukarı, bazen, gri bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarak caddede bir ileri bir geri yürüdüm. Hava dondurucu soğuktu ve canım sıkılmıştı.

Orada neler olduğunu görmek için yolun diğer ucuna kadar yürüdüm. İnsanlar Long Acre boyunca yürüyorlardı. Ortaya doğru yürüdüm. Orada da hiçbir şey yoktu. Birilerinin sokağa her girişinde, onlara iyice baktım fakat uzun bir süre onlardan hiçbiri Olivia Wilberforce değildi; ansızın çıkagelinceye dek.

O yürüyüyor ve aynı zamanda bir iPhone'a tıklattıyordu ama başı eğik olmasına, yüzünü zar zor görebilmeme rağmen onun Olivia olduğunu biliyordum. Fark edilebilir bir biçimde hamileydi. Bana doğru yürürken nabzım hızlandı. Onun modaya uygun, geometrik tarzda kesilmiş, önü kısa, arkası daha uzun, çoğu insanda gülünç görünecek ama ona uygun perçemli siyah saçı vardı. Kot pantolonu muhtemelen tayt olduğu için sıkıydı ve Olivia kot pantolonunun üstüne her nasılsa harika görünen askeri stil bir kaban giymişti.

Hâlâ yeni kıyafetlerimin üstünde olan kadife ceketimi çektişirdim. Londra'dan yüzlerce kilometre uzaklıktaki bir kermesten alındığı besbelli, yıpranmış ve aptalca bir cekketti.

Olivia yanımdan geçerken, "Merhaba," dedim. Durdu ve bana en olağanüstü küçümseyici bakışını sundu.

“Hayır, teşekkürler.” Yürümeye devam etti. Yüz hatları ürkütücü biçimde düzdü. Bir Çin bebeğine ya da bir filmdeki seksi suikastçıya benziyordu. Her nasılsa, Olivia Wilberforce’un içinde bu iki görünüş bir arada yaşıyordu. Karnının şişkinliği onu daha rahatsız edici bir şekilde sakın kılıyordu.

“Basından değilim.” O yürümeyi sürdürürken peşinden hızla yürüdüm. “Lara’nın bir arkadaşıyım.”

Bu onu durdurdu fakat sadece, “Kesinlikle öylesindir,” demek için geçen sürede.

“Evet, öyleyim. Falmouth dışında yaşıyorum. O kaybolduktan hemen sonra Sam ile beraberdim. Polis soruşturma için merkeze götürünceye kadar onunla kaldım. Sam’in erkek kardeşini telefonla aradım.”

Olivia gözlerini kıstı. “Onun ailesi nasıl?”

“Erkek kardeşi korkunç ve saldırgandı. Aslında şaşırdım. Sam öyle... Evet, o öyle dingin, öyle tatlı ki bunu hiç beklememiştim. Annesi tatlı bir yaşlı kadın gibi görünüyordu ama son derece zorluydu.”

Olivia bir an için yüzüme baktı, sonra aniden rahatladı. Hâlâ ihtiyatlı olmasına rağmen bütün tavrı değişti.

“Peki, bu yeterince doğru. Onlar düğünde aşâğılıklardı. Adın nedir?”

“Iris. Iris Roebuck. Lara ve ben bir gün St. Mawes’e giden bir feribotta tanıştık, lafladık ve ondan sonra biz arkadaştık.”

Olivia ani ve başladığı gibi aniden duran acayip bir kahkahayla güldü.

“Benimle konuşmak istediysen, telefon edemez miydin? Biliyorsun, sokakta birden belirip beni durduramazsın.

Dünyanın yozlaşması, hiç kimsenin görgü kurallarına ihtiyaç duymadığı anlamına gelmez.”

Bunu sevdim. Olivia’nın yerinde olsaydım, söyleyeceğim bu olurdu.

“Affedersin, Olivia. Tamamen haklısın. Gerçekten. Üzgünüm. Londra’ya tesadüf eseri geldim. Ve elbette ki Lara’yı düşünüyordum. Lara’nın Guy’ı öldürmediğine eminim. Biliyorum, Lara öldürmüş gibi görünüyor fakat...” Bana hiç yardımda bulunmayarak baktı. “Pekâlâ. Lara’nın buraya ilk geldiğinde seninle yaşadığını biliyordum, senin nerede yaşadığını da biliyordum ve...”

Buna alışkın değildim. Hiç kimse beni herhangi bir şey için yalvartmamıştı.

“Gidebilirim. Yani, istediğim son şey seni üzme veya rahatsız etmek.”

Olivia yüzüme bakıyordu. Onun mavi gözlerindeki bakış delip geçiyordu.

“Bak, Iris,” dedi. “Lara senden hiç bahsetmedi. Hakkımda her şeyi bildiğin açıkça anlaşılıyor. Ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Herkes ailem hakkında her şeyi biliyor çünkü gazetelerin bizimle ilgili saplantıları var. Şu anda araştırma yapmak için tam olarak dayanıklı değilim. Bir kafadan çatlak beni sokakta durduramaz. İnan bana, sen ilk değilsin.”

Biraz daha ısrarcı olmaya çalıştım. “Lara sana benden bahseder miydi, gerçi? Bahsetmezdi, değil mi?”

“Peki, bana değil. Hayır. *Bana* bahsetmezdi. Onun anne ve babama da senden kesinlikle bahsetmediğine eminim. Lara’nın arkadaşlarıyla ilgili konuşuyorduk. Bilirsin. Dünya patlar ve sen her ayrıntının üzerinde durursun. Biz onun Cornwall’da bir yakın arkadaşı olmadığını sanıyorduk.”

Omuz silktim.

“İstersen, Sam’e sor.”

“Sam o gün yanında birinin olduğunu söyledi. O kişi sen olabilirsin.”

“Biliyorsun, keşke bana bir milyon kere teklif edilen küçük gazete röportajını yapsaydım. O zaman sana kanıt gösterebilirdim.”

“Ah, bana bundan bahset.”

Olivia el çantasından anahtarlarını çıkardı ve sonra fikrini değiştirdi. Bu sırada son zamanlarda düzelttiğime memnun olduğum telefonumla oynuyordum.

“Sana göstereceğim,” dedim, bir gazete röportajında adım vardı. Ben o trajik kocayla bekleyen bir “aile dostu” olarak adlandırılmıştım. “Bak. Bu benim adım. Sana kimlik kartımı gösterebilirim.”

Olivia uzun süre telefona baktı, sonra tekrar bana baktı, başını salladı ve yüzü değişti. Griden hazin bir uçuk yeşile döndü.

“Bak. Bu korkunç. Hepimiz bunu biliyoruz. Her telefon çaldığında... Lara’nın, yaptığını söyledikleri şeyi yaptığına inanamıyorum ama aynı zamanda başka bir şey göremiyorum... Babamız içiyor ve annemiz yatıştırıcı ilaç bağımlısı oldu. Lara’yı tanıyorsan, onunla ilişkimden haberdar olacaktır. Bu konuyu iyi biliyor musun?”

“İyi geçinmezsiniz. Hiç. Lara bir süreliğine burada sizinle yaşadı ve sonra buradan taşındı.”

“Bir şeyler içmeye gidelim.”

“Elbette.”

“Benim payıma düşen bir meşrubat. Küçük bir kadeh şarabı yeğlerdim ancak halkın içinde içmem, fotoğraf maki-

nesiyle gizlenen basından birinin bir fırsatı varken içmem. Ve aşağıdaki barda içmem. Herkes dinliyor olur.”

Olivia bir cevap beklemeksizin sokakta gerisingeri yürümeye koyuldu ve ona yetişmek için en hızlı yürüyüşümü yapmak zorunda kaldım.

Büyük bir bardı. Olivia’nın burayı niye seçtiğini anlayabiliyordum. Burası içkilerini içen iş elbiseleri içindeki insanlar ve bu konuda daha mutlu, daha yavaş davranan turistlerle doluydu.

Ona taze sıkılmış portakal suyu aldım ve öyle bir niyetim yokken kendim için bir bardak Sauvignon Blanc ekledim.

İçkime dikkatle bakarak küçük bir gülümseme eşliğinde, “Ah, seni şanslı alçak,” dedi. “Nedir bu?”

“Sauvignon Blanc. Aslında sık sık içmem, içtiğimde bu kırmızı şarap olur ama içki tezgâhında bundan alan bir kadın vardı ve hoş görünüyordu, böylece ben de almaya karar verdim.”

“Lara daireme ilk kez çıkageldiğinde, bir şişe Sauvignon getirmişti. Lara’nın ne kadar gergin olduğunu fark etmemiştim. Lara onu içti. Bu benim sahamda oluyordu, sanırım. O genellikle kırmızı da içerdi. Bak. Iris. Sadede gelelim. Sen ne olduğunu düşünüyorsun?”

Bir adam sandalyemi iterek öyle yakından geçti ki burnuma henüz yediği etin kokusu geldi. Olivia’ya doğru eğildim.

“Peki.” Kendini zor bir arada tutan bir kadın gördüm. “Söylediğim gibi Lara’nın Guy’ı öldürdüğünü düşünmüyorum. Gerçekten düşünmüyorum.”

“Elbette Lara onu öldürmedi.” Olivia öne eğiliyordu. “Polis benimle saatlerce görüştü. Bu, aniden bir TV dizisine veya bir

şeye adım atmışsın gibi berbattı. Tümü kız kardeşin ve kız kardeşinin sevgilisini öldürüp öldürmediği hakkında olmasının dışında senaryoyu bildiğini düşündüğün türde. Bunu söylemeye devam ettim. Lara ve ben yakın değiliz fakat bu konuda onu sonsuza dek savunacağım. Bunu Lara yapmadı. Sam'i aldatmak, evet, elbette... değil mi? Birini öldürmek? Tabii ki... hayır. Bu sadece gülünç. Düşünülemez."

"Sana katılıyorum."

"Birisi suçu Lara'ya yüklemiş."

"Polis bu konuda ne dedi?"

Olivia omuz silkti. "Lara'nın Guy'dan eşini terk etmesini istediğini, Guy'ın terk etmeyeceğini, Lara'nın yıkıldığını ve onu bıçakladığını söyledi. Lara asla bıçak taşımazdı, öyleyse bıçak nereden geldi? Sorun şu ki: haklı olduğumu biliyorum ama kendimi bunu söylerken işitip onların şüpheli suratlarına baktığımda, bir seri katilin komşu dairesinde yaşayan ve 'fakat o çok sessiz ve kibardı' diyen insanlardan birine benzediğimi görebiliyorum. Benim için üzülmüyorlar ve bir ipucum olmadığını düşünüyorlar." İç çekti. "Senin şarabından bir yudum alabilir miyim?"

Şarabı ona doğru ittim. "Teşekkürler. Lara ve ben birbirimizden nefret ederdik ve bu aslında çok güçlü bir kelime değil. Çocukluğumuzdan beri desem yeridir. Lara kusursuzdu, asla kıyaslanamam. Her şeyde durmadan rekabet ederdik ve beni her zaman yenerdi. O iyi kızdı, bu nedenle ben kötü kız olmak zorunda kaldım. Her zaman. Bu karmaşıktı ve ben bazı şeylerden gurur duymuyorum. Üniversiteden sonra Lara seyahat etmeye gitti ve çok uzun bir süre Asya'da kaldı; bu şimdiye kadar kendimi boşlukta hissettiğim yegâne zaman dilimiydi. Ama Lara geri gelerek kendi-

sini profesyonel olarak yeniden yarattı ve ben yine ikinci sırada yer aldım. Aşk hayatım uzun bir araba kazasıyken Lara'nın mükemmel bir düğünü oldu. Ve sonra Lara hamile kalamadı ancak ben istemeden hamile kaldım ve annemle babam ona üzülüp bana delicesine öfkelenildiler. İkisi de bebek hakkında yarım saniye için bile memnun olmadılar. Bu onların kaygılandıkları kadarıyla, benim yapmış olduğum başka bir şirretçe şeydi yalnızca.

"Ben Lara'nın Guy'la görüştüğünü biliyordum çünkü o gece... Lara'nın ortadan kaybolduğu gece onlara bir barda rastladım. Uzak bir köşede bira içiyorlardı. Lara'nın ona hayran olduğunu bir bakışta anlayabildim ve uzun süreli bir ilişki yaşamaktan daha ziyade Sam'i bırakmak istediğini bilecek kadar yeterince iyi tanıyordum Lara'yı. Biz kardeşiz. Mazimiz nasıl olursa olsun, biz hâlâ kardeşiz. Ve Lara böyle bir şeyi asla yapmış olamaz. Basının 'iyi kız canavara dönüştü' diye çıldırma nedeni budur."

"Öyleyse onun nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Olivia sandalyesinde arkasına yaslandı ve karnının şişkinliğini okşadı.

"Sanırım," dedi. "Başka hiç kimse bunu duymak istemez. Ama ona korkunç bir şey olduğunu zannediyorum. Guy'ı öldüren her kimse Lara'ya aynını yapmıştır. Lara her neredeyse, Iris, ben onun ölü olduğundan kesinlikle eminim. Ne var ki bunu kimin yapmış olabildiğine ilişkin hiçbir fikrim yok. Rastgele bir deli yegâne seçenek fakat bu hiç mantıklı gelmiyor. Bu gerçekten olmaz ya da olursa onlar hemen yakalanırlar. Lara'nın tanıdığı birisi olabilir mi, diye merak ediyorum. Kimseyi düşünemiyorum."

Olivia duraksadı.

"Ama bak. Lara Tayland'dayken başına dramatik bir olay geldiğini kesinlikle biliyorum. Lara bir olaya karıştı. Onun Jake isminde bir erkek arkadaşı vardı, sonra Lara aniden geri döndü ve kendisini odasına kapadı. Bu Lara'nın o ana dek farklı davrandığı tek zaman kesitiydi. Gizemli. Tavan arasında Lara'nın eşya kutularını inceliyorum çünkü ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum. Ümitsizlik içerisinde her çareye başvuruyorum, gelgelelim orada bir şeyler olabilir, değil mi? Yapacak başka ne olduğunu düşünemiyorum. Yaklaşık on beş yıl öncesinden, soyadı olmayan Jake'e ne demeli?"

Başımınla onayladım.

"Eğer herhangi bir şey bulursan," dedim. Bunu istemek küstahça görünüyordu, o nedenle cümleyi bitirmedim.

"Lara'ya güvenmen hoş," dedi. "Elbette. Numaralarımızı verelim ve eğer herhangi bir şey bulursam, sana telefon edeceğim. Sen de aynısını yaparsın."

Lara'nın pasaportundan bahsetmek için ağzımı açtım, sonra durdum. Bu bana çok saçma geldi ve Olivia'nın umutlarını çoğaltmam sonrasında yıkmaya dayanamazdım. Elimi onunkinin üstüne koydum ve şarap kadehimi ona verdim.

"Elbette yapacağım," dedim.

Lara ve Guy'ın St. Paul Katedrali karşısında kaldıkları otel iş insanları için kullanışlı bir mekândı. Lara'nın niye burada kalmak istediğini anlayabiliyordum: burası aşırı derecede pahalı değildi, makine aracılığıyla girişini yaptırabilirdin ve hiç kimse seni rahatsız etmezdi. Burası iş kıyafeti içindeki erkekler ve kadınlarla, esasen erkeklerle doluydu.

Onlardan birkaçına baktım ama hepsi de birbirlerine benzer görünüyorlardı. Onlara bu havalarının ne kadar kolay sönebileceğini söylemeyi arzuluyordum. "Londra'ya iş gezisi" takımının yanı sıra, asansörlerin içine ve dışına kocaman bavullarını el arabasıyla taşıyan zorunlu turistler vardı.

Oda numaram 253'tü. Tıpkı tüm diğerleri gibi bu bir koridorda herhangi bir kapıydı. Lara ve Guy bu odayı kullanmış olabilirlerdi ama istatistiksel olarak muhtemelen kullanmamışlardı.

Yıllardır bir otelde bulunmamıştım. Basit oda, titizlikle düzeltilmiş yatak, küçük su ısıtıcısı ve süt olmayan minik plastik tüpler; en son kaldığım otel odasına benzemeyen ancak nefesimi tamamen aynı şekilde kesen bir ortam yaratmak için bir araya geliyordu. Hepsi üst üste bindirildiğinde; karakterli,

çıplak döşeme tahtalı, renkli yatak örtülü, çok büyük açık pencereleri ve denizden esen meltemi olan bir odaydı.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Nefes alıp vermeyi sürdürseydim gayet iyi olurdu. Şu diğer otel odası buradan kilometrelerce uzaktaydı. Londra'da değildi. İtalya'daydı. Buraya izinsiz girme hakkı yoktu.

Laurie evdeydi. Beni İtalya'ya götüren Laurie çoktan gitmişti.

Bacaklarım titriyordu ama kendimi yatağa ulaştırmayı başardım. Örtüleri bozan büyük çizmelerim ayaklarımda, kıvrılmış yatıyorken bile bu titreme tamamen yatışmadan birkaç dakika sürdü. Bundan hoşlanmıyordum fakat bunun olacağını anlamıştım. Londra'da, şu diğer dünyanın küçük kırıntıları içeriye sızıntı yapıyordu.

Zorla konsantre olup Lara'yı düşündüm ve çok geçmeden titreme sona erince onun Londra'daki hayatına geri döndüm. Lara ve ölü sevgilisi böyle odalarda bütün hafta boyunca, haftalarca yaşamışlardı. Onların yan yana bavullarını ve bavullarının ortaya saçılıp birbirine karışan elbiselerini hayal ettim. Onların iş elbiseleri böyle bir elbise dolabındaki aynı askılarda asılmış olacaktı. Sonra bir gün onlar trene beraberce yetiştiler ve tren Cornwall'a ulaştığı zaman Guy ölmüştü ve Lara gitmişti.

O akşam Londra ve havasının yayılım ateşinden gizlenerek odamda kalmayı ummuştum ama bu şehir garip bir biçimde insanı içine çekiyordu. Bir yere gidip bir şey yapabildim ve hiç kimsenin beni fark etmeyeceğinden emindim. Ocak ayının bir pazartesi günü olmasına karşın kalabalık bir pubda oturdum. Bir bardak portakal suyu ve bir tabak balıkla patates kızartması alıp sonra ne yapmam gerektiğine

karar vermeye çalıştım. Olivia benimle konuşmuştu ve ondan hoşlanmıştım. Benim soruşturuyor olmam gerekiyordu ama nasıl soruşturacağıma ilişkin hiçbir fikrim yoktu.

Birisi komşu masada bir gazete bırakmıştı, onu kapıp sayfalarını birer birer çevirerek gözden geçirdim. Haber sayfalarında yeni olan hiçbir şey yoktu, sadece spekülasyonlar ve bazı zayıf ihtimaller vardı. Eşlerinden uzakta çalışan insanlar hakkında derlenmiş bir makaleye göz attım. Gazetede Lara ve Guy hakkında çok az şey yazılıyken, "onlar sevgili olduklarını gizlemeden yaşayarak, akşamlarını Londra'nın bar ve kulüplerinde geçirdiler" sözleri sayfadan fırlıyordu. Orada gazetecilerin birleştirdikleri inandırıcı gelmeyen yazılardan oluşan aralıklı bir yazı dizisi listelenmeye devam ediyordu.

"Görgü tanıkları onları Londra'nın merkezinde yer alan önceden tuvalet olan bir barda cinayetden önceki gün gördüklerini bildirdiler," diye okudum. "Lara Finch tam da ertesi gece ne yapacağını biliyor olabiliirdi."

O bardan zaten az çok haberdardım ama bara fazla kafa yormamıştım. Lara'nın arkadaşlarıyla konuşma yolunu bulmaya çalışmadan önce onların adımlarını takip edecektim. Daha önce tuvalet olan yıkık dökük bir bara yalnız başıma gidebilseydim her şeyi yapabilirdim.

Biraz rahatlamayla, bir pazartesi günü tehlikeli bir bara gitmemin hiçbir anlamı olmadığını kendime hatırlattım. Bu nun için hafta sonuna kadar beklemek zorunda kalacaktım: aslında, onların gittikleri gibi perşembe günü gidecektim. Şimdilik bu fikri zihnimden çıkarmam gerekiyordu.

Birisinin bana baktığını fark ettim. İnsanlar pubı terk ediyorlardı ve her şey sakinleşiyormuşa benziyordu. Birdenbire yalnızca bir avuç insan kalmıştı ve o kişi bakmıyormuş

gibi yapmayı dahi denemeksizin bakarak salonun diğer tarafında dikiliyordu.

Başımı kaldırıp baktım, bakışımı başka yöne çevirdim ve bir kez daha baktım. Hemencecik koşmak istedim. Kalbim sanki göğüs kafesimden tamamen kurtulup kaçacakmışçasına mücadele ediyordu. Bacaklarım gitmeye hazır durumda gerildi.

Sonra bu bitti. Bir kadına yalnız olduğu için bakan, bardaki bir adamdı sadece. Hepsi buydu. Adamın muhtemelen olamayacağı kişi olduğuna dair yanılmışım. Bu adam gür siyah saçlıydı ve aşağı yukarı aynı boydaydı ama onun cildi benzer bir şekilde karamel rengiydi. Adam aynı yaşlardaydı. Hepsi o kadardı.

O Laurie olamazdı çünkü Laurie'yi Cornwall'da bırakmışım. Laurie beni burada takip edip suçlamalarla pusuya düşürmezdi.

Hızlı bir şekilde ona tekrar baktım. Adam gülümsedi ve bana doğru yürümeye başladı. Ayağa kalktım, çantamı kaptım ve ardıma bakmadan hızla uzaklaştım. Onun bunu bir davet olarak anlamamasını ümit ediyordum ve yanlış anladığını düşünerek koşmaya başladım.

Otelin koridorları kaçınılmaz şekilde aynıydı. Doğruca odama gitmiş olabilirdim fakat bunun yerine üst kattan başladım ve gezinerek aşağıya doğru yürüdüm. Birçoğunda "rahatsız etmeyin" işaretleri ve arkalarında boş tepsiler olan kapıların yanlarından birer birer geçtim. Guy ve Lara'nın hiç kalmadıkları her odanın yanından geçiyordum.

Keşke Lara'yı daha iyi tanısaydım. Keşke onunla sadece dört kez görüşmemize rağmen o bana sırrını söyleseydi.

Lara'nın Guy'a gerçekten âşık olup olmadığını, bu oteldeki zamanının durmaksızın bir konuşma, seks ve saplantı kasırgasıyla geçirilip geçirilmediğini, evde bunalıp bunalmadığını, sefalet çekip çekmediğini veya teselli bu yıkıcı davranışta arayıp aramadığını bilmek istiyordum. İlk şıkkın gerçekleşmesini umuyordum. Onları, otel kapısının arkalarından klik sesiyle kapandığı anda birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırlarken hayal ettim.

Burası basitti. Her şey tekdüzeydi; yalnızca uyumak için bir yer vardı ve hepsi bu kadardı. Böylece tüm bina birinin yapmak istediği bir şey için gerçeküstü boş bir tuval haline geliyordu. Her birkaç adım beni başka bir yataklı ve bazen "rahatsız etmeyin" işaret levhalı odanın yanından geçirdi. Şu kapıların ardında bir şey devam etmekte olabilirdi.

Bardaki adamı düşünmemeye çalışarak hızla yürüdüm. Pubdaki yabancı bir kadına yaklaşmak tamamen alışılmadık bir durum olsa dahi adam yanlış bir şey yapmamıştı. Bu durum o adamın karakterine aykırı değildi, gerçek erkeğin karakterine aykırı değildi. Yalnızca onun benzediği erkek için tuhaf bir davranış olurdu.

Bu, Laurence için tuhaf bir davranış olurdu. Laurie Cornwall'daki evdeydi. Bizim yaşadığımız evimizdeydi.

Son olarak, dördüncü katta bir kat görevlisinin el arabasını buldum. Bir kadın ortaya çıkıncaya kadar ağırlığımı bir ayağımdan diğerine yükleyerek, saçımla oynayarak, duvar kâğıdının gevşek bir köşesini çekiştirerek arabanın yanında durdum. Saçı geriye taranmış, ufak tefek kadın gri-beyaz bir üniforma giymişti.

"İyi akşamlar," dedi ve gözlerini indirdi.

"Merhaba." Onunla konuşmak içim ne yapacağımı düşünmeye çalıştım. Bunu yapmam gerekiyordu. "Merhaba. Hımm. Her gün burada mı çalışıyorsun?"

Kuşkulandı. "Çoğunlukla. Odanızla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Hayır, hiç sorunum yok. Odam kesinlikle iyi. Hımm. Bir arkadaşım burada kalırdı. Lara Finch. Onunla..." Doğru sözcüğü bulmaya çalıştım ve başarısızlığa uğradım. "Arkadaşıyla. Erkek arkadaşı. Biliyor musun? İnsanlar onu arıyor."

"Ah, evet." Bu kadının Latin Amerikalı olduğunu düşündüm. O, ayakta dedikodu yaparak oyalanmak için vakti olan birine benzemiyordu. El arabasını koridorda küçük bir kuvvetle itti ve ben onunla beraber yürüdüm. "Biliyorum."

"O burada olduğu zaman onu hiç gördün mü? Onu hatırlıyor musun?"

Kadın başını iki yana salladı. "Birçok insan görürüz."

"Onun odasını temizlemiş olabilirsin."

"Belki. Nereden bileyim?" Cebinden bir anahtar çıkardı ve oda 413'ün kapısını açtı. "Biz odayı temizlerken orada hiç kimse olmaz."

Ve böylece odaya girip kapıyı kapattı.

Karşılama masasındaki adamın da faydası dokunmadı.

Adam, "Biz çok sayıda insan görürüz," diye açıkladı. "Onları tanıdım, elbette. Ama onlara kesinlikle hiç dikkat etmedim. Onların bir ilişkisinin olup olmadığı ya da ne yaptıkları beni ilgilendirmez. Yani, burası bir oteldir. İnsanlar istediklerini yaparlar. Onlar geri gelselerdi, elbette, fark ederdik ama pek öyle sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kadının adamı bu otelde öldürmediğine sevindim."

“Burada onlarla konuşmuş veya onlara ilişkin bir şey fark etmiş birinin bulunduğunu düşünüyor musunuz?”

Adam, “Hayır,” dedi. “İnanın bana, polisler buraya gelerek onların şimdiye dek kaldıkları her odayı incelediler. Sizin gibi bize inanmayan gazeteciler de geldiler ve bizim söyleyecek hiçbir şeyimiz yok. O hanım sizin arkadaşınızsa, üzgünüm fakat insanların böyle bir otele geliş nedeni bu yüzden rahatsız edilmeyecekleri düşüncesidir. Misafirlerimizin özel hayatlarıyla ilgilenmeyiz. Bizim onları merak edecek zamanımız yok. Bu bizi ilgilendirmez.”

Adam bembeyaz bir gülümsemeyle sırıtırken kovulduğumu fark ettim. Her çeşit iç bilgiyi verecek bir otel personeli bulmaya yönelik muğlak hayallerim yıkıldı. Beklemekte olduğum şeye ilişkin hiçbir fikrim yoktu.

Hayaletlerin izini sürerken burada bulunduğum gerçeğiyle alay etmeyebilecek biriyle konuşmak için dostane bir ses duymaya can atarak Polis Alex'i aradım. Pasaport fotoğraflarımın arkalarını eskiden tanıdığım bir öğretmenin ismi ve imzasıyla doldurarak o gün sahtekârlık yapmıştım. Onunla konuştuğumda ona bunu itiraf edecektim.

Nedense, Alex telefonu açmadı. Kendimi salak gibi hissederek ona mesaj bıraktım. Alex eteğimi beğenmiş ve benimle şarap içmişti. Sohbet etmiştik ve bana onu sanki uzun zamandır tanıyormuşum gibi gelmişti. Onun yanında rahattım. Bu hiçbir anlam taşııyordu.

İyi uyuyamadım. Lara'nın ve Guy'ın hayaletlerini çevremde hissediyordum. Eski hayatımın, Londra yaşamımın üstüme karabasan gibi çöktüğünü hissettim ve bunu düşünmek bile istemiyordum.

Telefonum ertesi sabah dokuzda çaldı. Uyukluyordum ve neredeyse cevap vermeyecektim. Pencerenin dışındaki Londra sesleri beni beklemediğim bir heyecanla uyandırdı. Motorlar durmaksızın gümbürdüyordu, otobüsler rahatsız edici sesler çıkarıyordu, bazen küfürlü bir sitem içerisinde bir ses yükseliyordu. Uyku mahmurluğundan tam bilince bütünüyle gelmeden önce evde olduğuma memnundum.

Sonra tamamen uyandım ve bu düşünceden uzak durdum. İlk fark ettiğimde telefon hâlâ Laurie'nin benim için ayarladığı melodiyle bangır bangır çalıyordu. Bu bizim özel şarkımızdı. Bunu en kısa sürede değiştirmeye karar verdim.

Kafa karışıklığım nedeniyle çalan telefonu susturmak için cevap verdim. Sesinin bir sürpriz olmasını istediğim için ekrana bakmadım.

"Alo?"

"Iris. İyi misin?"

Bir sürpriz istemiştim ve dileğim kabul olmuştu.

"Merhaba."

"Affedersin. Ben Alex. Seni korkutmak istemedim. Özür dilerim."

"Alex. Sorun yok. Dün gece seni aradım. Sen de cevaben beni arıyorsun. Bu senin inceliğin. Bu incelik için özür dilemek zorunda değilsin."

Saçımı yüzümden çekerken kestirmeye gereksinim duyduğumu fark ettim ve yatakta doğrularak oturdum. Saçım karışık ve rahatsız ediciydi. Belki onu oldukça kısalttıracaktım.

"Nasılsın, öyleyse?" Alex'in sesi sıcaktı. "Budock nasıl?"

Yataktan kalktım ve küçük su ısıtıcısının fişini çektim, telefon hâlâ omzumla kulağımın arasındaydı. "Budock'ta değilim. Benim için son derece alışılmadık bir durum, Londra'dayım."

"Cidden mi? Evinden nadiren ayrıldığını sanıyordum."

"Biliyorum! Ve şimdi beni dinle." Banyo musluğunu açtım ve su, ısıtıcıya yüksek sesle aktı. Bu ses tertemiz fayans kaplı odada yankılandı ve sindim çünkü sesin sanki çiş yapıyormuşum gibi duyulduğunu biliyordum. "Gürültüyle ilgili olarak üzgünüm," deyiverdim. "Su ısıtıcısını dolduruyorum. Bir oteldeyim."

"Vay canına, Iris." Güldüm. *Vay canına* söylenecek uygunsuz bir ifadeymiş gibi geliyordu ama tatlı bir şekilde. "Gerçekten mi? Ne yapıyorsun?"

Açıklamaya çalıştım. Bu kolay değildi çünkü bunu kendime dahi doğru düzgün açıklayamıyordum.

Söylediğimin kulağa çılgınca geldiğini hemen anlayarak, "Lara ve Guy'ın otelinde kalıyorum," dedim. "Onların gittikleri yerlere gidiyorum. Guy'ı Lara'nın öldürmediğinden fazlasıyla eminim. Lara'nın yapmadığını biliyorum. Başka biri yaptı. Ben yapanın kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ah. Ve senin..." Alex tereddüt etti. "Erkek arkadaşın seninle mi?"

Hızlı bir şekilde, "Hayır," dedim. "Hayır, o evde kaldı. Londra'ya gerçekten düşkün değildir."

Bir polisle Laurie hakkında konuştuğuma inanamıyordum. Su ısıtıcısı büyük bir kaynama yaygarası koparıyor, motorunu yüksek sesle hareket ettiriyor, sırf bir fincan iğrenç, çok sıcak poşet çayı içebileyim diye sarfettiği çabayı gösteriyordu.

"Ya ailen? Onlar hâlâ Londra'dalar mı?"

"Evet. Muhtemelen. Bildiğim kadarıyla."

"Onlarla görüşüyor musun?"

"Hayır. Ama onlar hoş insanlardır. Uzun hikâye. Sen nasılsın?"

"Ah, bilirsin. Ben iyiyim. Başka her türlü işle uğraşmam gerekiyordu fakât Lara soruşturmasını takip ediyorum. Bir değişiklik olmamasına rağmen. Guy'ın cenaze töreni dün yapıldı. Bunu zaten bildiğinden eminim. Araştırma boyutunu daraltıyorlar ve Lara'nın cesedinin tren hattı yakınlara erişilmez bir yerde olduğunu varsayıyorlar."

"Araştırma boyutunu daraltıyor olamazlar! Bir ipucuna sahip değiller."

"Ne demek istiyorsun? Ne hakkında bir ipucuna sahip değiller?"

"Lara. O..."

Sessizlik, Alex'e kayıp pasaportumdan bahsetmek için geçecek süre boyunca havada asılı kaldı. Alex'in de bir şeyler söylemek üzere olduğunu, duraksadığını hissedebiliyordum. O bana anlatmaya başladıktan hemen sonra ona anlatmaya karar verdim.

Alex aniden, "Iris," dedi. "Yarın gecedен itibaren izinliyorum. Londra'ya gelseм nasıl olur? İş dışı birkaç haftam olduğunda kaçmam gerektiğini düşünürüm. Biliyor musun? Aksi takdirde bu bir mola gibi gelmez. Senin için sakıncası olmazsa, belki beraberce bir iki lokma bir şeyler yiyebilir, içki içebiliriz. Bana araştırmalarından bahsedebilirsin. Senin ilgini çektiği kadar benim de ilgimi çekiyor çünkü aslında tren hattı boyunca tüm noktalar oldukça iyi kontrol edilmiş ve Lara kendini trenden dışarı fırlatıp atmadıysa ya da bunu yolculuğun garip bir anında yapmadığı sürece onu şimdiye dek bulurlardı. Onun Reading'te inmiş olması mümkün ama kameralardaki hiç kimse ona benzemiyor. Lara bu yerlerden birinde indiyse bir yere gitmiş olmalı. Bir teori ileri süremiyorum. Senin bir fikrin var mı?"

Küçük bir süt kutusunun kapağını çekerek açtım. Süt, parmaklarımın üzerine fişkırdı ve sütü bir çay fincanına fişkırtarak döktüm.

Dikkatle, "Buraya gelmen hoş olurdu," dedim. "Ve Alex. Çılgın olduğumu düşünmeksizin şunu söyleyeyim. Lütfen?"

Alex, "*Mais bien sur,*" dedi.

"Burada yaptığım şeylerden biri, pasaport ofisine gidip yeni bir pasaport için başvuruda bulunmak. Senin çabucak yapacağın şeyi her ihtimale karşı yaptım. Kahretsin, bu iş pahalı. Ama neyse. Yeni bir pasaport için başvurmak zorundaydım." Bunu bir polisin kulağına mantıklı gelmesi için nasıl söyleyebileceğimi planlayarak duraksadım. "Evde bir pasaportum vardı. Dosya dolabındaydı. Pasaportun bitiş süresine hâlâ üç sene vardı. Ama pasaport ortadan kayboldu. Ve Lara'nın Noel arifesinde beni görmeye geldiğini sana söylemiştim, hatırlıyor musun?"

Alex gizlemeye çalışıyor olsa bile ondaki şüpheciliği hissedebiliyordum. "Evet?"

"Peki. Lara evi gezmek istedi. Laurie uzaktaydı. Ve Lara'ya evi gezdiriyordum; Lara eğer paramız olsaydı evi çok şaşırtıcı bir hale dönüştürmek için nasıl çalışacağını anlatıyordu. Üst kattaki çalışma odası olan ikinci yatak odasına çıktığımızda sabit hat telefonum çaldı. Ender bir olay. Ben telefonu yanıtlamaya gittim fakat hatta hiç kimse yoktu. Sonra geri geldim ve konuşmamıza devam ettik. O günden birkaç hafta sonra hem pasaportum hem de Lara kayıplara karıştı."

Alex birkaç saniyeliğine konuşmadı. Kendimi aşırı derecede aptal gibi hissettim ama sözümünden dönmeme, vazgeçmeme veya her şeyi az önce söylediğim "elbetteki muhtemelen bir şey değildir" ile nitelendirmeme izin vermedim çünkü esasında bir şey olduğuna emindim.

Alex, "Gerçekten mi?" dedi. "Bunu bana bir polis memuru olduğumdan mı yoksa bir arkadaş olduğumdan mı söylüyorsun?"

Bu sözden içsel anlamda çekinmiştim.

"Alex Zielowski olduğundan söylüyorum. Sen... evet, bunların her ikisinin bana kalırsa. Hangisini olmak istiyorsan, olsun."

"Evet. Pekâlâ. Bak, bugün isteyim ve aslında bunu araştırmak gerekiyor; senin de bildiğin gibi bütün Lara meselesi benim sorumluluğum dahilinde değil. Ama şunu yapacağım, bilgilerini kontrol edeceğim. Bir ihtimal de olsa, pasaport numaranı biliyor musun?"

"Keşke bilseydim."

"Elimden geleni yapacağım. Şu anda katılmam gereken bir toplantım var fakat izin verirsen seni daha sonra arayacağım."

"Tabii ki. Her zaman."

"Teşekkür ederim. Ve Iris?"

"Evet?"

"Erkek arkadaşın iyi mi? Yani sensiz evde?"

Çabucak, "O iyi," dedim. "Onu merak etme."

"Elbette. Peki, Londra'da iyi bir gün geçir ve seninle daha sonra konuşacağım." Sona doğru Alex'in sesi aniden resmileşti ve odada onun yanında birisinin olduğunu hissettim.

"Hoşça kal."

Yatağa oturdum ve telefona dikkatle bakıp çayımı yudumladım. Gülümsüyor olduğumu fark ettim. Budock'u birkaç defa aramıştım ama Laurie telefonu kesinlikle açmamıştı. Bugün teşebbüs bile etmemeye karar verdim. Laurie benimle nasıl bağlantı kuracağını biliyordu.

Radikal bir şeyler yapabileceğimi bilerek telefona baktım. Örneğin annemi aramış olabilirdim. Elim telefona doğru uzanıyordu. Yalnızca "merhaba" demek zorunda kalacaktım.

Annem belirsiz -ancak- agresif tarzıyla, "Merhaba mı?" diyecekti. "Alo? Iris, sevgilim, sen misin? Ah seni gülünç kız, nerelerdeydin?"

Arayamamamın nedeni buydu. Hepsi aşırı tepki gösterdiğimi düşünüyorlardı. Elbette düşünürlerdiler. Dünya kırık kalplerle doluydu ve bunun üstesinden gelmenin akla uygun yolu makul bir zaman üzüldükten sonra harekete geçmekti. Bu, otuz iki yaşında Cornwall'a kaçmak, kendisini ve sevgilisini süresiz olarak inzivaya çekmek değildi.

Alex'in araması istemediğim halde beni metroya yöneltti. Alex'te beni doğru olanı yapmaya teşvik eden bir şey vardı. Metroda, boş zihnimle insanları izleyerek oturuyordum. Bir

adam başını pencereye yaslamış, ara sıra silkinerek uyuyordu. Yaşlı bir kadın okuduğu kitaba konsantre olmuş halde kaş çatıyordu, öylesine gömülmüştü ki kadının ineceği durağı kaçıracığını düşünüyordum. Belki de kadın durağını çoktan kaçırmıştı.

Earl's Court'tan sonra metro neredeyse boşaldı. Uyuyan adam ve okuyan kadın hâlâ metrodalardı; tıpkı askıda bebeği olan bezgin görünümlü adamın ve telefonuna öfkeyle yoğunlaşarak bir şeyler yapan, aptalca desenli tayt ve çok kısa bir üst giymiş genç bir kadının metroda oldukları gibi.

Pencereyi sıkıca kırbaçlayan yağmurda Doğu Putney'e yaklaşıyorken, bir robot gibi ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Orası daima olduğu gibiydi; benzer sıradanlık, bedava gazete zulası, kalabalık olmayan bilet ofisi ama farklı ve kendine özgü şekli, ayrıntısı olan metro istasyonu salonu.

Eskiden bütün yolculuklarım burada başlardı. Bu istasyondan okula gittim. Arkadaşlarımla burada buluştum. Seyahat kartımı satın alarak buradan dünya yolculuğuna çıktım.

Bacaklarım beni hepsi pis kokulu duman bulutları kusan otomobiller, otobüsler, minibüsler, taksilerle dolu yol boyunca, eskisinden daha şık caddenin karşısına yürüttü ve daha sonra nehre yakın zengin sokakların içinden götürdü. Su birikintilerinin etrafından dolaşıp oluktaki küçük bir selin üzerinden atladım.

Evler şimdi milyonlar değerinde olmalıydı. Lekesiz bir şekilde temizlenmiş dış kısımları ve kusursuz örme işçilikle güzelce tasarlanmışlardı. Bazıları apartman daireleriydi. Bu her zaman böyle olmuştu.

Köşedeki evin çok gürlü ve çok güzel bakılmış çimleni vardı. Bir çocuğun elbette ahşap üç tekerlekli bisikleti verandada düzgünce park edilmişti ve baharla güneş bekleyen, dört denkle sandalyeli, üstü mozaikten bir masa yağmurda duygularını açığa vurmaksızın duruyordu. O ev eskiden Grimaldi'lere aitti. Onlar yetmişlerinde eşcinsel bir çiftti ve hep orada yaşamışlardı. Onların isimleri Bert ve Jonno'ydu. Jonno, Bert'in soyadını almıştı çünkü onun, "Bir Grimaldi niye yaşamını Bottomley diye çağrılarak geçirsin ki?" dediğini hatırlıyordum.

En son burada olduğumdan beri onlar ya taşınmışlardı ya da ölmüşlerdi. Hangisinin olduğunu merak ediyordum.

Yanından geçtiğim her ev bana anılarla saldırıyordu. Bisiklete binmeyi öğrendiğim sokakta ağır adımlarla yürüyerek anaokuluma giden yolda ilerledim. Kız kardeşim Lily'yle beraber kazanan olmaya can atarak köşeden ön kapımıza kadar yarıştığımızı, her ikimizin de kırmızı yanaklarla ve nefes nefese vardığımızı, güldüğümüzü anımsadım.

Yağmurun yağmasından memnundum. Saçım dağınık halde sırtımdan aşağıya doğru sarkıyordu ve elbiselerim rahatsız edici biçimde üstüme yapışıyordu.

İçinde yan yana iki bebeğin olduğu büyük bir bebek arabası iten bir kadını geçtim. Kadın muhtemelen benden daha gençti fakat bir anneydi. Ben onun tükenmişliğinin makyajla ve pahalı kremlerle kaplı olduğunu ancak silinmesinin mümkün olmadığını varsaydım. Son altı ay içinde ikiz doğurmuş önceden zayıf birinin tıknaz görünümüne sahipti. Elbiseleri pahalı ama pratikti: kot pantolon, Fly çizmeler, kötü hava koşullarına karşı fermuarlandırılmış mavi bir anorak ve topuz gibi bir şey halinde geriye toplanmış koyu kökleri olan saç sarışındı.

Yanından geçerken gülümsedim ve onun, suikastçivari bir edayla, beni işe yaramaz biriymişim gibi değerlendirerek gülümsediğini hissettim.

Beni görebildiğine neredeyse şaşırmıştım. Bir hayalet gibi bu sokakta yürüdüğümü zannediyordum.

Ev hâlâ oradaydı ve annemle babam hâlâ aynı evde yaşıyorlardı. Onların siyah Volvo'su giriş yoluna park edilmişti. Aynı perdeler alt katın pencerelerinde asılıydı. Caddenin diğer tarafında durup baktım.

Tek yapmam gereken birkaç adım atarak zili çalmaktı. Orada olmayabilirlerdi. Kendimi anlatmama gerek kalmayacaktı. Beni tekrar gördüklerine bariz biçimde sevineceklerini biliyordum. Beni severlerdi. Beni kaybetmişlerdi.

Pencerede bir figür gördüğümde, her nasılsa, zile basamayacağımı biliyordum. Belki bir gün bunu yapacaktım ancak şimdilik döndüm ve tanıdık sokaklar boyunca nehre doğru, köprü'nün üzerinden karşıya, gelişigüzel şekilde Fulham içine geri kaçtım. İlk birisinin adımı seslendiğini işittiğimi sandım ama öyle değildi.

Bir sokak köşesinden Olivia'ya seslendim. Ne mutlu ki nasıl olduğumu sormaya zahmet etmedi.

Bunun yerine, "Düşünüyordum," dedi. "Lara'nın vaftiz babasıyla konuşman gerekiyor. Leon Champion. Lara ona yakındı. Yakındır, yani. Bu olay meydana geldiğinde onunla Lara hakkında konuşmayı denedim fakat bundan hoşlanmadı. Beni sevmez. Asla sevmedi. Ona göre ben düşmanım. Eğer bir tişört yapılıysaydı, onunkinin üzerinde 'Laracı' olurdu."

“Ah, doğru.” Başka bir şeye konsantre olmam muhteşem bir ferahlama hissi yarattı ve kendimi odaklanmaya zorladım. “Kim o? Onun vaftiz babası mı? Onun gerçek vaftiz babası mı?”

“Evet. Babamın eski bir arkadaşı. Bir oyuncu parçası, sanırım. O hep gizemli ‘iş fırsatları’yla meşguldür ve hepsi bu kadar. Pürüzsüz türdedir. O ve Lara her zaman yakın olmuşlardır. Bunu gerçekten asla çözemedim. Onların bir süredir seviştiklerini sanıyordum ve hâlâ benzer bir aşamada olabileceklerini sanıyorum. Aralarında bir şey var, herneyse. Bu, seks olmayabilir. Ama bir şey var.”

“Onu nerede bulabilirim?”

“Sana onun numarasını yazacağım. Sana defolmanı söyleyecektir ama bir denemeye değer. Lara’yla ilgili inanılmaz derecede sarsılmış olmalı ve sık sık annemle babamın evinde olduğunu biliyorum. Eğer buna dayanabilirsen, bana yaptığını muhtemelen ona da yapmalısın. Onunla yüz yüze görüşmeye git. Onun evine değil, ofisine. Onun, her ihtimale karşı, karısının önünde söylemek istemediği bir şeyler vardır. Sally. Hoş kadındır.”

Adresi ezberledim ve aklıma bebeğin sağlığını sormak geldi.

Olivia duraksadı.

“Her şeyin yolunda gittiğini düşünüyorum. Tabii çok da kolay değil. Çok yorgunum. Hem kendim hem de ailem elbette ki tamamen ablama odaklandık. Lara kayıpken ve sanırım ailem de dahil herkes Lara’nın beraber olduğu erkeği kazara öldürdüğüne hükmediyorken, onlara bir torun sunacağım için kesinlikle ödüm kopuyor. Büyük gösterişli bir hareketle dünyaya yeni bir hayat getirmek, atılacak yanlış bir

adımın gibi gözüküyor. Biliyorsun. Tipik Olivia. Bu tür biri. Her zaman acayip. Ve bir bebeğe bakmak için kendimi nasıl toparlayacağımı bilemiyorum.”

“Bebeğin babası... Yani, ikiniz birlikte misiniz?”

Olivia hızlı, keyifsiz bir kahkahayla güldü. “Hayır, bu kesinlikle hesapta yoktu. Bu bir sefere mahsus oldu. Bebeğin babası bilmiyor bile çünkü bu tür karışıklıklar olmaksızın yapabileceğime karar verdim. O ya mutlu aileleri oynamak isterdi -açıkça konuşmak gerekirse Tanrı korusun- ya da bunu kasten yaptığım için beni suçlamaya başladılar. Hangi seçenek olursa olsun, hayır teşekkürler. Bu bana ait.”

“Tanrım, Olivia. Sen güçlüsün.”

“Pek değil. Sadece yapmak zorunda olduğunu yaparsın.”

Bir ofis binasının kapı eşiğine sığındım ve numara geldiği anda Leon Champion'ı telefonla aradım. Bu bir cep telefonu numarasıydı ve telefon açtığımda hemen yanıtladı. Otoriter bir ses takındım.

“Merhaba,” dedim. “Leon Champion mı?”

“Arayan kim?” Adamın sesi derin ve kültürlü geliyordu.

“Iris Roebuck. Lara'nın bir arkadaşıyım. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bana numaranızı Olivia verdi...”

Adam sözümü kesti. “Şimdi mi verdi? Söyleyecek hiçbir sözüm yok.”

“Ben bir dostum. Sadece konuşmak istiyorum...”

“Söyleyecek hiçbir şey yok.”

“Fakat kesinlikle siz...”

“Ah, üzgünüm... Yeterince açık konuşmuyor muydum? Defol.”

Ve Leon Campion telefonu kapattı. Telefona bakıp güldüm. Tekrar aradığımda mesaj servisi devreye girdi. Bu mesajı dinleyecek bir adam gibi gelmemesine rağmen yine de uzun bir mesaj bıraktım.

Pamuk ipliğine bağlıydım. Her nereye gittiğimin algısı olmaksızın Londra'da rastgele yürüdüğümü düşünmeme karşın bacaklarım beni sakındığım bir yere götürüyordu.

Beni, doğruca Londra merkezindeki trafik ışıklarına götürüyordu. Orası Euston Yolu'na yakın, sıradan, tekdüze bir kavşaktı. Bir zamanlar yürek parçalayıcı notların ekli olduğu çiçeklerle kaplı korkuluklar çıplaktı, beş yıldır çıplak kalmıştı.

Bir adam bisiklet sürüyordu. Likra giymişti ve altında bir yarış bisikleti vardı. Galiba bir kuryeydi ve kırmızı ışıktaki durmadı. Ona bağırarak istedim. Ona söylemek istedim.

Daha önce de burada dikilmiştim. Döndüm ve kaçabildiğim kadar hızlı kaçtım. Orayı çok geride bırakıncaya dek Londra'nın bir yanından öbür yanına süratle koştum.

Alex telefonla aradığında, otelin yakınlarındaki bir barda votka tonik içerek oturuyordum. Telefon melodim beni yerimden zıplattı. Az daha kaçırıyordum ancak cevap verdim çünkü konuşmak istiyordum ve o sabahki sohbetimizden beri tek kelimeyi zar zor söylemiştim.

"Merhaba," dedim.

"İyi misin?" Alex'in sesinden kaygılı olduğu hemen anlaşıyordu. "İris, sesin kendininkiymiş gibi gelmiyor."

"Bir kelimedenden bunu söyleyebiliyor musun? Hayır, ben iyiyim. Sadece biraz... anıların saldırısına uğradım, belki. Sorun yok."

"Evet, bahse girerim. Bu olmalı..." Alex'in sesi azalarak kayboldu ve buna memnun oldum. "Bak. Havaalanının veritabanlarında senin adını gözden geçirdim. Buna pek inanamıyorum ama galiba haklısın. Iris, kayıtlara göre Guy Thomas öldürüldükten birkaç saat sonra bir uçuşa binmişsin. En azından senin adına birisi binmiş. Heathrow'dan."

Bunu anlayamıyordum. Laurie'nin pasaportuma bir şey yaptığını hâlâ düşünüyordum fakat aslında yapmadığını biliyordum.

"Nereye," demeyi başardım. "Gitmişim?"

"Bangkok. Bir turist vizesiyle çıkmışsın ve Tayland'dan henüz ayrılmamışsın. Bak. Dediğim gibi Londra'ya geleceğim."

"Söyledin mi... yani, senin polis olduğunu biliyorum fakat sen Penzance'dakilere söyledin mi?"

Onun hayır demesini istiyordum. Onun yoldan çıkan ve kendi resmi olmayan soruşturmasını yürüten, bir filmdeki polis gibi olmasını istiyordum. Beraber Lara'nın izini takip edeceğimizi söylemesini istiyordum. O öyle söylemedi, elbette.

"Evet, tabii ki. Her ayrıntıyı incelemek zorundayız. Aslında genel kanı senin bir parça kafadan çatlak olduğun yönünde. Kafadan çatlak değilsin, yine de. Onlar buna bakacaklar ama çok fazla umutlu değilim. Ben buna seninle birlikte bakmaya devam edeceğim. Çünkü haklısın. İzninle."

"İzin senin," dedim. Konuşmayı sonlandırır sonlandırmaz bardağı boşalttım ve ayağa kalktım. Yalnız başıma içerek boş boş oturmam hiçbir işe yaramayacaktı.

St. James Parkı'ndaki bir bankta oturdum ve telefonuma dikkatle baktım. Hava öyle soğuktu ki parmaklarım güçlükle hareket ediyordu ve Şimdiye dek benim; yakınımda pelikanlar, solumda bir saray, sağımda h k met binasının olduğu cadde ve baktığım her yerde ilginç Şeyler yapan insanlarla, devasa bir Şehirdeki güzel bir parkta oturan ve twitter'ı c zmeye c lıőan türde bir kişi haline gelebileceğimi asla hayal etmemiştim.

Her Şeye rağmen bunu yapıyordum. Şayet Lara Tayland'daysa, internete bakıyor olmalıydı. İnternete bakıyorsa, twitter hesabını a abilirdi. Gazetelerden öğrendiğim kadarıyla Lara'nın gönderdiği yalnızca bir tweet'in "twitter'ın nasıl kullanılacağını c zmeye uğraşıyorum" olduğunu biliyordum.

Lara her nasılsa 27.000'in üzerinde takipçiye sahipti. Olayın sosyal medyada oynanan Şu dramalardan biri haline dönüŐmesi ihtimaline karşı tüm bu kişiler Lara'yı arayıp bularak takip etmiŐlerdi. Dünya garipti.

Bu, Lara'ya bir şekilde erişmenin makul bir yoluydu. Facebook'un faydası yoktu çünkü onun "arkadaşlar"ından biri değildim ve onun gizlilik ayarları mesaj göndermemi engelliyordu.

Nefesim çevremde buharlaşıyordu. Bulutlar donuk ve alçaktı, kar havası vardı. Her biri duvarları ve ısıtıcıları olan istikametlere yönelen diğer insanlar parktan aceleyle geçiyorlar, pahalı çizmelerindeki ayaklarını yere vuruyorlar, ucuz anoraklarının içinde titriyorlardı.

Bir twitter hesabı oluşturmuştum. Resmim, Lara'nınki gibi bir yumurtaydı ve kendimi gelişigüzel biçimde zavallı kedilerime göre adlandırmıştım: Ben @desi_ophelia'ydim. Burası yepyeni bir dünyaydı. Korktuğum gibi, Lara'nın hesabını takip etsem dahi ona hâlâ özel bir mesaj göndermeyeceğimi idrak etmem biraz zamanımı aldı çünkü bunun gerçekleşmesi için Lara'nın beni takip etmesi gerekiyordu. Donan parmaklarımı bir şeyler yazmak için hazırladım.

Sonunda ilk tweet'im, "Merhaba Lara," oldu. "Ben Iris. İyi olmanı umuyorum ve iyi olduğunu düşünüyorum. Bunu görürsen, bana mesaj yazabilir misin? Senin yapmadığını biliyorum. Ben xx"

Tayland'a değinmek istemiştım fakat -birinin hesabına bakıp bunu okuyacağını hayal edemememe rağmen- burası teknik anlamda kamuya açık olduğu için değinmedim.

Ayağa kalktım ve yürümeye başladım. Parkı terk etmeyecektim ama hareketsiz oturmak hiç iyi değildi. Parmaklarım beyaz ve tepkisizdi. Köprünün ortasına doğru uzun adımlarla yürüdüm ve suda karşıdan karşıya yarım oluşmuş buzun üstüne dikkatle baktım. Göletin üzeri donduğunda Central

Park ördeklerinin nereye gittiklerini merak ederek Holden Caulfield'i büyük bir hızla geçtim. Bu ördekler normal olarak yola devam edip donmamış alanları kayıtsız bir biçimde kullanıyorlardı ama mutsuz olmalıydı. Cesur ördeklermiş numarası yapıyorlardı.

Çavdar Tarlasında Çocuklar Laurie'nin en sevdiği kitaptı ve burası en sevdiği parktı. Laurie burayı severdi çünkü burası küçük ama zengindi: eskiden buraya "çekilmiş" derdi.

Bazen köprüde durup ördekleri beslerdik. Laurie ekmek getirmeme kesinlikle izin vermezdi. "Bu onlar için korkunç," derdi. "Niye insanlar ördeklerin ekmek istediklerini düşünürler ki? Suda yaşayan ve su bitkileri yiyen yaratıklar için işlenmiş karbonhidrat nasıl iyi olur ki? Neden sebze ve canlı proteinle yaşayan bir şeyi alıp şeker, tuz ve koruyucularla dolduracaksın ki?" Laurie ördekler için domuz pastırması parçaları ve ofisinin yakınındaki bir evcil hayvan dükkânından aldığı besin açısından zengin tahıl torbaları içeren özenli bir piknik hazırlardı. Laurie'yi çok sevmemin nedenlerinden biri buydu.

Onlar mutlu zamanlarımızdı. Biz Batı Londra'da yaşıyorken her şey kusursuzdu ve dünyadan uzaklaştığımız son birkaç yıldır önceki halimizden eser kalmadığını asla hayal etmiş olamazdım.

Parkın etrafında amaçsızca dolaşarak, patikaların etrafından ve çimin üstünden yürüdüm. Pembe yanakları ve kardanadam bekleyen çocukları seviyordum. Hükümet binasının yer aldığı caddedeki takım elbiseli insanlara bakmayı da seviyordum. Pahalı paltolarının üzerine iş auralarını giyerek koşuşturuyorlardı. Bu, parka biraz siyaset katıyordu.

“İşte oradasın,” dedi ve yukarıya doğru baktım. Bir küstahlık imasıyla gülümseyerek, uzun boyu sayesinde bana yukarıdan bakıyordu.

Ondan bir adım uzaklaşıp, “İşte buradayım...” onayını verdim. Onu karşılamak için burada olmama rağmen onun geleceğini her nedense ümit etmemiştim.

İkimiz de bir şey söylemedik. Hava hâlâ dondurucuydu. Hâlâ daha kar yağmıyordu.

Nihayet, “Yaptın demek ki,” dedim ve yürümeye başladım. O da benimle beraber yürüdü. Onu daha önce gördüğümden rahat görünüyordu. Alex’in bir polis olduğunu bilmeseydim, çok daha sıradan bir şey olduğunu düşünürdüm. Alex kot pantolon ve Noel kazağı gibi fakat modaya yeterince uygun, desenli parlak kırmızı bir kazak giymişti. Montu, sıcak tuttuğu belirgin olduğundan kışkandığım, tüylü, dağcılarının giydikleri tarzdaydı.

Alex, “Evet,” dedi. “Uzun bir yolculuktan ama yine iyiydi.”

“Çizmelerini beğendim,” dedim. “Kovboy çizimleri gibi, değil mi? Rock yıldızı çizimleri gibi.”

Bu sözlerim onu sevindirdi. Alex, “Onları bir kermesten aldım,” diye itiraf etti. “Bana uyacağından emin değildim ama yine de satın aldım ve insan eliyle hazırlanmış en rahat ayakkabılar, yani şanslıyım.”

“Şanslısın,” diye itirafta bulundum. “Sıcak bir yere gidelim mi?”

“Açlıktan ölüyorum. Pasaportunu aldın mı?”

Onu Alex’e gösterebileyim diye çantamı açmaya başladım. Parmaklarım iyice tutamadığı için yalnızca, “Evet,” dedim.

Trafalgar Meydanı’na ulaşip aslanları geçmek için ilerlemeye koyulurken minik kar taneleri düşmeye başladı.

Alex sandalyesinde geriye yaslanarak, "Aslında," dedi. "Öğrendiğim şey ve bu olaya karışmamla onları bir hayli kızdırıyorum. Bu, Bayan Finch'in ilk kaybolduğu zamanki soruşturmada ortaya çıktı."

Bir parça salatalık yiyorken Alex'e, "Lara," dedim.

"Evet. Lara. Özür dilerim. İzinli olduğumu unutuyorum. Tatildeyken işle ilgili düşünmemeyi daima denemişimdir. Genellikle tatillerimi kumsalda yürüyerek ve gazete okumadan geçiririm. Herneyse. Lara. Yaklaşık on iki yıl önce bir polis karakoluna çok üzgün olarak girmiş ve tamamen ilginç bir itirafta bulunmuş."

Alex tabağından bir patates kızartması aldı. Charing Cross Road'daki lüks bir burgerciydı; biriyle beraberken çok daha iyi yemek yenilebiliyordu. Kitabın varsa ve doğru ruh halindeysen bir lokantada kendi başına oturmanın harika olabileceğini düşünüyordum. Ama bu eşliğe itiraz etmek için hiçbir sebep yoktu.

Beş yıldır Lara dışında bir arkadaşımın olmadığını anlamak neşemi kaçırırdı. Bu tuhaftı. İçimde bir mutluluk hissi uyanıyordu. Söylemek zorunda olduğum şeyleri bir kenara itip anın tadını çıkarmak istiyordum.

"O neymiş?"

"Peki. Şimdi, bu gerçekten garip bir şey. Lara önemli bir sıkıntıyla tek başına çıkagelmiş ve birkaç aylık dönem boyunca Asya'da uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını ve bir kadının onun yüzünden cezaevinde olduğunu bildirmiş. Hayal edebileceğin gibi, hiç kimse onunla ne yapacağını bilmiyor. Herneyse, bundan hiçbir şey çıkmamış. Lara binadan koşarak çıkmış ve ertesi gün yanında bir erkekle, babasıyla birlikte

geri dönmüş ve bütün söylediklerini geri almış. Babası onun yoğun stres altında olduğunu, ne söylediğini bilmediğini ve hepsini uydurduğunu açıklamış. Ama birisi bunu incelemiş ve Lara'nın aynı şeyi Singapur'da itiraf ettiğini ve dikkate alınmadığını, geri gelmemesi talimatlarıyla bir sonraki uçuşa eve gönderildiğini öğrenmiş."

"Lara bir uyuşturucu kaçakçısı olduğunu mu söylemiş?" Kaşlarımı çattım ve şarabımı yudumladım. "Lara mı?"

"Biliyorum. Hiç kimse ona inanmamış. Soru şu, yine de Lara bunu neden söylemiş? Birisini mi koruyordu? Bir şeye dikkat çekmeye mi çalışıyordu? Singapur'a ilişkin herhangi bir ayrıntıya sahip değiliz fakat ayrıntıları istedim."

"Ve bunun tümü ortaya çıktı mı? Ve sizler bunu göz ardı mı ettiniz?"

Alex gözlerini faltaşı gibi açtı. "Penzance uğraşmak istemedi. Bu benim davam değil. Sorun şu ki, Lara'nın Guy Thomas'la ilişkisi her şeyi gölgede bıraktı. Onun yakın geçmişi-şimdisi gerçekten tüm cevapları sunuyor gibi görünüyorken derin geçmişine gitmeye gerek yoktu."

"Evet. Anlayabiliyorum."

"Her ne kadar çalışıyor olmasam da bunu çözmeye uğraşıyorsan sana yardım edeceğim."

Alex'e gülümsedim ve sebzeli burgerimi kaldırdım. "Teşekkür ederim."

Ulusal Galeri'ye minik bir kar sağanağı eşliğinde yürüdük ve Alex'i en sevdiğim resim olan Titian'ın *Bacchus ve Ariadne*'sine götürdüm.

"Bu gökyüzü," dedim. "Sakinleşmeye ihtiyacım olduğu bir zamanda gelip bunun karşısında dururdum. Ve Ariadne'nin,

hayatının en büyük aşkı olduğunu sandığı kişi tarafından terk edilmesi, Bacchus'un ortaya çıkıp ona sadece evlenme teklif etmesinden değil aynı zamanda evlilik hediyesi olarak bazı yıldızları sunmasından hoşlanıyordum. Aslında sırf bu resmi görmek için Londra'da olduğum halde buraya gelmemiş olmama şaşıırıyorum."

Aslında şaşıırmıyordum. Sık sık gittiğim yerlerden bugüne dek uzak kalmıştım.

Alex, "Bunu yapmanın işe yaradığını görebiliyorum," diye itiraf etti.

"Ariadne, Bacchus'un teklifini kabul etmiş mi?"

"Öyle sanıyorum." Aslında Ariadne'nin o şekilde kabul ettiğinden emindim fakat nedense bunu Alex'e söylemek istemedim.

Alex başıyla onayladı. "Eskiden ne yapmayı sevdiğimi biliyor musun?"

"Söyle."

"Yalnızca böyle bir galeriyi gezmek, tüm Meryem Ana ve çocuk resimlerine bakmak. Genellikle bebekler o kadar acayip görünürler ki seni güldürürler. Biraz ihtiyar adam yüzleri ve garip buruşuk boyunları vardır. Sanatçının onu gerçek bir bebekten daha ciddi göstermeye çalıştığını anlayabilirsin. Tanrı'nın oğlu ve üstün nitelikli olmasından ötürü. Ve bunu başarmak inanılmaz derecede zor bir şeydir."

Alex'e dikkatle bakıyordum.

"Ben de aynııı yapardım. Bebeklerin birçoğu korku filmlerinden çıkmışa benziyor. Bazen öyle görkemli ve sevecen bir bebeğe rastlarsın ki o bebek diğerlerinin neredeyse hepsini unutturur."

"Evet! Onlar ender bulunan bebeklerdir yine de."

“Buradaki, Leonardo’nun resim taslağını beğeniyor musun? *St. Anne ve Vaftizci Yahya*’yla beraber olanı?”

Alex güldü. “Da Vinci tarafından yapılmış bir şeyi beğenemeyecek bir konumda olduğumu pek sanmıyorum. Gidip ona bakalım mı? Aslında onu severim. O benim en sevdiğim bebeklerden biridir.” Alex bana bir tebessümle baktı. “Bu büyük bir resim taslağı için çok eğlenceli olmayan şeyi sen mi söyleyeceksin yoksa ben mi söyleyeceğim?”

“Bunu senin yapmanı bekliyordum.”

“Ben de centilmence bunu sana bırakacaktım.”

“Peki, söylendiğini düşünelim sadece.”

Galeriyi gezerken Alex hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğimi ve bir yabancıyla beraber ciddi bir biçimde resimlere baktığımı; okul grupları ve öğrenci kalabalıklarına ilişkin tahminde bulunduğumu; öbür insanların konuşmalarından kısımlar dinlediğimi fark ettim. Bugüne kadar sırf Lara hakkında konuşmuştuk.

Henri Rousseau tarafından *Şaşkın* olarak adlandırılmış bir resmin karşısında duruyorken, “Bu orman betimlemesi hakkında ne düşünüyorsun?” dedi. Dişlerini gösteren bir kaplanın ve bir tarza göre biçimlendirilmiş yeşilliklerin olduğu, bir ormanda asla bulunmamış biri tarafından resmedilmiş bir orman sahnesiydi.

“Bunu severim ama bunun önünde saatlerce dikilmezdim,” diye karar verdim. “Gelgelelim, bu keyiflendirici olduğu için Van Gogh’un *Güneşçiçekleri*’ni ve bir yığın Cézanne çalışmasını içeren bir odadan doğruca buraya yöneldik. Bu, ilgi uyandıran türde bir eser. Zamanının çok ötesinde, değil mi? Rousseau bir gümrük memuru değil miydi?”

“Le douanier... tam olarak.”

“Ama bu, son zamanlarda oldukça kuşku uyandırıcı, değil mi? Yani, başka şeyler de var: sanat dünyası tarafından şerefine şölen düzenlenmiş, şu tapılası tabloları kazara üreten sevimli küçük bir adam olarak benimsenmiş bir gümrük memuru. Ve Rousseau tabloları, sömürge akımın, oryantalizmin ve ‘öteki’ olmanın tesirinde kalmış orman sahneleridir. Burada ressamın Paris’teki botanik bahçelerinde bulunan yaprakları kopyaladığı yazıyor.”

Alex tebessümle bana bakıyordu. “Kesinlikle. Bu eser ebedi bir başyapıttan daha ziyade kendi zamanının tarihi bir kalıntısı. Yine de büyüleyici, değil mi? Sosyal sınıflar. Hiye-rarşi. Herkesin, alt sınıftakileri küçümseme biçimi.”

“Öyle,” dedim. “Sen de bu sergiyi benim bildiğim kadar biliyorsun. Cornwall’lı polis memuruna birazcık Londra kültürü göstererek küçümsemiş gibi olabilirim. Ama durum hiç böyle değil. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Alex Zielowski. Yani, Londra’da yaşadın mı?”

Alex eğlendiğini belli ederek baktı. “Zielowski isminden bir ipucu yakalamış olmalısın. Su katılmadık bir Cornwall’lı olmamama rağmen orada büyüdüm. Fakat evet, Londra’da üniversiteye geldim. Yıllarca burada yaşadıktan sonra diğer insanlar gibi tam anlamıyla farklı bir ‘yaşam tarzı’ için Cornwall’a geri döndüm. Burası evi andırıyordu, yaşlandığımı hissediyordum. Eski okul arkadaşlarıyla publarda görüşmek artık sıkıcıydı. Pazar günü sörf yapmayı ve sahil-deki puba gitmeyi tercih ettim. ”

“Peki bir kadın? Olduğuna bahse girerim.”

Alex güldü. “O kadar belli mi? Evet. Juliet. Bu işe yaramadı. Apaçık ortada. Ayrıldığımızda Cornwall’ı terk etmeyi

düşünüyordum ama terk etmek istemediğimi anladım. Juliet hâlâ orada. Şimdi evli ve bir bebekli. Ve işin tuhafı, çok yakınız. Birlikteyken geçindiğimizden çok daha iyi geçiniyoruz şimdi.”

Serginin salonundaydık artık ve çıkışa doğru yürüyorduk. Alex'in eski flörtüyle arkadaş kalmasının hoş olduğunu düşündüm. Bu durum Alex'e ilişkin iyi şeyler gösteriyordu sadece. Alex sevimli ve nazikti ama Laurie gibi ateşli değildi. Laurie gizemliyken Alex açıktı.

Bu düşünceyi iterek kafamdan çıkardım.

West End'in tam ortasındaki Aldwych'in köşesindeki bar eskiden gerçekten bir umumi tuvaletti.

İki katı birbirine bağlayan merdivenin tepesinde dururken Alex, "Buna emin misin?" diye sordu. "Kelimenin tam anlamıyla sifondan aşağıya doğru gideceğiz görünüşe bakılırsa."

"Bu, Lara ve Guy'ın birlikte yaptıkları son şeydi. Yani, neredeyse. İşlerin bütün şu Bangkok üzerinden ilerlediğini biliyorum, ancak burayı kontrol etmek zorundayız."

"Kontrol etmemize gerek yok. Ama kontrol edeceğiz. Bu biraz ilgi çekici. Yani, hangi akla hizmet civardaki her mekân..."

Kapıcı birkaç basamak aşağıdan bizi izliyordu.

Sorumluluğu üstüme almam gerektiğini fark ederek, "Yer ayırttık," dedim. "Iris Roebuck. İki kişi."

"Elbette." Adam gülümsediği zaman yanaklarında gamzeleri vardı. "Harika bir akşam geçirirsiniz artık."

Merdivenin dibine ulaşır ulaşmaz, gidişatın iyi olacağını anladım: bu yer olmasını beklemediğim kadar acayip

olmaktan çok uzaktı. Burası gerçekte tam olarak ne denli küçük olduğunu gizleyen aynalı duvarlara sahip bir bardı. Şu küçük alana üçü bar tabureli yüksek ve üçü normal büyüklükte olan toplam altı masa sığdırılmıştı. Hepsi Londra'nın merkezindeki en masum kalabalık gibi görünen müşteriler tarafından işgal edilmişti. İki masada kısa etekli, yüksek topuklu ve gülen kadınlar vardı. Onlar için önemli bir buluşma gibiydi ve otuzlu ve kırklı yaşlarda olduklarını düşünüyordum. Kararlı biçimde sade giyimli ve Londra'ya yeni gelmenin muğlak havasını kuşanmış ellili yaşlardaki bir çift komşu masada oturuyordu.

Genç Japon bir çift sanki bu onların ilk buluşmasıymış gibi sakarca duruyordu ve kıkır kıkır gülererek prosecco içen iki de kadın vardı.

Barın içki tezgâhında alkollü içkiler vardı.

Tezgâhın arkasındaki genç adam, "Merhaba," dedi. Sarışın, rahat ve kendinden gayet emindi. "Ücretsiz bir kadeh şampanya hakkınız var. Bunu şimdi ister misiniz?"

"Kesinlikle isteriz." Alex en azından benim olduğum kadar rahatlamıştı. Tüm masalar tutulduğu için çevreye bakınarak içki tezgâhında dikiliyorduk. Düz olmalarına rağmen yeni ayakkabılarımdan rahatsızdım.

Mantomu silkererek beceriksizce çıkardım.

Alex aniden coşkuyla, "Aman Tanrım," dedi. Şaşırdım, hatta korktum. Bunu o kadar yüksek sesle söyledi ki bu bana inanılmaz derecede affallatıcı geldi.

"Ne?"

"Sen... Sen harika görünüyorsun."

İkimiz de kırmızı ve kadifemsi elbiseme baktık. Londra'daki ilk günümde almıştım.

“Ve bu çok şaşırtıcı mı?”

Mahcubiyetim üzerine barmen, “Lütfen iltifatımı kabul edin,” dedi. “Ve biliyor musunuz? Haklı.”

“Hımm,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Barmen tezgâhın üstünde açık renk şampanya dolu iki kadehi kaydırdı. Birini aldım.

“Teşekkürler. Bak. Bilirsin, sana bunu soran insanlardan bıkmışsındır fakat bir arkadaşım birkaç hafta önce buradaydı. Buraya gazetecilerin geldiğini biliyorum ancak ben arkadaşımı hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum sadece.”

Barmen derin derin iç çekti ve bar tezgâhının arkasında bir şeyle oyalanmaya başladı.

“Buyrun.” Bana bir şey uzattı. Patlamış mısır sepetiydi. Alex’e verdim. “Evet. Arkadaşınız mı? Korkunç iş.”

“Adamı arkadaşım öldürmedi, biliyorsun. O yapmış olamaz.”

“İnsanlar birini takıntı haline getirdiklerinde tuhaf şeyler yaparlar.”

Bir parça patlamış mısır denedim ve mısırdan hoşlanmadığımı hatırladım. Alex sessizdi.

“Bunu o yapmış olamaz. Onun yapmadığını biliyorum. Buradalarken onları hatırlıyor musun?”

“Polisler onun yaptığını söylüyorlar. Benim için bu yeterli.” İş unvanıyla tanıştırılma isteksizliğine kaş çatan Alex’e baktım. Barmen, “Ve evet,” diye devam etti. “Aslında. Hatırlıyorum.”

“Nasıldılar?”

Ustaca karıştırılmış uzun saç ve sırtında bir çift peri kanadı olan garson kız bar tezgâhına geldi ve barmene bir kâğıt parçası itti.

“Ve iki prosecco,” diye ekledi.

“Hallederim.”

Onun üç kokteyl hazırlamasını, iki bardak prosecco doldurmasını ve bir bira şişesinin kapağını açmasını izledim. Sonunda hepsi hazırlandı ve garson kız siparişi tepsisine yüklemek için geri döndü. Beklerken Alex tek kelime bile söylemedi ve ona bakmadım.

“Evet, üzgünüm. Biraz düşüneyim. Hımm. Demek ki arkadaşınız. Oradaki şu masada oturdular.” Barmen şehir dışından gelenlerin oturdukları yeri işaret etti. Kadın neden onun hakkında konuştuğumuzu merak ederek şaşırıp kalmış bir yüzle bize baktı. “Kokteyllerini içtiler. Birbirleriyle konuştular. Hatırladığım kadarıyla çok güldüler. Şarkıcıyı dinlediler. Acayip ya da olağandışı bir şey yapmadılar. Adamın bir sonraki gece öldüğünü düşünmek garip.”

“Olağandışı hiçbir şey mi?”

“Hayır, hiçbir şey. Üzgünüm. Hey, şu masayı kapmanız gerekiyor!”

Japon çift kalktıkları anda oturan Alex oradaydı, konuşmadan uzak olduğu için mutluydu.

Saatler sonra salon dönüyordu. Dördüncü martini olduğunu düşündüğüm içkiyi içiyor, patlamış mısır yiyor ve sandalyesini bitişimde olacak kadar çeken Alex’e yaslanıyordum. Cornwall, sanat ve polis olmanın neye benzediğinden bahsediyorduk. Ona kendim hakkındaki bazı gerçekleri anlatıyordum.

“Benim pek fazla arkadaşım yok,” diye bilgilendirdim. “Eskiden vardı. Ama şimdi yok. Burada olman hoş. Niye buradasın yine de?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum,” dedi.

“Bir arkadaş olarak.”

“Evet.”

“Bu iyi.” Az kalsın Laurie hakkında konuşmaya başlıyordum ancak konuşmamaya karar verdim. Ona değinmemek kesinlikle daha iyi bir fikirdi. Ağlamak istemiyordum. Şarkıcı uzun boylu, ince, zarif hatlara sahip siyahi bir kadındı ve tam olarak insanın ruhunu okşayan türde basit şarkılar söyleyerek herkesi eğlendirmeye çalışıyordu.

Zemin boşluğunun son derece küçük bir kısmına bakarak, “Bu şarkı için kim kalkacak?” diye sordu. “Hepiniz bunu bilirsiniz. Yani hepiniz şarkıda bana eşlik edebilirsiniz. Şarkının adı: *Hey Jude*.”

Ve her nasılsa bir süre sonra Alex ve ben kendimizi içkinin tesiriyle bu şarkıyı ayakta bağıra bağıra söylüyor bulduk. Bu, elbette, uzun bir şarkıydı ve nihayet bütün bar şarkıyı koro halinde söylüyordu. Küçük bir dans gösterisi sergilemeye çalışırken neredeyse takılıp düşüyordum ve Alex beni yakalayarak masamıza çarpmamı engelledi. Ben çekilip ayrılınca dek Alex belimden sıkıca tuttu.

Geceye çıktık. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu fakat şehir hâlâ işlekti. Taksilerle otobüsler gümbürdeyerek geçiyorlardı, insanlar sokaklarda dolaşıyorlardı ve her yerde ışıklar vardı. Kalp atışımın hızlandığını hissediyordum. Bu akşam, ansızın üstesinden gelebildiğimden daha fazlasına dönüşmüştü.

Kurtulmaya çalıştığımda bile Alex elimi alıp tuttu.

“Iris,” dedi. “Bu benim için garip bir şey. Londra’ya gelerek seni takip etmek. Epeyce uzun süredir herkese kendi

kendime yettiğimi ve bir ilişki içinde olmam gerekmediğini söylüyordum. Kendime tamamen inanıyordum. İnsanlar beni oyuna getirmeye çalıştıklarında buna dayanamıyordum. Bir yerde bir 'flört' olması fikri bana çok yapay geliyordu. Biraz hoşlandığım bir kadınla tanıştığımda iki kilometre kaçardım. Sonra bir iş günü seninle karşılaştım ve sana dair bir şeyler, seninle olmak -sana dair her şey- dünyamı değiştirdi. Söyleyebilir misin? Senin evine geldiğimde bunu gizlediğimi söyleyebilir misin? Yani bunu yapmam için hiçbir neden yoktu, aslında. Seni merkeze çağırmam ve ifadeni başka birine aldırmam gerekiyordu. Ama ben seni görmek istiyordum. Bu öylesine baskın bir duyguydu ki. Ve sonra..."

"Şişşş. Lütfen dur! Lütfen."

Onun bunları söylemesini istemiyordum. Bir elini omzuma koydu ve ona bakarak çenesini kapatmasını bir kere daha söylemek için döndüm. Alex benim arkadaşım olmuştu ve şimdi bunu mahvetmek üzereydi.

Onun yüzü benimkine yakındı ve sonra daha yakındı. Alex benden o kadar fazla uzundu ki bana ulaşmak için tam aşağıya eğilmek zorunda kaldı. Çekilip uzaklaşmam gerekiyordu fakat şu önemli anda uzaklaşmadım ve Alex'in ağzı benimkinin üstündeydi.

Bunun ne hissettirdiğini tamamen unutmuştum. Yeni bir kişiyle öpüşmek çok tuhaftı ve öyle çok etkiliydi ki ani merakla buna katıldım. Bu, çok ısındığında buzlu suya fırlatılmak gibiydi. Şaşırtıcı ve harikuladeydi. Gerçekti. Oluyordu. Laurie'yi Cornwall'da bırakmıştım ve bir polisle öpüşüyordum. Başka bir erkeği öpüyordum.

Bu düşünce zihnimde katılaştır katılaştırmaz Alex'i iterek uzaklaştırdım ve kolunun altına daldım.

"Yapamam," dedim. "Yalnızca yapamam, Alex. Benim bir erkek arkadaşım var. Bunu biliyorsun. Üzgünüm ama sadece gerçekten, gerçekten yapamam."

Alex beni kolunun üst kısmıyla tuttu ve ona bakmam için yumuşak, nazik bir şekilde kendine doğru döndürdü.

"Iris," dedi. "Geri gel. Iris. Bak. Bunu nasıl söyleyeceğime gerçekten emin değilim ama... Laurie'yi biliyorum. Biliyorum. Tamam."

Kurtulmaya çabaladım fakat Alex tutuşunu sıkılaştırdı.

Onu, "Anlamıyorsun," diye bilgilendirdim. "Bir şey anlamıyorsun."

Bu dondurucuydu. Kendimi hem sarhoş hem de hasta hissediyordum ve yine yalnız başıma, uzakta olmak istiyordum.

"Anlıyorum. Çok özür dilerim, Iris. Gerçekten özür dilerim ama biliyorum. Bana onun adını söylediğinde onu araştırdım fakat ben zaten biliyordum çünkü Finch'lerin evinde seninle bir araya geldikten sonra eve gittim ve hakkında bulabileceğim her şeyi aradım. Ve sonra, eski bir meslektaşım olan Dave'in o kaza sırasında Met'te olduğunu öğrendim. Dave olay mahallindeydi. Böylelikle ne olduğunu biliyorum. Çok üzgünüm ama Iris, sen şaşırtıcısın. Ve elbette ki sana hemen arka çıkacağım. Ancak dünyayla yüzleşmeni istiyorum ve yapmaya başladığın da bu. Sana yardım etmek istiyorum."

"Hayır."

"Iris?"

"Hayır."

"Iris... Laurie Madaki ölü. Sen bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Beş yıl önce bisikletinden düştü. Ve anında öldü, olay yerinde ölü bulunduğu açıklandı. Çok üzgünüm ama..."

Alex tutuşunu gevşettiği anda hâlâ konuşuyorken eğilerek uzaklaştım. O söylenilmeyecek kelimeleri söylemişti ve onu asla affedemezdim. Aldwych civarından Kingsway'in altına doğru koştum ve St. Paul Katedrali'ne yönelerek, bana dikkatle bakan insanları umursamayarak Fleet Caddesi boyunca koşmayı sürdürdüm. Alex'in beni takip etmeyeceğini umuyordum ve bir müddet sonra bir taksi durdurup hâlâ hıçkırı hıçkırı ağlıyorken sarhoş, kalbi kırık bir uykuya dala-cağım otele geri dönmeyi başardım.

Onunla tanıştığım gün bunun olacağını biliyordum. Bizim daima birlikte olmak zorunda kalacağımızı ve bunu başarmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum. Onsuz kalırsam hayatımın paramparça olacağını biliyordum. Benim için başka hiç kimsenin olmadığını biliyordum. Laurie'yle beraber olamazsam, kimseyle kesinlikle beraber olmayacaktım. Ona sadık kalmam gerekenden çok çok daha uzun süre sadık kalmıştım ama onun gitmesine izin vermek zorunda olacaktım.

Alex'in söylediği her şey doğrudu. Çatlaklar bir yıldan daha fazla süredir genişlemekteydi ve nihayet ardına kadar açıldı. Benim inkar ve hayalle inşa ettiğim ev başıma yıkılmıştı.

Otel yatağında yarı uykulu yatıyordum, kalın perdeleri kapamayı unuttuğum için sabah ışığı tül perdelerden parılıyordu ve kendimi, tanıştığımız günü bir kez daha hatırlamaya zorladım. O ana kadar yayınevinde bir iş, kiralık bir daire, arkadaşlar, aile ve normal standartlara nazaran hoşnut edici

bir hayatla kusursuzca bağımsız olmuştum. Asla yeterli param yoktu ve gelecek için planlar yapmam gerektiğini sürekli olarak hissediyordum ama ben iyiydim.

Sonra bir arkadaşın bir bardaki doğum günü partisinde onu gördüm. İkimiz de yirmi yedi yaşındaydık ve beklediğim son şey, hayatımın aşkıyla karşılaşmaktı. Az kalsın sonunu getirmiyordum: işyerinde uzun bir mesai harcamıştım ve evime geri dönüp banyo yapmak istiyordum. Kendimi biraz ruj sürüp Covent Garden'a yönlendirmeye zorlamamın yegâne nedeni buydu çünkü yanımda Alice'in doğum günü hediyesi, en büyük el çantama sığdırmayı yeni başardığım bir kutu içinde bir şişe şampanya vardı ve onu işyerinde bırakmak veya eve taşımak istemiyordum.

Laurie'nin yanımda durduğunu fark ettiğim zaman bir şişe ev şarabı aldım. O ana kadar, ilk görüşte aşka kesinlikle inanmamıştım.

Laurie, "Merhaba," dedi. Açık kahverengi gözlü, esmer, uzun boyluydu ve güzel bir takım elbise giymişti.

"Merhaba." Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum ama beceremedim.

"Doğum günü partisinde misiniz?"

İkimiz de dönüp masaya baktık. Alice'i iyi tanıımıyordum; üniversitede birlikte okumuştuk ve ikimiz de kendimizi Londra'da çalışırken bulduğumuzda yeniden arkadaş olduk. Alice'in yakın arkadaşları, doğum günüyle ilgili olarak düşündüğümünden daha fazla telaş yapmışlardı. Helyum balonları sandalyelerin arkalarına bağlanmıştı ve ambalaj kâğıdı parçalarıyla boşa çıkarılmış zarflar köşemizdeki zemine yayılmıştı.

"Öyleyim," diye itiraf ettim. "Fakat partinin bu denli kalabalık olacağını bilmiyordum."

"Yani doğum günü kızı değil misiniz?"

"Hayır, o Alice." Onu işaret ettim. Uzun sarı saçı olan Alice durumunu bildiren büyük bir rozet takmıştı.

"Ah, evet. Üstünde 'doğum günü kızı' yazan o olsa gerek."

"Bu bir ipucu."

Başka bir şey söylemek istiyordum ama aklıma tek bir şey gelmiyordu. Onunla konuşmaya devam etmek istiyordum ancak onu çoktandır tanıyormuşum gibi hissettiğim ve partiyi terk ederek onunla oturmayı istediğimin ayrımlına varmasına izin vermeksizin. Gülünç davranıyordum. Öyle yaptığımı biliyordum. Kız arkadaşıyla birlikte olduğunu düşündüm.

"Yani," diye denedim. "Partide değil misin öyleyse?"

Laurie gülümsedi. "Hayır, ben dinlendirici bir içki için geldim. En azından sizler ortaya çıkıncaya dek dinlendiriciydi."

"Evet. Eğer bir yalnızlık cenneti arayışıdaysan ve akşam 06.30'da gittiğin yer olan Londra'nın ortasındaki barsa..."

"Biliyorum."

Sormak zorundaydım. Bunu çabucak söyledim. "Kız arkadaşınla beraber mi buradasın?"

"Öyle biri yok. Peki ya sen? Erkek arkadaş?"

"Hayır."

"Hesabı ödmeden kaçıp biraz yiyecek almak ister misin?"

"Evet."

Birbirimizin isimlerini bilmiyorduk bile ama Long Acre'ye çıktık ve Kraliyet Opera Sarayı'nın bitişiğindeki bir Hint lokantasına gitmeye karar kılınca dek beraberce dolaştık. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum fakat hiç şüphesiz birbirimize ait olduğumuzu biliyordum. Şaşılacak derecede bunu o da biliyordu ve o andan itibaren beraberdik.

Yine de son birkaç yılımız gerçek ilişkimize soluk bir gölge olmuştu. Geçmişin Laurie'si böyle yaşıyor olmayı istemezdi. Bunu gördüğünde dehşete düşerdi. İşler tam aksine cereyan etseydi, Laurie yoluna devam ederek başka biriyle tanışırdı.

Eğer o, orijinal Laurie, dün gece Alex'le beni görebilseydi, memnun olurdu diye düşündüm. Üzgün ama memnun. Tam anlamıyla beraber olduğumuzdan bu yana beş yıl geçmişti. Zihnimde yarattığım hayali Laurie talepkâr, huysuz bir figüre dönüşmüştü: hiçbir suretle benim sevdiğim erkek değildi.

Dışarıda zindeleştiren bir kış sabahı vardı. Telefonumun şarj edilmesi gerekiyordu ama şarj etmedim: Alex'in benimle temas kurmaya çaba gösterdiğini biliyordum ve onunla henüz yüzleşemedim. Kendimi fiziksel ve zihinsel olarak berbat hissediyordum. Bir şey başımın içinde zonkluyordu. Erken kalktım ve üzgün uyandığımda daima yaptığımı yaptım: dışarıya çıktım. Kendi başımaydım. Çok uzun süredir kendi başıma olmuştum.

Soğuk hava patlaması iyi gelmişti; köşede bir kafe bularak kaloriferin bitişiğindeki metal bir sandalyeye çökmekten hoşnuttum. Double espresso, taze sıkılmış portakal suyu, sebzeli kahvaltı sipariş ettim ve düşünmek yerine ücretsiz bir gazeteyi okumaya çalıştım.

Dünya farklı görünüyordu. Kederle yüklüydüm fakat serbest kalmıştım. Kendi başımaydım ama bu gidip Lara'yı aramam anlamına geliyordu. Aslında, Bangkok'a gidecek ve oraya vardığımda ne olup bittiğini görecektim.

Beş yıldır sarhoş olmamıştım. Kazadan sonraki bir hafta boyunca her gece dehşet verici şekilde sarhoş oldum. Bir daha asla ayık olmak istemedim.

Laurie'nin Budock'taki evde beni beklediğini düşünebil-
diğimce çok düşünmeye çalıştım. Bu işe yaramadı. İlk kez,
o kulübe bizim evimiz değildi. Orası kedilerimle birlikte
yaşadığım yerd. Kedilerimle yalnız yaşıyordum. Bir erkek
arkadaşım yoktu çünkü o ölüydü. Birdenbire kedilerin iyi
olmalarını umdum: sonra komşuları arayacak ve kontrol
edecektim. Onların bir kedi kapısı vardı. Uzakta olduğum
birkaç gün boyunca kendi başlarının çaresine bakabilecekle-
rini ümit ediyordum. Komşuların onları beslemeye başlama-
larını sağlayacaktım.

Bir şeye odaklanmaya can atarak çare arıyordum. Zemin
siyah ve beyaz damalıydı. Küçük bir köşe kafeyle bitişik bir
oteldi. Doğru büyüklükteki taşlarla zeminde satranç oyna-
yabilirdin. Küçük taşlarla bile oynayabilirdin. Devasa kare-
lerde tuhaf görünürlerdi ama bu durum satranç oyununu
ilginç kılardı. Bu, normal bir satranç tahtasında minimin-
nacık piyonlar ve minyatür bir kraliçeyle oynamak gibi
olurdu.

Kahvem geldi ve garson kıza zoraki gülümseyip düşünce-
lerimi şimdiki zamanda demirledim. Bugün Leon Champion'ı
pusuya düşürecektim.

Kahvaltım geldi ve gergin bir biçimde, yarı aç yarı mide
bulantılı olarak yemeye başladım.

Küçük bir kadeh kırmızı şaraptan daha fazlasını asla
içmedim. Bu, kendi akıl sağlığım için aldığım bir karardı-
-eğer akıl sağlığı benim gibi bir kişiye uygulanabilir bir
tabir idiyse- ve bunun doğru olduğunu şimdi biliyordum.
Hafızamda çıkışlarıyla beni rahatsız eden şeyler vardı. Alex'i
öpmek güzel olmuştu. Onu tekrar görmeye dayanıp dayana-
mayacağımdan emin değildim. Fakat Alex gerçeği biliyordu,

başından beri bilmekteydi ve bilmesine karşın benimle vakit geçirmek istemişti. Beni yine de öpmek istiyordu.

Bir sonraki geçişinde garson kıza, "Telefonumu fişe takmamın sizce bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Garson kız, "Yok, tabii ki," dedi. "Orada bir priz var."

Şarj başlar başlamaz mesajlar ulaştı. Alex'ten hiç okumadığım birkaç mesaj ve Sam Finch'ten bir mesaj vardı. İlkini okudum.

"Merhaba Iris," diyordu yabancı bir numaradan olan ilki. "Ben Sam Finch. Nasıl olduğunu ve iki güne kadar gelip gele-meyeceğini merak ediyorum. Seni görsem iyi olurdu. Ayrıca görmeni istediğim bir şey var."

Sam'in telefonu beş kere çaldı ve tam kafamda sesli mesajı tasarlıyorken Sam telefonu açtı.

"Iris. Hey."

"Merhaba, Sam. Nasılsın?"

Uzun süren bir sessizlik oldu.

"Bombok. Kahretsin. Biliyor musun, eskiden asla küfretmezdim. Şimdiyse bunu hep yapıyorum. Tüp bebekte ve her şeyde başarısızlığa uğradığımızda bile bu konuda küfretmeye ihtiyaç duymadım çünkü eşim vardı. Ya da ben öyle düşünüyordum."

"Ah, Sam." Söyleyecek iyi bir şey düşünmeyi denedim. Gerçek şu ki hiçbir şey yoktu. "Bu sizin için korkunç. Hayal bile edemiyorum."

"Keşke Lara onun yerine beni öldürseydi."

"Onu Lara öldürmedi! Lara öldürmedi. Lara'yı tanıyorsun."

Sam'in sesi haşındı. "Mesele bu yine de. Ben Lara'yı hiç mi hiç tanımıyorum. Sen de tanımıyorsun. Zamanını diyebildiğince çok kez 'ama Lara çok sevecendi ve hiç kimseyi öldürmüş

olamaz' demekten hoşlanarak geçirebilirsin fakat onu tanı-mıyordun. Tanıdığını zannedi-yordun. Tanıdığımı zanne-di-yordum. Mutlu olduğumuzu zannedi-yordum. Mutludan daha ziyade... kesinlikle kaya gibi sağlam olduğumuzu zannedi-yordum. Birbirimizi anladığımı-zı zannedi-yordum. Lara'nın yurtdışından evlat edinme işlemini başlatmaya hazır olabilelim diye kart borçlarını ödeme amacıyla Londra işini yaptığını zannedi-yordum. Nepal'e bakı-yordum çünkü Lara her zaman o yer için bir özleminin olduğunu iddia ediyordu ve Lara'nın oradaki dağlarda bir bebek bulmayı düşün-düğü zaman, evlat edinmeye gerçekten hazır olduğu yegâne zamandı. O yer hakkında daima bir fikri vardı ve ben bu fikri Lara için işler hale getirecektim. Haftanın çoğunu başka bir herifle yaşadığı kelimenin tam anlamıyla hiç aklıma gelmedi. Yani ne enayilik. Ne aptalca lanet bir enayilik. Ve bu ancak o işin başlangıcı."

Doğru olanı söylemek mümkün değildi çünkü bir tane bile yoktu.

"Çok üzgünüm, Sam."

"Biliyorum."

"Lara daha önce Nepal'de bulunmuş muydu?"

"Hayır, kesinlikle. Onu yetimhanelere bakmak için götü-recektim."

"Buna rağmen Asya'da bulunmuştu."

"Evet, Tayland mayland. Senin görmeni istediğim şey."

"Neyi görmemi istiyordun?"

Sam durakladı. "Ah, endişelenme. Unut gitsin. Eğer gelirsen görürsün. Gelecek misin?"

"Gelemem. Londra'dayım. Ailem burada yaşıyor, bili-yorsun."

“Ailenle görüşmediğini söyledin.”

“Durum karmaşık. Nedir o?”

“Ah, takma kafana. Onun eşyalarını ayıklamaya başladım. Hepsine sahip olmak kafamı karıştırıyordu. Erkek kardeşim onları atmam konusunda başımın etini yiyordu, sonra o ve annem nihayet konuyu bir şekilde halletmek zorunda olduğumu bildiğimden Sussex’e geri döndüler. Böylece onun tüm eşyasını inceledim; bunu yaparak bütün gece uyumadım. Onların hepsini çantaların mantaların içine tepeleme doldurdum. Tüm bu olup bitenlere karşın Lara geri gelmiyor. Ve Lara’nın sahip olduğunu asla bilmediğim şu eski kitabını buldum.”

“Eski kitap mı? Ne türde bir eski kitap?”

Telefonum bu konuşma için ancak yeteri kadar şarj olmuştu. Sandalyemi prizın yakınına kaydardım ve şarjı prize tekrar taktım.

Sam, “Bir günlük,” dedi. “Lara’nın eski günlüğü. Tayland’da kaldığı zamandan. Göz gezdirdim. Onu okumaya gerçekten tahammül edemedim. Orada bazı acayiplikler var. Günlüğü sana vermeyi düşünmemin nedeni bu. Böylelikle onu okuyabilirsin ve sonra polise ya da yetkili merciye verebiliriz.”

“Sam. Ne çeşit acayiplikler? Uyuşturucular hakkında mı?”

“Lara’ya ilişkin şu meseleyi biliyor muydun?”

“Kesinlikle. Sam onu okuyabilir miyim? Eğer mümkünse... evet, onu bana gönderebilir misin? Günlüğü polislere teslim etmen gerektiğini biliyorum ama ben okuduktan sonra buradakilere götürebilirim.”

Sam bir süreliğine hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, “Neden olmasın,” diye kabul etti. “Lanet olsun. Benim hâkim olduğumdan daha fazlasını biliyorsun. Şayet onu postalarsam, bu beni evden dışarıya çıkaracaktır. Posta-

neye gitmeyi kastediyorum. Yapılacak küçük bir ayak işi. Şehri baştan sona yürüyüp tekrar geri döneceğim. Kimin bana dikkatle baktığını göreceğim. Bana bir adres ver.”

“Elbette.” Çantamdan otel evrağının bir parçasını çıkardım ve adresi Sam’e okudum.

“Ama Iris?”

“Evet?”

“Geri döndüğünde gelip beni görmelisin. Olur mu? Lütfen?”

Suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. “Tabii ki. Söz.”

“İstersen, erkek arkadaşını da getir. Yani, ürpertici ya da başka bir şekilde davrandığımı düşünme.”

“Ah, sorun yok. Erkek arkadaşım...” Derin derin soludum ve sesimin nasıl da dingin çıktığına şaşırdım. “Erkek arkadaşım gerçekten bu civarda değil artık.”

Sam görev duygusuyla, “Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi ve başka bir şey sormak için nefes alıyorken onun sözünü kestim.

“Bak, Sam? Leon Champion’ı tanıyor musun?”

“Evet, maalesef.”

“Birisi geçen gün onun hakkında konuşuyordu.”

“Lara’nın vaftiz babası. Benden nefret ediyor, her zaman nefret etti. Lara’nın dört bir yanındadır. Onu görürsen, ona saygılarımı iletme. Kendini becermesini söyle. Aslında birisi Lara’yı ortadan kaldırırsa adaylar listemin başında o yer alırdı. O ve Olivia.”

“Ah.”

Sam günlüğü postalayacağına söz vererek telefonu kapattı. Onun gerçekten postalayacağını umuyordum: nefesimi tutmuyordum.

*

Lara'nın ebeveynlerinin evi geniş ve çirkindi; büyük bir bloktu ve olmasını beklediğimden daha moderndi. Kafam martini ve yüzüne tekrar asla bakmayacağımdan emin olduğum bir içki olan prosecco'nun toksik kalıntısı içinde yüzüyordu.

Önceden bir bahçenin olması gerektiği yerde şimdi bir asfalt yol vardı ve yolun üstünde iki araba park edilmişti. Biri -tahminimce Lara'nın babasının- tüm araziler ve olasılıklar için gösterişli, gereksiz bir şekilde donatılmış, böylesine bir banliyöde tamamen anlamsız bir siyah cipti. Diğer adamın karısının, 'dolaşmalık' gibi görünen, küçük Renault'ydü.

Lara'nın kökeninin bu olduğunu düşünmek tuhaftı. Tam olarak emin olmasam da bildiğim kadarıyla Lara aynı evde büyümüştü. Bu biçimsiz, zengin, sıkıcı ve sıradan bir evdi. Okul formasıyla eve gelen sarışın, görkemli ve potansiyel dolu genç kız Lara'yı kafamda canlandırmaya çalıştım. Lara'nın ardından huysuzca somurtan Olivia'yı hayal ettim.

Lara anlaşılabilir hale gelerek zihnimde yer değiştiriyordu. Sam haklıydı: Ben bu kadını tanı mıyordum. Onunla yalnızca dört kez görüşmüştüm ve potansiyel bir arkadaş olduğunu düşünmüştüm, karanlık tarafı hakkında çok fazla tahminde bulunmamıştım.

Kapı zili evin içinde işitilebilecek şekilde "parılda parılda küçük yıldız"ı çaldı. Kapı eşiğinde ne söyleyeceğime ilişkin hiçbir fikrim olmaksızın dikildim ve bir süre sonra yaklaşan birisinin seslerini duydum. O her kimse, içerisinde birçok başka kilit varmışçasına ses veren kilidi açtıktan sonra kapı çekilerek açıldı ve Lara karşımda duruyordu.

Bu o değildi. Elbette Lara değildi. Bu kadın Lara'ya öyle çok benziyordu ki bana çok uzunmuş gibi gelen bir süreliğine

tek kelime söyleyemedim. Sarı saçlı, yeşil kruvaze elbiseli, güçlü kemik yapısı olan bu kadının, Lara'nın annesi olduğu ağır çekimde aklıma geldi. O da beklediğim gibi değildi. Bu kadın öyle hafif ve ince görünüyordu ki ikinci kertesı şöyle dursun bir kez dahi doğum yapmış olamazdı. Kadın kısık gözler ve yüzünde sorularla bana bakıyordu ama hiçbir şey demedi.

Nihayet, "Hımm, merhaba," demeyi başardım. "Bayan Wilberforce mu?"

Kadın temkinli bir şekilde başıyla onayladı.

"Adım Iris. Lara'nın bir arkadaşıyım. Cornwall'dan. Ben sadece..."

Kelimeler beni terk etti. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Merhaba." Onun sesi belli belirsiz sakindi. Beni içeriye davet etmedi veya hiç kımıldamadı. Soluk bir kadın hayaletiydi.

"Özür dilerim. Lara'ya benziyorsunuz."

Kadın başıyla onayladı. "Evet."

"Olivia'nın benden bahsedip bahsetmediğini bilmiyorum. Geçen gün birlikte birer içki içtik. Ben..." Ve sonra bunu söyleyemediğimi fark ettim. Cornwall'dan birazcık dedektiflik yapmaya ve onların kayıp kızının suçsuzluğunu kanıtlamaya geldiğimi duyurmak son derece gülünçtü. Bu kadına kızının, pasaportumu çalıp Bangkok'a uçtuğunu söyleyemezdim. Kafamdaki sözcükler inanılmazın ötesindeydi. Bu, kulağa onur kırıcı geliyordu ve kadın benim çılgın olduğumu düşünecekti.

Derin bir nefes aldım. "Şimdi Londra'dayım ve Lara'yı düşünüyordum. Sadece sizi görmek ve herkesin onun

hakkında konuştuklarına inanmadığımı söylemek istedim. Üzgünüm. Aramam gerekiyordu.”

Kadın, “Ah,” dedi. “Mademki buradasın belki de içeriye girmelisin, canım?”

Kapıyı biraz daha açtı ve geniş, kalın halı serilmiş koridorun karşısından yaklaşan adamı, Lara’nın babasını gördüm. Saçı dökülen adam aşırı derecede şişmandı ve beni baştan aşağıya süzdü.

“Sizin için ne yapabiliriz?” dedi. Onun tavrı bütünüyle, düpedüz düşmancaydı.

Lara’nın annesi uzak durdu. Babası kapı eşiğini doldurarak annesinin yerini aldı. Hikâyemi bir kez daha kekeleyerek anlattım.

“Nesin? Lara’nın arkadaşı mı? Pekâlâ, uğramanı takdir ediyorum ama dürüst olmak gerekirse, bunu iddia eden o kadar çok muhabir gördük ki risk almaya hazırlıklı değilim.”

“Ama Olivia...” diye başladım.

Adam, “Olivia’nın ne dediği umurumda değil,” dedi ve kapıyı yüzüme kapatırken onun bağırıldığını işittim: “Onu içeriye alacaktın! Alacaktın, seni duydum! Kahretsin, Victoria!”

Lara’nın ezilen annesinin yeniden görünüp benimle gizlice konuşabilmesini ümit ederek bir süre orada durdum fakat o görünmedi. Sonunda bir defa daha merkez istasyonuna doğru yürüdüm; bir marketten Ginsters peynirli böreği aldım, kaynar bir ıslaklık durumuna gelinceye dek onu mikrodalgada pişirdim ve sonra tekrar yola koyuldum. Yolda, kendi kendime, Alex’in mesajlarını okuyacağımı ve umarım yanıtlayabilmek için doğru kelimeleri bulabileceğimi söyledim.

Leon Campion'ın ofisi Liverpool Caddesi yakınındaki büyük bir binanın üçüncü katındaydı. Bina, Londra'nın bazı bölgelerinde dairelere bölünmüş olan şu devasa beyaz ön cephe- lilerden biriydi fakat şehirdeki bina ofisler halinde iskân edilmişti.

Hiçbir şeyi planlamamıştım. Başım hâlâ hafifçe ağrı- yordu ve alkolü vücudumun her yerinde hissediyordum. İçki kokmadığımı umuyordum. Karşılama masasına doğru ilerlerken ayakkabılarım zeminin üstünde nal sesi gibi bir ses çıkarıyordu. Alex'i telefonla arayıp ondan özür dilemek istiyordum. Neredeyse hazırdım. Bugünkü olayı hiç umursa- mıyordum. Adamın yüzüme küfretmesi umurumda değildi. Lara'nın babasının kovması beni aşağılamış ve kızdırmış olmalıydı ancak bundan tek kelimeyle etkilenmemiştim.

Bıkkın bir genç kadın, "Merhaba?" diye sordu. En azından beni dehşet içerisinde baştan aşağıya süzmedi.

"Merhaba," dedim. "Campion Associates'de Leon Campion'la bir toplantım var."

“Elbette. Burayı imzalarsanız.”

Onun cümleyi bitirmesini istiyordum. Burayı imzaladığımda ne olacaktı? Bu sorunun cevabı hazır değildi ama en azından kadın bana zorluk çıkarmıyordu. Bu aşamayı atlatacağımı gerçekten ummamıştım. B planım, bina dışında aylak aylak gezinmek ve Leon Campion’ın öğle yemeği için dışarı çıkmasını ummaktı.

Gerçek adımı kullanarak imzaladım, küçük aynalı bir asansöre bindim ve söylendiği gibi üstünde “5” olan düğmeye bastım.

Geniş bir karşılama alanına çıktım ve bir masanın arkasında telefonla konuşan, evrakla oynayan, bana bakmayan, korkutucu bir kadın gördüm.

Kadın kalın parlak yeleli ve evcilleştirilmiş bir at misali bakımlıydı. O kadar çok makyaj yapmıştı ki onun gerçekte neye benzediğini hayal etmek imkânsızdı ve altın küpeleri kulaklarını aşağıya öyle sert çekiyordu ki telefona bastırılmış kulak deliği uzamıştı ve kopma noktasına yakınmış gibi gözüküyordu. Kendimi kadının yerine koyarak ürktüm. Küpe takmayı asla becerememiştim.

Zeminde o mekâna parlaklık ve lüksün pahalı havasını nüfuz ettiren kalın bir halı vardı fakat ben burasının aslında küçük bir şirket olduğunu görebiliyordum. Sadece bir kapı karşılama alanının dışına götürüyordu ve kapının kocaman bir ofisler takımına ya da masalarla dolu devasa bir açık alana götürdüğünü hayal edemiyordum. Burası tek kişilik bir işletmeye daha fazla benziyordu.

Kadın bana gülümsedi ve hemen ilgileneneceğini işaret etti.

“Evet,” dedi. “Ama korkarım bizim bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak, efendim. Bay Campion’ın kendisi bile bir

ön görüşme yapmadan önce her şeyin ayrıntılı envanterlerine gerek duyarız... Evet. Mevcut koşullar kesinlikle geçerlidir... Öyleyse sizden haber bekliyor olacağız. Güle güle.”

Yanıt beklemeksizin telefonu kapattı.

“Merhaba?” Profesyonel yüz ifadesine bir gülümseme eklemişti. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Merhaba.” Bu can alıcı kısımdı. Hemen konuya girmek zorundaydım. Telefonda bu kadınla konuşmuştum ancak onun bilmesine gerek yoktu. Yaptığı her konuşmayı anımsayıp anımsamadığını tahmin etmeye kalkışamazdım. “Tünaydın. Bay Champion’la konuşup konuşamayacağımı merak ediyorum,” diyerek konuya girdim.

Kadın tepki vermedi.

“Korkarım ki müsait değil. Sizi bekliyor mu?”

“Ben Lara’nın bir arkadaşıyım. Bay Champion’la konuşmayı gerçekten istiyorum. Bu kişisel bir mesele.”

Kadın yine tepki vermedi.

“Evet, söylediğim gibi Bay Champion müsait değil. Aslında, kendisi ülke dışında bulunuyor. Bir not falan bırakmak istiyorsanız, onu kesinlikle alacağından emin olabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim. O halde telefon numaramı ve eposta adresimi yazacağım.”

“Dediğim gibi haber almadan önce biraz zaman geçebilir.”

“O Lara’nın vaftiz babası, değil mi?”

“Bu onun kişisel meselesi.”

Kadın dikkatini uzun ve kusursuz tırnaklarını koruyacak yeterlilikte yatay duran parmaklarıyla agresif biçimde tıkladığı klavyesine yöneltti. İmayı anlayıp verdiği sayfa ve tükenmez kalemle köşedeki küçük kanepede oturmaya gittim. Sayfanın altına koymak için kuşe kâğıda basılmış bir dergiyi -*Mana-*

gement Today- kullandım ve ne yazacağıma karar vermeyi denedim. Lara'yı ciddi umursuyor görünen kişinin dikkatini çekmek için bu yeterince iyi olmalıydı.

Kendinden emin bir üslup girişiminde bulunarak, "Leon," diye başladım. "Sana telefonla ve bizzat ulaşmaya çalışmaktayım. Adım Iris Roebuck ve Lara'nın Cornwall'dan bir arkadaşayım. Ben..."

Bu noktada durdum. Doğru üslubu nasıl oluşturabilirdim? "Ben"i karaladım ve şöyle yazdım: "Ailesi gibi, Lara hakkında umutsuzca endişe duyuyorum ve bu korkunç olayda onun hiçbir suçu olmadığına ikna oldum. Ona ne olduğuna dair çok iyi bir fikrim var ve seninle konuşmak istediğim konu bu çünkü mevcut durum onun geçmişiyle, Asya'yla bağlantılı. Olivia..."

Akıcılığım, açılan asansör kapıları tarafından sekteye uğradı. Başımı kaldırarak baktım ve onun Leon olduğunu hemen anladım. Beni fark etmeksizin karşılama görevlisiyle konuşacağı umuduyla köşede elimden geldiğince göze batmayarak oturmaya çabaladım fakat Leon hemen bana baktı.

Uzunca kır saç ve uzun burnuyla onun nasıl görüldüğünü zaten biliyordum ancak çok daha korkutucu birisini beklemiştim. Bu adam samimi ve üzgün bir görünüme sahipti. Onu ilk görüşte, beklediğimden çok daha fazla sevdim.

Bana yarı gülümseyerek bir anlığına baktıktan sonra kadına döndü.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu ve onun beni mi yoksa geneli mi kastettiğinden emin değildim.

Kadın bir kısmının gazetecilerden gelen arama ve mesajların olduğu bir liste çıkardı ve ekledi. "Ve bu hanımefendi,

Bayan Roebuck, Lara Finch'in bir arkadaşı. Ona sizin müsait olmadığınızı söyledim ve size bir not yazıyordu şimdi."

"Teşekkürler, Annie."

Leon yaklaşırken kalbim güm güm çarpıyordu ama onun tavrı beni yatıştırdı.

Beni süzerken gülümseyerek, "Bayan Roebuck," dedi. Kanepeye olmanın dezavantajından nefret ederek ayağa kalktım.

"Bay Champion," diye cevap verdim ve bana elini uzattı. Onun el sıkışması sıkı ve sıcaktı.

Leon notumu okuyordu. "Siz Cornwall'dan mı geldiniz?"

"Evet."

"Telefonda size karşı çok mu kabaydım? Özür dilerim. Gerçekten. Zor bir zaman oldu. Bunu biliyorsunuz."

"Sorun yok."

"Hayır, sorun var. Görüyorsun, şimdi sana bakıyorum ve Lara'nın senden bahsettiğini biliyorum. Sen şu bisiklet süren ve uzun saçlı arkadaşsın. Guy Thomas'ın karısını görmek için kapıya tırmanırken fotoğraflanmıştın."

"Evet. Evet, doğru."

"Orada ne yapıyordun?"

"Sam'in başsağlığı dileğini iletiyordum."

Leon kısmen yazdığım notu okuyarak, "Ve görüyorum ki," dedi. "Burada önemli olabileceğini kabul ettiğim, Lara'nın Asya'daki geçmişine ilişkin bir şeyler biliyorsun. Ofisime gir, canım. Ama korkarım biraz paranoyağım ve birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Elbette."

"Her zaman kendimi Lara'dan sorumlu hissettim. Ve..." Leon cümleyi bitirmeksizin bana baktı. Bunun yerine, "Annie," dedi. "Biraz kahve?"

“Hemen şimdi getireceğim.”

Leon’un, eskiden Londra’nın bir tarafından diğer tarafına kuşbakışı manzarasını sunan ve günümüzde bir veya iki çatıdan en yakındaki daha uzun binaların yan tarafına bakan yekpare pencerelere sahip ofisi devasa büyüklükteydi. Her şeye rağmen, mekân ılık içerisindeydi. Aşağıda otobüsler ağır ağır gidiyor ve taksiler güçlükle ilerliyordu fakat hiç ses yoktu. Buradaki hava pahalı kâğıttan ahşap cilasına, kahveden Leon’un kolonyasına kadar lüks kokularla süslenmişti.

Leon Campion evrak yığılı kocaman ahşap masayı görmezlikten geldi ve beni köşedeki yarı rahat bir çift sandalyeye yönlendirdi.

Her ikimiz de otururken, “Şimdi,” dedi. “Lara’dan bahset. Seni test etme niyetinde değilim çünkü sana inanıyorum ama bazı temel şeyleri gözden geçirmeden riske giremem. Onu nereden tanıyorsun?”

Onun ciddi ses tonu beni şaşırttı. Şaşkın halde, “Doğru,” dedim. “Peki. Yaklaşık beş yıl boyunca, Falmouth’un biraz dışındaki Cornwall’da yaşadım.”

Leon iç cebinden bir iPhone çıkardı.

“Falmouth’un biraz dışında mı? Nerede, özellikle?”

“Budock yakınında. Orası bir kasaba fakat büyük bir kasaba ve oradan Falmouth’un ucuna kolayca yürüyebilirsiniz. Ama ben kasabanın dışındayım. Oldukça uzak ama bir yerlere gitmek uzun zaman almaz.”

Leon Google Earth’ten evimin yerini saptıyordu. Yönlendirmemden sonra bunu telefonuna aktardı.

“Yani burada mı yaşıyorsun? Yalnız mı?”

Evimiz oradaydı. Orası evimdi.

Laurie'nin hayaleti hâlâ etrafta olabilirdi: o kadar uzun süre orada kalmıştı ki öylece buharlaşamazdı. Eve döndüğümde onun ayrılamaz varlığını bir an için hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim. Hissedeceğimi umuyordum. Eğer yapabilirsem onun son izlerine sadık kalacaktım.

Odun sobamı, kedilerimi ve dünyadan uzakta değişmez yaşantımı özlüyordum. Laurie'yi şimdiye dek özlediğim her şeyden daha fazla özlüyordum.

"Evet," demeyi başardım. "Orada yaşıyorum. Yalnız."

"Tamam. Ve Lara'yı nereden tanıyorsun?"

"Feribotta tanıştık. Özel bir neden olmaksızın St. Mawes'ün karşısına geçiyordum ve Lara da aynı şeyi yapıyordu." Leon'a hikâyeyi anlattım. "Bağlantıyı koparmadık. Bir ikindi çayı için onun evine gittim. Oradayken, Lara Londra'da ona iş teklif eden birisinin olduğuna dair bir telefon konuşması yaptı."

Leon tebessüm etti. "Lara benimle konuşmuştu."

"Lara bu konuyu Sam'le konuşmak istiyordu, bu yüzden oradan ayrıldım. Lara burada çalışmaya başladıktan sonra onu kasabada birkaç kez gördüm fakat gerçekten onun hafta sonları Sam içindi. Lara Noel arifesinde evime geldi ve beraber meyveli turtta yedik. Lara'nın bir ilişki ya da benzer bir şey yaşadığına ilişkin hiçbir fikrim yoktu." Beni kendimden nefret ettiren istekli bir şekilde kimlik bilgilerimi gözler önüne sererek konuşmayı sürdürdüm.

"Demek ki Lara kaybolduğunda..."

"Sırf Lara'yı görmek istediğim için o cumartesi sabahı kendimi onların evinde buldum. Aslında, ben..." Kendi hakkımda çok fazla konuşmak istemediğim için sustum. Leon bana nazik, sorgulayıcı bir bakış attı, ona piyango kazandı-

ğımdan ve bir şey yapmaya gereksinim duymamla ilgili artan hissinden dem vurarak konuşmaya devam ettim.

Ses tonumun yeterince kesin olduğunu umarak, “Bir nedenle Cornwall’a taşındım,” dedim. “Ve gerçekten taşınma zamanının geldiğini düşünüyordum.”

Bir anlığına durakladım. Nefes al, dedim kendime. Devam et. Nefes al ve ver. Bunu söyleyebilmen gerekiyor. Tıpkı beş yıl önce olduğu gibi keder dalgası beni yuttu ve bu sefer ondan saklanamayacaktım.

Leon iç cebinden mükemmel ütülü bir mendil çıkardı ve onu bana uzattı.

“Teşekkür ederim.”

Çok büyük bir çaba harcadım ve gözyaşlarımın eşliğinde konuştum. “Lara’yla konuşmak istiyordum çünkü o, bana tavsiye verebileceğini bildiğim tek kişiydi.” Çok ileri gittim ve mendilin içine iğrenç bir şekilde sümkükdüm. “Özür dilerim,” diye ekledim.

“Hiç sorun değil. Ben de özür dilerim. Derdin ne olursa olsun ve seni rahatlatan ne olursa olsun. Acele etme.”

“Teşekkürler. Böylelikle zili çaldım ve kapıyı Sam açtı ve...” O günü, polisleri, Guy’ın öldürüldüğüne dair telefon konuşmasını, polislerin Sam’i sorgulamak için götürdüklerini Leon’la ayrıntılı biçimde konuştuk. “Ve şu cinayeti Lara’nın işlemediğini biliyordum,” diye bitirdim. “Ben onun yapmadığını biliyorum.”

“Evet. Böylece Asya fiyaskosunun birazını ortaya çıkardın, öyle mi?” Leon’un sesi beklenmedik ölçüde sıcaktı. “Sen Bayan Marple’a mı dönüştün?”

Yüzümü tekrar kurularak, “Eğer bu şekilde açıklamak istiyorsanız,” dedim. “Kesinlikle. Ben bir erkek olsaydım, bu

kadar küçümseyici olmazdınız. Bayan Marple'a gülün, iyi. Tesadüfen benim için çok büyük ve aşırı derecede zor bir eylem olarak Londra'ya geri dönmeye ve gerçekten meydana gelmiş olabilen bir olayı çözüp çözemeyeceğimi görmeye karar verdim. Fakat siz isterseniz bunu küçümseyebilirsiniz. Lara küçümsemezdi."

"Sherlock Holmes öyleyse. Dişi Sherlock. Bir kadın ismi olarak Sherlock'u kullanabilirsin. Bu oldukça cazip olurdu. Cinsiyetçi olduysam, özür dilerim. İçtenlikle, seni küçümsemek istemedim. Senden etkilendim, Bayan Roebuck. Ve sen buraya vardığında, Olivia'ya gittin."

"O sevgi doluydu."

Leon bir kaşını kaldırdı. "Olivia mı?"

"Evet, gerçekten. Ondan nefret etmeye hazırlıklıydım ama nefret etmiyorum. Ondan hoşlanıyorum. O ve Lara'nın berbat bir ilişkisi vardı fakat Olivia'nın biraz haksızlığa uğradığını düşünüyorum."

"Bunu söylemen ilginç. Tamam. Wilberforce'ları yokladın mı?"

"Çok ileriye gidemedim. Lara'nın annesi -Victoria mı?- beni içeriye alacaktı ancak babası kapıyı yüzüme kapattı. Onu suçlamıyorum, açıkçası."

Kapıda küçük bir tıklama oldu ve kapı Leon cevap vermeden önce açıldı. Annie kahve tepsisini yanımızdaki sehpayaya koydu ve tek kelime söylemeden ayrıldı.

"Teşekkürler, Annie. Bak, Iris. Üzgünüm. Gerçekten. Bernie'nin kapıyı hangi nedenle yüzüne kapattığını biliyorum ve benim seni sınamak zorunda kalışımın nedeni de aynı. Medyadan tiksiniyorum ve ilk başta bir gazeteci olman ihtimal dahilinde görünüyordu. Aradığında inanmamama

rağmen, seni gördüğüm andan itibaren sana inanıyorum. Bir yazar bozuntusu olsaydın, Google Earth'ten senin sözde evini buluyorken kaçardın. İnandırıcı bir kapak hikâyesi vermen mümkün olmazdı. Sam'i arayıp o tüyler ürpertici sabah, yanında kim olduğunu soruşturmak bana mantıklı geldi ama dürüst olmak gerekirse onunla uzun bir konuşma yapmak istemiyorum. Aslında. Annie?"

Leon sesini pek yükseltmedi ama Annie neredeyse anında odaya geri döndü.

"Annie, bana bir iyilik yapabilir misin? Sam Finch'i telefonla arayarak ayın on beşinci günü cumartesi sabahı yanında kimin olduğunu öğrenebilir misin?"

Annie hiç tepki vermedi. "Şimdi arıyorum."

Leon bana tekrar döndü. "Bu korkunç olmuştur. Bir karabasan. Kendi kendime Lara'nın sağ salim ortaya çıkacağını söylemeye gayret ediyorum. Guy Thomas'ı elbette Lara öldürmedi. Lara'nın böyle bir şeye gücü yoktu. Senin de söylediğin gibi, Lara, Tayland'da kendisini yakalayacağını daima düşündüğü bir travma geçirdi. Bunun olmayacağını, bittiğini Lara'ya söyledim ama Lara bunu hiç unutamadı.

"Hemen gidip polise bundan söz ettim ama bununla ilgilenmediler çünkü onların bildikleri kadarıyla dava kapanmış ve tek yapmaları gereken şey Lara'nın bedenini bulmak. Elbette ki bulamamışlardır çünkü Lara hâlâ yaşıyor. Ya da ben çok fazla umuyorum."

Alex'i düşünüyordum. Günlüğü düşünüyordum fakat okuyuncaya kadar ondan bahsetmemeye karar verdim.

"Evet. Polislerle ben de konuştum ancak onlar Asya'ya bakmakla gerçekten ilgilenmediler. Bak, oraya gidip onu kendim bulabileceğimi düşünüyorum."

Leon aniden daha yaşlı ve kuvvetsiz görünerek iç çekti.

"Ama Iris. Sana Iris diyebilir miyim?"

"Elbette."

"Iris. Şayet Lara bir yere uçakla gitmişse veya bir şekilde ülkeyi terk etmişse, bir kayıt olurdu. Ama yok. Hiç yok. Onun güvenliği için beni korkutan tek şey bu. Lara becerikli genç bir hanım... Onu tüm yaşamı boyunca tanıdım. Ama o bile bir iz bırakmadan ortadan yok olamaz."

"Leon," dedim. "Doğru. Evet, asıl mesele burada."

Leon'a pasaporttan bahsetmek üzereyken, Annie özür dileyen bir gülümsemeyle odaya geri geldi.

"Tekrar böldüğüm için özür dilerim. Onunla konuştum. Başlangıçta kaba davrandı ama sonunda o günü Bayan Finch'in arkadaşı Iris ile geçirdiğini söyledi ve Bayan Roebuck'ı tarif etti." Annie küçük bir gülümsemeyle başıyla onay verdi. "Kesinlikle. Saçları iki tonmuş ve bisikletiyle çıkagelmiş. Sam Finch destek için minnettar kalmış. Sizinle bu sabah konuştuğunu söyledi."

"Konuştu," diye kabul ettim.

"Teşekkür ederim, Annie. Doğru. Paranoya için yeniden özür dilerim, Iris."

"Bu iyi. Anlaşılabilir. Kapsamlı olması güzel." Ve Leon'a pasaporttan ve Bangkok'a uçuştan bahsettim.

Leon, "Bu hayret verici," dedi. Ayaktaydı, odayı adımlıyordu. "Öyleyse oraya gidip Lara'yı bulmalıyız. Bana çok uzun bir süredir aldığım yegâne iyi haberi getirdin. Sana her aşamada yardım edeceğim. Ben de bir şey yapacağım. Her ne gerekiyorsa, para filan..."

Leon'a, "Sen -en azından, sen olduğunu varsayıyorum- Lara'yla birlikte bir polis karakoluna gittin ve Lara uyustu-

rucu kaçakçılığı hakkında verdiği ifadeyi geri aldı,” dedim. Leon’un gözleri faltaşı gibi açıldı.

“Tanrım, sen harikası. Eğer bir iş istersen, ciddi olarak bana gel. Bunu biliyor musun?”

“Evet, biliyorum.”

“Öyleyse bunun ne kadar hassas bir konu olduğunu anlayacaksınız.”

“Evet.” Blöf yapıyordum ama Leon zar zor dinliyordu.

“Lara Bangkok’a uçtu.”

“Oraya gitmek istiyorum.” Söylediğimi yine kendim duydum. “Ve Lara’yı aramak.”

Leon bana bakmıyordu. Düşünürken kaş çatıyordu.

“Arar mıydın? Bunu yapar mıydın? Eğer biz polisi karıştırmadan bunu kendimiz yapabilirsek Lara’yı korkutmayabiliriz. Lara’nın oraya niye geri döndüğünü bilmiyorum. Söylediğin gibi, Lara kendiliğinden gitmiş olamaz. Eğer Jake hapisten kaçmışsa, bir şekilde Lara’yı kontrolü altına almışsa. Sonra belki de Lara’nın niye Bangkok’ta olduğunu anlayabilirim. Pasaportun kullanıcısı o uçuşta yer aldığı anda, biz onun yalnız seyahat edip etmediğini öğrenir miyiz?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Jake’in kim olduğunu sormaya can atıyordum ama sormadım. Leon’un bana tam olarak güvenmesi için bildiğimden daha fazlasını bildiğimi sanmasını istiyordum.

Leon iç çekti.

“İris. Dışarı çıkıp bir şeyler içelim. Bu ofisten uzaklaşalım ve uygun bir planlama yapalım.”

Sonunda işlerin ilerlediğini sezerek ona gülümsedim.

“Tamam,” diye kabul ettim. “Ama bugün sadece alkolsüz içecekler tercihim. Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmışım.”

*

Ertesi sabah otel yatağında boylu boyunca uzanmış olarak uyandım. Bangkok'a uçacaktım: Leon ve ben dün gece bu uçuş için yer ayırtmıştık. Leon beni şehirdeki küçük bir barda onunla bir kadeh kırmızı şarap içmeye ikna etmişti ve her şeyi tartışmıştık.

Jake'in kim olabileceğine ilişkin bir fikrim vardı artık. Sam bana günlüğü postalamak için Falmouth'u geçmeyi başaramadıysa bile -onun fikrini değiştirip polise gitmiş olacağından emindim, aslında- yine de Bangkok'a gidip Lara'yı arayabilecektim. Artık akşamdan kalma olmadığının tadını çıkararak esnedim ve gerindim. Alex'i telefonla aramam gerekiyordu.

Kapı çalındı ve açmak için odanın bir yanından diğer yanına sendeledim. Telefonumdan saatin 09:30 olduğunu fark ettim. Yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım.

Genç bir adam, "Sizin için bir posta, madam," dedi ve bana bir Jiffy zarfı verdi. Adamın bir bahşiş isteyip istemediğini merak ederek ona teşekkür ettim ve zarfı yırtarak açmadan önce su ısıtıcısını çalıştırdım. Sam kalın bir kalemle adımı ve otelin adresini kargacık burgacık yazmıştı.

Bu kitap, sayfalarının kenarları boyunca kirli, siyah ve kalın, hırpalanmış bir sert ciltli günlüktü. Yatağın kenarına oturdum ve okumaya başladım.

Üçüncü Bölüm

Lara'nın Günlüğü

21 Mart 1999
Sidney

Jake geri dönmüş! Buna güçlükle dayanabiliyorum; bu öyle-sine harika ve öylesine dehşet ki. Sadece ona dokunmak ve ona bakmak istiyorum.

Avustralya'dan ayrılma vakti neredeyse. Jake i  arasında gittiği yerden bu öğleden sonra dönmüş, bu sabah biraz vakit geçirmek için gidip Poste Restante'den mektuplarımı aldım. Canımı sıkmayacaktım ve keşke şimdi de canımı sıkma-saydım. Bir mektup annemden, iğrenç küçük bir kartpostal Olivia'dan ve Sally tarafından yazılmış Leon ve Sally'ye ait bir mektup.

Anneme hızlı bir yanıt yazdım.

Fazla resmi biçimde, "Bir hafta kadar Sidney'deyim çünkü Tay vizemi yenilemem gerekiyordu," diye yazdım. "Burası güzel bir  ehir ve bir günden uzun bir süreliğine geri dönmeyi sabırsızlıkla bekliyorum ama şimdilik i im için Bangkok'a geri dönmem lazım." Bu herkesi mutlu edecekti. Bu, altın Lara'nın yazmış olacağı türdendi.

Sahip olmak istediğim iş türü kendi vizesiyle gelecekti ama sanırım Leon dışında hiç kimse bu konuda düşünme zahmetine katlanmazdı.

Buradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum. Avustralya çok temiz! Tayland'a geri dönmem gerekiyor. En azından şimdi benimle Jake var; bu, işlerin yürüdüğü anlamına geliyor.

Keşke babam -kendince- annemin gerçeği bilip bilmediğini bana söyleseydi. Annemin mektubu moralimi gerçekten bozdu. Diğer insanların anaç annelerini kışkırtıyorum. Çocuklarıyla, küçük külfetler değilmişçesine konuşan anaç bir annem olsaydı, hayatım tamamen farklı olurdu. Okul oyunları vesaireyi etkin biçimde gitmek istediği şeyler olarak gören annecik bir anne hayal et! Annem Olivia ve beni birbirimize tahammül ettirebilmiş biriydi ama daha fazlasını asla yapmazdı. Annem iletişime bir şekilde açık olsaydı, babama bu kadar çok yaltaklanmaya mecbur kalmazdım ve babamı kefaletle kurtarmak için şimdi burada olmazdım.

Demek ki tüm bunlar annemin hatası! Anneme bunu söyleseydim o sadece, "Ah, öyle mi? Üzgünüm," derdi ve teması keserdi.

Küçük mektuplarımızı yazarken acaba her ikimiz de bu devasa olguyu söylenmemiş mi bırakıyorduk yoksa annemin masumiyeti gerçek miydi? Annem bugünkü mektubunda "Babanın işi iyi gitmiyor," diyordu. "Ama daima yukarı doğru!"

Evet... babamın işiyle ilgili durumlar öyle zorlaştı ki babam, gitmeyi hiç istemediğim özel okulumun masrafını ona geri ödememi talep etti. Ve benim yaptığım da bu. Annem bunu öğrenemez ya da yazmazdı. Yazar mıydı?

Olivia'nın Buckingham Sarayı'na ilişkin ironik kartpostalını yırttım. Özür dahi dilememiş, kendince en cana yakın haliyle, "İyi vakit geçirmeni umarım," gibi bir şey yazmış. En yakın zamanda ya da bir daha asla benden haber almayacaktı.

Ailem onlar için en iyi yer olan dünyanın diğer tarafları. Yarın asıl gün. Bunun heyecanı başka hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde beni canlı tutuyor.

Şimdi gitmeliyim çünkü Jake biraz yiyecek ve birkaç bira için dışarıya çıkmamızı bekliyor. Hiç aç olmamama karşın kendimi yemek yemeye zorlayacağım. Aç olmayacak kadar heyecanlıyım.

Yarın Tayland'da olacağım. Seyahat sayısı dört. Belki üçten sonra durmuş olmam gerekirdi. Şansımı biraz zorluyormuşum gibi geliyor fakat bunu yapabileceğimi biliyorum. Bu konuda iyiyim. Geri sayım başladı.

22 Mart

Bangkok

Çok sıcak. Bunaltıcı. Kötü kokulu. Bunu seviyorum.

Yaptım. Yazım korkunç çünkü kalemim yine her yerde titriyor. Aslında yaptım.

Burası inanılmaz yükseklikte. Khao San Caddesi'nden aşağıya tüm yol boyunca şarkı söylemek ve dans etmek istiyorum. Tehlikeli kıvrımları olan demir çatıya tırmanmak ve kollarımı havaya kaldırıp göklere bağırarak istiyorum. Hiç kimse beni yenemez. Ben sistemi yenerim.

Keşke Olivia'ya sırf onu şoke etmek için söyleyebilseydim. Olivia buna asla inanmazdı.

Dış dünyaya gözle görünür hiçbir şey yapmadım. Sadece çevremdeki herkesin yaptığının tamamen aynını yaptım. Sonra sırt çantalılarının arasında gizlenmek için Khao San Caddesi'ne taksiyle gittim ve eski pansiyonu kontrol ettim. Jake geldiğinde, bana sarıldığında ve harika olduğumu söylediğinde Derek -bence, sınırı aşan hoyrat saçlı, yaban sakallıyla sırt çantalı kılığına girmekle her zamankinden daha kötü görünüyordu- ceketini alarak ortadan kaybolurken, kafede kitap okuyor ve üçüncü kolamı içiyordum. Dördüncü görev de başarıyla tamamlandı. Görev boyunca tamamen sâkindim.

Her zaman, bunun işlememesini isteyen bir parçam vardır. Bunu başka türlü yapamazdım. Normal yaşantıma dönmek, eve gidip altın kız olmayı sürdürmek için can atsaydım, kendime hâkim olamaz ve buzlu serinliğe kanal açamazdım. Dünyayı kendi oyun alanımmış gibi görerek ve orijinal veya farklı davrandığımı düşünerek, civardaki her sıkıcı sırt çantalının yaşadığı gibi yaşıyor olacaktım.

Sonunda kötüleştiğime inanamıyorum. Okuldaki korkunç kalabalığı; canları istemezse derslere girmeyen, ödev yapmaya tenezzül etmeyen, dövüşen, küfreden, sonuçlara omuz silken insanları nasıl izlediğimi hatırlıyorum. Ve ben onlardan biri olabileceğimi biliyordum. Nedense, olmadım. Bu derinimdeydi ve şimdi dışarıda.

Okuldaki şu aptalların hiçbirinin hayal edemediği bir ölçekte kuralları yıkarım. Şimdi bu kitabı bir kenara koymaya -Jake kanıt niteliği taşıyan bir belgenin olduğunu bilseydi çıldırırdı- ve birkaç kutlama içeceği için dışarı çıkmaya ihtiyaç duyuyorum.

Bangkok... Seni seviyorum.

25 Mart

Hemen hemen tüm paramı eve gönderdim. Bütün bu olan bitenden sonra sıkıntı verici derecede iyi bir kızm.

Tüm yolcular gibi Bangkok'ta oyalanmak garip. Bir anlamda tamamen güvende hissettiriyor ama aynı zamanda biraz hayal kırıklığı.

Daha fazla gezi yapacak enerjim yok. Bugün Jake ve ben insanların en iyi izlendiği kafede Scrabble oynayarak ve yaya-ları izleyerek "tam bir İngiliz kahvaltısı" yaptık. Aşırıklara bakmaktan hoşlanıyorum: bir uça evlerinden ilk kez uzakta olan, gözleri faltaşı gibi açılmış ve korkmuş, yine de sağlıklı gençler. Onları ilk izlenimlerini dosyalarlarken neredeyse görebilirsin. Yerleşirlerken neler olduğunu izlemek için onları görünce ayağa kalkıp birkaç hafta boyunca yakından takip etmek istiyorum.

Diğer uçtaysa kurbanlar var. Bunlar ürkütücü. Burada gördüğüm her şey beyaz insanlar, ayrıcalıklı yolcular ve beni korkutan umutsuz bağımlılardan ibaret. Yabani sakalları -gördüğüm her kayıp bir adamdı- çılgın gözleri ve yıllardır giydikleri belli olan giysileriyle, onlar için ters gidebileceğine dair küçük bir hatırlatıcıydı.

Herneyse. Jake'i Scrabble'da yendim ve Jake bundan rahatsız olmamış gibi davrandı. Sonraki gezimizin üç hafta içinde olduğunu söyledi.

"Halledeceğim şeyler var," dedi. "Yani, bebek, ben bira-zını sana bırakmak zorunda kalacağım. Bir kumsala git. Sana bir cep telefonu aldım. Konuşmamız gerektiğinde seni arayacağım."

Biraz rahatsız oldum ama bunu belli etmedim. Bir Tay kumsalında birkaç hafta geçirebilirim; bu gerçekten de güçlenecek bir şey değil. Aslında, onun bana "Bebek" diye hitap etmesini seviyorum. Londra'da hiç kimse bunu yapmazdı. Ben orada asla bebek tip değildim. Düzgün Lara sonsuza dek gitti. O ölü. Onun yerinde bir Tay cep telefonu kanuna karşı gelen bir bebek var.

27 Mart

Bangkok dışına otobüste

Jake uzağa gitti. Bundan daha fazlasını bilmek istemiyorum. Rolümde iyi olduğumu biliyorum ve işim o noktada biter. Bana, benim yapabildiğim gibi başarabilen hiç kimseyle tanışmadıklarını söylediklerinde bunun içimde yarattığı heyecan oldukça tuhaftı. Böyle bir yeteneğinin olması ne garip bir şey.

Yepyeni telefonum çantamda gizliydi. Onu hem şarjlı hem de gizli tutacağım ve günde birkaç kez kontrol etmeliyim. Kaldı ki ben tatildeyim. Jake'i özlüyorum fakat hayatta kalın bir suç romanıyla bir otobüste olmaktan, Tayland'ın kırsalını uçakla giderken izlemekten, benimle konuşmak istiyormuş gibi göründükleri an herkese uzak olmaktan daha iyi pek fazla şey yok.

Bu bir turist otobüsü -mümkün olan en ucuzcu turist- ve içindeki herkes benim gibi sırt çantalı.

Otobüs Krabi'ye gidiyor ve oradan Koh Lanta'ya bir tekneyle geçeceğim, bir kumsala gideceğim, kitap okuyacağım ve rahatlayacağım. Tek bir kişiyle konuşmazsam bile umursamayacağım.

Anlatabildiğim kadarıyla tüm tehlikeli şeylerden yoksun sırt çantam, başka herkesin çantalarıyla beraber çatıya bağlı. Bu ucuz bir otobüs olduğu için, açık pencereleriyle birlikte takırdıyor ve klima yok. Burada yazı yazmak zor.

Biri bu kitabı keşfetseydi, bundan hemen kurtulurdum sanırım. Onlara bunun fantezi olduğunu söyledim ve bana bakıp inanırlardı. Ayrıca bunu gerçekten söylediğimi sanmıyorum.

Koridorun karşısındaki adam benimle konuşmaya çalışmayı sürdürüyor. Sıkıntıya gelemem, o yüzden uyuyormuş taklidi yapacağım.

31 Mart, sanırım

Jake'i düşünerek kumsalda uzanıyorum. Bir geleceğimiz yok ve bu, bizimle ilgili sevdiğim şeylerden biri. Birbirimize söyleyecek çok az şeyimiz var. Bu zekice!

Onunla ilk tanıştığımda -tüm saflık ve Olly tarafından incitilmiş olarak- farklı düşünüyordum. Aklım anında onu benden beklenilene sığdırmaya çalıştı.

Yakışıklı bir Avustralyalı: seyahatimden eve getireceğim ne harika bir hediyelik eşya diye düşündüm. Yakışıklı Avustralyalı bir koca, belki de. Bu onlara gününü göstermiş olacaktı.

Sonra onun neyle meşgul olduğunu fark ettiğimde hikâyede düzeltmeler yapmak zorunda kaldım. Bu insanı özgür kılıyordu. Kesinlikle ve komik bir şekilde "koca malzemesi" değildi. Bu birlikte yaşayacağımız bir maceraydı ve yakında hem de çok yakında ilerleyecektik. Bu hepsinin en heyecan verici olanıydı. Sadece seks ve işle meşguldük; sadece birbirimize uygun olduğumuz sürece.

Khao San Caddesi'nde bir araya geldik. Başka nerede? Yalnız başımaydım, Londra'dan ayağımın tozuyla gelmişim ve tamamen sarsılmıştım. Babam ayrıldığı için bana feci şekilde öfkeliydi ve gitmeme sebep olduğu için Olivia'ya daha fazla öfkeliydi. Bekârdım ve herkesle aram bozuktı. Bu kıtada hiç kimseyi tanıımıyordum ve nasıl ilerleyeceğime ilişkin bir ipucum yoktu. Biraz uyum sağlayabilmek için sabahın erken saatlerinde pazar tezgâhlarının birinden giysiler satın almıştım ve tek yapmayı planladığım bir kafede oturup belki bir bira içerek bir kitap okumaktı. Bu bir başarı olurdu. .

Ve sonra kafamı kaldırıp baktım; Jake caddenin karşı-sından izliyordu.

Bana doğru yürüdü, orada durdu ve gülümsedi.

"Merhaba," dedi. "Ben Jake."

Kendimi alamadım. Ben de gülümsedim. "Lara," diye cevap verdim. .

Yol boyunca yan yana yürüdük ve hepsi buydu. O gece, o asıl gece, seksin hazzını keşfettim ve sıkıcı ilişkimde eksik olanın farkına vardım. Jake otuz üç yaşında ve benden on bir yaş büyük. Onun Avustralya aksanını, her zaman yüzüne düşen kıvrıkcık saçını taparcasına seviyorum. Bana bakış tarzını seviyorum. Bana kuralları çiğnemeyi istettirme tarzını seviyorum ve onun için kötü olmayı seviyorum. Biz ruh eşleri değiliz. Bu şimdiye dek başıma gelen en iyi şey.

2 Nisan

Sivrisinek tülümün altındaki yatağında bunu yazarak oturuyorum. Bugün Rachel'la arkadaş oldum. Bu beni çok mutlu ediyor.

Telefonumu her zaman kontrol etmeme rağmen Jake'den hâlâ haber almadım. Gerçekten beklemiyordum çünkü işlemler çok da umurumda değildi. Bu, benim işim değil. Üç haftalık tatilim büyük bir işin gelmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Yine de o benim erkek arkadaşım ve sıradan "Merhaba"yı kafama takmam. Burada olduğumu söylemesi için ona birini yolladım ama cevap vermedi. Onun iyi olmasını umuyorum çünkü başka bir şeyin olmuş olabileceği bugün aklıma geldi ve olsaydı bilemezdim.

Buna rağmen beklemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

Ana yol üzerinde bir internet mekânı olduğunu biliyorum fakat oradan uzak kalıyorum. Epostaları okumak ve kart-postal ya da böyle birtakım şeyler göndermek istemiyorum. Kumda yatmak ve okumak istiyorum yalnızca.

Koh Lanta oraya inen insanlara bakarak beklediğimden daha büyük bir ada -teknenin geçtiği yönde Koh Jum denilen daha küçük bir ada ve bir sürü alternatif var- bu nedenle birazdan gezip buranın nasıl olduğunu görebilirim. Yine de muhtemelen öyle yapmayacağım çünkü bunun için hazırlanmam gerekecek ve böyle şeyler yapmaktan zevk almıyorum.

Bütçemi elimden geldiğince idareli kullanarak adanın güneyinde kalıyorum.

Eve binlerce ve binlerce sterlin gönderdim. Hayatımı tehlikeye atarak kazandığım para. Kirli, pis, uyuşturucu bağımlısı para. Jake'in bunu gerçekten bilmesi gerekir. Sadece Leon benim Amerikan bankasındaki işimi sorgulamayı düşündü. Böylesi babam için çok daha kolay.

Babam son mektubunda "onu her nereden alıyorsan" bile dedi. Piç.

Herneyse. Koh Lanta. Denizin üstündeki kayalardan yukarıya yüzlerce adım tırmanarak ulaştığım kulübemsi ahşap bir bungalovda kalıyorum. Burası suyun üzerine ve körfezin diğer tarafındaki karaya nazır. Geceleyin suyun üstündeki gemilerin, balıkçı teknelerinin ışıklarını görebilirsin. Burası sıcak ve hâlâ ayakta. Tavan vantilatörünü kapadığımda bazen öyle sıcak oluyor ki geceleyin terden sıırılsıklam uyanıp güçlkle nefes alabiliyorum. Kaygının içeriye yavaşça sürünerek girdiği yegâne zaman bu.

Böyle yaşamayı şimdiye kadar söyleyebildiğimden daha fazla seviyorum. Hayatımın geri kalanında ne olursa olsun -ve bir dakika içinde gitmek istediğim yola ilişkin şimdi oldukça iyi bir fikrim var- bundan asla daha iyi olmayacağını biliyorum. Burası benim dönüm noktam oldu. Bugün Rachel'la konuşmak, sadece biriyle takılıp dinlenmek istediğimi hissettiğim ilk andı. Üzerimdeki gerilimin uzaklaştığını fark ettim.

Buraya bagajsız gelirim. Yolcuların hepsi tezgâhlardan satın aldığı elbisenin aynısını giyerler. Şalvar, Tay Coca Cola tişörtleri, parmak arası plastik terlikler. Ne pahasına olursa olsun sorundan sakınan, özel eğitilmiş, tutucu Londra kızından bir milyon kilometre uzaktaydım.

Demek ki işler benim için iki şekilde gidebilirdi. Bu sefer yakalanabilirdim. O zaman ne olduğunu görebilirdim sadece. Bunun dehşete düşürücü olacağını biliyorum fakat neredeyse umurumda değil. Eskiden sahip olduğum yaşantıya geri dönmektense bunun olmasını tercih ederdim. Eğer yakalanıyordım gazetelerde yer alırdım ve genç bir kadın olduğum için benden özür dileyceklerdi. Evdeki herkes hayret edecekti.

Babam kendisini kötü hissedecekti ve tüm "ilişkilerinin" önünde son derece mahcup olacaktı.

Alternatif olarak dururum. Asya'da kalırım; Bangkok, Singapur ya da Kuala Lumpur'da akla uygun bir iş edinirim. Burada sonuna kadar yaşayabilirim ve buralarda seyahat edebilirim. Bunu ne kadar çok düşünürsem o kadar çok istiyorum. İlk seferinde sınırı geçerken yakalanmak istemem. Bu biraz endişe verici. Bu çok fazla tehlikede olmak anlamına gelir.

3 Nisan

Sabahın erken saatlerinde küçük çürüyen balkonumda oturuyorum ve Rachel'in kendi kulübesinin etrafında koşuşturduğunu, dün gece astığı havlusunun ve bikinisinin kuru olup olmadığını kontrol ettiğini görebiliyorum.

Rachel benim yeni arkadaşım. Yeni Zelandalı. Nasıl ilk görüşte Jake'e tutulduysam Rachel'le de ilk görüşte arkadaş olduk. Bazen bir sırt çantalı olmak dört yaşında olmak gibi. Dört yaşındaysan, bir oyun alanına gidersin, başka bir çocuğa yaklaşırsın, "Ben dört yaşındayım," dersin; çocuk, "Ben de," der ve böylelikle arkadaş olursunuz. Bunun gibi. Rachel'i gördüm, ondan hoşlandım, konuşmaya başladık ve böylece arkadaş olduk.

Rachel uzun boylu ve muhteşem. Onun kemik yapısı ve uzun saçına sahip olmayı arzulayarak onu seyrediyorum. Uzun boylu, zayıf ve Fransız film yıldızına filan benziyor ve komik.

Sadece arkasına döndü, bana gülümsedi ve neden dikkatle baktığımı sordu. "Hakkımda mı yazıyorsun?" bile dedi.

Birkaç gün önce sabahın erken bir saatinde denize bakarak balkonumda dikiliyorken tam burada tanıştık. Bu saatten daha önce uyandım ve güneşin pembemsi kızılığındaki balıkçı teknelerine bakmak için dışarıya çıktım. Bol bir tişört, kısa pantolonla orada dururken, sabit gözlerle düşüncelere dalmıştım. Rachel, "Günaydın!" dediğinde, öyle şaşırdım ki çığlık attım. Sonra Rachel da birkaç metre uzaklıktaki komşu balkonda tam olarak aynı şeyi yapıyorken güldüm çünkü kendimi aptal gibi hissettim. Orada durup denize baktık.

Asla hazır olmamama rağmen, "Ben Lara," dedim. Genellikle elimden geldiğince uzun süre mesafeyi korurum.

"Rachel," dedi.

"Avustralyalı mısın?"

"Kiwi."

"Ah, özür dilerim, bu bir gaf mı?"

"Evet. İnanılmaz derecede pasaklı ve can sıkıcı olsaydım, böyle olurdu." Ve böylece arkadaş olduk. Birlikte kahvaltıya gittik, birlikte kumsalda uzandık, içimizden geldiğinde lafladık, romanları takas ettik, içimizden hiçbir şey söylemek gelmediğinde hiçbir şey söylemedik. Rachel bir barın rafında küçük bir Scrabble seti buldu ve tekrar tekrar oynadık. Biz fazlasıyla uyumluyuz.

Daha önce Rachel gibi bir arkadaşım asla olmadı. Bunu şimdi anlayabiliyorum çünkü ev hayatı öyle kısıtlayıcı, öyle sıkıntılı, öylesine mutsuz edici ki uygun bir arkadaşlığı hiçbir zaman kuramadım. Ne kadar acıklı.

Bu konuda çok konuşmamasına rağmen Rachel'ın da cennet gibi bir ev durumu yok. Ona sıkıcı erkek arkadaşımın zevksiz hikâyesini -beni buraya getiren şeyi- anlatmadım ama anlatacağım.

Ve şimdi güneş daha kuvvetleniyor, biraz krem sürüp bir şapka takmam lazım yoksa yanacağım.

Rachel kendi bungalovundan benimkine doğru geliyor. Beraber onlardan birine taşınarak maliyetleri yarıya indirmemizi önerebilirim.

6 Nisan

Telefonumu kıymıklı küçük bir rafın üstünde tutuyorum ki çürük sandalyeme çıkarak ona erişebileyim ve günde iki kez kontrol etmeme karşın aslında Jake'den haber almayı giderek az istiyorum.

Keşke sonsuza dek burada kalabilsem. Hiç kimse bana ulaşamaz. Mektup, kart, eposta yok ve telefon numaram sadece Jake'de var. Dünyadan hiç kimse bulunduğum yere dair en ufak bir fikre sahip değil.

Ebeveynlerim Bernard ve Victoria Wilberforce'un, onların kendini bozmuş gözde çocuğu tarafından sağlanan kirli paraya bağlı oldukları bir dünyada yaşamak tuhaf. Sırf bu nedenle kenar mahalle manzaralarına ayak uydurabilirler. Paralarının nereden geldiğini bilmeyebilirler fakat sormalılar. Dünyanın diğer tarafında bunu yapmama nasıl izin verebilirler? Nasıl umursamazlar? Bazen beni sevip sevmediklerini bile düşünüyorum.

Her zaman, hiçbir şey daha açık olmamasına rağmen sanki onların favorisi değilmişim gibi davrandım. Olivia, onların beni kendisinden yüzlerce, hatta binlerce kez daha fazla sevdiklerini söylerdi ama ben bunu inkâr ederdim çünkü güçbela "evet, tabii ki seviyorlar," diyecektim. Şimdi yeterince uzaktaydım. Nedenine dair hiçbir fikrim yok fakat

babam Olivia'dan daima nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Olivia'nın bu kadar aşağılık olması durduk yere değildi.

O gün için babamı asla affetmeyeceğim. Babam beni nadiren girmemize izin verilen çalışma odasına çekti. Oda bayat sigara kokar çünkü babam pencere biraz açıkken sigara içer ve böylece odanın havalandırıldığını düşünür.

Onun aptal parlak masasına oturduk ve masa öyle cilalıydı ki bakmıyormuş gibi davransam da orada yüzümü görebildiğimi hatırlıyorum.

Babam, "Lara," dedi. "Bak. Sana sır olarak saklamamı istediğim bir şey söyleyeceğim."

Beni bir kız arkadaşıyla tanıştıracacağı tahmininde bulundum. Babam bana ondan bahsedecek kadar alçaldığına göre kız arkadaşının muhtemelen hamile olduğu fikri zihnimde parladı.

Ama babam bunun yerine şöyle dedi: "İşimi biliyorsun. Şarap işi. Ama bazı şeyler değişiyor. Birtakım planlarım var ve ayrıntılara girmeyeceğim birkaç koşulla durumu iyileştirebiliriz. Ama şu an için düşündüğümünden çok daha hızlı bir şekilde yalpalıyorum. İflas, sanırım. Olacak olan bu. Annen her şeyin zor olduğu fikrine sahip ve insan, doğası gereğince zor zamanlardan geçer. Ama bu öyle değil."

Parmak uçlarımı cilalı masada tutarak onların kendi yansımalarıyla buluşmasını izlediğimi hatırlıyorum. Bu, söyleyecek herhangi bir şey düşünemediğim içindi.

"Senin iş aradığını biliyorum fakat yakında bir tane bulacaksın, değil mi canım? Mükemmel bir meslekte gerekli niteliklere sahipsin."

"Evet. Eminim."

"Siz kızlar pahalı eğitimler aldınız."

“Doğru.”

Ve babamın bana yedek planını söylediği an buydu. Ben onun, zor durumundan kurtulmasına bir şekilde yardımcı olmasaydım yapacağı şeyi. Babam, Leon’un şimdiye kadar ona yardım ettiğini ancak şimdiden sonra yardım edemeyeceğini söyledi. Hayat sigortasından bahsetti. Onun ne ima ettiğini biliyordum.

Ondan nefret ediyordum. Daha önce sadece Olivia’dan nefret etmiştim. Bütün dünya o anda önümde açıldı. Babam savunmasız, muhtaç ve acınasıydı. Artık onun onayını istemeye mecbur değildim. Ondan nefret edebilirdim. Bu, onu neyin memnun edip neyin memnun etmeyeceğini daima önceden bilen ödlele bir koyun gibi davranmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Önümde parıldayan yeni yollar ortaya çıktı.

Bir şeyler mırıldandım.

“Bunun benim için ne ifade ettiğine ilişkin hiçbir fikrin yok,” dedi. “Laram.”

Ona önden buyurmasını ve kendisini aşmasını söylemeliydim. Babam bunu yapmazdı. İşletmeler her zaman çöker. İnsanlar, yirmi iki yaşındaki kızlarını sihirle bir miktar nakit para yaratmadıkları sürece intiharla tehdit etmeksizin bu durumun üstesinden gelirler.

Bir miktar nakit para biriktirinceye kadar Victoria yakınındaki bir Fransız kafesinde garson olarak çalıştım ve daha sonra parayı babama vermek yerine bir sırt çantasıyla Bangkok’a uçtum.

Babam felç oldu. Umurumda değil. Daha sonra kendisini aşabilirdi ama aşmadı. Ve sonra Jake bir teklif yaptığında her şeyi çözebileceğimi anladım.

8 Nisan

Rachel benim evime taşındı. Çift kişilik yatağı paylaşıyor ve gece cibinliğimizle aramıza sınır koyuyoruz.

Planlarımız var. Burada Londra'dan uzakta kalmalıyım. Burası hayatımı kurmak istediğim yer.

Rachel'in paraya ihtiyacı var. Parasız kaldığı için Yeni Zelanda'ya gitmekten bahsediyordu. İkimizin tüm masraflarını karşılıyorum.

Benim burada kalma isteğim ve onun para ihtiyacını düşündüğümde bir plan yapmaya karar verdim. Ona bugün barda söyledim.

"Singapur'a gidiyoruz," dedim ona. "Buradan uzak değil. Krabi'den uçabileceğimizi biliyorum. Orada öğretmenlik yapabilirsin. İngilizce öğretebilirsin ya da bir İngiliz okulunda çalışabilirsin. Ben de iş bulacağım. Sıkı çalışıp Singapur'da bir daire tutarız ve para biriktiririz. Daha sonra da Nepal'e gideriz ve bir süre dağlarda yaşarız."

Bunun muhteşem bir plan olduğunu söyledi. Planı uygulayabilirdik. Nepal dağlarında yaşamayı istemenin aptalca ve saçma bir şey olduğunu düşünmeyen hayatımdaki tek kişi o.

10 Nisan

Kahretsin.

Rachel bu öğleden sonra kulübeye benden daha önce geldi. Ben Jake'den ne zaman haber alacağımı merak edip yarı şekerleme yaparak hâlâ sahildeydim. Telefonu denize atmanın hayalini kuruyordum. Bu kitabı yatakta bırakmıştım ve Rachel almış olmalı.

Arkadaşının günlüğünü asla okumaman gerekiyor. Bu, iyi şeylere kesinlikle yol açmayacaktır. Rachel'in onu meraktan açmasını, okumaya koyulmasını ve gerçeği fark etmeye başladığında okudukça okumasını hayal edebiliyordum. Buraya vardığımda Rachel her kelimeyi okumuş ve çantalarını hazırlamıştı.

Ben yeterince yaklaşır yaklaşmaz, "Uyuşturucular mı?" dedi. Yüzü acımasızdı ve Rachel tamamen farklı görünüyordu. "Uyuşturucu kaçakçısı mısın?"

Onu ikna etmeye çabaladım. "Çünkü..." dedim fakat o aldırmadı.

"Eve para gönderiyorsun, evet biliyorum. Hepsini okudum, Lara. Baban, falan filan. Bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyordum ve sonunda her zaman içine bir şeyler yazdığın şu kitabı okuyacağım ve konuyu öğreneceğim diye düşündüm. Sen sınırların ötesine berbat şeyler taşıyorsun, aptal kız ve babana para gönderiyorsun. Bu, hayatım boyunca duyduğum en berbat şey."

Bunlar tam olarak onun sözleriydi. Onları asla unutmaya-
cağım. Rachel haklıydı.

Ona nereye gittiğini sordum. Rachel, erkek kardeşinden kendisine biraz para göndermesini isteyeceğini ve Yeni Zelanda'daki evine gideceğini söyledi. Sonra benimle konuşmaya son verdi. Yalnızca yürüyüp gitti. Yoldan çekilmedim ve bu yüzden Rachel geçip gitmek için patikanın yanındaki bir kayaya çıktı.

15 Nisan

Rachel'dan hiçbir haber yok. Onu her zaman arıyorum.

Jake telefon etti. En sonunda. Haberle birlikte.

Bir “projemiz” var. Jake’in ödediği miktar nedeniyle bunun büyük bir şey olması gerektiğini tahmin edebiliyorum. Üç gün içerisinde onunla Krabi’de buluşmak zorundayım, ki bu durum Kantiang Körfezi’nden ayrılmayı düşünmeye başlamam gerektiğini gösteriyor.

Bir defa daha yapacak cesaretimin olduğundan emin değilim. Durumu Jake’e söyledim. Jake dudak büktü ve vazgeçmemin yolu olmadığını söyledi.

Sadece kaçabilirdim. Jake bir başkasını işe alırdı.

Eğer bunu yapsaydım, bu son kez olurdu ve bana yeni bir hayat kuracak yüklü bir miktarda para kazandırırdu. Kendi başıma Singapur’da bir iş bulacağım ve babama yazıp artık para göndermeyeceğimi söyleyeceğim. Tamamen Rachel’la planladığım gibi, para biriktirdiğimde gidip Nepal’de bir ev kiralayacağım ve ona yazıp nerede olduğumu bildireceğim ve belki de bir gün Rachel dağlık alanda gezinerek çıkagelecek.

Veya bu işi yapmadan o süreci başlatabilirdim. Şu anda çekip gidebilirdim. Yarın Krabi’den bir uçağa yetişebilirdim, oradan devam edebilirdim ve Jake beni asla bulamazdı. Hatta buna teşebbüs etmezdi. Hiç param olmazdı ve ben hızlı bir şekilde iş bulmak zorunda kalırdım ama bunun bir önemi olmazdı. Bir yolunu bulurdum çünkü insanlar bir yolunu bulurlar.

Jake’in ödeyeceği parayla Himalayalar’da hemen bir ev alabilirdim: bundan eminim. Ancak bu benim düşündüğümü hayal etmeye başlayamayacağım derecede çılgınca ve yanlış. Dört kere gerçekten yaptım mı?

Gitmek zorundayım. Birisi basamakları çıkıyor.

Daha sonra

Rachel'ı gördüğümde korkmuştum. Onun beni azarlamak için geri geldiğini düşündüm. Onu polise gitmekle suçladım. Gelip beni tutuklamalarını bekliyordum.

Bu kitabı saklamayı unutmamalıyım. Aslında denize atmam gerekirdi ve atacağım. Balkondan kayaların öbür tarafındaki suya doğru fırlatacağım.

Rachel uzaklaşması ve bazı şeyler hakkında düşünmesi gerektiğini söylüyor. Bana karşı farklı; onun baktığını ve konuşmadığını fark ettim. Fakat Rachel beni özlediğini ve her şeyi böylece bırakıp gidemediğini söylüyor. Konuşmak zorunda kaldık.

Bu gece kumsalda bir şenlik ateşi var ve her zaman olduğu gibi insanlar bir yerlerden adeta büyü yaparak buldukları gitarlarıyla ortaya çıktılar. Şu anda birkaç yerli oğlan-*-sanırım- Amerikan Pastası'*nı çalıp söylüyorlar. Rachel ve ben aşağı gidip onlara katılmak üzereyiz. Tamamen içkiliyken hep beraber şarkı söylemeyi becerebiliyorum.

Daha da sonra: (biraz sarhoş)

Sıcak gece havasında su kenarına oturup konuştuk. Birisi yaklaşıncı durduk ama sadece içerek ve Rach'le konuşarak dört saat geçirdim. Ona her şeyi tek tek anlattım. Babamın işi, Olivia/Olly, hepsi.

Rachel bunu nasıl yaptığımı bilmek istiyordu. Öğrenci başkanı gibi davranarak tamamen emin bir şekilde ona bu kendimden geçişi anlattım. Uçuşları kesinlikle kontrollü ve kusursuzca sakın biçimde okuyarak, yazarak ya da bir film

izleyerek nasıl geçirdiğimi söyledim. Konveyör banttaki doğru çantayı görünce başımdan aşağıya inen buz gibi serinliği anlattım. En küçük bir korku hissetmeksizin çantayı yük arabasında veya sırtımda taşıyarak Gümrük'ten kendimden emin bir şekilde nasıl geçirdiğimi anlattım.

Ve sonra yaptığım şeyin yanıma kâr kalmasının yüksek, şaşırtıcı, tüm kuşatıcı sevincini tarif ettim.

Bu sonuncu seferi gerçekleştirmemeyi düşündüğümü söylemeye başladım. Aynı zamanda, Rachel bu işte çok iyi olduğum için sonuncu seferi gerçekleştirmem gerektiğini söylemeye başladı. Sırf yaptığımı izleyebilmek için benimle beraber uçup uçamayacağını sordu. Sonra ikimiz Singapur'da olacaktık ve kaçakçılık paramın, babamın değil, benim olacağını söz verdiğim sürece yeni yaşamlarımıza başlayabilirdik. Nepal hakkında konuştuk. Bu fikri Rachel da benim sevdiğim kadar seviyor. İkimizi bir dağın eteğinde yaşarken görebiliyorum. Bu daima hayal ettiğim bir şey ve bunu gerçekleştirebiliriz. Burada kazandığım para yaşam boyunca beni geçindirebilirdi ama bunun yerine parayı babama gönderdim böylelikle arkadaşları onun işinin ters gittiğini bilmek zorunda kalmayacaklar. Rachel çıkar sağlama sırasının bende olduğunu söylüyor.

Bunu düşüneceğim.

16 Nisan

Jake'i özleyeceğim. Onu görme ihtimaline karşı inanılmaz derecede heyecanlıyım. Hazırlanırken bütün elbiselerimi yırtmak istiyorum ve Rachel'ın bende bunu görememesine şaşıyorum. Belki görebiliyordur. Onun bir erkek arkadaşı

vardı ama sıkıcı erkek arkadaşım Olly gibi biri mi -O'nun ona nasıl da tamamen hoş geldiğine şu anda gülüyorum!- yoksa Jake gibi biri mi olduğunu çözemiyorum. Rachel'in konuşma tarzından kalbi onda olmalı, diye düşünüyorum.

Herneyse, Rach ve ben dağlara doğru gidip, Singapur'da yasalara saygılı yeni hayatlarımıza başlarken Jake'i özleyeceğim fakat başka birini bulacağım. Uzun vadede onun dünyasının bir parçası olmak istemiyorum. Jake daima şaşırtıcıydı; bundan böyle güvenli ve sıkıcı birine bir daha asla razı olmam. Bana bunu öğrettiği için Jake'e minnettardım. Beni baştan aşağıya ürpertecek, seksten başka bir şey hakkında düşünmekte aciz kılacak sonraki kişiyi aşırı derecede isteyeceğim.

Bu işi sabırsızlıkla bekliyorum ve hatra biten andan çok daha fazla: yeni hayatımın ilk anından. Elbette hayatıma ailemin yaşadığı yerden farklı bir kıtada başlamak zorundayım.

Olivia'ya çok fazlaya mal olması gereken tek kelimelik -"Üzgünüm"- epostasını okuduğumda, Rachel'a onun hakkında olup biten her şeyi de anlattım. Onu okurken artık hiç umursamamama gülümsedim ve böylelikle bu sahneyi tarif edip kendimi -ve Rachel'ı- güldürdüm. Ben kumsalda uzanıyor ve Rachel denizde yüzüyorken, epostanın üzerimde hiçbir etkisi olmadığını kanıtlamak için şimdi bunu yazacağım.

Üniversitedeki ilk yılımın sonundan beri, yaklaşık iki yıldır Olly'yle çıkmaktaydım. O Bay Duyarlı'ydı. Kusursuz tavırlarıyla bir devlet okulu çocuğu. Beni seviyordu çünkü hiçbir belirgin hoyrat tarafı olmayan, özel eğitilmiş bir kız olarak bendeniz onun için son derece uygundum. Biz dünyanın en

mülayim çifti olduk. Olly tabii ki benden hem daha uzun hem de daha genişti; kırmızı tenli ve kırk altı yaşına geldiği gün ona kendisini dünyayla barışık hissettirecek eski kafaya sahip bir ragbi oyuncusuydu.

Bu yüzden sıkıcı bir geleceğe doğru acımasızca ilerli-yorduk. Nişanlanacaktık -babamın iznini istemiş olacaktı, bunu biliyorum- daha sonra bir kilise düğünü yapacaktık, beyaz giyinecektim ve kız kardeşim, kendi eğlencem için onu giymeye zorlayacağım yaldızsız nedime elbisesi içinde ters ters bakacaktı. Sonra bizim biri oğlan biri kız iki çocuğumuz olacaktı ve ben yarı zamanlı çalışıp kendimi dadıya göre ayar-larken Olly şehirde bir kariyer yapacaktı.

Bir noktada sinir bozukluğu yaşayacak ve çılgınca bir şey yapacaktım, orası kesin.

Herneyse. Haftada birkaç kez öylesine seks yaparak ve bizim gibi insanlarla dolu Fulham'daki barlara giderek "mutlu biçimde" yuvarlandığımızı düşünüyordum. Zama-nımızdan önce orta yaşlıydık ama bunun harika olduğunu düşünüyorduk. Kendimizi bir hayli yetişkin hissediyorduk.

Ve sonra bir gün, Bloomsbury'daki Tavistock Meydanı'nda yürüyordum ve hevesle Olivia'nın öğrenci evine gidip merhaba demek istedim. Olivia şu çökmekte olan kasaba evlerden birinin bodrum katındaki bir dairede yaşı-yordu. Dairenin iki katta da küçük birer banyosu, toplamda altı minik yatak odası, merdivenin yanındaki koridorda bir mutfak ve beton yamalı "bahçesi" vardı. Bununla beraber, Tavistock Place'deki ucuz oteller sırasında yer alan evin konumu şaşırtıcıydı. Olivia, Londra'nın merkezinde yaşa-maya daima kararlıydı. Bu onun kenar mahallelerde büyü-meye karşı isyanlarından biriydi.

Ev arkadaşlarından biri kapıyı açtı. Gün boyunca tel tel dışarı çıkan, tokalarla tutturduğu saçını her zaman topuz yapan, gözlüklü, sarışın, şişman bir kızdı. Şişman Kız'ın yüzündeki üzgün bakışı görür görmez, Olivia'nın bir dolap çevirdiğini anladım.

"Merhaba," dedim. "Olivia evde mi?"

Kızın beyninin rölantide çalıştığını anlayabiliyordum. "Hımm," dedi. "Hayır! Evde değil. Üzgünüm. Ona seni aramasını söyleyeyim mi?"

Merakım uyandı, bu yüzden kızın yanından yanlamasına geçip kirli koridorda ilerleyerek daire ön kapısından girdim. Burası köri, bayat alkol ve temizlenmemiş banyo kokuyordu. Şişman Kız beni durdurmaya çalıştı, bu nedenle hızlandım, banyoyu -sadece havlu kuşanmış bir adam dışarı çıktı ve beni görünce gözlerini kocaman açtı- geçtim, merdivenin zirvesindeki sehpanın durumuna ya da lavaboda yığılı bulaşıklara bakmamaya çalıştım ve bodrum katına götüren basamaklardan aşağı doğru koştum.

Olivia'nın odası merdivenin tam altında ve avluya açılan kapının yanındaki sonuncu odaydı. Şişman Kız çaresizlik içerisinde, "Olivia!" diye bağırdı. "Lara burada!"

Bir itiş kakış oldu. Fısıltılar. Panik ayak sürümeleri ve homurdanmaları. Yine de yarım saniyeliğine bile aklıma gelmedi. Eğer kanıt görmeseydim, buna hâlâ inanmazdım doğrusu.

İleriye doğru koşup kapıyı açtım, hâlâ bunun beni ilgilendirmediğine inansam da görünen köy kılavuz istemezdi. Sabahlığının kordonunu hızla bağlayan kız kardeşim ve sadece pantolonunu giyip pencereden avluya doğru dışarı çıkan erkek arkadaşım oradalarlı.

İkisi oldukça uzun bir süredir berabermiş, bu ortaya çıktı. Olly açıklamaya gayret etti ve ilişkimizin yürümediğini, aksi takdirde bunun böyle olmayacağına dair benimle konuşmayı denedi ama konuşmanın tek kelimesine dahi katlanamazdım.

Olivia'ya, "Ben gidiyorum," dedim. "Ve sen onu al tepe tepe kullan." Olly'ye hiçbir şey, bir kelime dahi söylemedim. Yapmak istediğim tek şey uzaklaşmaktı ve en çekici fikir Tayland'dı. Bunu ardıma bakmadan yaptım. Oliver ve Olivia: kusursuz çift.

Babam sadece batan işinden kefaletle kurtulmak için benden para istemişti. Bunun yerine yolculuğa çıktığım için öfkелendi fakat ona yardım etmenin bir yolunu bulacağımı söyledim ve buldum.

Kız kardeşimden gelen her mektup ve epostayı kasten ihmal ettim, böyle yapmaya da devam edeceğim. Kız kardeşim yok artık.

Olly beni bulmaya gelmedi ve gelmeyecek, Tanrı'ya şükür. Olivia Olly'yi tanımıyor. Ben onu tanıyorum; Olly kız kardeşimle yatma kararının bir sonucu olacağını ve onun bunu öğrendiğimde sonucu kabullenecek kadar mantıklı olduğunu biliyorum, ilişkiyi geri dönülmez şekilde sonlandıracaktık. Olly aptal, evet ama o kadar da aptal değil. Onu tekrar görmeyeceğim.

O sahneyi tekrar hatırlayıp aslında onların ihanetinden ötürü her ikisine de minnettar olduğumu anlamam nasıl da ferahlatıcı.

Onlar birbirleriyle yaşamak zorunda olan kişiler. Benimle değil. Bir daha onlardan ikisiyle de ilgilenmeme gerek yok. Ve bu, dünyanın en özgürleştirici şeyi. Yatakta bok gibi

duran aşırı derecede sıkıcı biriyle evlenmeye mecbur değilim. Hiç kimseyle evlenmeye mecbur değilim. Bir kız kardeşimin olması gerekmez. Yalnız başımayım. Rachel benim kız kardeşim ve biz sahile yeniden iniyoruz.

18 Nisan, Krabi

Krabi 'falang'larla, yani yabancılarla dolu. Kendi başıma olduğumun tamamen farkındayken etrafta başkalarını çokça görmekten hâlâ hoşlanmıyorum. Hepsinin -hepimizin demeliyim- özel olduğumuzu düşünmelerinde rahatsız edici bir şey var. Tüm sorunun bu olmadığını görmek için etrafına sadece hızlı bir bakış atmak gerekiyor. Herkes aynı giyinmişti, aynı davranıyordu, Tayland bir eğlence parkı olarak görülüyordu. Tay insanların dünyanın farklı bir kısmına gidip oradaki gecekondu mahallelerinde yaşamayı düşünerek gezinebilmelerini istiyorum.

Herneyse. Bu sabah Rachel ve ben Koh Lanta'dan -güzel Koh Lanta- ayrıldık. Bizi anakaraya doğru -Koh Jum'daki başka bir kalabalık için duraklayarak- götüren geminin güvertesinde saatlerce oturduk ve ben sinirlerimi yatıştırmaya uğraşarak zaman geçirdim. Bu kitabı tutuyor ve suya fırlatmayı düşünüyordum. Yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum.

Bunu yapmaya dayanamadım. Belki biz uçağa binmeden önce onu Krabi'de imha edeceğim.

Jake itirazlarımı hiçbir zaman önemsemedi. Onun söylediği şu bir tek söz benimle kaldı: "Her ülkenin uyuşturucu bağımlısı insanları vardır. Onların çok azı evde yetiştirilmiş ürünlerdir. Kaçakçılığın ne kadar yaygın olduğunu düşünüyorsun? Bu, gelişen bir endüstri, Lara ve yakalanan insan sayısı

az. Sadece Gümrük'e ihbar ediliyorsun ya da senin hakkında bir şey onları şüphelendirirse yakalanırsın. Bu asla olmayacak çünkü sen kahrolası bir dâhisin. Operasyon olmaz. Hiç kimse birisini ihbar etmez çünkü biz hiç kimsenin ayaklarına basmıyoruz ve birbirimize ihanet etmiyoruz. Bu bir yolun karşısına geçmekten daha güvenli."

Bu kısımda güldüm çünkü bu tamamen saçmalıktı. Yarım saat sonra bir çekçek yoluna adım attım, kesik bir bacağa ve morarmış bir kola sahip oldum, böylece anladığım kadarıyla Jake haklıydı. Yine de bir vicdan saldırısına uğruyorum.

Krabi'ye öğle yemeği vaktinde vardık, ana yollardan birindeki ucuz bir pansiyona gitmek için taksiye bindik ve bir avlunun etrafında yan yana vantilatörlü ve klimasız iki küçük odaya kayıt yaptırarak. Kaydın arkasından doğrudan mutfak-ın -hırpalanmış alüminyum tencereler ve yarı cezbedici yarı ağır kokular- içinden ve oturma alanının ortasından yürüyerek odalara ulaştık. Sonra köşenin etrafında altı kulübe ve üç tuvalet/duşlu avluya çıktık.

Böyle yaşamak her şeyi basit hissettiriyor. TV'lere, halılara ya da yalıtılmış büyütüldüğüm bir saçmalığa kimin ihtiyacı var? Güneş günlüğümün üzerine parlıyor, plastik bir masada oturuyorum ve bir şey yapabildiğimi hissediyorum. Rachel yanımda *Kumsal* ı okuyor. Daha sonra bir barda Jake'le buluşacağız. Kendimi heyecanlı ve hasta hissediyorum.

19 Nisan

Biraz akşamdan kalma 'bugün. Yemek yerken bira içtik fakat daha sonra Jake bir şişe Sang-Thip ısmarladı ve o likör ortaya çıktığında sonun başlangıcı olduğunu biliyorum.

Birbirlerinden nefret etmeleri ihtimaline karşı Jake ve Rachel'ı tanıştıtırırken gergindim. Onlar benim sadece en iyi iki arkadaşım değil, aslında tek iki arkadaşım. Rachel bunu biliyor ama Jake bilmiyor. Herneyse, kusursuzca iyi geçindiler. Hiç zaman kaybetmeksizin birbirlerine, "Senin hakkında çok şey duydum," dediler ve o zaman uçümüzün sanki her zaman arkadaş olduğumuzu hissettim. Hepimiz yaptığımız işin garip gerçekliğini görmemezlikten geldik.

Jake'in yanında olmayı ne kadar çok sevdiğimi unutmuştum.

Bir yıl önceki kendimi, Olly'yle çıktığım ve her pazar günü öğle yemeğine annemle babamı görmek için gittiğimde şu sıkıcı mülayim budalanın -benim- pek yakında Avustralyalı uyuşturucu kaçakçısı erkek arkadaşıyla beraber Tayland'a yerleşeceğini söylemek için gitmek isterdim. Kendi yüzünü görmek isterdim.

Erken kalktım: Jake yatağımızda hâlâ uyuyor ve Rachel'dan henüz hiçbir ses yok. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum fakat yavru horoz öylesine yüksek sesle ötüyor ki başka hiç kimsenin uyanmamasına şaşıyorum. Yürüyüşe çıkmak istiyorum ancak Krabi bir konaklama yeri; kendiliğinden bir doğal varış noktası değil. Serin sabah güneşinde biraz burada oturacağım sadece.

Hepimiz sarhoşken, Rachel, Jake'e benimle seyahat edip edemeyeceğini sordu.

Hatırlayabildiğim kadarıyla -başım ağrırken bu güvenilir mezdi- Jake güldü, işi tehlikeye atacak bir şey yapmadıkça veya söylemedikçe evet, onun gelebileceğini söyledi.

Biraz suya ihtiyacım var. Külot giymiş, bir havlu ve şal baskılı sünger bir çanta taşıyan bir Alman adam bungalovun

karşısından duşa doğru yönelmiş olarak az önce çıkageldi. Gülümsedi ve çok kibarca 'Günaydın,' dedi. İnsanlar uyanmaya başlıyorlar. Bir şişe su almak için dükkâna gidiyorum. Sonra Krabi'nin sağlayabileceği en büyük kahvaltısına gidebiliriz. Eğer bir yer malla gündeme gelecek olursa, orası Krabi'dir. Bir vahşi batı konaklama yeri gibi olan bu sevimsiz şehir, başka yerlere açılan bir geçiş kapısıdır. Yemek yeme, bir şeyler içme, bir otobüs, bir gemi ya da bir uçak bekleme yeridir.

20 Nisan

Uçuş yarın. 45 dakika sürecektir ve sonra her şey değişecek.

Singapur'a varır varmaz Jake'den kurtuluyorum.

Jake bir gün Singapur'dan geçerse, yine de koşulsuz bir şekilde kollarımı açıp onu ağırlayacağım.

Dün Rachel ve ben civardaki bilgisayar terminaline oturduk ve Singapur'daki potansiyel işverenlerin web sitelerine baktık. İkimiz için de fırsatlar var. Rachel tüm uluslararası okulları telefonla aradı ve onlardan ikisiyle görüşmek için önümüzdeki haftaya randevu aldı. İlanlardaki iki işin bana uygun olacağını buldum. Başvuru formlarının çıktısını aldım ve bir çalışma vizesi başvurusunun nasıl yapıldığını öğrenmeye başladım.

Oraya ulaştığımız zaman, Derek bizi Changi Havaalanı'nda karşılayacak. Sırt çantamı Derek'in arabasının bagajına koyacağız ve o bizi istediğimiz her şeyi yapacağımız yeterli nakit parayla bir otele bırakacak.

Yanımda gelen Rachel hakkındaki şüphelerimi aşmalıyım. O paniklemeyecek. İyi olacak.

21 Nisan

Heyecanlıyım. Gerginim. Bir cümle bile kuramıyorum.

Bu gece Raffles Otelindeki kokteyle gideceğiz. İnsanların Singapur'da yaptıkları bu. Şimdi tek yapmamız gereken oraya gitmek.

Uçakta oturuyorum. Rachel bitişliğimde oturmuyor çünkü Jake onun oturamayacağını söyledi. Soğukkanlılığımı geri kazanmak için uçakta yalnızım. Bu işin üstesinden gelmeliyim. Sabırsızlanıyorum. Benim için uçakta alkol yok. Daha sonra Raffles'daki kokteyller var.

Sonra

Bu gerçek olamaz. Bu olamaz. Olamaz olamaz olamaz.

23 Nisan

Singapur

Bunu yazmaya tahammül edemiyorum.

Bunun yerine Singapur'da Orchard Yolu'ndaki iğrenç bir pansiyonda böceklerin musallat olduğu bir döşekte yattığımı söyleyeceğim.

Ve ağlayamıyorum bile. Dünyanın sonu geldi.

Tek başımayım. Yalnızca benim.

Daha sonra

Yazmayı deniyorum. Adım adım, ne olduğunu yazmaya çalışıyorum. Böylece bana inanmayan insanlara bunu kanıt

olarak gösterebilirim. Hiç kimse bana inanmıyor. NEDEN HİÇ KİMSE BANA İNANMIYOR?

Rachel ve ben uçağa yetiştik. Jake'in bana verdiği haki sırt çantasını aldım. Rachel'da içine tıktırdığım eşyalarımın dolu, normal, mavi bir çanta vardı. Eşyalarımın geri kalanı her zamanki gibi Jake'le birlikte gitmişti.

Krabi Havaalanı küçük. Kendimi bölgeye sokmakla meşguldüm. Rachel'ı neredeyse umursamadım. Uzun süre kayıt kuyruğunda bekledik.

Rachel sessizdi ama iyi görünüyordu. Arada bir gözlerimin içine bakıp zoraki gülümseyecekti fakat biz aslında konuşmuyorduk. Dikkatimin onun tarafından dağılmasını istemiyordum.

Jake arkamızdaki uzun bir kuyruğa girdi. Bizimle oturmuyordu. Daima böyledir. Erkeklerin kadınlardan daha fazla dikkat çekmeleri kuvvetle muhtemeldir. Bir ihbar olmadığı sürece kadınlar hiç dikkat çekmezler.

Sorunsuz kayıt yaptırdık. Bütün konuşmaları yaptım ve, "Eşyalarınıza birisi müdahale etmiş olabilir mi?.." sorusuna faltaşı misali açılmış gözlerimizle, "Hayır," yanıtını verdik. İsimlerimizi taşıyan havayolu etiketli sırt çantalarımız kayıplara karışmıştı.

Jake'in gidiş salonunda olduğunu konuşmadık. Ben Rach'ı neşelendirmeye çalıştım. Kahve içtikten sonra öğle yemeği yedik ve dükkânların etrafında salına salına gezindik. Rachel benim adıma korkmuştu -bunu onun gözlerinde görebiliyordum- ama iş işten geçmişti.

İkimizde de kahrolası bir ipucu yoktu.

Elbette çok geç değildi. Acil bir durum uydurmuş ve Krabi'ye geri dönmüş olabilirdik. Bu sadece birkaç metrelik

yürüyüştü. Bürokrasi kimin umurundaydı ki? Buraya bir uçakla gelmiş ve çantalar olmaksızın dışarıya doğru yürümüş olabilirdik. Ama bunların hepsi kaçınılmaz ve zorunlu görünüyordu.

Uçağa bindiğimizde Rachel kendisini toparlamaya çalışıyordu. Tuvaletle gitmeyi sürdürdü. Kaskatıydı. Konuşmaya-caktı. Onun bacağına ovma ve elini kavramak için elimden geleni yaptım fakat hiçbir işe yaramıyordu.

Bir noktada Rachel çılgın bir şekilde güldü ve, "Lara, bu çılgınca," dedi. "Senin için stresten deliriyorum."

Sonra indik.

"Ayrılacağız," dedim. Rachel çok korkmuş görünüyordu ve onunla beraber yürüyemezdim. Bir işaret feneri gibiydi. Her zamanki transıma geçebilmem için tek başıma devam etmem gerekiyordu. Rachel şüpheli görüldüğü için bir kenara çekilirse, gizleyeceği hiçbir şey olmadığından bunun kesinlikle önem taşımayacağını düşünüyordum.

Her ikisi de biraz hırpalanmış, biri mavi ve diğeri haki sırt çantalarımız bagaj bandında oldukça erken ortaya çıktı. Bu iyi oldu. Benimkini -haki olanı- aldım, bir el arabasına koydum ve yola koyuldum. "Bir saniye içinde görüşürüz," diye fısıldadım. "O civarda."

Cici kız oldum, Gümrük'ten başımı dik tutarak geçtim ve diğer tarafa vardığım zaman ferahlama tüm vücudumda akmaya başlıyorken sııttım. Raffles'daki kokteylleri düşünüyordum. Singapur topraklarına ilk adımımın, yeni hayatıma başladığım an olduğunu düşünüyordum.

Derek bekliyordu. Sanki bir arkadaşıyla buluşuyormuşçasına beni yanağımdan öptü, çantamı alarak omzuna savurdu. Bir taksi için yola çıkarken geride kalarak oyalandım.

Uzun süre fark etmedim. Rachel'in Gümrük'ten geçmesinin biraz zaman alması şaşırtıcı değildi. Bir gümrük memuru olsaydım, Rachel'ı kenara çekerdim. Şayet Rachel onlara her şeyi anlatmaya teşebbüs ederse hiçbir kanıt olmayacağı için çantamın geçtiğine memnundum.

Rachel hâlâ gelmedi.

Jake'i göremiyordum ama onun uzaktan izliyor olacağını biliyordum. İzledim ve bekledim fakat izdihamdan dolayı bir şey bilmek imkânsızdı. Derek'in geri döneceğini zannediyordum ancak geri dönmedi.

Jake aniden göründü. Bana doğru yürüdü, beni kolumdan tuttu ve çıkışa doğru yürüttü.

"Ne oluyor? Rachel nerede? Jake? Rachel nerede?" dedim.

Ondan silkinerek kurtuldum. Başını iki yana salladı.

"Yapma, Lara. Örtalık yerde böyle yapma."

"Ama Rachel hiçbir şey yapmadı. Onun başına hiçbir şey gelmiş olamaz."

Jake, "Sana anlatacağım," dedi. "... anlatacağım ama burada değil."

Beni çekerek klimalı binadan bunaltıcı dış dünyaya, taksiye doğru sürükledi.

Binmiyordum. Rachel'ı ardımda bırakamazdım. İkimiz de dikkat çekmemeye can atarak, alçak ve nazik ses tonlarında, öfkeli bir biçimde tartıştık.

Sonunda Jake, "Tamam," dedi. "Bu taksiye bin, yoksa paran olmaksızın ve ne olup bittiğini hiçbir şekilde öğrenmeksizin seni burada bırakıyorum."

Jake'den nefret ediyordum ama taksiye bindim. Taksiyle beni Chinatown'a götürdü ve bir barın dışarıdaki bir masa-

sına oturunca bira sipariş etti. Birayı içmeyecektim ama sonra hızlı bir şekilde içtim. Ne onun tadını almış ne de onu içmek istemiştim fakat alkol hemen etkisini gösterdi. Beni biraz cesaretlendirdi.

“Haydi,” dedim. “Rachel nerede?”

Ve sonra bana söyledi. Söylediğinde ayağa kalkıp gitti ve onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

25 Nisan

İnsanlara beni tutuklamaları için yalvardım. Reddettiler ve beni sınırdışı edeceklerini söylediler.

Haki sırt çantasında eroinden başka bir şey yoktu. Bu, bugüne kadar aldığım en büyük sevkıyattı ve onu dünyanın en korkutucu yeri Singapur’a güvenli bir şekilde getirerek harika ve olağanüstü bir şey yapmıştım. Jake söyledi.

O -ve şimdiye dek bunu başarmıştım- Rachel’in çantasına da bir kilo gizlemişti. Nedenini söylemeyecekti. Ya kendini tutamadı ya da kasten Rachel’i bir dikkat dağıtıcı olarak kullandı çünkü ne olursa olsun onun daima rahatsız ve suçlu görüneceğini biliyordu. Ona tuzak kurdu ve şimdi aldırış etmiyor.

Jake bu gezi hakkındaki her şeyin başlayacak büyük bir kumar olduğunu söyledi. O ve Derek, Tay makamlarının onları ve onların hareketlerini göz önünde bulundurdıklarını biliyorlardı. Jake bunun beni kullanmayı planladıkları nihai sefer olduğunu lakayt bir şekilde söyledi.

Ona bağırdım.

“Bu BENİM son seferimdi! Ben SENİ terk ediyordum!”

Öyle çok eroin taşıyarak Gümrük’ten geçtim ki bir ölüm cezası kaçınılmaz olurdu. Rachel o ceza için yeterince taşıdı

ve bunun farkında bile değildi; sonra durduruldu ve hayatı bitti.

Jake anlatmayı sonlandırdığında bileğimi yakaladı. "Aptalca bir şey yapma, Lara," dedi. Çekilip kurtulamadım.

Ağlamaya başladım çünkü yapabileceğim kesinlikle hiçbir şey olmadığını biliyordum. Deneyecektim, denedim, deniyorum ve denemekten kesinlikle caymayacağım fakat bu anlamsız. Ona çok sinirlendim, ondan nefret ettiğimi söyledim, hepsi o kadar. Jake hiç umursamadı. Beni asla sevmedi veya benden bilhassa hoşlanmadı. O yalnızca bir iş insanı ve başka bir yerde işine devam ediyor.

Bana kendisinin de taşıdığını söyledi. Sanki bu benim bir şekilde ondan bir kez daha hoşlanmamı sağlayacakmışçasına. Jake uyuşturucuyu genellikle fiilen asla taşımaz: Derek'in birkaç kez kendisini yetkililere ihbar etmesinde rol oynamıştı, böylece benden hemen önce geçecekti, yetkililer onu kenara çekeceklerdi ve o bana savunmasız Gümrük alanından geçme kolaylığı sağlayacaktı. Fakat bu kez uyuşturucu taşıdı. Bu kez büyük bir iş çıkardık ancak en iyi ve tek arkadaşım buna acımasızca kurban oldu.

Ayrılmadan önce Jake bana çok daha küçük bir sırt çantası verdi ve benim onu almak zorunda olduğumu söyledi. "Genç Hristiyan Erkekler Birliği'nin özel bir odasına kaydettirildin ve tüm eşyaların orada," dedi.

Jake'e bakamadım. Küçük çantayı geri verdim fakat Jake almamda ısrarcı oldu.

"Cidden, Lara," dedi. "Bunu kazandın. Aptallık etme."

Çantada elbiselerim, bir oda anahtarı, küçük bir miktar nakit para ve otel oda numarasıyla kasa şifresinin yazdığı bir kâğıt parçası vardı. Bunu daha önce de aynı şekilde yaptık

ancak sadece bir kere. Normalde sadece bir taksiye beraberce bineriz.

Böylelikle çantayı alıp oradan ayrıldım. Jake'e bakmadım ve onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

Havaalanına taksiyle geri döndüm ve tekrar geliş salonuna koştum. Rachel'in orada bir yerlerde olduğunu ümit ederek Gümrük'ten geriye doğru gitmeye çabaladığımda takım elbise giilmeyen adamlar dışarı çıkıp beni durdurdular. Küçük ve hafif ama çok inatçılardı. Gülümseme yoktu ve göz teması taş gibiydi.

Sinirlerim tamamen bozuldu. Kendimi tutamadım. Feryadı kopardım, çığlık atıp ağladım. Beni ciddiye almak onları mahvetti.

"Arkadaşım," demeyi sürdürdüm. "Burada."

Beni önce Gümrük bölgesinden ve sonra tüm havaalanından attılar. Tekrar ve tekrar itiraf etmekte ayak diredim. Uyuşturucu taşıdığımı onlara ilk defa söylediğimde çantama bakmak istediler. Çantamı biraz uzağa götürdüler fakat içinde ilginç hiçbir şey yoktu.

Bundan sonra, hiçbir kanıt ve giderek artan seviyede vahşi bağırıtı dışında hiçbir şey olmaksızın beni aldılar ve hemen-
cecik dışarıya attılar.

Changi Havaalanı'nın -betonda hiç kimsenin oturmadığı düzenli bir mekân- dışındaki betona oturdum ve hayatımın en alçak noktasında olduğumu biliyordum.

Bir kadın polis geldi ve ilerlememi söyledi. Oldukça hoştu ama bağırmaya başladığımda birdenbire değişti. Bu bana bir fikir verdi ve tutuklanarak yargı sisteminin içinde yolumu bulma umuduyla gitgide daha fazla çılgınca davranmayı denedim.

Sonunda o kadın polis, çantamı alıp içinde paramın ve Genç Hristiyan Erkekler Birliği anahtarımın olduğunu fark ederek beni oradaki bir taksiye bindirdi.

Desteler halindeki para taşınabilir bir kasadaydı. Bir plan yapmaya çalıştım. Bu zordu. Gerçekten uzun zamandır kendi başıma kalmamıştım ve şimdi Rachel'ı her şeyden tamamen kendi başıma kurtarmak zorundaydım. Son kez tamamen yalnız olduğumda, Jake'le karşılaşmak üzere Bangkok'un Khao San Caddesi'nden aşağıya doğru yürüyordum. Geri dönerek dümdüz geçip gidebilmek için neler vermezdim.

Polise gittim ve konuşurken korkudan sindiğim otoriter bir havası olan korkunç bir adama her şeyi anlattım. Bizim kaçakçılık işimiz hakkındaki her bir şeyi ona söylediğimde neredeyse altıma işiyordum ama itiraf ederken öylesine rahatladım ki devam etmeyi başardım.

Anlaşılmasını sağlamaya çalıştığım tek nokta Rachel'ın minik bir oyuncu olduğu ve serbest bırakılması gerektiği idi. Her şeye karşın "neden onu hemen serbest bırakmıyorsunuz" taktiğimin işe yaramayacağını hissediyordum.

Adam hepsini yazdı, yine de. Yalnızca Jake ve Derek'le ilgilendiği için kesinlikle bildiğim her şeyi ona anlattım. Onlara hiçbir şey olmayacağını biliyorum. Konuşurken anladım ki bunlar onların gerçek isimleri bile değildi.

Ve Rachel hakkında konuşmayı sürdürdüğümde, adam onun tutuklandığını dahi onaylamadı. Ne olursa olsun, bana onunla ilgili hiçbir şey söylemeyecekti. Sonra, bende hiç uyuşturucu olmadığı ya da söylediğim şeye ilişkin hiçbir kanıt olmadığı için gitmemi söyledi.

"Sizin hikâyenize inanıyorum, Bayan Wilberforce," dedi. "Kanıt bile olmadan. Ve bu nedenle size, terk edebilece-

ğınız en kısa sürede Singapur'u terk etmeniz ve buraya geri dönmemenizin talimatını veriyorum.”

Pasaportumu alarak onun içine bir şey yazdı ve daha sonra, sınır dışı edildiğimi anladım.

Bu iki gün önceydi. Burayı terk etmedim. Terk etmeden önce gidip Rachel'ı ziyaret etmeliydim.

Rachel buradaki gazetelere çıkmıştı fakat Yeni Zelandalı olması nedeniyle İngiliz gazetelerinde bir haber olacağından kuşkuluydum. Jake'in bana yer ayırttığı otelden bu korkunç pansiyona taşındım. Kısmen şu düşük profili korumak için bana burası iyi bir yermiş gibi geliyor ve ayrıca bu sefalet benim garip bir biçimde hoşuma gidiyor.

Rachel çantasındaki bir kilo eroinle tutuklandı. Bu, bir ölüm cezasını beraberinde getirir.

29 Nisan

Uçakta

Pasaport kontrolünde benden hoşlanmadılar. Umurumda değildi. Beni tutuklayacaklarını umuyordum ama bir ülkeden ayrılmanı isterlerse ve sen her nasılsa dışarıda yürürsen onlar ayrılmadığını anlarlar ve çıkışta durdurmak için pek fazla şey yapmazlar.

Uçağa bindirirlerken çılgılık attım. Onlardan nefret ediyordum. Onlara küfrettim. Bu ters tepti: Tutuklanmak istiyordum ama beni götürmeyeceklerdi. Beni eve gönderdiler sadece. Uçağın kapıları kilitlenir kilitlenmez havadaydım ve durdum. Hiç kimsenin ne düşündüğüne aldırmıyordum. Hiçbir şey yapamazdım. Rachel'ı çıkarmaya çabalamaktan başka hiçbir şey yapmayacağım.

Jake böyle bir lanet piç. Ondan her şeyin ötesinde nefret ediyorum ve eğer onunla ödeşebilirim ödeşeceğim.

15 Mayıs

Anne ve babamın evi

Burada bir süre daha kalırsam korkunç bayat havayı solumak zorunda kalacağım. Buna dayanamıyorum. Zihinlerini saçmalıklarla çok fazla meşgul ediyorlar. Kimin umurunda? Çöp kutularının ne zaman dışarı çıktığı ya da komşuların ne yapıyor oldukları kimin umurunda?

Yeni Zelanda web sitesinde Rachel hakkında haberler bulmayı başardım. Onu bir daha asla göremeyeceğim çünkü onun idam edileceğine ilişkin her ihtimal var.

Arkadaşım benim yüzümden ölecek. Öğrenebildiğim kadarıyla asılacak gibi görünüyor. En iyi arkadaşım, şimdiye dek sahip olduğum tek gerçek arkadaşım, boynundaki bir ilmik tarafından ölünceye kadar sallandırılacak.

Bu benim hatam. Rachel benimle tanışmasaydı, Yeni Zelanda'ya geri dönüyor ve hayatını sürdürüyor olacaktı. Bir uyuşturucu kaçakçısı olduğum için onu ben öldürdüm. Nereden bakarsan bak ben kötüyüm.

Ve bunu engellemekte aciz kaldığımı biliyorum. Her gün mektuplar yazıyorum. Hepsinin kopyalarını saklıyorum çünkü aksi takdirde unutacağım çok sayıda mektup yazıyorum.

Ondan vazgeçemem. Annem ve babam "benim için endişeleniyorlar". Çünkü artık iyi kızı oynamıyorum.

Hiçbir fikre sahip değilim.

21 Eylül

Gazetede bir şey gördüm.

Bu kitabı gardırobumun arka rafının en üstünde bir kumaşa sarılı olarak çok sıkı saklamıştım. Bu, ona yazabileceğim tek yer. Bunun evimde olmasını daha fazla istemiyorum.

Bugün cumartesi gazetesini okuyor, tek başıma evimde oturuyor, tüm eşyaları kontrol etme dürtüsüyle mücadele ediyordum. Evim Kuzey Londra'da bir stüdyo ve insanların "hoş" diye düşündükleri kısımlardan birinde değil. Aslında kadınlar hapishanesiyle iyi bilinen bir yer. Bazen evrenin benimle alay ettiğini düşündüğüm bir alanda.

Dairenin kendisi yeterince hoş. Battersea'deki küçük teraslı eve henüz teklif sunduğum halde hepsi benim -kiralık-. Ama kendi başıma olmakta şimdilik çok iyi değilim. Kötü yerlere sapmaya teşebbüs eden zihnimi durdurmak için bir erkek arkadaş filan gerçekten gereksinim duyduğumu sanıyorum.

Rachel hakkında düşünmemeye çalışarak gazeteyi okuyordum. Her günün her anı onun hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Ve sorun oradaydı, aniden: onun bulanık bir fotoğrafı. Jake. "Uyuşturucu halkasının elebaşısı Tayland'da tutuklandı," deniyordu. Onun adı Jake değildi: aslında Donald'dı ve görülüyordu ki "resmi radar altında işleyen miniminnacık bir operasyon" türünde bir şeydi. O, kaçakçılıktan havaalanında değil, polis tarafından tuzağa düşürülerek Bangkok'ta tutuklanmıştı. Gazete daha fazlasını yazmıyordu fakat onun genç bir kadını gizli olarak işe aldığını düşünüyorum.

Mutlu olmam gerekiyor. Evde ağlayarak, sarsılarak ve bir şeyler fırlatarak histerik olmamam lazım. Biliyorum ki bu, onun başka birine bir şey yapmasını engeller ve Rachel'in aksine, onun bunu hak ettiğini biliyorum. Bu, her şeyi tekrar anımsamama neden oldu. Kendimi kontrol edemiyorum.

Demek ki Jake hapiste. Demek ki Rachel çapraz ateşte yakalanmış. Onların Derek'i de şimdiye dek yakaladıklarından veya yakalamak üzere olduklarından eminim. Jake onu pek koruyamayacaktı.

Singapur'daki küçük bir odada oturdum ve polise Jake'le ilgili her şeyi anlattım. Onları Jake'e götürdüm, bundan eminim. Bunu Rachel ve ben yaptık. Onlar nihayet, beni biraz dinlediler.

Herkesten ayrı olarak bu işin içinde kimin olduğunu biliyordum, kurtulan tek kişi benim.

Başka herkesin hayatını mahveden benim.

Rachel'ı araştırdım. O hâlâ yaşıyor. Elde edeceğim en iyi şeyin, Rachel'in erkek kardeşinden bana onu rahat bırakmamı söyleyen bir diğer sert, öfkeli mektup olduğunu biliyorum.

24 Ocak

Ve bir giriş daha. Sonra bu kitabı bir yerde gizleyeceğim. Atamam ve tekrar asla açamam.

Bugün bir erkekle tanıştım. Benimle içki içmeye gitmeyi isteyen insanları geri çevirdikten, sokakta yaklaşan insanları umursamadıktan, her şeyden sonra biriyle nihayet tanıştım. Onunla tanıştığımda onu tanıyacağımı biliyordum ve tanıdım.

O Jake değildi ve onu seçmemin nedeni buydu. Bana kendimi vahşi ve atılgan hissettirmiyor. Bana baktığında elbiselerimi çıkarıp atmak istemedim. Fakat bana kendimi güvende hissettiriyor. Ona biraz para kazandırmam için hayatımı tehlikeye atmamı asla istemeyecekti.

Cumartesi öğleden sonra ve yalnız başıma Soho'daydım. İşten arkadaşlarım var ama onlara gerçekten tahammül edemiyorum. Rachel sahip olduğum tek arkadaşımды ve ona ne yaptığıma bak. Onu öldürdüm.

Aylar önce bana bir mektup yazdı. Mektuba katlanamadığım için onu lavaboda yaktım ve keşke o mektup şimdi bende olsaydı. Rachel ne yaptığını bildiğini söyledi.

"Aslına bakarsan, düşündüğün kadar senin hatan değil," dedi. "Yaptığın işi yapıp yapamayacağımı Jake'e sordum. Jake benimle ilgili endişelenmemeni istediği için bunu sana söylemememi söyledi. O nedenle bu düşündüğün kadar senin hatan değil."

Ama sonra Rachel kendini öldürdü.

Bunun hakkında düşünmüyordum ve bu tüm enerjimi alıyordu.

Plan, etrafında dolaşıp Londra'nın keyfini çıkarmaktı ve belki de sinema ya da bir sanat galerisini boylamaktı. Kafamda bulunmam gereken asıl yer, Changi Hapishanesi'ndeyim. Benden çok fazla nefret ettiği için onu ziyaret etmeme asla izin vermeyecek, benimle konuşmayacak olan, kardeşinin def olmamı söylediği Rachel'la beraberim. Rachel'in anlayamadığı diğer mahkumlarla birlikte bir hücreye tıkıldığını, tüm onurunun elinden aldığını gözlerimde canlandırdım.

Ölü olduğunu resmettim. Resmi kapatmaya çalıştım fakat bugünün, onun asılacağı gün olduğunu biliyorum.

Ve aniden buna dayanamadım. Bir bara gidip bir bira satın aldım ve yalnız başıma pencerenin yanında oturdum. Tek yapacağım sarhoş olmaktı.

Pencerenin iç tarafı buharlanmıştı. Camın üstüne bir hapisane çizdim. Sadece kare bir bina ancak penceresinde demir parmaklıklar bulunan bir bina. Rachel'ı onun dışında bir çubuk olarak çizdim.

İlmiği boynuna geçiremeden hemen önce, birisi bana müdahale etti. Bir "Bu sandalye boş mu?" müdahalesi.

Hayır, dedim. Onun, arkadaşlarına katılmak için sandalyeyi almak istediğini sandım ama o bunun yerine minik masamın yanında, aynı sandalyeye oturdu.

Ve sonra ona baktım. Hoş görünümlüydü. Benim birine ihtiyacım var. O bana kendimi güvende hissettirdi. Onun yapacağını düşündüm. Beni kurtarabilirdi.

Benim niye öğleden sonra kendi başıma içtiğimi sorarsa diye kahveye geçtim. Sorsaydı söyleyecektim. Sormadı ve bu nedenle söylemeyeceğim.

Biraz konuştuk. O iyiydi. Daha sonra, her nasılsa sinemaya gittik. Bu harika bir şekilde sıradandı. Adam normaldi. Beni hiçbir şeye zorlamayacaktı. Benden çok etkilenmişti ve güvende olduğumu biliyordum.

Onun adı Sam.

Dördüncü Bölüm

Tayland

Iris

Şimdi her şey yerine oturuyordu.

Güneş sıcak ve yüksekteydi ama havada puslu, boğucu bir hava vardı, hayal ettiğim alev alev yanan parlaklık yoktu. Bu şehir beni içine alamayacak kadar fazlaydı ve tek yapabileceğim koltuğun kenarına yapışmak, çok fazla geldiğinde gözlerimi sıkıca kapamaktı.

Elbette bu, toz ve kir, pişen yemek, çürüyen çöp, sarhoş edici ısı ve zehirli atıklar karışımı kokuyu engellemiyordu. Havayı saf ve önemsiz bir şeyden farklı olarak hiç düşünmemiştim fakat hava şimdi beni taciz ediyordu. Burnumda, boğazımda, ciğerlerimde ısınıp öksürtüyordu.

Motoru uygun araçlarıncıyla rekabet etmeye çabalarırken altımda şiddetle titreşen üç tekerlekli bir taksinin arkasındaydım ve benimle bir kamyonun tekerlekleri altındaki tüyler ürpertici son arasında çok az mesafe vardı. Bu olsaydı pek fazla aldırılmazdım. Laurie'ye olmuştu ve bana da olsaydı hemen hemen layığımlı bulurdum. Benzer şeylerden kaçmak için yıllar boyunca gizlenmişim.

Üç tekerlekli taksi dünyaya her iki tarafından açtı ve ateş gibi sıcak rüzgârla yüzümü kavurarak hareket ettiği için bu düşmanca hava karşısında çökmemi engelliyordu. Buraya göre yaratılmamıştım.

Gözlerimi açtığımda, hepsi bu yollar için bir milyon kere daha fazla zırlı otomobillerin, kamyonların ve taksilerin arasından geçerek ilerliyorduk. Bazıları beton bazıları modern cam ve çelikten olan binalar karman çormandı. Sokak yiyeceği satan tezgâhlar, bağırان insanlar ve her yerde insanlar vardı.

Ani bir frenle koltuğumda ileriye doğru gittim ve şoförüm dönüp sırttı.

“Geldik mi?” diye sordum.

“Geldik,” diyerek onayladı ve ona parayı minnetle ödeyip onun sürekli konuşmasını izledim. Kaldırımında diki-lerek vücudumun titreşimlerle karıncalandığını hissederken ağlamak istedim.

Ya korkunç Jake’den saklanan ya da Jake’in elinde -veya belki onun ellerinde ölü- olan Lara’yı bulmak amacıyla Tayland’a uçmak bana çok akıllıca bir fikir gibi gelmişti. Şimdi buradaydım ve bunun ne kadar saçma olduğunu anında idrak edebildim. Lara’ya Londra’da ne olduğunu öğrenme girişimim neredeyse başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve orası onun ailesine, sevenlerine, izini sürmek niyetindeki insanlara ev sahipliği yapan, bildiğim bir şehirdi. Şimdiyse, tek bir kişiyi -hâlâ hayattaysa Lara dışında- dahi tanımadığım bir kıtada; internetten bildiğim kadarıyla, hüküm giymiş, dört yıl önce Avustralya tutukevine nakledilmiş, bundan iki yıl sonra serbest bırakıldığı anda hiç iz bırakmaksızın, uğursuzca kayıplara karıştığı besbelli bir uyuşturucu kaçakçısının peşindeydim. Her yerde olabilirdi.

Alex'e özür dileyen bir mesaj iletmıştim ve ayrılmadan önce de günlüğü postaladım. Onunla konuşmaya, şu ana kadar dayanamıştım. Alex, Lara'nın hikâyesini okuduğunda benim neden burada olduğumu anlayacaktı.

Jake gece trenine binmiş, Guy'ı öldürmüş ve Lara'ya tuzak kurmuş olmalı. Lara bunun gelip çatıldığını öğrenmişti: öğrenmiş olmalı yoksa pasaportumu çalmakla önlem almazdı.

Kendime şu soruyu sordum: ne yapmayı planlıyordum? Onun bilgisayardan basılmış eski bir fotoğrafıyla Bangkok'ta dolaşmayı ve biraz tehlikeli görünen herkese onu son zamanlarda görüp görmediklerini sormayı mı? Kendi başıma, psikozlu bir uyuşturucu bağımlısı delikanlıya dostça yaklaşmayı mı? Şu efsanevi Khao San Caddesi'nde herkesin Lara olup olmadığına dikkatle bakarak yürümeyi mi? Bu planı etraflıca düşünmemiştim ve plan aptalcaydı.

Buraya gelmek büyük ama faydasız bir hareket olmuştu ve bana bu tür bir eylem için uygun olmadığımı hatırlatıyordu yalnızca. Geçmişte, Laurie yaşıyor ve ben mutluyken bile asla uygun olmamıştım. Tek kişilik büyük maceraların en önemlisi bile bana göre değildi. Bu beni aşıyordu.

Bir pansiyonda yer ayırtmışım. Bir hayli pahalı olduğu için oranın yeterince güzel olması gerektiğini düşündüm. Dış taraf açık yeşile boyanmıştı ve plastik ön kapıdan girer girmez klima soğuk havasıyla saldırdı. Kolumdaki tüyler anında diken diken oldu ve titredim.

Burası, bu şehir, bu kıta: bana göre değildi. Lara'nın burarlarda gezinmesinin, yakışıklı bir Avustralyalıyla göz teması kurmasının ve kusursuz bir uyuşturucu kaçakçısı haline gelmesinin açıklamasını düşündüm. Bu öyle hayal edilemez bir durumdu ki neredeyse gülünçtü. Lara her konuda benden

çok daha iyiydi. Trende harika, ulaşılamaz bir erkeği zahmet-sizce tavlamiştı. Mümkün olabilen en soğukkanlı yöntemle pasaportumu çalmıştı.

Asya'yı o kadar çok sevmişti ki bir bölümünde para kazanmak ve sonra başka bir bölümünde dağlara çekilmek istemişti. Gerçekten onunla arkadaş olabilecek yeterlilikte ilginç birisi asla değildim. Küçük bir yaşam için yaratılmıştım.

Oda küçük ve basitti ama ilişkisinde küçük bir banyoya sahipti; kapısı kilitli olan odada hem bir klima ünitesi hem de bir tavan vantilatörü vardı. Burası hiçbir şey yapmadan beklemek için iyi bir yerdi; bir saklanma yeri idi. Herhalde sırt için iyi, ince, sert bir döşeği olan yatağa oturdum ve kendi kendime cesur olmam gerektiğini söyledim.

Bu saçmaydı. Adeta felç olmuşum. Bütün yapabileceğim, havaalanında satın aldığım kitabı okuyarak boş vermektir. Kitap edebi bir gerilimdi ve tek kelimesini dahi anlamadım. Vücudumdaki her kas gergindi.

Sonunda Leon'u telefonla aradım. Leon yarım zil sesinden sonra cevap verdi: "İris!"

"Merhaba, Leon."

Dünyanın diğer tarafında, onun ne kadar ümitli olduğunu işitebiliyordum ve onu hayal kırıklığına uğratacağım gerçeğinden nefret ediyordum. Hiçbir şey söylemedim.

Sonunda Leon, "Güvenli bir şekilde vardın mı?" diye kontrol etti.

"Evet, teşekkürler. Bir hayli..."

"Bir kültür şoku mu?"

"Devasa bir kültür şoku. Tanrım, buna uygun olduğumdan emin değilim."

“Hayır, bunu yapabilirsin. Lara’nın eposta ve tüm sosyal ağ hesaplarını tekrar dene. Ona orada olduğunu söyle. Başka hiç kimseden bahsetme yoksa Lara’yı korkutursun. Yalnız olduğunu söylediğinden emin ol. Ne Olivia, ne Sam, ne polis, ne ben. Bu onu korkutacağı için Jake’in adını yazma. Yazıyı basit tut. Sadece senin ve onun hakkında bir yazı olsun.”

Başımınla onayladıktan sonra Leon’un beni göremediğini hatırladım.

“Tamam,” demeyi başardım.

“Ve Iris? Bu civardan Tayland’a giden salakların yarısını gördün mü? Onlar bunu başarabiliyorlarsa, inan bana canım, sen de başarabilirsin. Tamam mı? Oradan çık. Khao San Caddesi’ne git ve dolaş. Ya da bir tapınak veya başka bir şeye bak. İklimе alışacaksındır.”

Derin bir nefes aldım. “Haklısın. Oraya gideceğim.”

“İletişimi sürdür. İyi bir iş yapıyorsun ve bunu Lara için yapıyorsun. Ben daima telefonun diğer ucundayım. Gündüz veya gece.”

Sıcaklığa asla alışmayacaktım: Bunu kesinlikle biliyordum. Londra’nın bulutları ve Cornwall’ın çiseleyen yağmuru için yaratılmıştım. Yine de bavulu hazırlarken ayakkabı konusunda düşünmediğime pişmanlık duyarak bol etek ve tişört giyer giymez kendimi biraz daha hazır hissettim. Kendimi tarzsız on iki yaşında kız gibi hissederek saçımı geriye çekip atkuyruğu yaptım ve günü geçmiş saç kesimime bakarak buna hâlâ zaman ayırmadığım için lanet okudum.

Sonra ayaklarımdaki aykırı bisikletçi çizmelerimle, sandalet arayışı içinde yola koyuldum. Bir amacının olması iyi bir şeydi.

Kaldırımlar düzensizdi, hava tıpkı daha önce olduğu gibi boğucuydu, meltemlerden en yumuşağının zerresi yoktu. Ayaklarım yapış yapış ve terliydi. Gideceğim bölgeyi biliyordum: Lara'nın günlüğünde yazdığı, Güneydoğu Asya'nın sırt çantalı gezginlerin merkezi olarak da duyduğum ünlü Khao San Caddesi birkaç blok ötedeydi. Oraya varınca satın alacak birkaç ayakkabı bulacağımı biliyordum. Bunun dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Vakit öğleden sonraydı. Akşam, ertesi gün ve ondan sonraki günler önümde uzanıyordu. Budock'ta sadece kedilerimle ve bir hayaletle yaşadığım zaman, bundan çok daha az yalnızdım. Fakat şimdi Tayland'daydım ve herkes buranın cennet olduğunu biliyordu.

Sırt çantalılar nirvanasına yaklaşıyordum. Çok daha fazla beyaz insan olduğu için böyle söyleyebilirdim. Bana yabancıları ve onların her birinden gizlenmek istiyordum. Kapısı ardına kadar açık bir ayakkabı mağazası gördüğümde cesur olmaya karar verdim.

Orası yaklaşmama genişçe gülümseyen tombul bir adamın sorumluluğundaydı. Adam resmi gömleği ve yün süveterinin içinde pişiyor olmalıydı ama kıyafetine aldırıyordu.

"Ayakkabı arıyorsunuz," diye tahmin ettikten sonra ayaklarıma baktı. "Aman Tanrım! Kesinlikle ayakkabıya ihtiyacınız var."

"Evet," diye kabul ettim. "Ayakkabılarımı unutmuşum."

"Size birkaç sandalet bulacağız. Giydiğinizde öyle hari-kulade bulacaksınız ki bir kez daha kesinlikle başka bir dükkândan ayakkabı satın almayacaksınız."

Bir çift ayakkabıya her gereksinim duyduğumda buraya yol boyunca uçtuğumu hayal ettim.

“Belki de,” diye kabullendim.

“Arkadaşlarınıza söylersiniz: en iyi ayakkabılar Khao San’ın en yukarı kısmında bulunmaktadır.”

Bu adama öylesine az sayıda arkadaşım olduğunu söyleseydim onun ne söyleyeceğini merak ederek, “Arkadaşlarıma söyleyeceğim,” diye tekrarladım. Arkadaşlarım: kimliğimi çalan, cinayeti işlediğinden büyük olasılıkla şüphelenilen bir kadın; alarına geçmiş hezeyanlarımı bilmesine rağmen beni öpen bir polis; artık buharlaşmış ölü bir erkek arkadaş; benimle konuşan yegâne kişi unvanlı altmışlarında bir şehir tüccarı. “Evet,” diye ekledim. “Hepsine söyleyeceğim.”

Ayaklarımdaki aniden taze ve temiz hissettiren, attığım her adımda sıcak ve kötü kokulu ayaklarımı rahatlatan havaya olanak tanıyan bir çift sandaletle adamın dükkânından ayrıldığımda gidip bir fincan kahve almaya karar verdim. Kendime her seferinde bir hedef belirleyecektim. Bir içkiyle oturur oturmaz, telefonumu açacak ve işleri onunla halledecektim.

Lara’nın Jake’le tanıştığı ve belki ikisinden birinin şu anda saklanıyor olabildiği kötü şöhretli Khao San tamamen hayal ettiğim gibi değildi. Kafamda burası pis ve korkutucu; dehşete düşüren uyuşturucu bağımlılarıyla kaçakçıların olduğu bir yerdi. Her türlü uğursuz karakter için acemi, yabancı ve hedef olarak öne çıktığım bir mekân resmetmiştim.

Burası, her nasılsa, sadece başka bir caddeydi. Burada yiyecek tezgâhları vardı; ani bir istekle bir torba dolusu ananas dilimleri satın alıp suyunun çenemden aşağıya damlamasına izin vererek yürüdüm. Bu caddede çoğu giysi tezgâhları olan dükkânlar, kafeler, pansiyonlar ve gerçek dükkânlar yan yana

sıralanmıştı. Sıcak esintilerin en miniği vardı ve yüzümü ona şükranla döndüm.

Orta yaşlı bir çift geçerken başlarıyla selam verdiler. Her ikisi de uygun biçimde kesilmiş gri saçlara, uzun şortlara, aertex tişörtlere sahiplerdi ve Tayland'da gezinen sırt çantalılardan daha ziyade, İsviçre Alpleri'nde sağlam bir yürüyüşe çıkacak insanlarmış gibi görünüyorlardı. Aşağı yukarı benimle yaşıt iki kadın yakın bir masada oturmuş bir turist kılavuzunu inceliyorlar ve notlar alıyorlardı. Atlet ve kısa etek giymişlerdi; muhtemelen İtalya'dan gelmiş olabiliyorlardı. Mekânı gözden geçirdim ama en iyi başarabildiğim, uzun gri sakallı, pörtlek gözlü bir adamdı ve metroda ondan daha tuhafını görmüştüm. O Jake değildi, en azından olmadığını sanıyordum. Güveneceğim net bir fotoğraf yoktu. Onun Jake olma ihtimali düşüktü.

Garip, sazdan çatılı bir kafe seçtim ve yolun kenarındaki bir masaya oturdum.

Alex bana beş kez eposta göndermişti. İlk gönderdiğinde ondan kaçtığım için kendimi epostalardan birini açmaya zorladım.

"Iris." Onun en son yazdığıydı. "Oteline gittim. Seni rahatsız etmek istemiyorum ama senin için fazlasıyla endişe ediyorum. Birkaç gün önce çıkış yaptığını söylediler. Cornwall'daki evini telefonla aradım fakat tabii ki cevap yoktu. Başka ne yapacağıma emin değilim. Lara'yı aramak için Asya'ya mı gittin? Yoksa Londra'da benden mi saklanıyorsun? Beni bir daha görmek zorunda değilsin ama yalvarıyorum, lütfen bana güvende olduğunu söyle. Aksi takdirde elimi polis şapkama uzatıp seni doğru düzgün aramaya başlamak zorunda kalacağım.

“Aramızda olan her şey için tekrar özür dilerim. Çok üstelddim. Bunun farkına vardım. Kabaydım. Ne düşündüğüme dair hiçbir fikrim yok.

“Hepsi bu. Lütfen kendine iyi bak ve lütfen, lütfen bana iyi olduğunu söyle. Sonra tekrar asla benimle bir işin olmayacak.

“Arkadaşın, Alex.”

Sertçe yutkundum. Bu epostaya bir cevap gerekliydi; kendimi yazmaya zorlayarak telefonumun cevap tuşuna bastım ve hızlıca bir şeyler yazdım.

“Her şey yolunda gitmese de Bangkok’tayım fakat iyi olacağım. Böyle ansızın gittiğim için üzgünüm. Bu çılgınca. Neyse endişelenme. Eve döndüğümde seni ararım. Tamamen güvendeyim. Ve Alex... sana neden burada olduğumu açıklayacak bir şey postaladım. Onu nereye göndereceğimi kesinlikle bilmiyordum, bu yüzden Falmouth polis merkezine yolladım. Onu alman ve okuman gerekiyor. Teşekkürler.”

Mesaj gittiği anda pişmanlık duydum: bu cevapta Alex için hissettiğim kocaman sevginin zerresine rastlanmıyordu. Buna karşın Alex en azından güvende olduğumu öğreniyordu ve Falmouth’daki postayı kontrol edecekti. Yanıtlama ihtimalinin düşük olduğunu bilmeme rağmen Lara’nın hesabına başka bir *tweet* yazdım. Ona paramın olduğunu söyledim: Lara kendisinin eski yöntemlerine geri dönmediği sürece, para için pekâlâ mücadele edebilirdi. Sonra onun eski eposta adresine mesaj gönderdim ama bunu yapmam anlamsızdı çünkü Alex adresin takip edildiğini ve Lara kendi hesabına girirse bir polis karakolunda bip sesinin duyulacağını söylemişti. Lara bu kadar tedbirsiz olmazdı.

Masaya bir yığın baht bıraktım ve istenmeyen çizmele-
rimin içerisinde yer aldığı, kol bileğimi kesen bir çantayla
otele doğru yola koyuldum. Gidince eve dönüş uçuşunda
yer ayırtacağım bir telefon görüşmesi yapacaktım. Banka
kartımla bu işlem kolayca yapılacaktı.

Yeni sandaletim asfalttaki küçük bir deliğe girip takıldı-
ğında köşeden pansiyona doğru dönüyordum. Önüme birisi
çıktı ve beni sabitlemek için iki elini uzattı. Tökezledim fakat
dengemi kendi başıma tekrar kazandım.

Mahcup bir şekilde yukarıya baktım ve onu görünce
gözlerimi kapadım.

"Hayır," dedim. "Hayır. Kesinlikle olamaz."

Kolay anlaşılan sesiyle, "Hey, Iris," dedi. "Sabit kal,
tamam mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Hayır," dedim. "Sen burada yoksun. Bu bitti."

"Neredeyse bitti."

Başka tarafa döndüm.

"Sen benim kafamdasın. Yine de daha iyi görünüyorsun.
Seni böyle acınası kıldığım için üzgünüm."

"Hey," dedi. "Tamam."

Ona hızla baktıktan sonra yüzümü yana çevirdim. O,
Budock'taki evde gezinen Laurie'den farklıydı. Gerçek
Laurie'ye benziyordu, erkek arkadaşımın her zamanki hali
gibiymi. Parlayan gözleri ve pürüzsüz yumuşak teniyle uzun
boy lu ve kuvvetliydi. Tayland'a göre tamamen doğru biçimde
şort, bol tişört ve parmak arası terlikler giymişti. Elimi ona
doğru uzattıktan sonra geri çektim. Bu yanılısamayı sadece
biraz daha sürdürmek istedim.

"Burayı severdin," dedim.

“Elbette severdim! Burası Tayland! Kendine izin verirsen, sen de seversin. Ve Iris?”

Onun ses tonunda beni korkutan bir şey vardı.

“Evet?” Ona baktım. Gözleri parlıyordu ve sertçe göz kırptı.

“Iris. Sen bir salaksın. Biriyle tanıştın. O iyi bir adam. Onunla mutlu olacaksın. Ona bir dangalak olduğun için özür dilediğini ve onu yeniden görmek istediğini söyle. Çünkü sen ve ben, biz harikaydık fakat bu engel aşılmaz. Bunun üstesinden gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptın ama şu harika Bayan Roebuck bile buna devam edemezdi ve senin neyi... yapamamana sevindiğimi biliyorsun. Bu senin için hiç iyi değildi, seni salak. Mutlu olmanı istiyorum. Lara’yı bulacaksın, biliyorsun. O burada. Alex’i unutma.”

“Laurie.” Ona az önce söylediği şeyler hakkında sormak istediğim çok fazla soru vardı ama Laurie gitmişti.

Kaldırıma oturdum ve bir üç tekerlekli taksi sürücüsü beni kontrol etmek için duruncaya kadar ağladım. Sonra otele koştum ve plan yaparken yatak odamın tavanına sabit gözlerle baktım.

Lara

Parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirdim. Ellerim havada ve yazmak için hazır, titriyordu. Ne yapacağıma ilişkin hiçbir fikrim yoktu.

İlk önce planı takip ettim: her şey doğru anlamama bağlıydı. En azından ne yapacağımı biliyordum. Farklı durumlar için plan yaptım. Bir an için dahi Guy'ın ölü olacağını düşünmedim. Bu kesinlikle planladığım bir şey değildi.

Buraya geldiğimde, kendimi kötü adamdan kaçarak, gözden kaybolabileceğim yegâne şehirde gizlenen başka biri, bir kukla olarak resmettim. Ama işe yaramadı. Şimdi hiçbir fikrim yoktu. Başka bir zamandaydım. Bir şeyler değişmeliydi.

Saçımı kaşıdım. Çok sıcak. Her geçen gün bundan daha fazla nefret ediyordum ama bunu çıkarmaya cesaretim yoktu. Geceleyin dahi bunu dilimlenmiş ahtapota benzeyen yastığımda acil durumlar için hazır tuttum. Bu, serinlemek için denize gitmemi engelliyordu.

Ve artık param suyunu çekti.

Onu görmezden gelmek istiyordum. O bunun bir parçası olmamalıydı: onunla hiç ilgisi yoktu. Ama onun beni bulmasına izin vermek zorundaydım. Param, huzurum, hiçbir şeyim yoktu. Sahip olduğum, kendim olduğum her şeyi harfi harfine yitirdim. Yarı yabaniydim.

Kanımı emdiği için şehri terk ettim ve korkunç bir şey yapacaktım. Parası olduğunu söylüyordu. Bütün mesele buydu. Parası vardı ve bana bu kadar yaklaşan tek kişiydi. Ona güvenebilirdim. Ona güvenmek zorundaydım.

Derin bir nefes alıp ekrana hafifçe dokundum.

“Demek ki,” yazdım. “Beni buldun. Bunu başka hiç kimseye söyleme. Hiç kimseye!”

Onun adını yazmadım. Onu düşünmeye başlayamazdım. Fakat beni bulan Iris, o değil. Iris şimdiye dek onun kim olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Bir plan yaptım. Birçok twitter mesajı atmam gerekecekti. “Yedek: şayet terslik olursa. Food Street’e git,” diyerek bitirdim.

Bu bir kumardı. Ancak başka seçeneğim yoktu: yemek için beş gün yetecek kadar param vardı. Iris üçte burada olacaktı.

Iris

Tam olarak Koh Lanta civarındaymış. Korkumdan silkenmeye uğraşarak, bungalovun balkonunda dururken titriyordum. Burası Lara'nın Rachel'la tanıştığı yerdi ve Rachel bu nedenle ölmüştü. Kantiang Körfezi, Lara'nın günlüğünde günler önce okuduğum bir yerdi ve şimdi tam da buradaydım.

Burası Lara'nın söylediği gibi cennetti. Uzun sahilin her iki ucundaki kayalar, aralıklarla palmiye ağaçları, lokantalar ve pansiyonlarıyla körfez çevresinde kıvrılıyordu. Dikildiğim uçta, kafelere ve bungalovlara varan yolla beraber her şey birbiriyle ilişkiliydi.

Daha ötede, insanların küçük arabalarla taşındığı ve bakımlı bahçelere sahip villaların birbirine uzak olduğu lüks bir tatil köyü görebiliyordum.

Rachel ölmüştü. Bunu defalarca kontrol ettim. Hatta onun kardeşi olduğunu düşündüğüm bir adama bir eposta göndermiştim ve çok geçmeden soğukluk derecesinde rahatsızlık belirten bir cevap almıştım.

“Kimsiniz? Ailemi rahat bırakın, lütfen. Kız kardeşim üç yıl önce yaşama veda etti. Lütfen tekrar eposta göndermeyin. Philip Atkins.”

Bu elbette sahte olabilirdi, ancak bunun sahte olmadığını düşünüyordum. İnternetteki Yeni Zelanda basınında Rachel’in cezaevindeki ölümüyle ilgili çok sayıda haber vardı. Jake’in affedilmesine ilişkin kısacık nottan sonra, her nasılsa hiçbir yerde Jake’den bahsedilmemişti. Jake de Lara gibi sırta kadem basmıştı.

İntikam almak isteyecekti. Lara’ya gelip ondan intikam almış olmalıydı. Ancak Lara korktuğunu bana twitter’da yazmıştı. Saklanıyor, korkuyor ve hiç kimseye söylememem için yalvarıyordu. Lara tehlikedeydi ve onu korumaya mecbur olduğumu biliyordum; yine anlayabildiğim kadarıyla Jake’in beni bir yerde takip etme şansı yoktu çünkü kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Lara’nın hesabından bana tweet yollayan kişi elbette Lara olmayabilirdi. Lara’nın iletişimlerini izleyen Jake olabilirdi. Rachel olabilirdi: erkek kardeşinden gelen epostayı aslında o yazmış olabilirdi. Ekrandaki sözcükler zerre kadar güvenilir değildi. Başımı nasıl bir derde soktuğuma ilişkin hiçbir fikrim yoktu ve ne yaptığımı Alex’e söyleyemezdim çünkü onun yapmamamı söyleyeceğini biliyordum.

Lara ya da buluştuğum her kimse, ana kumsalın güneyine doğru kıyı şeridinin karşı tarafındaki kayaların üzerinde yer alan hayli zor bir buluşma noktasını seçmişti. Bu bir tuzak olsaydı, oradan kaçış yoktu fakat yine de gidiyordum. Kendimi gözüpek hissediyordum.

Kuma uzanan, kendilerini yağlayan insanlar vardı. Oynadıkları frizbi oyun alanı dışına çıktıkça onu geri almaya

çalışan, güneşlenenlerden şirin bir biçimde özür dileyen küçük çocukların olduğu, sarışın ve uzun boylu, mükemmel görünümlü bir aile orada bulunanlar arasındaydı. Körfezin karşı tarafına azimle yüzen bir adam denizin açığındaydı. Bu mekân tatil yapan Batılılarla doluydu.

Tırmanmada kesinlikle çok iyi değildim ve kayaların üzerine doğru ilerlerken ayak parmaklarımı çarparak incitmiştim. Özellikle bu sıcakta burası korkunç bir bölgeydi. Telefonum bikinimin altına sıkışmıştı ve geri dönemeyecek kadar uzaklaşır uzaklaşmaz bir tişört giymiş olmayı diledim çünkü hava ardımda bıraktığım karla karışık yağmurlu şubatla kıyaslandığında harikulade olmasına karşın şimdi çok sıcakladığımı hissetmeye başlıyordum.

Kayaların arasındaki havuzcuğa giriverdim. Su o kadar sıcaktı ki neredeyse ayaklarımı haşlayacaktı ve hızlı bir şekilde dışarı fırladım. Ayak tırnaklarım hâlâ leylak rengindeydi; Kafamda Laurie'yle acıtan bir sohbet gerçekleştirerek, şöminenin yanında onları boyadığımı hatırladım. Bu bir ömür boyu sürecekmışe benziyordu.

Dağ çıkıntısının etrafından dolaşarak geçtim, kayalar dar sahilin taşlık kısmına doğru genişledi. Burası تنها ve neredeyse erişilemezdi. Kalbim güm güm çarpıyordu ve buranın orası olduğunu biliyordum: buraya gelmiştim ve Lara gibi kesinlikle savunmasızdım.

Bir kayanın üstünde oturan, yüzü benim tarafıma dönük, gülümsemeyen bir figür vardı. Ve bu bendim.

Kendimi bekliyordum. Bu kadın benim boyumda, benden daha zayıftı ve giydiklerimle benzer kıyafetler giymişti. İki tonlu saçımı düzeltmeye kesinlikle zaman ayırmamıştım ve

iki katımı da. Onun saçları benimkinden biraz daha uzundu ve üstte koyu renk, uçlarda sarışındı. Bunu aylar önce yapmıştım ve o zamandan beri yarı pişman olmuştum.

Bir an için küçük kumsalın zıt uçlarında durup birbirimize dikkatle baktık.

Konuştüğümde sesim sakince çıktı.

“Lara?”

Ayağa kalktı. Gerçekten Lara’ydı.

“Iris.”

Kendimi tutamadım. Soğukkanlı ve kendime hâkim kalmak istiyordum fakat bunun yerine histerik gözyaşlarına boğuldum. Bu, Lara’nın yüzüydü; saçımın altında, yetersiz beslenmiş cılız bir vücudun üstündeydi. Bu, benim arkadaşım Lara Finch’ti. Korkutucu derecede becerikli, genç uyuşturucu kaçakçısı Lara Wilberforce’du. Rachel’in dostu ve can düşmanı, Jake’in kız arkadaşı, Leon’un vaftiz kızı, Guy Thomas’ın yasadışı sevgilisi, Sam’in sadakatsiz karısıydı.

Yanımdaydı.

“Iris,” dedi. “Aman Tanrım. Bu gerçekten sensin ve buna inanamıyorum. Pasaporttan ötürü, değil mi? Pasaport için çok özür dilerim. Seni takip eden oldu mu?”

“Hayır. Beni hiç kimse takip etmedi. Herkes senin ölü olduğunu düşünüyor. Herkes.”

“Biliyorum. Haberleri okuyarak aklımı kaybettim.” Sesi titriyordu. “Guy’ı öldürdüğümü düşünüyorlar. Ben nasıl öldürebilirim ki...”

“Ben öyle düşünmüyorum. Senin öldürdüğünü bir anlığına dahi düşünmedim. Bunun üzerinde çalıştım, Lara. Sam senin eski günlüğünü buldu ve onunla ne yapacağını bilmediği için bana verdi. Ve böylece günlüğünü okur okumaz

onun Jake olduğunu öğrendim. Ne oldu? O seni trende bulup tuzağa mı düşürdü? Ondan nasıl kurtuldun?”

Lara belli belirsiz kaş çatı. “Ne?”

Ve sonra birisinin geldiğini işittim. Güneşin tepemi yaktığını, saçıma sıcaklık yaydığını, saçımı ayırma çizgimde pembe bir şerit oyduğunu hissettim. Ve arkamda birisinin konuştuğunu duydum.

İçtenlikle, “Merhaba, kızlar,” dedi. “Burada ikinizi birden görmek ne güzel!”

Sesi tanıyıp kulaklarıma inanamayarak döndüm. Mantıklı olmayan bağlantıyı kuramadan bile önce o oradaydı ve yüzüme bir şey bastırdı; hiç mantıklı gelmeyen parçaları sonradan birleştirmeye başlayarak tekme atıp mücadele etmem hiç fayda sağlamadı. Aklımın beni terk ettiğini, havaya doğru uçtuğunu, beni güçlü kılan her şeyin yok olduğunu hissettim.

Lara

Kaçmayı başarmıştım. Kandırmak istediğim tek kişi o iken herkesi kandırdım. Ve o beni buldu. O bana bunun kendi iyiliğim için olduğunu söyleyerek; sevgilimi, yani taparcasına sevdiğim kişiyi gözlerimin önünde öldürdü. Ve sonra beni bir kez daha buldu.

Ve hayatımın o en korkunç dakikalarını tekrar yaşayarak trene geri döndüm. Guy'ı görmeyi umarak, sersemlemiş biçimde öpmeyi arzulayarak, gecenin geri kalanını onun kollarına bastırılmış geçirmeye hazır, yataklı kompartımanın dar kapısını ittim.

Guy koyu kırmızı kan havuzu içerisindeki yatakta yatıyordu. Bir bıçak vardı. Guy'a koştum, onu tutup sarsarak uyandırmaya çalıştım. Bıçağı boynundan çekip çıkardım. Birisi benimle konuşuncaya kadar kabinde başka birinin var olduğunu fark etmedim.

Sanki Iris'i gerçekten önemsiyormuşçasına kuma yatırarak dikkatle indirdi. Onun Iris'e bir şey borçlu olduğunu

varsaydım: Iris onu doğruca bana getirdi. Hiç kimseye güven-meme talimatlarım konusunda daha kesin tavırlı olmalıydım ama onun adını yazdığım da alarına geçeceğine dair paranoiam dolayısıyla öyle yazmak dahi istemiyordum. Biri-sinin trende onu gördüğünü düşünüyordum ki Iris konunun üzerinde çalıştığını söylediği zaman, parçaları gerçekten bir araya getirmişti.

Fakat onun Jake olduğunu düşünüyordu. Jake uzun zaman önceydi ve bununla herhangi bir ilgisi yoktu.

Gülümseyerek, "Pekâlâ," dedi, "İşte buradayız. Şimdilik bu yeterli oldu. Biz kaldığımız yere geri döndük. Nasılsın, güzel kız? Görüşmeyeli nasıl oldun? Sen başardın. Sıvışmanı söyledim ve sıvıştın. Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerine bakamadım.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni buldum. Sana trende söylediğim gibi, sana âşığım. Bu senin için her şeyi yapacağım anlamına geliyor, Lara. Her şeyi." Güldü. "Bunu şimdiye dek kanıtladığımı düşünüyorum."

Guy'ın yanında diz çöktüm, ellerimde çevirdiğim bıçağa dikkatle baktım. Yüzünü okşadım. Yardım çağırmam gerekiyordu ama hâlâ rüya gördüğümü sanıyordum. Sonra arkamda duran birisi kafamın üstüne dokundu ve etrafıma bakındım.

Leon, "Bunu beklemiyordun," dedi. "Onun kirli büyük ellerinin senin her yerinde olduğu gerçeğine katlanamadım sadece. Üzgünüm, tatlım. Benden nefret etme. Sana bunu bir gün ve pek yakında söylemek zorunda kalacağımı daima biliyordum ama böyle olmasını kesinlikle istemezdim."

Bana, ta küçük çocukluğumdan beri beni daima sevdiğini söylerken onun ne dediğini anlamıyordum. “Finch’le beraber olduğunda umursamadım,” dedi tiksınmeyle. “Çünkü onu gerçekten sevmiyordun. Hâlâ benim Lara’mdın. Biz özeldik. Ama bu adam. Seni çalacaktı. Üzgünüm ancak bunun olmasına izin veremezdim.”

“Onun Jake olduğunu sanıyordum,” dedim.

Leon, “Sanmanı istedim,” dedi.

Böylesi bir şey için hep tetikteydim. Bana zarar vermek isteyen birinden son süratle kaçmak zorunda kalabileceğimi biliyordum ve ihtiyacım olan her şeye sahiptim. O kişinin Leon olmasını beklememiştim yalnızca.

Leon beni izledi ve gülümsedi.

“Muhtemelen en iyisi buradan kurtulman,” itirafında bulundu. “Kaçabildiğimde gelip seni bulacağım.”

Kılı kırk yaran paranoyamdan dolayı acil durum çantamı topladığımı düşündüm. Aslında nefret eden birinden kaçmıyor, beni karasevdayla seven birinden kaçıyor olmama karşın yapmam gerekeni tam olarak yapmıştım.

Tren Reading’e yanaşırken, tıpatıp Iris’in saçına benzermesi için Hendon’da yaptırdığım peruğu takarak, küçük bir grupla beraber ekonomik sınıfın bir kapısından indim. Peruğu yüzümün üzerine çevirdim ve yabancılar grubunun içinde açık bilet kapılarından fırladıktan sonra Heathrow otobüsündeydim.

Benim gibi birinin gözden kaybolacağı, param bitinceye kadar yaşayabileceğim tek yer olduğu için Bangkok’u seçtim. Kendimi hâlâ yarım güvende hissedebileceğimi keşfettiğim en ucuz yerlerde uyuyarak, sokak tezgâhlarından yemek yiyerek, düzenli olarak korkutucu biçimde hastalanarak,

Batılıların bulundukları mekânlardan fersah fersah uzağa taşındım. Bilgisayarlara giriş yapıp dünyayı süpüren bir katil olduğum gerçeğini dehşet içinde izleyerek ve bildirilen görüntülerimi korkuyla tarayarak... Hiçbiri doğru değildi. Katilin ben değil, Leon olduğunu dünyaya anlatmak istiyordum. Sam'le, annem ve babamla, dünya basınından görebildiğim beni savunan Olivia'yla konuşmak istiyordum. Keşke gerçek kötü adam aramızda içten içe kaynıyorken birbirimizden nefret ederek çok fazla zamanı boşa harcamasaydık.

Sonunda, Bangkok çok fazla geldi. Her şey anlamını yitirirken hayal edebildiğim tek diğer yere kaçtım: Koh Lanta.

Leon'u bilmeden doğruca bana getiren Iris bir vuruşla yere serildi ve otuz beş yıldır hem sevdiğim hem de güvendiğim adam olan vaftiz babam sanki şimdi ona tüm engellerin kalktığı konusunda onay verecekmişim ve sonsuza dek birlikte olacaktı gibi bana pis sırttı.

Guy benim yüzümden öldü. Şimdi Iris aynı şekilde ölecekti. Buradan kaçamazdım çünkü buranın her tarafı kayalarla çevriliydi.

Belki de yapabileceğim tek bir şey vardı. Kabullenip zaman kazanmaya çalışmak.

Acayip bir cilveyle, "Peki, beni gerçekten istiyormuş gibi görünüyorsun, Leon," dedim. Kelimeler boğazımda düğümleniyor fakat söylemeye çalıştım. "Beni burada buldun. Aferin. Kazandın."

Leon bana yaklaştı. Korkunç meme uçları üzerindeki çok dar beyaz tişörtü, uzun şortu ve parmak arası plastik terlikleriyle gülünç görünüyordu. Sıcaklık Leon Champion'a uygun değildi.

“Bunu mu kastediyorsun?” dedi. “Bunu deneyecek misin? Ben ve sen? Eski hikâyelerdeki prenslerden biri gibiyim. Her derdine derman oldum. Bu sarışın kızı hak ettim mi?”

Leon’a doğru yürüyüp yanağından öptüm. “Elbette kazandın.” Sözcükleri gırtlığımdan yukarıya ittim. “Şimdi. Iris’e ne yapacaksın? Lütfen onu incitme. Lütfen Leon. O benim arkadaşım. Sana hiçbir zarar vermedi. Yardımcı oldu. Onu öldürme.”

Leon’a gülümsedim ve gözlerinin arkasında ne olduğunu çözmeyi diledim. Ricamı dikkate aldı.

Bir iç çekişle, “Pekâlâ,” diye kabul etti. “Senin için, Lara, öldürmeyeceğim. Senin için yapmayacağım şey yok, aşkım. Onu götüreceğim ama öldürmeyeceğim. Sana söz veriyorum.”

Iris

Sulanmış gözlerle ve sıcaktan bunalmış olarak uyandım. Hava boğucuydu ve sığ, panikli nefesler alarak o boğucu havayı yuttum. Bunun farkına varır varmaz nefesimi sakinleştirmek, kalp atışımı yavaşlatmak, neler olduğuna ilişkin bir değerdendirme yapmak için çaba sarf ettim.

Nerede olduğumla alakalı hiçbir fikrim yoktu ama suyun sesini duyabiliyordum. Burası yarı karanlıktı fakat bu benim bir tür yapının içinde olmam gerekçesiyle öyleydi. Hayatta olmama şaşırdıktan sonra ölü olup olmadığını merak ettim.

Gözlerimi odaklamaya çalıştım. Ahşap bir şeyin içinde olduğumu düşündüm. Burası bir kulübe ya da bir barakaydı. Su buraya yakın bir yerlerde hafif hafif çarpıyordu. Tayland'da, neredeyse kesinlikle Koh Lanta'da, denizin yakınlarındaydım.

O Leon'du. Leon! Ona tamamen güvenmiştim. Ona gitmiş, kendimi kanıtlamak için her şeyi anlatmıştım. Orada durarak çok sevdiğim nazik gülümsemeyle gülümsediğini hatırladım. Ona güvenmiştim ve o kendisini doğruca Lara'ya

getirtmek için beni kullanmıştı. Ayrıntılara odaklanamıyordum fakat berbat, korkunç bir şey yaptığımı biliyordum.

Öteden beri birisinin Lara'ya tuzak kurduğunu biliyordum. Bir an için dahi onun Leon olduğunu asla hayal etmemiştim. Leon, Lara'nın nazik vaftiz babası, en büyük destekçisi ve koruyucusuydu.

O bir canavardı. Lara'nın tehlikede olduğundan haberdardım ve buraya gelerek Lara'yı adeta öldürmüştüm.

Kımıldayamıyordum, Leon'un sadece yüzüme kapattığı şey yüzünden böyle olmadığını, ayrıca ellerimi arkamda ve bacaklarımı birbirine bağladığını anlamam birkaç dakikamı aldı. Yüzüm yine de iyiydi. Konuşmaya çalıştım ve bu, işe yaradı.

"Laurie," dedikten sonra Laurie'yi hatırladım. "Alex," diye ekledim. Alex daha gerçekçi bir yardım kaynağıydı ancak binlerce kilometre uzaktaydı ve onun bu durum hakkında hiçbir fikri yoktu. Telefonumun hâlâ bikiyimde tıklı olup olmadığını öğrenmeye çalışmak için bir taraftan diğer tarafa yuvarlandım ama telefonum orada yoktu. Tabii ki yoktu. Yüzünüze uyuşturucular koyup bağlayarak bir barakada gizleyecek bir adam, iç çamaşırından çıkardığı telefonunu muhtemelen sana bırakmayacaktı.

Meselenin tümüyle ne olduğunu sorgulayamadım ama hayatımın en korkunç işini yaptığımdan haberdardım. Lara'yı bulmama ilişkin mutlak sevincim aksi istikamette yön değiştirmeden önce saniyeler sürmüştü.

Leon beni canlı bırakmıştı. Lara'nın iyi olmasını umuyordum. Başka bir planının olmasını umuyordum. Güçsüzdüm. Yerde yatıyordum ve uykuya dalıp kendimi tekrar karanlığa bıraktım.

*

Su ayağıma dokunduğu zaman uyandım. Bilincimi toplarken memnundum. Bu bana kendimi iyi hissettirdi. Terliyordum ve nefes almakta giderek daha fazla zorlanıyordum; burası kesinlikle Cornwall ya da Londra gibi değildi. Geri döndüğümde, Avrupa havasına minnettar olacağımı düşünerek uyandım. Ve su bana kendimi nefis hissettiriyordu, yatıştırıcı ve harikaydı.

Sonra Tayland'daki küçük bir kulübe benzeri bir mekânda bağlı olduğumu ve son defa uyandığım zaman suyun orada olmadığını hatırladım. Bu, denizin yükseldiği anlamına geliyordu.

Ancak hiç kimse denizin yükselmesiyle sular altında kalacak bir kulübe inşa etmezdi. Binalar kumsalların ve kayaların üstünde değildi. Bu hiç de mantıklı olmayacağından bu gerçekleşiyor olamazdı.

Bu sefer daha akıllı başındaydım, böylelikle etrafta kıvrıla kıvrıla hareket ettim ve etrafı araştırmaya çabaladım. Omuzlarım ağrıyordu, kaslarım hem gergin hem de acı doluydu ve bunu fark eder etmez ağrı dayanılmaz oldu. Leon kol bileklerini turuncu bir şeritle bağlamıştı. Bir şey bulmanın, bir Tay kumsalında uzanmanın daha kolay olacağını hayal ettim ve bu düşünce, bağı çözebileceğim konusunda beni aniden umutlandırdı. Leon'un daha iyi bir şey kullanmamış olmasına şaşırdım.

Bacaklarım birçok parçayla sıkı sıkıya bağlıydı.

Su yükselmeye başlamıştı. Bu, denizin yükselmesi olamazdı. Biraz önce ayak parmaklarımdayken şimdi ayak bileklerimdeydi. Bununla birlikte, o zamandan beri kıvrıla kıvrıla hareket etmiştim ve belki de fark etmeden kulübenin

aşağısına ilerlemiştim. Olduğu haliyle güzel sudan uzaklaşa-bildiğimce uzaklaştım. Barakanın içindeki bir direğe de bağlı olduğumu o an keşfettim.

Yirmi dakika sonra suyun gerçekten yükseldiğini kabul etmek zorunda kaldım. Leon Champion bir barakayı denizin yükselmesiyle örtülecek bir şekilde yerleştirmişti. Lara'yla buluşmamdan sonra Alex'le iletişim kurmadığımız için onun endişeleniyor olacağını biliyordum fakat bu endişenin beni bulacak kişiye dönüşmesinin uzun zaman alacağını da biliyordum. Bu epey uzun zaman alacaktı. Kendi başımaydım.

Sudan büzülebildiğimce içeriye büzüldüm ancak suyun bacaklarımı sarmasını engelleyemedim. Çok geçmeden spa ve cennet sahillerinin acayip ahenk sesini taşıyan sıcak banyo uyluklarıma ulaştı. Beni tamamen örtmeden önce bu yükselmenin biteceğini sanmıyordum. Leon Champion gibi bir adam böyle bir işi şansa bırakmazdı. Artık nefes alamayınca ya kadar muhteşem sıcak deniz suyuna batacaktım.

Su belimdeydi. Diyaframıma doğru usulca sokuluyordu. Turuncu sicimi kulübe duvarlarına öfkeyle sürttüm ama koparma şansım asla yoktu. Bu adam ne yaptığını biliyordu.

Zihnime kızmıştım. Zihnim yaklaşık beş yıldır Laurie'yi canlı tutmuştu çünkü onu kaybetmeye dayanamadım. Şimdi su boynumu, çenemi, ağzımı örterken, elimi tutarak beni öpen Laurie'yi bitişigimde hayal edemiyordum. Orada hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

Lara

“Onu öldürmediğine söz ver,” diye mırıldandım.

Leon saçımı okşadı.

“Söz veriyorum, sevgilim. Ben bir canavar değilim! Onu öldürmememi istedin ve öldürmedim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Gerçekten, bu konuda oldukça dürüstüm. Onu öldürmedim.”

“Teşekkür ederim.”

“Senin için, sevgilim. Her şey. O senin arkadaşın ve bu bir anlam taşıyor. O seni bana geri getirdi ve bu daha da fazla anlam taşıyor. Iris Roebuck’a borçluyum. İkimiz de borçluyuz.”

Aşırı gösterişli bir villadaydık. Guy hâlâ ölüydü ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Asla da olmayacaktı. Geçen birkaç haftadır içimdeki acıyı rafa kaldırmıştım ve şimdi de rafa kaldırmayı sürdürmeye kendimi zorladım. Yapabildiğimde bunun üstesinden gelmeliydim. Şimdi değil. Odaklanmaya mecburdum.

Onun katiliyle olmak, katilinin isteğine uymak ve Guy'la hiç karşılaşmamış olsaydım onun hâlâ hayatta olacağını bilmek... bütün bunlar korkunç oyunumu oynamamı neredeyse imkânsızlaştırıyordu. Her şeye rağmen kendimi, oynamaya zorladım çünkü başka seçeneğim yoktu.

Buradaki mobilya tropikal sert ağaçtandı ve her yerde egzotik çiçek vazoları vardı. Bangkok'ta biriktirdiğim her baht'ın beni daha uzun süre saklı tutacağını bilerek az parayla yaşadım. Şimdi Iris'in İngiltere'de güvenle yaşadığı ve Leon'un nerede olduğuma ilişkin hiçbir fikrinin bulunmadığı bir dünyaya dönmek için her şeyimi verirdim.

Acil durum planlarımdan, çalıntı pasaporttan ve Hendon perüğundan ona çok kolayca bahsedebilirdim. Eğer dünya üzerinde birisine anlatsaydım, bu Leon olurdu. Şimdi boş durmaktansa bir şeyler yapmam daha iyi olurdu.

Duvarlar ahşap panelliydi. Klima her şeyi birazcık daha soğuk tutuyordu. Çift kişilik yatak vardı ve benim sonraki hamlem Leon'un ikinci yatak odasında uyumama izin vermesini sağlamak olacaktı. Kapısının kilidi vardı: Kontrol ettim. Oraya girebilseydim, en azından nefes alabilecektim.

Leon beni odanın diğer tarafından izliyordu. Ayağa kalkıyor, dolaşıyor ve bana memnuniyetle bakıyordu.

"Hatırlıyor musun..." dedi. "Sen aşağı yukarı on iki yaşındayken? Seni Marylebone'da alışverişe çıkardım. Hatırlıyor musun? Sadece ikimiz. Sanırım, bir gün sana bir vaftiz babadan daha fazlası olacağıma karar verdiğim gündü. Senin büyüüp güzel bir kadın olacağını o zamanlar biliyordum. Ve işte sen."

Artık bunu her ne kadar hatırlamak istemesem de hatırlıyordum.

"Bana bir sarı elbise almıştın."

"Ve ayakkabı."

"Güzeldi. Onları küçülene dek giydim."

"Hatırlıyorsun."

"Ama Leon... sen evlisin. Sen ve Sally..."

"Bu hiçbir şey değil. Sally ve ben yıllardır beraber olmadık.

O konuda endişelenme. Sırtımı görmekten memnun."

"O biliyor mu... yani, senin nerede olduğunu düşünüyor?"

"Ah, uzakta. O umursamaz."

"Ah."

Peruksuz günlerin özlemini çekiyordum ama artık onu takmayı sürdürmek zorunda olduğum için tekrar istiyordum. Sıcak ve kaşıntı vericiydi fakat muhteşem bir kılık olmuştu. Hiç kimse -ne göçmen bürosu memurları, ne polis memurları, ne Khao San Caddesi üzerindeki niteliksiz erkekler- böyle bir saçın ötesine bakıyordu. Bu, sahibini bütünüyle tanımlıyordu.

Iris'in kaçışımın en zayıf halkası olduğunu başından beri biliyordum. Kaybolan pasaportunu fark edip benimle bir noktada bağlantı kurabileceğini biliyordum. Ancak ne buraya gelmekte acele ederek beni bulacağını ne de gelmeden önce hiç karşılaşmadığı, asla karşılaşacakmış gibi görünmediği bir adam olan Leon'a güveneceğini düşündüm.

Leon'un vaatlerine karşı, Iris'in korkunç bir bedel ödediğine emindim. Tıpkı Guy ve Rachel gibi, Iris benimle hiç karşılaşmamış olsaydı hayatta olacak, mükemmel mutlu bir hayat yaşayacaktı ve tüm bunlar onun için hayal dahi edilemez olacaktı. Iris'i, Leon hakkında açıkça uyararak bu durumu kolaylıkla değiştirmiş olabilirdim. Leon'un adını

yazmaya korkarak Iris'i onun gazabına mahkum ettim. Ölüm.

Derin düşünceli Leon, "Ve şimdi," dedi. "Şimdi merak ediyorum da, ne yapacağız?"

Gerindim ve esnedim. Yedek plan Food Street, Singapur'du. Iris'in ondan kaçması ve polise veya Leon'un dışında herhangi birine nereye, niye gittiğini söylemesi ihtimaline karşı, onun beni Singapur'a götürmesini sağlamak için girişimde bulunmam gerekti.

"Bangkok'a gidelim." Bacaklarımı altına kıvırdım. "Yani, burada kalamayız, değil mi?"

"Esasında hayır. Birçok bakımdan cazip olsa da muhtemelen kalamayız."

Dinleniyormuş gibi yaparak kanepede uzanırken Leon bana doğru yürüdü. Önümde diz çöktüğü zaman ondan uzak durmamaya çalıştım. Onun nefesini koklayabiliyordum. Bu adamı baba gibi gördüğüm ve ömrüm boyunca, dünyada iyiliğimi düşünen yegâne kişi olduğunu düşündüğüm için sevdim. Leon, Rachel'i hapishaneye gönderdiğimde konuştuğum kişiydi. Beni yeniden ayağa kaldırdı: Günlerimi ve gecelerimi sabit gözlerle duvara bakarak, kendimden nefret ederek geçirirken, onun beni öğle yemeğine götürdüğünü, bana epostalar yazdığını ve anne babamın evinde telefonla aradığını hatırlıyordum. Bir polis karakoluna koşup tutuklanmayı talep ettiğimde, Leon bana her şeyi geri kazandıran kişiydi. Onun tavsiyesi üzerine, işlere müracaat ettiğimde, Leon bana referanslar yazdı ve mülakatlarda ne diyeceğimi söyledi.

Şimdi anlıyorum ki Leon bunu sırf bana sahip olmak istediği için yapmış.

Leon yüzüme birkaç santim kala, "Mesele burada," dedi. Onun beni öpmesini hiç istemediğimi anlamamasını umdum çünkü bunu öğrenirse öpeceğine emindim. "Bangkok'tan o kadar emin değilim. Oradan yeni geldin. Orayı içten dışa biliyorsun. Niyetini gizliyorsun. Beni atlatmaya kalkışacaksan dezavantajlı olabileceğimden korkuyorum. Bu şimdiye kadar ziyaret ettiğim bir şehir değil, biliyorsun."

Kolumun derisi yerinden kalktı. Her küçük tüyü görebiliyordum.

"Ah." Dudağımı ısırdım. "Ben iyi olacağıma söz verdimsem?"

"Lara, canım. İyi olacaksın. Bunu her açıdan düşünüyorum."

Aniden, "Beni Singapur'a götürme," dedikten sonra gözlerimi sımsıkı kapattım. "Lütfen götürme."

"Gözlerini aç. Bana bak."

Açtım. Ondan yarım saniyelğine bile nasıl hiç korkmamıştım? Onun diğer insanlardan farklı olduğunu biliyordum. Düşmanlarına karşı acımasız olduğunu biliyordum ve yöntemlerinin kötü olduğunu düşündüm fakat bunu hiç umursamıyordum çünkü Leon bana karşı çok nazikti.

"Bu Rachel yüzünden mi? Singapur-fobi mi? Oraya son defa uçtuğunda arkadaşın kokuşmuş bir hapishaneye atıldığından mı?" Başımla onayladım. "Öyleyse bunu aşman gerektiğini düşünüyorum, sevgili kız. Bu yüzleşmek zorunda olduğun bir şey. Artık benimlesin. Bunlar geçmişte kaldı."

"Singapur'a girmeme izin bile verilmiyor. Onlar beni yollayıp pasaportuma bir şey yazdılar."

"Hayır. Onlar bunu Lara Finch'e yaptılar. Lara Wilberforce demeliyim. Iris Roebuck'a değil. Yakın zamanda

Singapur göç bürosundan geçecek olan tek Iris Roebuck sensin, inan bana. Ve bizim budala arkadaşımız hiçbir yere gitmekten men edilmedi bu kesin çünkü o aptal orospu minnecik hayatında bir tek şey yapmadı.”

“Ah.”

“Birkaç bilet ayırttıracağım. Sen orada hiç zaman geçir-medin. Orayı bilmiyorsun. Ben oldukça iyi biliyorum. Orası gideceğimiz yer.”

“Ah.”

Leon tam yanıma kadar eğildi. “Endişelenme, Laram. Orası âşıklar için harika bir yerdir.”

Leon zaman zaman bana bakarak dizüstü bilgisayarına tıklatırken aşırı sakın olduğumu fark ettim. Pencereden atlayıp Iris’in adını haykırarak polis çağırmam ve Iris’i kurtarmaya çalışıyor olmam gerekiyordu. Fakat ben hâlâ burada uzanıyordum. Leon bana bir şey yapmıştı ve bunun etkisi geçinceye dek tamamen onun kontrolü altındaydım.

Iris

Bağlarımla mücadele ederek kalın sicimi parçalamaya çalışarak son ana kadar mücadele ettim. Bunu yapabilmem gerektiğini hissettim ama tüm gücümle yapamadım. Sudan muhtemelen kurtulabildiğim uzaklıktaydım fakat su beni takip ediyor ve bedenimden yukarıya doğru yavaşça ilerliyordu.

Beş kötü yıldır dışladığım anne babamı polis memuruna kapıyı açarlarken hayal ettim. Öncelikle inanmayacaklardı: Iris mi? Tayland'ın bir adasındaki bir sahilde, biraz acayip bir barakada bağlanmış mı? Hayır, bu muhtemelen doğru olamaz. Ve sonra, yavaş yavaş, açıklanamaz bir şekilde öyle olduğunu kabul etmek zorunda kalırlarken. Niye burada olduğumu ve ne hale geldiğimi hiç kimse bilmeyecekti. Leon, Lara'yı yakalamıştı: bildiğim kadarıyla Leon, Lara'yla birlikte polisten sonsuza dek saklanacaktı, yine de -kendimi odakladım- her aşamada polis tehdidini Lara'nın başında tutarak onu istediği her şeye razı edecekti. İngiltere'ye geri götürüp oyuncayımışçasına kendisiyle yaşamaya mecbur edecek miydi? Onu sevdiği için mi yoksa ondan nefret ettiği için mi böyle yapmıştı?

Leon'un Lara'yı gizli ve sonsuza kadar emrinde tuttuğu fikri beni öğürttüktan sonra neredeyse boynuma ulaşan suya gürültüyle kustum. Bu iğrençti: balıklar onu fark edinceye dek birkaç akıntıyla etrafımda durgun bir şekilde yüzdü ve bir dakika içinde balıklar, bir hayli büyük olanlar bile midemin yüzen sıvısıyla şölen yaparlarken etrafımdalardı. Bir kapı olarak kullandıkları ahşap duvardaki deliği gördüm ve bana yakın duvarları sualtından itmeyi denemem gerektiğini düşündüm. Burası iyi durumda bir baraka değildi. Çürümüş olabilirdi ve ben yeni bir delik açabilirdim.

Açtım. Tekme atarak küçük bir delik açtım, başım suyun biraz üstünde kıvrılıp ellerimle deliği büyüttüm. Tek parça halinde çekerek ayırdım. Ne olursa olsun değişen hiçbir şey yoktu çünkü güçlü bir kirişe bağlıydım ve kesinlikle kırılmayacaktı. Her şekilde çok vakit geçmeden susuzluktan ölecektim. Sıcaklık öyle boğucuydu ki solunacak hava neredeyse yoktu.

Tekrar bağırmayı denedim. Bunu daha önce de yapmıştım ancak hiçbir şey olmamıştı ve bütün gücümü bağları koparmak maksadıyla korumaya karar vermiştim. Bu, işe yaramamıştı. Haykırdım.

"İmdat!" diye çığlık attım. "İmdat!"

Ölecek olsaydım, Laurie'nin gelip bana yardım etmesini isterdim. Laurie yaşam gücünün vücudunu terk ettiğini hissetmenin böyle olduğunu biliyordu. Farklı biçimde ama aynıni deneyimlemişti ve ona ihtiyacım vardı. Onun adını haykırdım ve tekrar tekrar çığlık attım. Gelmedi. Ona, Bangkok'daki gerçek Laurie'ye veda ettim ve onun hayaletinin artık olmadığını biliyordum.

Buna rağmen, "Laurie!" diye bağırdım. "Bana yardım et! Bana yardım et! Gel ve beni al!"

Ölümden sonrasına inanmak için çok uğraştım. Ağzımdaki su burnuma eriştiğinde, kendi kendime uzun bir tünelden bir ışığa doğru yürüyeceğimi, o tünelin sonunda Laurie'nin ve büyükannemle büyükbabamın olacaklarını, ölü olan hamsterlerimin, kedilerimin ve üç tavşanımın ayaklarımda oynayıp dolaşarak koşuşturacaklarını, her şeyin görkemli ve büyüülü olacağını, sonsuza dek süreceğini söyledim.

Çaresizliğimde bile, bunu gerçekleştiremedim. Yok oluşun dışında herhangi bir şeye inanmadım. Hayattan sonsuza dek silinmek üzereydim.

Sıcak su ağzımı doldurdu. Tüküremediğim için yuttum. Bir an beni yine hastalandıracağını düşündüm. Bu kötü olurdu. Ağzınla hava almadan doğrudan suya kusabilir miydin? Bu hiç hoş olmazdı ve bütün irade gücümü bunu kontrol altında tutmak için kullandım. Artık bağırımıyordum. Başımı geriye eğseydim, kısa bir süre daha nefes alabilecektim.

Sonra su dans edip burnumu doldurarak, geri çekilerek, tekrar aynını yaparak ve tekrar geri çekilerek, küçük dalgalar halinde gelmeye başladı. Bu çok can sıkıcıydı. Buna şimdi boyun eğmek istiyordum fakat bir şey, olabildiğince uzun süreliğine hayata tutunma içgüdüğü, yapabildiğim sürece başımı geriye eğdirip burun deliklerimi suyun üstünde tutturdu.

Sonra su burnuma hafif hafif çarparak oradaydı. Ciğerlerimi doldurabildiğim kadar çok havayla doldurdum ve tam olarak, kesinlikle, son nefesimi aldığımı düşünüyorken, uzakta bir yerlerdeki bir motor sesini işittikten sonra bir insan sesini ve bir motorun giderek daha çok yaklaştığını duydum.

Lara

Leon bana sürekli sakinleştirici veriyordu: bunu öğrenir öğrenmez, taşlar yerine oturdu. Bir gün önce odaklanabiliyor ve her türde sohbeti sürdürebiliyordum. Şimdiyse, bir kolu veya bacağı kımıldatmak yoğun bir çabayı gerektiriyordu. Konuşmak bir zaferdi bilhassa kelimeler uzunsa. Tek yaptığım uyumak ve yatmaktır. Uyumayı tercih ediyordum: en azından her şey zihinden uzaklaşıyordu. Bu sakinleştiriciler her neyse düşünmemi engelliyordu. Beni burada tutuyor, neredeyse istekli bir esire dönüştürüyordu. Bütün varlığımı tembelleştiriyor ve endişelenecek daha büyük sorunlar olmaksızın pembe bir parlaklık içerisinde yaşıyordum.

Guy ölüydü ama bu sorun değildi çünkü herkes o yönde ilerliyordu ve bunun şimdi ya da otuz yıl içinde olması fark etmezdi. Evrene göre bu zamanlar aynıdır. Iris de gitti. Bu da tamam. O ne yaparsa yapsın fark etmezdi çünkü benim vaftiz babam Leon ve ben onunla iyi olacaktım.

Leon bana güzel giysiler satın aldı ve saçımı fırçaladı. Bana yavaşça makyaj yaptırdı. Beni sağlıklı ve uyuşturulmuş tutmak

için, onun en doğrusu olduğunu bilerek önüme koyduğu her şeyi yedim ve içtim.

Hatırladığım kadarıyla Leon bana dokunmadı. Memnunum çünkü bu dayanılmaz olurdu. Fakat bir yandan korkuyordum çünkü bu, onun çok daha uzun bir planı olduğu anlamına geliyordu. Leon gidecek hiçbir yeri olmadığı için ve polisin karşısına çıkması halinde beni koz olarak kullanacaktı. Bana şu anda her şeyi yapabiliirdi -bunu ikimiz de biliyoruz- ve Leon'un beni hep korku durumunda tutuyor olması, bekliyor olması, bu durumun alternatifinde de daha da kötüydü.

Etki şimdiki gibi yok olmaya başladığında kalp hızım artıyor, aklım aniden keskinleşiyor ve korkularım başlıyordu. Güçlerimin geri geldiğini onun anlamasına izin vermemeye çalıştım ve büyük bir heyecanla kumpas kurmaya başladım. Telefonumu bulup yardım çağırmalıydim. Ya da Leon'un telefonunu: aynı işe yarardı. Evi arayabilirdim, ailemi arayabilirdim ve onları alarma geçirebilirdim.

Bu çok gülünçtü. Benim için alarma zaten geçildi ve mümkün olan en yüksek alarm seviyesine ulaşıldı fakat sadece Iris beni buldu. Onu aramayı deneyebilirdim ama Leon onun telefonunu alıp denize fırlattı. Leon'u gördüm. Ve o ne derse desin, onun Iris'i öldürdüğüne emindim. O bunu muhtemelen hemen yapmadı, böylece bana Iris'i hayatta bıraktığına ilişkin yemin edebilirdi. Iris şimdiye dek ölmüş olacaktı çünkü onun Leon olduğunu bilen tek kişiydi.

Pencereye tırmanarak dışarı çıkabilirdim ama bu villa klimalı ve villanın sahipleri sistemin etkinliğine o kadar güveniyorlar ki pencerelerin bile açılma kapasitesi yoktu. Bunu son kez aklım başımda olduğunda, Leon pencerelerden birini

kırmaya çalışırken beni yakalayıp yavaşça oturttuğunda, bana alkole ve belirsiz uyuşturucularla dolu bir kokteyl içirdiğinde öğrendim ve kayıtsızlığı tekrar kabul ettim. Bu sefer daha dikkatli olacaktım.

Yatak odasında dizüstü bilgisayarıyla meşgul olduğunu duyabiliyordum. Kanepede doğrularak oturup etrafıma baktım. Ulaşılabilecek bir telefon doğal olarak yoktu. Leon kendi iPhone'unu yanına almıştı. Tay telefonumu kasaya koymuştu; koyarken izlediğimi hayal meyal hatırlıyordum. Bangkok'ta satın aldığım, izlenemez türde, kontör yüklediğim akıllı bir telefon ancak onun hattı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kasanın yerini biliyordum.

Becerebildiğim kadarıyla sessizce ayağa kalktım ve cilalı ahşap zemini parmak uçlarımda geçtim. Leon'un yazması durdu. Kendimi kanepeye bir kere daha savurup savuramayacağıma merak ederek dondum. Leon tekrar yazmaya başladı. Sonra sesini yükseltti ve bir saniyeliğine dehşete kapılıp rahatladım.

Leon, "Annie!" dedi. "Benim. Sadece kontrol ediyorum. İşler nasıl?.. Ah, evet, iyiyim, teşekkürler. Ama evrağın şu Hitchen'lar işi vasıtasıyla gelip gelmediğini bilmek istiyorum. Gözüm onların üzerinde ve onları bundan haberdar edebilirsin. Hiçbir mazeret kabul edilmeyecektir."

Dolabın kapağını çekerek açtım. Kapak birazcık gıcırdadı ne var ki Leon'un bağıra çağıra konuşması devam ediyordu. Kasa tam karşımdaydı. Bu, otel odalarında bulacağın küçük olanlardan biriydi ve kapısı kapalıydı.

Bir numaraya bastım. Yüksek sesle biyledi. Leon bir anlığına durakladı ve ben tekrar kanepeye koşup gözlerim kapalı uzandım.

Leon, "Bir saniye, Annie," dedikten sonra orada dikildi. Onun üzerime karaltı gibi çöktüğünü hissettim ama gözlerimi açmadım.

Bir süre sonra duyularım geri dönmeye başladı. Böyle kaçmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Aklımın başımda olduğu zamanlar çok kısa çünkü beni sürekli izliyor ve duyularımın haplar arasında keskinleştiğinden haberdardı. Bu zamanlarda asla kaçmamalıyım.

Yemek yiyormuş gibi davranmayı denedim fakat Leon beni zorladı. Bağırmanı denedim, bunun yerine beni iğne yapmakla tehdit etti.

İlimli bir şekilde, "İğne yapmak istemiyorum," dedi. "Ama gerekirse yapacağım. Endişelenme, sevgilim. Sen hazır olduğunda anlayacaksın."

"Anlamayacağım," diye bağırdım. Kontrolümü kaybettim. Bu bir hataydı ve bunu tekrar yapmayacağım çünkü Leon yüzümü sertçe tokatladıktan sonra ben özür dileyinceye kadar tokatlamasına neden olduğum için ağladım.

Leon'un yanımda olmadığı yegâne zaman tuvalete gittiğim zamandı. Banyonun penceresi küçük, yüksek ve buzlu. Leon muhtemelen kendimi öldürmediğimden emin olmak için bazen kapının dışında bekliyordu. Yine de bunu sıklıkla yapmıyordu. Onun bir centilmen olarak bana banyoda mahremiyet tanıdığını düşünüyordum.

Ne kadar süredir ya da kaç gündür burada olduğuma ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Emin değildim. Çok uzun bir süre geçmiş olmayabilirdi. Uyumak zorunda kaldığımı, Leon'un beni çift kişilik yatağa soktuğunu ve büyük ana yatak odasındaki tek kişilik yatakta yattığını biliyordum. O uyurken kurtulma

şansım olamaması için yatmadan önce beni ağır biçimde uyuşturdu.

Çok sıkı konsantre olursam, bir şey denemem mümkün olabilirdi. Her nasılsa bu, uyuşturulmuş halimin de kaldırabileceği bir plan olmalıydı. Bu konuya layığınca kafa yorarsam, o fikri beynime yerleştirebilirdim. Keşke kendime bir not yazabilseydim fakat bunun imkânsız olduğunu biliyordum.

Villanın ön kapısı çalındı. Tepki göstermemeyi denedim. Leon bir saniye içinde oradaydı.

“Olduğun yerde kal, tatlım,” dedi ve onu başımla onayladım. Kapıyı açtı, biraz para uzattı ve, “Bu oldukça iyi, buradan aldım,” dedi. Sonra bir tepsi aldı, kapıyı tekmeyle kapattı ve tepsiyi ofis olarak kullandığı ikinci yatak odasına taşıdı.

Uyuşturucularla içeriği değiştirilmiş yiyecek tepsisini geri getirip önüme koydu.

Bitişliğime oturup gülümseyerek, “Sevgilim,” dedi. “Öğle yemeği zamanı.”

Demek ki öğle vaktiydi. Bu bilgiyi zihnimde dosyaladım. “Gel. Masada otur.”

Öğle yemeğim: bir kâse sebze çorbası, *tom yum pak*, bir tabak doğranmış meyve ve iki içecek. Leon’un bir tabak *pad tay*, bir bira ve bir şişe suyu var. Parlak masada karşı karşıya oturduk ve Leon beni dikkatle izledi.

Tepkimi görmek için yüzümü kontrol ederek, “Artık, yarın burayı terk ediyor olacağız, sevgilim,” dedi. “Aptalca bir iş istemiyorum. Bu anlaşıyor mu? Bunu senin için yapıyorum. Bir gün anlayacaksın. Bir sürü aptalca soru sorulmadan ve saçma polis memurları her aşamada ortaya çıkmadan, evine kesinlikle geri dönemezsin. Onların seni kendi cezaevlerinden

birine götürmelerine izin vermeyeceğim. Bu nedenle harika bir plan yaptım. Dinliyor musun? Konsantre oluyor musun?”

Onaylamak için başımı salladım.

“Nerede yaşamayı daima istedin?”

“Hımm.” Doğru olanı söylemek istiyordum ancak yanıtın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Farklı zamanlarda farklı yerlerde yaşamak istemiştim. “İl... Londra mı?”

“Ah, Lara.” Leon gülümsedi ve onun saçma bir şey söylediğine ilişkin onayını görebiliyordum çünkü mevcut durum, uyuşturucularının işe yaradığı anlamına geliyordu. “Hayır, hayır. Endişelenme. Odaklanmakta fazlasıyla zorlandığını biliyorum. Ama eskiden Nepal hakkında ne konuştuğumuzu hatırlamıyor musun? Bir gün Himalayalar’daki dağlarda bir ev satın alacağını ve her şeyi geride bırakarak orada yaşayacağını söyledin. Ne Sam Finch, ne evli erkeklerle saçma sapan oynaşmalar, hiçbir şey. Taze dağ havası soluyacaktın, her gün yürüyüş yapacaktın, belki birkaç keçi ve tavuğun olacaktı veya oradaki insanlar her yapıyorlarsa aynısını yapacaktın.”

Yine başını salladım.

“Onu aldım, tatlım. Katmandu’dan arabayla üç saatlik mesafede bir evimiz var. Orası turistlerin yapacakları yürüyüşlerden çok uzakta. Evin yanında başka bir ev yok. Bana çok düşük bir ücrete mal oldu! İnanılmaz. Bu yüzden sen ve ben sonsuza dek orada yaşayacağız. Hayalin gerçek oldu ve benim de hayalim gerçek oldu.”

Bunu hayal etmeye çalıştım. Bu olmamalıydı. İnsanlar gelip beni bulmalıydı.

Dikkatle, “Ama,” dedim çünkü uyuşturucuların etkilerini gösterdiklerini, korkuyu durdurdıklarını hissedebiliyordum, böylelikle en büyük dehşet dalgalanmasının ardından aniden

bir sakinliğin oturduğunu biliyordum. "Senin işin. Londra'da. Ve Sally. Seni arayacaklar."

"Mesele bu, canım. Aramazlar." Leon bir ağız dolusu şehriye için durakladı. "Sally'yi terk ettim. Bu uzun süredir gündemdeydi. Sally'nin geçiminde sorun yok. Ona göre ben boşanmayla bu ilişkiye son verdim ve bunu aşmak için sıcak bir yere doğru uzaklaştım. Sally muhtemelen bir Asyalı kız grubuyla inzivaya çekildiğini düşünüyor. Bana göre hava hoş. Annie, telefonla aradığım ve işlerle ilgilendiğim sürece bir şey sormayacağını bilir. Başka hiç kimse umursamaz. Ben sadece, 'Bir süre için yurtdışında yaşıyorum,' diyeceğim ve hepsi o kadar. Özgür bir insanım."

"Ah."

Onun az önce söylediği her şeyi hesaplayamamakla birlikte bu durumun vahim olduğunu biliyordum. Kaşığıma bıraktım.

"Sadece hatırım için bitir, tatlım. Haydi, çabuk çabuk ve sonra yatabilirsin."

Kaşığı alıp onun dediği gibi yaptım. Leon bana suyu ve eminim içine her türde şey karıştırılmış alkollü kokteyli içirdi. Bırakmak istedim ama bırakmadım.

Sonra sallanarak ayağa kalktım. Leon onaylayarak gülümsemi.

"İyi kız," dedi.

"Tuvalet," demeyi başardım.

"Tabii ki. Sen iyi olacak mısın?"

"Evet."

"Oldukça çabuk. Fenalaşıp düşmene gönlüm razı olmaz."

Leon birasını yudumlarken hâlâ öğle yemeğini yiyordu. Banyo kapısını kilitledim ve belli belirsizce hatırladım.

Kimyasallar etkisini tam anlamıyla göstermemiş henüz. Abar-
tıyordum. Çabucak, hâlâ yapabiliyorken musluğu açtım,
tuvaletin önünde diz çöktüm ve boğazımın arkasına parmak-
larımı soktum.

Genç bir kızken bunu ara sıra yapardım. Çoğu genç kızın
yaptığına eminim. Doğru noktayı bulup parmaklarımı bir
kere daha ittim ve öğle yemeğim yeniden belirdi. Gelecek
hiçbir şey kalmadan önce dört kere kusmam gerekiyordu.

Yüzeydeki kusmuklardan kurtulmak için tuvaletin sifo-
nunu üç kez çektim ve dişlerimi fırçaladım. Sonra, iyi görün-
düğüme emin olduğumda, kendimi fenalaşıp düşmek üzere
olan birine dönüştürdüm ve kanepeye sendeleyerek gittim.

“Her şey yolunda mı?”

Her zamanki konumuma çökerek, “Hımm?” diye karşılık
verdim.

“Tamam. Endişelenme.”

Gözlerimi kapadım.

Iris

“Özür dilerim.”

Yayılı bir harita, eski moda iki muhasebe defteri, bir dürbün ve birçok evrak sayfasının darmadağınık durduğu geniş masanın arkasındaki kadın telefonla konuşuyordu. Bana gülümsedi ve elini ahizenin üstüne koydu.

“Sadece bir dakika,” dedi.

Onun arkasındaki, kancalarında anahtarlar asılı duran panoya baktım. Kulübem 36 numaraydı. Benimkini yolda kaybetmiş olmama rağmen, yerinde bir anahtar vardı. Gülümsedim, masanın ve kadının arkasına aceleyle geçerek anahtarı kancadan çıkardım. Kadın beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Taş yoldan yansıyan güneş ışınları, gözlerimdeki sıcaklığın nedeniydi. Yiyecek için can atıyordum ama eşyalarıma geri dönmek, o psikopatın sahip olduğum her şeyi denize fırlatıp fırlatmadığını ve sırf izlerini örtmek amacıyla kulübemi yakıp yakmadığını kontrol etmek istiyordum. Leon yatak odama bubi tuzakları kurmuş ya da yaklaşırsam yakın-

daki çatılardan beni öldürmeleri için katillere para ödemiş olabilirdi.

Leon beni böyle ölüme terk etmişse, onun Lara'ya ne yaptığını düşünmek dahi istemiyordum. Bütün parçaları birleştiremiyordum çünkü trende ne yaşandığına ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Ancak biliyordum ki Lara ondan saklanmaktaydı ve onu doğruca Lara'ya getirmişt看. Biliyordum ki tüm balıkları cezbederek denize kusmamış olsaydım, balıkçı teknesi batık kulübeyi keşfetmeyecekti ve balıkçılar beni bağlarımından azat edip özgür kılarak karaya getirmeyeceklerdi.

Kulübem sağladı. Leon'un ondan rahatsızlık duymadığını anlaşıyordu. Paramı kaptım ve telefonu artık kapatmış olan kadına geri koştum.

"Bir telefon konuşması yapmam gerekiyor," dedim. "Gerçekten acil. Lütfen?"

"Uluslararası mı?" Gerçekten dinlemiyordu. Dosya dolabından kâğıt parçaları, konuk kayıt formları alıyordu.

"Evet, lütfen."

"Bu telefonu kullanabilirsiniz. Kullanmanızın sonrasında bana ödersiniz."

"Teşekkür ederim!"

"1'i ve ardından ülke kodunu çevirin."

Alex'in numarasını bilmediğimi fark ettim. Arayabileceğim başka birine çılgınca kafa yordum. Buradan bir gezegen uzaklıkta, bir milyon yıl önce, öpücüğünden kaçtığımdan beri Alex'i görmemişt看. Onunla en son Bangkok'tan bağlantı kurmuştum ve onun Koh Lanta'ya geldiğini bilmesine rağmen ne olup bittiğine dair hiçbir fikri olmayabilirdi. Tabii ki onun telefon numarasını öğrenmemiştim.

Anne babama telefon edemezdim. Onlara nerede ve neden burada olduğumu açıklamaya başlamadan önce konuşulacak çok fazla başka mevzu vardı. Bu konuda bir şeyler bilen yegâne kişiler: Alex ve Leon'du.

Nihayet, Lara'nın trenden kaybolduğu günde onların buzdolabına yapışık duran, Sam Finch'in sabit hatlı telefonunu tesadüfen hatırladım. Sam'i telefonla aramak yapmayı düşünebildiğim tek şeydi. Lara'yı bulmaya çalıştığımızda telefondaki insanlara sesli okuduğum aklıma geldi. Telefon numarasının 551299 olduğunu düşünüyordum.

Sam altı çalmadan sonra cevap verdi.

"Alo?"

"Merhaba Sam. Ben Iris. Nasılsın?"

"Nasıl mıyım?"

"Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Saat, sabahın beşi. Ben daima uyanığım. Hâlâ Londra'da mısın?"

Duraksadım. "Adeta. Bir süre için Cornwall'a geri dönemeyeceğim. Bak, Sam. Senden gerçekten acil bir şey öğrenmeye ihtiyacım var. Komiser Muavini Zielowski'nin cep numarasını biliyor musun?"

Sam homurdandı, bir müddet aradı ve sonra onu buldu.

"Zielowski'yi niye istiyorsun? O, soruşturmanın kapsamında bile değil, aslında. Yalnızca ayak işi yapıyordu. Onların hiçbirisi artık benimle ilgilenmiyor zaten. Ağaçlardaki yavru kedilere döndüler."

"Bu acil bir durum. Arayabildiğimde seni tekrar arayacağım ve sana her şeyi anlatacağım, tamam mı?"

Telefonu kapadım ve yeni bir arama yapıp yapamayacağımı kadına sormaksızın Alex'i aradım. Az önce vardığımda

kadın başka birileriyle konuşuyordu. Geçen herkese çok dikkatle bakıyordum: o an itibarıyla gelip geçenlere görünüyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Alex telefonu uyku sersemliğiyle yanıtladı: "Iris?" Öyle rahatladım ki az kalsın kontrolümü kaybediyordum.

"Bak," dedim. "Sana her şeyi anlatıncaya kadar hiçbir şey söyleme. Harekete geçmek zorundayız ve benim için yapman gereken bir şey var."

Onu uyandırıp tamamen gerçeküstü bir şeyin ortasına iteklediğimi bilerek anlatmaya başladım.

"... Onu şimdiye dek öldürmüş olabilir." Sözlerimi şöyle tamamladım: "Fakat bizim yedek planımız Singapur'daki Food Street adlı bir yerdi; bu yüzden oraya yöneleceğim ve herhangi bir şey olup olmadığını göreceğim."

"Iris. Hayır. Oradaki polisi telefonla aramama izin ver. Onu yakalayabilirler."

Bu mantıklıydı.

"Elbette," diye kabul ettim. "Onları polislere arattır. Tabii ki. Bu harika olurdu."

"Sen de geri gel. Tamam mı? Senin müdahalen burada bitiyor. Endişelerimde haklıymışım. Senin iyi olduğuna inanamıyorum. Zorlama. Eve gel. Sen çok fazlasını yapmışsın ve o adamla daha fazla uğraşma. Onun daha neler yaptığını Tanrı bilir."

"Biliyorum. Tamam. Bak, ben Lara'nın Food Street'e ulaşma ihtimaline karşı Singapur'a gideceğim ve sonra eve dönmek için uçakta yer ayırtacağım. Tamam mı?"

Alex durakladı. "Tamam. Beni bilgilendirmeye devam et, tamam mı? Temas halinde ol. Tay cep telefonu al ve numarasını bildir. Ben... evet, işleri yoluna koyacağım. Yalnız değilsin."

“Teşekkür ederim.”

“Teması sürdüreceğine söz ver.”

“Söz.”

Balıkçı teknesi beni kurtardığında ve gerçekten hayatta olduğumu anladığımda, ölü olduğumu söylemeleri için adamlara yalvardım. Onlar bunun harika bir plan olacağını anlamışlardı. Sevimlilerdi: adamlardan biri büyük ve kuvvetli, diğeri daha genç ve daha küçüktü. Her ikisi birden benimle ilgileniler: midemdeki küçük ahşap teknenin dört bir yanına kusu-yorken, beni tutup kendi su şişelerini verdiler ve bir sualtı barakasına bağlı olarak ne yaptığımı sormaya çalıştılar.

Öksürdüm ve tükürükler saçarak konuştum; birbirimizi anlayamadığımıza minnettardım. Nerede başladığıma dair bir ipucum olmayacaktı.

Onu dışarıdan gördüğümde, barakanın önceden kazıklar üzerine inşa edildiğini ve çok kolayca taşınmasındaki nedenin bu olduğunu anlayabildim. Yakınlarda onun terk edilmiş, çürüyen benzerleri de vardı. Leon onu gelgit sınırının altına indirmek için kumsala çekmiş ve orada bırakmıştı. Çıldır-mıştı.

Adamlar polis çağırmak istemişlerdi. Hayır, dedim ve beni kulübelerin altındaki sahile bırakmalarını onlardan rica ettim. İyi olmamla inanılmaz derecede ilgililerdi ve daha yaşlı olan adam beni yetkili birine -en azından pansiyonun resepsiyonundaki kadına- teslim etmek ve başımdan geçenleri açıklamak niyetiyle benimle tekneden atladı ama ondan kurtuldum. Sonunda, gitmeleri için onlara bağırarak ve çığlık atmak zorunda kaldım. Büyük bir gönülsüzlükle dediğimi yaptılar.

Bir ceset bulmuş gibi davransalardı, ben çok daha güvende olacaktım. Onların bunu yapma şansları aslında sıfırdı. Dikkatli olmak zorunda kalacaktım.

Ada, taksi penceresinin dışında parlıyordu. Sürücüyle konuşmadım ve adam birkaç girişim sonrasında denemekten vazgeçti. Bitmez tükenmez “dolunay partileri” reklam panolarına, yol yanı kafeleri ve konukevleri sıralarına baktım. Mekânlardaki işaretler “tsunami bölgesi” duyurusu yapıyordu. Güneş bugün acımasızdı ve pencereyi açık tuttuğum için tropikal sıcak hava yüzümü kavurdu. Orada bazı insanlar vardı: yerel halk, gezginler, sırt çantalılar. Lara’nın eski günlüğünü okuduktan sonra, oranın sırt çantalılarla dolu olmasını ummuştum ama kalabalık değillerdi. Aslında insanların, en azından eskisi gibi, sırt çantasıyla dolaştıklarını sanmıyordum.

Oradaki her şey gerçek dışı görünüyordu. Büyük resmi düşünmek istemiyordum. Şu anda tek yapabileceğim adadan ayrılmaktı.

Sıcak hava yüzüme gelirken oturdum ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştım. Ben işe yaramazın tekiydim ve bu durum beni aşıyordu. Alex haklıydı: şimdi tüm yapabileceğim bu işi profesyonellere bırakmak, Singapur’a gitmek, her ihtimale karşı Food Street’i kontrol etmek ve eve uçmaktı. Lara’yı bir kere bulmuştum ve bunu bir kere daha asla yapamayabilirdim.

Taksi adanın kuzeyindeki feribot terminaline çekti ve sürücü kapımı açtıktan sonra bagajdan çantamı indirdi. Hemen terleyerek sıcakta dikildiğimde başım çatlayacak gibiydi. Bordo aertex gömlek giymiş sürücüye ücreti ödediğim ve

sürücü bir gülümsemeyle arabasını uzaklaştırdığı zaman, harekete geçmem gerektiğini hissettim. İkinci sıcağında herkesçe görülerek duramaz ve her şeyin yolunda gideceğini umamazdım.

Hemen, sıırım gibi bir adam uzun adımlarla yanıma gelip ne istediğimi sordu.

“Taksi mi? Otel mi? Lokanta mı? Gemi mi?”

Minnnet duygusu içerisinde soluk verdim. Ona, “Gemi,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Krabi’ye feribot mu? Yarın sabah. Şimdi mi? Özel bir gemi mi istiyorsunuz?”

Bol miktarda nakit param vardı, bu yüzden başımla onayladım. Leon her neredeyse ve her nereye gidiyorduyorsa, bu limandan geçmek zorunda kalacaktı. Halihazırda geçmiş olabilirdi fakat kurtulabildiğimce en kısa sürede kurtulmam gerekiyordu.

“Ne kadar?”

Yirmi dakika sonra, Krabi’nin merkezindeki iskeleye götürülmek için yaklaşık yüz sterlin tutarında olduğunu düşündüğüm ücreti ödeyerek soğuk bir şişe suyla bir sürat teknesindeydim. Bildiğim kadarıyla, bu oldukça fazla paraydı.

Yolumun üstündeki Krabi’de neredeyse hiç duraklamadım. Sürücüye teşekkür edip çılgınca bahşış vererek ve yolun diğer tarafındaki seyahat ofisine koşarak sürat teknesinden alalecele indim. Bir köpeğin yakınlarda bir yerde havladığını işitebiliyordum ve normalde bu beni korkuturdu ama bugün umurumda değildi. Köpek bana dişlerini göstererek koşsaydı kafasına tekmemi yedi.

Saçı topuzlu şişman bir kadın geldiğimi görerek sırtıttı.

"Merhaba, buyrun?" Oturmamı işaret etti. Başları bir şeyin üzerine eğilmiş, resmi okul üniformalı iki çocuk odadaki diğer masada kıkırdayarak oturuyorlardı. Gülümseyen genç bir kadının soluk posterı duvardan sökülmeğe başlamıştı.

"Merhaba," dedim. "Singapur'a bir uçak bileti alabilir miyim?"

Kadın klavyeyi daha yakınına çekti. "Kesinlikle," diye kabul etti. "Ne zaman gitmek istiyorsunuz?"

"Bugün?"

Başını iki yana salladı. "Bugün olmaz. Üzgünüm. Çok geç. Yarın. Çarşamba."

Derinden nefes aldım. "Evet. Yarın. Teşekkür ederim."

"1900 baht."

"Sorun değil." Neredeyse Londra'ya bir bilet isteyecektim fakat son anda fikrimi değiştirdim. Ya internetten ya da Singapur'a vardığımda edinecektim. Buradan satın almak bana güvenli gelmiyordu.

"Harika." Kadın bana sırtıttı. "Pasaportunuz lütfen? Havaalanına gitmeniz için bir taksi de ayarlayabilirim. Gitmek istediğiniz zaman buraya gelin."

Bunu seve seve kabul ettim. Daha sonra nereye gittiğimi bilmeden Krabi'de yürüdüm, güneş çok sıcaktı. Krabi içlerinde çukurları olan tozlu kaldırımlara ve bir sınır kasabasının serbest havasına sahipti. Çoğu devasa çantalarının ağırlığı altında terleyen yabancılar dolambaçlı yollardan gidiyorlardı. Hava sıcaktı ve özellikle bir sinek alnıma konmayı sürdürüyordu. Sineğin lezzetli terimle şölen yaptığını hayal ettim.

Laurie'yi çağırmayı denemedim bile. O ölmüştü ve ben bununla barıştım. Bu gerçektir: Ben, tek başıma, birçok plan olmadan.

Biraz yalan söylemem gerekiyordu. Bunu düşünürken, yıkık dökük bir dükkânın vitrinine yansıyan görüntüme bakınca yapmam gereken başka bir şeyin daha olduğunu hatırladım.

Dükkân her şeyden biraz satıyormuşa benziyordu: çivi, asma kilit, kalem ve çekiçle dolu kaplar vardı. Buradan dürbün satın alabilirdin veya Tay ve İngiliz Kraliyet aileleri hakkında iyice bilgi sahibi olabilirdin. Toz havada asılıydı.

Yüksek bir taburede gazete okuyarak oturan adama, “Makasınız var mı?” diye sordum.

Hoşnutlukla, “Makas mı? Evet, var!” dedi. “İşte burada. Hangi tür makas?”

Makaslara baktım.

“Saç kesmek için.”

Adam bir tane aldı. “Bu.”

Adama baktım. Hoş bir adamdı. Önünde ütü çizgisi olan iş tarzı mavi pantolon, kırışık beyaz gömlek, parmak arası terlikler giymişti. Adamın aurası sıcak ve yumuşaktı.

“Aynanızı kullanabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Adam sadece omuzlarımın üstündeki saçımı kesmemi izledikten sonra güldü ve elini uzattı. İki tonlu saç lülesini eline koydum ve adam onu çöp kutusuna koymadan önce merak içinde evirip çevirdi. Sonra makası benden alıp düzensiz kesilen yerleri elinden geldiğince eşitledi.

Ardımdan tuhaf bir bakış attı ve parasını ödemiş olmama rağmen makası adamda bıraktım. Adamın onu bir bezle dikkatlice silmesini ve sergisine tekrar yerleştirmesini izledim.

Pansiyonun yakınında bir oda buldum, buranın Leon Champion’ı cezbedecek hiçbir özellik barındırmadığına eminim.

Otelin odaları mutfak içinden erişilen bir avlu etrafında inşa edilmiş kulübelerdi. Orada ortak tuvaletler ve duşlar vardı; yatak odası tamamen basitti. Odada demir çerçeveli bir yatak, uçuk mavi bir çarşafı kaplı ince bir şilte, katlanmış beyaz bir nevresim ve kapı için bir asma kilidin dışında hiçbir şey yoktu. Banyolar avlunun karşısındaydı. Kızaran ciddi baharat kokusu alabiliyordum ve Tayca olanı mutfaktan, Almanca olanı kapımın tam dışından gelen iki konuşmayı duyabiliyordum.

Lara'nın Rachel, Jake ve Derek'le birlikteyken çok uzun bir zaman önce kaldığı pansiyonun burası olup olmayacağını aniden merak ettim. Hayatı ilk kez çökmeden önceki gece. Rachel hayatının son özgür gecesini tam olarak burada mı geçirdi? Bu düşünceyle ürperdim.

Leon beni burada asla bulamazdı. Yatağa oturduktan sonra tekrar ayağa kalktım. Gevšememin henüz zamanı değildi. Dışarıya çıkıp doğru dükkânı bulmam gerekiyordu.

İki saat sonra yeni telefonumla oynarak, kulübemin dışındaki sallanan plastik sandalyede oturuyordum. Telefon kafamı karıştırmıştı -modern dünyanın dışında bir Tay telefonunun nasıl düzenleneceğine dair bir ipucu bulamayacak kadar uzun bir süre kalmıştım- ama pansiyon personeli telefonun etrafında toplanmış ve onu benim için düzenlemişti. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyordum. Yıllarca kendimi herkesten ve her şeyden gizlemiştim; sosyal etkileşimden ürkmüştüm ve tümünden uzak kalmıştım. Şimdi her fırsatta bundan yararlanıyordum ve her fırsatta Leon Champion'a yaklaşıyordum.

Alex'e telefon etmiştim fakat birkaç mesaj bıraktığım makine yine karşıma çıkmıştı. Acaba Sam'i bir kere daha

arayıp Olivia'nın numarasını alsam mı diye düşündüm. Olivia'nın Leon hakkındaki gerçeği öğrenmesi gerekiyordu ve aslında o yanımda olacak en doğru kişiydi. Onun içgüdülerine ve tavsiyesine güvenebilirdim.

Sadece onun değil, Wilberforce ailesinin de Lara'nın canlı-ya da çok yakın zamana kadar canlı- olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Ve Asya'da olduğunu. Onlar onun vaftiz babası olarak seçtikleri adam hakkındaki gerçeği öğrenmelilerdi. Mevcut bilgilerin her ihtimale karşı mümkün olduğunca yaygınlaştırılması lazımdı.

Sam'i telefonla aradım. Aramam karşılıksız kaldı.

Sonra akşam oldu ve hiçbir yere gitmemeye karar verdim. Mutfaktan acılı sebze yemeğiyle pilav aldım, bunlara bir bira ekledim ve kullanılmayan bir masanın yanına avludan bir sallanan sandalye çekip oturdum. Hava hızla kararmıştı ve hem sıcaklıkla hem de akın eden sivrisineklerle kaplıydı.

Çanağımdaki her şeyi yedim. Bangkok'a gelinceye dek Tay yemeğini ne denli çok seveceğime ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Laurie ve benim eskiden yaptığımız "akşam yemeği için nereye gidelim" konuşmalarında onu sadece bir seçenek olarak Londra yaşantımdan hatırlıyordum fakat şimdi dünya-daki en sevdiğim yemeğin o olduğuna karar verdim. Bira soğuktu. Tam anlamıyla gereksinim duyduğum buydu.

Keşke Alex beni tekrar arasaydı. Sam'i bir kere daha denedim ve zor bir konuşmadan sonra bana Olivia'nın numarasını verdi.

"Bak," dedi. "Ben senin kişisel bilinmeyen numaralar servisin değilim. Bir sonraki sefer nefret ettiğim hangi insanla konuşmak isteyeceğini merak edip numaralarımı süratle

gözden geçirerek telefonun yanında oturuyor olmayacağım. Sana gönderdiğim günlükle meşgulsün, değil mi? En azından söyleyebilirsin bana.”

“Üzgünüm,” dedim. “Gerçekten öyleyim. Sana borçluyum. Geri döner dönmez sana her şeyi anlatacağım.”

Sam soluk verdi. “Ah, kimin umurunda? Sahip olduğum bir şeyi isteyen biri tarafından telefonla aranmak gerçekten güzel. Kahrolasica başka hiç kimse bir daha beni rahatsız etmedi. Hiç kimse bana ne söyleyeceğini bilmiyor ve şimdi tüm heyecan bitti, adeta kendi başımayım.”

“Ah, Sam.” Acaba ona olan biteni anlatsa mıydım yoksa anlatmasa mıydım diye merak ediyordum. “Bak, gelip seni göreceğim, gerçekten göreceğim.”

“Tamam.”

Olivia söylediğim her şeyi hemen dikkate aldı.

“Aman Tanrım,” dedi. “Leon. Pislik herif. Buna inanamıyorum. Lara’nın tüm hayatı boyunca Leon ona çok düşküncüydü. Lara, Leon’a herkesten daha fazla güveniyordu. Anne ve babam da ona güveniyorlardı. Leon çok yakın bir aile dostu. Pislik. Onu şuracıkta kendi çıplak ellerimle öldürürdüm. Piç. Ve biliyor musun, sen bunları söylerken dahi şaşırmadığının farkına vardım. Belki de ben bunu zaten biliyordum. Doğru. Demek ki Tayland’dasın ve Lara’yı gördün mü? Gerçekten gördün mü?”

“Ah, Olivia,” dedim. “Evet, gördüm. Onu gördüm fakat aniden Leon ortaya çıktı. Lara’yı bir dakikadan daha az bir süreliğine gördüm. Cornwall’dan Alex. Soruşturmaya kısa müddet dahil olan komiser yardımcısı. Buradaki polislerin Lara ve Leon’a ulaşmalarını sağlıyor. Şu an onlarla konuşmak

istemiyorum. Bürokrasi ve tutanaklarla uğraşmak istemiyorum. Leon, Lara'yla birlikte ortadan kaybolmuş ve tek yapabileceğim Singapur'a gidip işler ters giderse buluşacağımız Food Street adlı yeri bulmak. Yarın gece geç saatlerde orada olacağım. Krabi'den uçuşum saat altıda. Doğruca oraya gidip bekleyeceğim ve mesajlar bırakacağım; Food Street'te bir otel varsa o otelde kalacağım.”

“Senin Krabi denilen yerde olduğuna gerçekten inanmıyorum. Kulağa iyi gelmiyor bu.”

“Burası güzel değil,” diye itiraf ettim. “Ama iyi. Hoşuma gidiyor. Pansiyon avlusunun dışında herhangi bir yer görmeyeceğim ama burada bana bir uçak bileti satan bir kadın, saçımı kesen bir adam ve telefonumu düzenlememe yardım eden otel çalışanları vardı. O yüzden iyi.”

“Gayet makul. Ama şu pislik herifin kız kardeşimi nereye götürdüğüne ilişkin hiçbir fikrimiz yok.”

“Hayır, Lara'nın benim adımla seyahat ediyor olmasının dışında, yani Leon'un adı ve benimki hangi uçuş listelerinde görünüyorsa, bu ikili onlar olacaktır.”

“Ve sadece Leon'un adı varsa, bu bizim Lara'yı bir daha asla görmeyeceğimiz anlamına gelecek. O zamana kadar hayatta olduğu ortaya çıksa bile, Lara şimdi hayatta olmayabilir.”

“Evet.”

“Buradaki polis zaten haberdar, o nedenle benim şu anda onlara gitmemin anlamı yok. Anneme ve babama da söylemeyeceğim. Rapor edilecek bir şey olmadığı müddetçe. Yine de ne yapacağımı sana söyleyeyim... Leon'un karısı Sally'yi göreceğim.”

“Ah, Tanrım. Gerçekten mi? Dikkatli ol.”

“Sen dikkatli ol. Neredeyse ölüyordun. Lara'yı gördün.”

“Ben katilin Jake olduğunu zannediyordum. Arkamda birisinin olduğunu fark ettiğim zaman. Bayılmadan hemen önce sesini tanıyıncaya kadar.”

“Jake mi?”

“Lara’nın yıllar önceki erkek arkadaşı. Bu uzun bir hikâye. Leon aklımın ucundan dahi geçmedi. Yani, onun ofisine sırf iyi bir niyetle gitmiştim ve ona Lara’nın pasaportumla halihazırda Bangkok’a uçtuğunu söylemiştim. Ona katilin Jake olduğunu düşündüğümü söylediğimde, Leon oturduğu yerden sıçradı, bilirsin. Bana kesinlikle haklı olduğumu hissettirdi.” -

“Ona kusursuzca uygun. Peki, beni bilgilendirmeye devam et. Lütfen, Iris, sana yalvarıyorum. Her adımda. Hamile olmasaydım yıldırım hızıyla orada, senin yanında olurdum. Ama beni ara. Olur mu? Beni her gün arar mısın?”

Olivia’nın sesi öylesine gergin ve üzgün, öylesine karakteristik olmayan biçimde savunmasız çıkıyordu ki alelacele yanına koşup ona sarılmak istedim.

“Elbette ararım,” diye söz verdim. “Elbette. Bebeğine iyi bak ve ben de gerisini halledeceğim. Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Kendimi çaresiz ve aciz hissederek telefonu kapattım. Tüm yapabildiğim Singapur’a uçmak, buluşma yerimize gidip beklemektir. Hiçbir şey olmayacağına emindim. Lara herhangi bir yerde olabilirdi. Leon onu her ikisi de Singapur’a daha yakın olan Bangkok veya Kuala Lumpur’a ve oradan dünyanın herhangi bir yerine götürmüş olabilirdi.

Keşke Alex telefonunu açsaydı. Polisin ne yaptığından haberdar olurdum. Çalmasını arzulayarak telefonuma dikkatle baktım. Hiçbir şey olmadı.

Çantamı alıp taksi durağına doğru yürümeye başladım.

Lara

Uzun peruk başımı öyle çok ısıtıyor ve kaşındırıyordu ki tek yapmak istediğim onu çekip çıkarmaktı. Peruğu refleks olarak aşağı çekmek için elimi uzatmaya her teşebbüs ettiğimde Leon elimi iterek uzaklaştırıyordu. Sonra elimi eline alarak tutuyordu. Sıyrılmayı deniyordum çünkü onun büyük kuru eli benimkini terletiyor ve kayganlaştırıyordu fakat Leon daha da sıkı tutuyordu.

Bir arabanın arkasındaydık ve havaalanından Krabi'ye doğru ilerliyorduk. İlk havaalanına gittik, böylece Leon Singapur biletlerini satın aldı. Oradan, Delhi'ye ayrıtılan biletlerimizi alıp Delhi'den aktarma yaparak yeni bir hayata başlayacağımızı söylediği Katmandu'ya uçacaktık.

Kendimi hastalandırmaya devam etmeyi başardım ama hâlâ yanlış giden bir şeyler olduğunu hissediyordum. İlaçların sersemletmesi hemen hemen sona erdi fakat yediklerimin neredeyse hepsini kusmam hâlâ çok büyük bir dezavantajda olduğum anlamına geliyordu. Hâlâ odaklanmak için mücadele veriyordum. Midem sıklıkla gurulduyordu ancak Leon

bunun ne demek olduğunu henüz fark etmemiş gibi görünüyordu.

Yemek yemek istiyordum.

Gözlerimi kapattım. Her ne zaman uyuyabiliyorsam uyudum çünkü uyku Leon'dan kaçabildiğim tek sığınaktı. Leon, Koh Lanta'dan karşıya geçen teknede ağladığımı gördü.

"Mesele nedir?" diye sordu.

Sevgilimi ve beni kurtarmaya gelen arkadaşımı öldüren adam; taparcasına sevdiğim erkeği benim öldürdüğümü dünyaya düşündürten adam; Tayland'a gelerek beni tuzağa düşüren, evcil hayvanmışım gibi zaptedebilsin diye dağlara götüren adam, meselenin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Ona, "Hiçbir şey," dedim.

Krabi dışındaki ana yol üzerinde bir restoranda oturduk. Burası Leon'un seçimine göre garip bir yer, üç tarafı dünyaya açık, tamamen normal bir turistik lokanta. Ne cilalı ve vernikli sert ahşap ne ustaca düzenlenmiş tropikal ağaç gövdeleri ne de klima vardı. Leon'un sırt çantalı ve terli saçlı müşterilere yüzünü buruşturmasını izledim. Leon sıradan giyinmek ve göze çarpmamak için elinden gelenin en iyisini yapıp gri şortla beyaz gömlek giymişti. Hiç dikkat çekmiyordu: bu konuda son derece iyiydi.

Ahşap sütun sırasının ötesinde ve yoldan uzakta olan lokantanın kenarındaki bir masayı bize ayırttı. Tel bir çitin ve dışarıdaki plastik çerçevede kuruyan pastel renkli giysiler dizili bir evin bitişiğindeydik. Pencereye bakabildiğimce gizlice baktım. Pencere pervazında, plastik çiçekleri olan bir vazo vardı ve içeride bir kimseye dair hiçbir belirti yoktu.

Tekrar Leon'a baktım.

Onun bana satın aldığı seyahat kıyafetlerini giydim: Düz yeşil tişört ve ince dar kapri pantolon. Peruğumda yeşil çiçek toka ve ayaklarımda parmak arası yeşil terlikler vardı. Leon'un tarzını daima beğendim. Şimdi bu benim derimi karıncalandırıyor. Nepal'in ücra bir bölgesindeki küçük bir evde sadece Leon ve benim ölene dek yaşayacağımıza ilişkin bir geleceği düşünmemeye çalıştım. Leon beni onun oyuncak bebeğiymişim gibi internetten satın alacağı kıyafetlerle giydirecek ve hiç kimse bunun nedenini sorgulamaya zahmet etmeyecekti. Leon bana kendi başıma bir yere gitme veya bir şey yapmama izin verecek kadar asla güvenmeyecekti. Leon'un küçük oyuncuğu, evcil hayvanı, nesnesi olacak ve ikimizden biri ölünceye dek orada kalacaktık.

Dramatik manzara, masmavi gökyüzü, karlı zirveleri olan muhteşem manzaralı bir dağdaki küçük bir evi hayal ettim. Oraya vardığımızda sırf zihnimden bu gerçeği uzaklaştırmak için onun bana tekrar ilaç vermeye başlamasına fırsat tanımalı ve beni sakinleştirmesi için ona yalvarmalıydım.

Leon gözlerinde her zaman sahip olduğu aynı sıcaklıkla bana baktı.

Öne eğilip eskiden yüzünde daima gördüğüm nazik endişeyle bana bakarak, "İyi misin, sevgilim?" dedi.

Uyuşturulmuşluk numarası yapmak için her zaman konuştuğum gibi ağır ağır konuşarak, "Evet," dedim. "Leon?"

"Lara?"

"Niye..." Gözlerimi odaklayamıyordum. "Guy'ı niye öldürdün? Hakkımda nasıl hissettiğini bana asla söylemedin bile. Önce bana bunu söylemen gerekirdi."

Leon başını salladı ve bir kadın garsona işaret etti.

Kesin bir şekilde, "Bir yeşil tavuk köri, bir yeşil sebze köri,

pilav ve iki bira lütfen,” dedi ve kadın garson dediklerini küçük defterine yazdı, yazdığını ona tekrar okudu ve ayrıldı. Kadına bir not verip veremeyeceğimi merak ettim fakat Leon beni yakalasaydı bunun sonuçları kötü olurdu. Yine de bir noktada risk almak zorunda kalacaktım. Kalem ve kâğıdım yoktu ama tuvalete gidip personelin yanından geçerken polis çağırımlarını isteyebilirdim.

Eğer işe yarama şansı yüksekse bunu yapabilirdim ancak bir şeyler yapmalıydım çünkü zamanım tükeniyordu.

Tabağındaki tüm pirinçlerin üstüne hafif hafif dokunarak, “İlacını içmeden önce bunu anlamayacaksın ama yine de sana açıklayacağım,” dedi. Hülyalı sesimle, “Tamam,” dedim.

“Artık bildiğin gibi, seni çok uzun süredir seviyorum. Korkulacak bir şey değil çünkü sen çocuk ya da genç kızken sana asla dokunmazdım. Yani, şimdi bile sana o şekilde dokunmadım, değil mi? Henüz değil. Bunun kusursuzca olmasını bekliyorum. Seni taparcasına sevdim. Sally’yle evliliğim çoğu zaman yeterince mutlu ediciydi. Ancak kalbim son yirmi yıldır sana aitti, Lara.

“Gerçekten bilmiyor muydun? Bildiğini sanıyordum. Senin bile fark edebildiğin bir bağlantımız olduğunu sanıyordum. Her ikimiz de bizi doğru düzgün, kesinlikle anlamayan insanlarla sıkıcı küçük evlilikler yaptık. Birbirimizindik. Özeldik ve ben sabırlıydım çünkü bir gün birlikte olacağımızı biliyordum. Bunu her zaman biliyordum. Her zaman.

“Sonra sen Londra’da yaşamak, Sam Finch’ten ve onun temsil ettiği her şeyden kaçmak isteyerek, bir iş için bana geldin.

“Zamanımızın geldiğini biliyordum. Sen ve Sam ayrı-lıncaya kadar bekledikten sonra devreye girip seni kurta-racaktım. Sana her şeyi verecektim. Yapacağım ilk şey seni ömür boyu tatil için Himalayalar’a getirmektir. Bundan sonra, senin her istediğini yapacaktık. Çok sayıda planım ve fikrim vardı, Lara. Ben ve Lara Wilberforce. Bu şimdiye kadar iste-diğim yegâne şeydi.”

“Ve işte buradayız.”

Leon bana keskin bir ifadeyle baktı.

“Guy Thomas sahneye çıkar çıkmaz, onun ciddi bir sorun olduğuna kanaat getirdim. Sana ondan sakınmanı söyle-diğimi hatırlıyor musun? Olivia’nın sana mutlu haberini duyurduğu o gece barda? Bunun saman alevi gibi senin evlili-ğini bitirmeni kolaylaştıracak bir şey olduğunu umdum. Ama sonra her ikiniz de eşlerinizi terk etmeye karar verdiniz. Sen Guy’a deli divaneydin. İkiniz birlikte yeni bir hayata başla-yacaktınız. Hemen müdahale etmek zorundaydım. Hemen. Acı çekiyorsan seni gözetebileceğimi biliyordum. Sevgilim, herkesin onu *senin* öldürdüğünü düşünmesini kesinlikle plan-lamadım. İçkine bir şey koymamın nedeni buydu, böylelikle uyuyacak ve yoldan çekilecektin. Ama bunun öyle göründü-ğünü anladığımda ve sen zifiri karanlık Reading’te trenden indiğinde, her şeye karşın bu acaba işimize yaramayabilir mi diye düşündüm.”

Leon bütün bunların bana neredeyse her şeye mal oldu-ğunu söylüyorken sakın kalarak gözyaşlarımı içime akıttım. Yapmak istediğim tek şey en yakın polis karakoluna koşmaktı. Ondan nefret ediyordum. Hem ondan nefret ediyordum hem de bebekken -ona kilisede vaftiz babalık bahşedip bana bakması için söz verdirerek- beni onun gözetimine ittik-

leri için annemle babamdan nefret ediyordum ve tüm lanet olasıca hayatımı üstüme titreyen bir vaftiz babam olduğunu ve beni isteyen kişinin Jake olduğunu düşünerek geçirdiğim için kendimden nefret ediyordum.

En önemlisi, her nasıl olduysa, Guy'ın olması gereken yerde kocaman bir delik vardı. Leon beni o dağa götürürse, elde edebildiğim ilk fırsatta kendimi bir uçurumdan aşağı atmak istiyordum.

Leon aniden hareketlendi.

“Artık benden nefret ediyorsun ve bir süre için ödemek zorunda olduğum bedel yalnızca bu. Polise gidemezsin çünkü cinayetten aranıyorsun, o nedenle bunu aklından bile geçirme. Benden daima nefret etmeyeceğini biliyorum. Sonunda benim gibi düşünmeye başlayacaksın. Ben sana dokunmadım, değil mi? Kendini herhangi bir şey yapmaya zorlamayı istemiyorum. Bana gönüllü olarak gelip kendini sunmanı istiyorum.”

Leon bunun olacağına gerçekten inanıyormuş gibi görünüyordu.

“Buna rağmen dağlara ulaştığımız zaman, belki benim tarafımdan küçük bir baştan çıkarma olabilir. Yeni hayatımızı kutlayacağız. Ama dünyadaki zamanın tümüne sahip olacağız. Birkaç yıl boyunca seni evin içerisinde tutmaya mecbur kalacağım. Bunu anlayacaksın. Dağ patikaları veya köprülerden atlamak yok. Köylülere notlar vermek yok. Benzer bir şey yok. Ben senin hazır olduğunu gözlerinde görebilinceye kadar, önlemler almaya devam edeceğim.”

Ona, “Ama sen beni istemeyeceksin bile,” dedi. “Artık bana sahipsin. Bütün mesele bana sahip olamaman değil miydi?”

Yemek için kendimi çok daha güçlü hissediyordum. Leon dahi bir lokantada yiyeceğin üzerine sakinleştiriciler serpemezdi. Bira başımı döndürdü.

Leon, "İlacına ihtiyaç duyuyorsun," dedi. "Bu netti. Bazı açılardan haklısın, seninle gece gündüz beraber olma gerçekliği ümit ettiğim şey değil. Bu değişecek. Cildin daima kusursuzdu, şimdi de öyle... peki, zalim olmayacağım. Ve vücut hatların. Sıksa. Biraz biçime ihtiyacın var. Senden daha fazla zarafet bekliyorum, sevgilim, söylemek zorunda kaldım. Biraz daha denge."

Leon sanki özür dilemem gerekiyormuşçasına bana baktı. Özür dilemedim ve sanıyorum ki bu konuda ısrarcıydı.

Bana iki hap uzatıp, "Her ihtimale karşı," diye devam etti. "Bunları alsan iyi edersin. Singapur'a gidip orayı terk edinceye kadar hapların seni güzel bir şekilde sakin tutması lazım. Singapur'a uçmanın senin için zor bir şey olduğunu biliyorum fakat o günler çok uzağında. Rachel uzun bir süre önce bu hayattan ayrıldı ve herkes yaşamayı sürdürdü."

Keşke Leon eskiden uyuşturucu kaçakçılığı yaptığını bilen tek kişi olmasaydı. Buna her değindiğinde, üzerimde bununla baskı kurduğunu hissettim. Keşke o zamanlar bana gerçekten tavsiyede bulunmasaydı. Keşke o tek başına, benim kendi ayaklarımın üzerinde durmamı sağlamasaydı ve her şeye rağmen hayatıma devam etmem gerektiğini göstermeseydi. Ben daima bunun için ona borçlu olacaktım ve bundan nefret ediyordum.

Peruğum dayanılmaz derecede kaşındırıyordu. Onu başımdan çıkarmak istiyordum. Çıkaramayacağımı biliyordum. İki hapi alarak ağzıma koydum, yanaklarımda

sakladım ve bir yudum birayla yutuyormuş numarası yaptım.

“Göster bana.”

Ağzımı ardına dek açtım. Leon ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Bana ulaşmadan bir saniye önce sıvı olmadan acılık veren hapları süratle yuttum. Leon ağzıma bir parmağını soktu ve ona izin verdim. Onu ısırmadım bile. Onun söylediği gibi yapmam gerekiyordu.

“Güzel,” dedi. “Yine de son dakikadan faydalandığına inanıyorum. Şimdi. İşe yaramaya başlamaları için onlara birkaç dakika vereceğiz ve sonra tuvalete gitmek zorunda olacağım. Bütün eşyalarımızla beraber kalıyorsun. Sana güveniyorum. Bu bir deneme.”

Başımla onayladım ve şu iki hap mideme inerken sanki kanlı bir iz oymuş gibi hissettiren boğazımı yumuşatmak için birkaç yudum su içtim.

“Pekâlâ.” Leon hüzünlüydü. “Sana güveniyorum.”

“Tamam.”

Hızlı bir çıkış yaptı. Gözden kaybolduğu an onun deri erkek çantasına elimi uzatıp telefonunu aldı.

Daha önce onun eşyasıyla böyle tek başıma hiç kalmadım ve bu değerli zamanı tuvalete koşup kusmak için kullanamazdım.

Bir arama yapamazdım çünkü Leon yapılan aramalarda bunu hemen görebilirdi ve biri cevaplamadan önce biz çoktan gitmiş olabildik.

Ayarlara girdim ve “özel tarama” için Safari’yi seçtim. Sonra on binlerce takipçime bir mesaj göndermeye hazır vaziyette, twitter hesabıma girdim. Ayrıntıları verecektim ve bunu ciddiye alınmasını umuyordum.

Her nasılsa, Iris'den gelen mesajları gördüm. Kalbim duracak gibi oldu. Hızlı bir şekilde okuduktan sonra yanıt yazdım.

"Ben de Krabi'deyim. Şu anda havaalanına doğru, yol üstünde bir kafede. çatı barı, gezginler için konaklama. kahve dükkânının yanında. SG'a uçuş bu gece. İmdat."

Sonra, "İmdat! Ben hayattayım ve rehineyim. Lara," diyen genel bir tweet gönderdim. Yazarken paniğe kapıldım. Leon bunu kolayca görebilir. Çabucak sildim.

Safari'yi normal ayarlarına tekrar değiştirdim ve telefonu Leon'un çantasına yerleştirdim. Leon bir kere daha belirdiğinde hâlâ ayaktaydım. Bacaklarım karıncalanmaya başladı ve beynimin kapanmaya başladığını hissettim.

Odaklanmam bulanık bir halde koltuğuma çöktüm ve kusma aşamasını geçtiğimi hissettim. Bu artık hiçbir işe yaramaz. Uyumak istiyorum. Leon benimle konuştum.

"Scrabble," dedi. "Yetilerini yeniden elde eder etmez."

"Hıı," diye kabul ettim ve başımı masaya koydum. Bunun olmasına asla izin vermemem gerekiyordu. Tam bilincime geri döndüğümde anlıyorum ki Delhi uçuşunda olacağım. Sonsuza kadar kaybolacağım. Bu benim muhtemelen yapmış olduğum en büyük hata. Tweet atmak yerine hemen üzerinden kusmuş olmalıydım.

Üstün bir çaba sarf ettim, karnımı sıkıca tuttum ve, "Tuvalet," dedim.

Leon, "Elbette," dedi. "Bu duyguyu biliyorum. İlerle. Seninle oraya kadar yürümemi ister misin?"

Başım dönüyor. Hayır demeye çalıştım ama Leon kolumu kavrayıp beni bir şekilde ayağa kaldırıp sımsıkı tutarak tuvalete yürüttü.

Tuvalet köşeyi dönünce yankı yapan bir koridorun dışında, merdiven boşluğunun ayağındaydı.

Leon, "Ben masaya geri döneceğim," dedi. "Çünkü senin bir yere gitmediğini görebiliyorum."

Kapıyı kilitledim ve beyaz duvara tutunarak bir anlığına ayakta durdum.

Odaklanmalıyım. Bunun olmasına izin vermemeliydim.

Peruğumu çıkardım, diz çöktüm ve ilacın kan akışımında olduğunu bilmeme rağmen, midemdeki her şeyi kustum. Kusmak, istediğim şekilde yardımcı olmadı ama etkileri biraz azaltabilirdi. Midemde bu kadar çok şey olmasına alışkın değilim ve su yüzeyinde yüzen mantarları, *mange tout* bezelyeleriyle şu acılı sebze yemeğinin gittiğini görmek üzücüydü. Hepsi de gitmeden önce beş defa suyla temizlemek zorundaydım.

Bir ses, "Lara?" dediğinde ellerimi yıkadım.

O kadar kendimden geçmişim ki bu beni şaşırtmadı bile. Arkama döndüm ve duvarın üstündeki pencereyi en sonunda fark ettim. Camsız, demir parmaklıklı. O dışarıda ve bir şeyin üstünde duruyor olmalıydı çünkü buradaki pencere duvardan yüksekteydi. Kısa saçlıydı ve bana bakıyordu. İkimiz de artık eskisi gibi görünmüyorduk.

Ona, "Hey," dedim. "Ah, merhaba."

"Tanrım, Lara. Buradasın. Twitter mesajını alır almaz bir taksiye bindim ve burası hakkındaki her şeyi söyledim ve sürücü benim kastettiğim yerin nerede olduğunu tam olarak biliyordu. Görünüşe bakılırsa burası çatı bar. Ben senin iyi olduğuna inanamıyorum. Sen iyi misin?"

"Bana hap veriyor. Kusmaya çalışıyorum. Bu seferkiler için çok geç."

“Pekâlâ. İyi görünüyorsun. Buradan arka kapıyı kullanarak çık, orada bir çıkış var. Orada görüşürüz.”

Bu konuda düşündüm. Başım dönüyordu.

“Beni yakalayacak. Hiçbir yere gitmeyeceğim, beni yakalayacak ve durum daha kötü olacak.”

Bu sözcükleri söylemek zorunda kalmam tüm gücümü aldı. Iris'i görmek, onun beni bulduğunu bilmek, vücut sistemimde akan ilaçlara rağmen beni olabildiğince bir arada tuttu.

“Koşmak zorundasın. Şimdi, Lara. Haydi. Bir taksiye binip Bangkok'a gideceğiz.”

“Gerçekten. Yapamam. Beni bulur. Polis ona inanacak. Herkes öldürdüğümü düşünüyor...” Kimi olduğunu söyleyemedim, şimdi olmazdı. “Bu işi doğru düzgün yapmak zorundayız. Nasıl yapılacağını biliyorum. Günlerdir düşündüm. Bunun hakkında. Sana ne yapacağını söylerim. Yapar mısın?”

“Tamam?”

Mesajı verebilmek için insanüstü bir çaba sarfederek ona planımı anlattım. Iris dehşete düşmüş görünüyordu. Bir cevap beklemeksizin oradan ayrıldım ve sendeleyerek masama, gardiyanıma geri döndüm.

Leon, “Gelip seni kontrol etmek üzereydim,” dedi. “Geri dönmene sevindim.”

Başımı salladım ve gözlerimi kapadım.

Iris

Bunu yapmak istemiyordum. Onun rehine olduğuna ilişkin tweet'ini görmüştüm ve Lara onu anında silmiş olmasına rağmen retweet'lendiğini görmüştüm. Bu bir haber olacaktı. Leon'un bir noktada onu göreceği anlamına geliyordu. Lara'yı alıkoyması durumuna şahitlik ettiğim için yardım istemenin niye bu denli muğlak olduğunu anlayabiliyordum.

Lara iskelet gibi zayıftı. Derisi donuk ve çukurluydu, gözleri cansızdı. Yarı tutarlı konuşurken bütün gücünü harcadığını görebildim. Lara peruğu takar takmaz, anne ve babası, Sam, hatta kötü şekilde ölen Guy dahil hiç kimse onun Lara Finch veya Wilberforce olduğunu anlayamazdı. Leon onu mahvederek gizlemişti.

Noel'de evime gelen Lara'yı hatırlıyordum. O, hayat ve ısıltı doluydu. Meyveli turta ve becerilerimizi kullanma yöntemi hakkında konuştuğumuzu hatırladım. Lara şimdi bunların hepsini yitirmişti; canlılığını, kendisini, her şeyi yitirmişti.

Şimdiyse olabildiğince çok miktardaki hapları kusarak aklını koruyordu. Adam onu yakalamıştı ve öldürüyordu. Guy Thomas'ı öldürdüğü kadar kesinlikle ve beni öldürdüğünden daha etkin biçimde Lara'yı mahvediyordu.

Lara'nın fikri çılgıncaydı fakat benim aklıma yatmıştı. Adama hak ettiğini tam verecekti.

Alex'i telefonla aradım. Hâlâ telefonu açmıyordu. polisten hiçbir iz yoktu. Benim de durup bu konuda endişelenecek vaktim yoktu. Olivia hemen cevap verdi. Onun için sabah erken olduğunu biliyordum.

Olivia, "Hey," dedi. "Lara bir şey tweet'lemiş. Sahiden o muymuş?"

"Evet. Bana nerede olduğunu belirten bir twitter mesajı gönderdi ve ben onu buldum. Onu gördüm. O tuvalete kusarken onunla konuşmayı başardım."

"Onu gördün ha! Ve?"

Bunu nasıl yanıtlayacağımı merak ediyordum.

"O hayatta. İyi bir durumda değil. Kesinlikle değil. Ama bak, Olivia. O tamamen çılgınca bir şey yapmamı istedi. Ben yapmadan önce ikinci görüşe gereksinim duyuyorum."

Planı açıkladım. Olivia bunu düşündü. Konuştuğunda, onun sesi şimdiye kadar işittiğimden daha güçlü geliyordu.

"Bu riski almanın sence sakıncası yoksa," dedi. "O vakit senin bunu yapman gerektiğini düşünüyorum. Şu piçe tam olarak hak ettiğini ver. Plan ters giderse yardımına koşacağız. Bu işe yalnız başına giriyor olmayacaksın. Sana söz veriyorum."

Lara'nın beni gönderdiği bölgeyi en nihayet buldum. Orası turist caddelerine şaşırtıcı bir şekilde yakındı fakat bunun akla uygun geldiğini varsayıyordum.

Bu çeşit bir eylem yapan türde bir kişi gibi görünmek için elimden gelenin en iyisini yaparak, etrafta aylaklık ederken ne yaptığını bilen biri gibi davranmamaya çalıştım. Pişiren güneş parlaklığı altında bile gizlenilecek bir yer olan sokak pis ve dardı.

Cılız bir kedi geldi ve kendisini ayaklarıma sertçe, esasında acımasızca sürttü. Bir kuş yukarımda bir yerlerde çığlık attı. Yolda çukurlar ve yolun sadece aşağı tarafında bir kaldırım vardı. Üzerimdeki gözleri hissedebiliyor ve dönüp koşmak istiyordum. Bunun yerine yavaşça yürüdüm, bir anlığına durdum, yine yavaşça yürüdüm, tekrar durdum.

Üç bankamatik vardı. Bunun yeterli olacağını umuyordum.

Yirmi dakika boyunca sokakta dolaştım ve adam bana yaklaştığında vazgeçmek üzereydim.

Adam, "Bir şey mi istiyorsun?" dedi.

Eğer, "Evet! İstiyorum!" diye bildirirsem sesimin fazla İngiliz çıkacağından kaygı duyarak başımı salladım.

"Ne istiyorsun?"

Dudağımı ısırdım ve konuştuğum anda sözcüklerim yanlışlıkla bir Radyo 4 haber sunucusunun sesiymiş gibi çıktı.

Adama, "Eroin var mı?" diye sordum.

Lara

Küçük bir havaalanıydı. Onu hoşnut etmeye çalışmak için kendi uyuşturulmuşluğumu abartarak ve aslında olduğumdan daha da aptalca davranarak Leon'un koluna yaslandım.

Iris'le salakça bir plan yapmıştım. Iris şimdiye dek tutuklanmış olabilirdi. Onu tıpkı zavallı Rachel gibi cezaevinin karanlık deliğine yollamış olabilirdim. Kendisini dünyadaki en iyi arkadaşım olarak gösteren kadını Tayland'a uyuşturucu satın alması amacıyla göndermiştim.

Tweet'e Krabi kelimesini koymamış ve bunu hiç yazmamış olmayı diliyordum. Hiç kimsenin görmemesini umuyordum.

Ama belki de benim için birisi havaalanında olabilirdi. Üniformalı insanlara odaklanarak etrafıma bakındım. Üniformalı çok kişi vardı ancak muhtemelen havaalanı güvenliğiydi. Havaalanlarında üniformalı insanlar daima vardır.

Bacaklarım tutmuyordu. Bira ve hapların etkisi gerçekten kötüydü. Gitgide daha fazla kötüleşiyordum.

Bir bilet kontrol kuyruğunda durduk. Leon sürekli bana bakıyordu ama hiç konuşmadık Ben tek bir kelime dahi

söyleyebileceğimden emin değildim. Leon bir bagaj arabasına bavulunu düz olarak koydu ve beni oturttu. Tıpkı bir çocuk gibi bacaklarımı yukarıya çektim.

Leon'un birine, "Onun yediği bir şey," dediğini işittim. Bu bir yalandı. Uzun bir süredir hiçbir şey yememiştim.

Sonra bekleme salonuna vardık. Burası sıralar halinde pek çok sandalye olan küçük bir salondur ve Leon'a yaslanarak bacaklarımı yürümeye zorladım. Bir dükkân vardı ve yapmam gerekeni biliyordum, kafamda kelimeleri kurmayı denedim. Onları söylemem gerekiyordu. O dükkâna gidip bir şeyler almak zorundaydım. Herhangi bir şey. Bu, planın çok önemli bir parçası olduğu için bir havaalanı alışveriş torbası taşımam lazımdı. Kelimeleri kuramıyordum fakat bunu yapmalıydım. Bunu salondan ayrılmadan önce yapmalıydım.

Leon beni pek fazla insanın oturmadığı bir alana yönlendirdi ve bir koltuğa oturttu. Bitişimdeydi. Onun omzuna başımı dayayıp gözlerimi kapattım.

"Lara! Tatlım! Sadece uçağa yürümen gerekiyor, sevgilim, daha sonra uyuyabilirsin."

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Ona tüm ağırlığımı vererek yaslandım ve bacaklarımı yürümeye zorladım. Biniş salonunun önüne gittik ve bir kapıdan geçtik. Leon birine, "Ne yazık ki eşim gıda zehirlenmesi geçiriyor," açıklamasını yaparak biniş kartlarımızı gösterdi ve kalabalığı merdivenlerden inip köşeyi dönerken, hemen kafamı acıtan sıcak güneşe çıkarken takip ettik.

Uçakta pencereye dayanıverdim ve gözlerimi kapattım. İşleri berbat ettiğimi biliyordum ama artık bunun nedenini ya da ne yapmam gerektiğini hatırlamıyordum. Bir şey söylemek istiyordum, sonra uyuyakaldım ve söylemedim.

Leon, "Bu doğru," dedi. "Sen uyumana bak."

Tekerlekleri asfalt piste dokunduğunda bir sarsıntıyla uyandım. Anonsa odaklanamadım ancak bu duyurunun vardığımızı söylediğini anladım.

Beynimin küçük bir kısmı tekrar gitmeyi asla istemediğim Singapur'da olduğumu söylüyordu. Son kez buradaydım... Rachel benimleydi ve sonra sonsuza dek gitti. Hayatı bitti.

İyi hazırlanılmamış planımı yavaş yavaş hatırlamaya başladım. Iris'in uçakta olup olmadığını merak ederek koltuğumda büküldüm ancak tüm bu hareketlenme Leon'un dikkatini gazeteden uzaklaştırıp uyanık olduğumu anlamasına yaradı.

Uysalca, "Singapur," dedi ve eliyle dizimi okşadı. Geri çekilemeyecek kadar uyuşmuşum. "Ama yalnızca transit olarak, tamam mı? Burada kötü bir şey olmayacak. İçinde bile olmadan önce dışında olacağız."

"Havaalanından çıkıyor muyuz?"

"Neredeyse. Adeta. Ne yazık ki bu boktan küçük havayolu bizi küçük bir çöplüğe götürüyor. Oradan aktarma yapamayız: Göçmenlik bürosundan geçmek, uygun havaalanına aktarma yapmak ve orada biletleri kontrol ettirmek zorundayız. Bu rahatsız edici, kesinlikle fakat *c'est la vie*."

Kendimi boş boş kafa sallarken buldum. "Tamam."

"İşte benim kızım."

Leon'un haklı olduğunu biliyordum. Ben kıızıydım. Iris'i görmedim. Onun burada olduğunu düşünmüyordum. Iris'in plandan kendi payına düşeni yerine getirmemesini umuyordum çünkü ben kendi payıma düşeni kesinlikle yerine getirmedim.

Birden kendime geldim: Bunu hâlâ yerine getirebilirdim. Uyku sonrasında biraz daha fazla uyanıktım. Denemem, son dakika girişiminde bulunmam lazımdı.

Duraksadım, Leon sonsuz sabırla beni bekliyordu. Yavaş ve işe yaramaz olmamdan hoşlanıyordu. Sonunda uçağın dışındayız, boğucu nemde basamakları indik, Leon'un eli her zamanki gibi dirseğimin yukarısındaydı. Kusursuzca uyumlu ayakkabımın içindeki ayağımla attığım her bir adımda ihtiyatlı biçimde davranırken Leon bana destek oldu. -

Singapur'da gökyüzü gri ve alçaktı. Sıcaklıktan ötürü cildim karıncalanıyordu. Buradan nefret ediyordum.

Binada bir dükkân gördüm.

Leon'un koluna dokunaklı bir şekilde asılarak ona, "Parfüm alabilir miyim?" diye sordum. "Lütfen, Leon? Ben parfüm istiyorum. Alır mısınız?.."

Leon tereddüt etti. "Parfüm mü istiyorsun gerçekten?"

"Güzel kokmak istiyorum."

• Güldü. "Elbette. Bu konuda nasıl tartışabilirim? Haydi o zaman. Ayrıca bir sürü öldürecek saatimiz var. Ama tatlım? Bir noktada güvenlikten geçmek zorunda kalacaksın. Yapmana izin vereceğim yegâne erteleme budur. Tamam olacak."

Leon gülüp tezgâha beyaz bir kutu götürünceye kadar dikkatle koklayarak bana bir parfüm aldı.

"Şüphe duyarsan," dedi ve Chanel No 5 kutusunu beyaz laboratuvar önlüklü kadına verdi. Rastgele kapıştığım bir eşarbyı Leon'a uzattım ve Leon onu farklı bir tanesiyle, gül pembe-siyle değiştirip satın aldı.

Tezgâhın arkasındaki kadın, "Teşekkür ederim, efendim," dedi ve ben Leon'dan aldığım torbanın içine baktım.

"Teşekkürler," dedim. Leon başıyla onaylayarak perüğümü okşadı.

Bir saç tutamını parmaklayarak, "Seni kendine getireceğiz," dedi ve bunun bir tehdit ya da bir söz olup olmadığından emin değildim. "Laram."

Torbayı sallayarak yürüdüm. İş işten geçti fakat bu planın bir parçasıydı. Kendime en azından bir parfümle bir eşarp olduğunu anlatmaya çalıştım ve Delhi'de kaçıp kaçamayacağımı merak ediyordum. Belki bir noktada yine onun telefonunu alabilirdim.

İşe yaramayacağını düşünüyordum. Tek kurtuluşumun bir dağdan ölüme atlamak olabileceğine inanıyordum. Bunu yapmalıyım. Bir sonraki planım bu olmalıydı. Sabırsızlanıyordum.

Göçmenlik bürosu kuyruklarına yaklaşırken, kısa saçlı bir kadın bana doğru gelip nazikçe sürtündüğünde, direnmeyen elimden torbayı alıp bir başkasıyla değiştirdi. Aşağıya baktım. Yeni torbanın da üzerinde Gümrük Vergisinden Muaf yazıyordu.

Bu eskisiyle aynı görünüyordu. Etrafıma baktım. Iris 'i görür gibi oldum ama emin değildim. Her şeyi hayal etmiş olabilirdim.

"Leon?"

Bana baktı, gri gözleri ciddi. "Evet?"

"Bunu alabilir misin? Biraz... sallanıyorum."

Leon gülümsedi, tek kelime etmeden ve bakmaksızın çantayı aldı. Sıraya girdik ve pasaportlarımızı verdik. Kimse bizi durdurmadı. Pasaportları damgalayan adam bana sertçe baktı ama geçmemize izin verdi.

Çantalarımızı aldık ve Leon her şeyi bir el arabasına yığdı.

“Pekâlâ,” dedi.

“İşte başlıyoruz.”

Karnımı sıkıca tuttum.

“Tuvalet!” dedim sessizce. “Bir saniye içinde görüşürüz. Üzgünüm.”

El çantam dışında başka bir şey taşımayarak ondan uzaklaştım. Bunu daha önce yaptım. Başımı yukarıda tuttum ve gümrük alanından yolcu salonuna geçerken mümkün olduğunca kendimden emin yürüdüm, daha sonra sanki banyoya doğru acelem varmış gibi davrandım.

Bunu son kez yaptığımda, Rachel beni asla takip etmedi.

Leon da beni takip etmiyordu. Kolumdan tutup beni bir sonraki kontrole yönlendiren kişinin bir anda benimle olmayacağını ummaya zar zor cesaret ettim.

Ne yapacağımı merak ediyordum. Tek başıyaydım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Ne telefonum ne de para vardı ve bir yere gitmek için zamanım olmayabilirdi. Leon her an ortaya çıkabilirdi.

Konsantre olmayı denedim. Kurtulmam gerekiyordu. Ne yapacağımı düşünemiyordum ama bunu çabucak yapmam lazımdı.

Odaklandım.

Geriye bakmak için döndüm. Leon hâlâ orada değildi. Para olmaksızın hiçbir yere gidemezdim. Leon sahip olduğum her şeyi almıştı. Aklımı, belleğimi, sevgilimi ve hayatımı aldı. Çıkışa doğru ilerleyerek amaçsız bir doğrultuda yürüdüm.

İnsanların beni geçmelerine izin vererek hâlâ ayakta duruyordum. Klima burada kuvvetliydi. Kolumdaki küçük tüyler ürperdi. Leon bir anda burada olacağından kaçmak

için yeterince uzun sürem olduğunu düşünmeye çalışıyordum.

Durup seyrettim. İnsanlar kapıdan geçiyorlar ancak onlardan hiçbiri Leon değildi. O gelmedi.

Ve sonra yine gelmedi.

Oturmam gerekiyordu. Bağdaş kurup oturdum ve bekledim.

Bir an sonra kolumun üzerinde bir el hissettim.

“Kalk. Haydi. Kalk ve benimle gel.”

Ama bu onun sesi değildi. Elimi tutarak ayağa kalkmama yardım eden kişi Leon değildi.

“Haydi, güzel. Haydi. Senin çılgınca planın, seni gidi çılgın. İşe yararmış gibi görünüyor. Kurtuldun. Sen iyisin, Lara. O gitti.”

Her iki omzuma birer elini koyup arkama döndürdü böylece onun yüzü benimkinin tam önündeydi. Ona dikkatle baktım. “Lara. Sen iyi olacaksın. Endişelenme. Biz buradayız.”

Etrafıma baktım. “Biz”in kimleri içerdiğini merak ediyordum. Yakında bize bakan beş polis memuru vardı. Korktum.

Iris, “Merak etme,” dedi. “Başın belada değil. Kesinlikle değil. Beladan uzaksın. Yine de Leon’a ne yaptığımızı onlara söyleme, tamam mı? Bu bir sır. Polisin bilmesi gereken bir şey değil.”

Uzun boylu beyaz adam bize doğru yürüdü. Baş sallayan Iris’e baktı.

“Merhaba, Lara,” dedi. “Ben Alex. Sen beni tanıımıyorsun ama seninle nihayet karşılaşmanın bir ayrıcalık ve bir zevk olduğunu söylemeliyim.”

Iris'e baktım. Saçını kestiği için artık aynı görünmüyorduk. Kafamdaki peruğu hatırlayınca çekerek çıkardım. Iris peruğu benden aldı ve çantasına koydu.

"İşte böyle," dedi. "Lara Wilberforce. Lara Finch. Tekrar hoş geldin."

Son

Iris

Eylül

Orada olmayan bir adamla her zaman olduğu gibi konuşarak Batı Londra'daki bir mezarlıkta dikiliyorum. Yüksek sesle konuşuyorum çünkü yakında kimse yok ve kendimi tuhaf hissetmiyorum. Ben bu özel ölü adamla konuşarak yıllar geçirdim: bu kesinlike kırılması zor bir alışkanlık.

Sonbahar güneş ışığı doğrudan gözlerimin içine geliyor ve hava soğuk olmasına rağmen kamaşan gözlerimi kısarak bakıyorum. Ayaklarımı sıcak tutmaya çalışarak, konuşurken hızla yere vuruyorum. Şimdi onlar için kesinlikle çok soğuk olmasına rağmen, Bangkok'ta satın aldığım sandaletleri giymeyi bırakamıyorum. Aslında hâlâ üzerimde yazlık kıyafetler var. Bu bir dereceye kadar duygusal ama acayip, mutlu bir yıldır.

Üstünde adının yazdığı bir mezar taşı var: Laurence Jonathan Madaki. Otuz iki yaşında olduğunu gösteren doğum ve ölüm tarihleri var. Ona birkaç çiçek getirdim ve onları burada görmek garip biçimde rahatlatıcı. Onu gele-

neksel şekilde hatırlamak bana diğer mezarlarla ilgilenen insanlarla büyük bir dayanışma hissi veriyor.

Ona, "Ve böylece," diyorum. "Ben gidiyorum. Umursamıyorsun, değil mi? Senin umursamadığını biliyorum. Bunu yapmamı isterdin." Konuşması için ona bir boşluk bırakıyorum kibarca. "Her şey ayarlanmış. Evet, bu ayarlanmış. Aslında korkuyorum. Ama bu inanılmaz olacak. Eğer ödülle hayatını değiştirecek bir şey yapmayacaksan niye piyango bileti satın alıyorsun? Bunu biliyorum. Bunu yapmaya ihtiyaç duyuyorum. Seni daima özleyeceğim, Laurie. Daima. Sen her zaman benim hayatımın aşkı olacaksın. Fakat sen burada olmadığın için, hayat tümüyle kısa ve kesinlikle öngörülemez olduğundan sanırım onu yaşamaya devam etsem iyi olur."

Onun onayını seziyorum. Mezarından gerçek anlamda çıkmasa bile, sevdiğim Laurie'nin bunu yapmamı isteyeceğini biliyorum.

Budock'daki evden taşındım ve öfkeli Shakespea-reci kediler, otuzlu yaşlarında bekâr, çocuksuz bir adamın gerçekten ne kadar arzulu olabileceğini keşfetmeye başlayan Sam Finch ile beraber, istemeye istemeye taşındılar. Onunla son kez konuştuğumda şöyle dedi: "Buna inanabiliyor musun, Iris? Önümüzdeki üç cuma ve cumartesi için randevularım var. Her seferinde farklı kadınlar! İnanılmaz hatunlar! Benim gibi sıkıcı bir dangalakta ne görüyorlar?"

Ona, "Ah, kadınlar sıkıcı bir dangalakтан hoşlanırlar," diye güvence verdim.

"Şerefe."

"Geçmişte erkek arkadaşları tarafından hezimete uğratılmış derin düşünceli kadınlar. Daima istikrarlı bir erkeği severler. İşte bu kulağa sıkıcı dangalakтан daha iyi geliyor,

değil mi? Ben bunun sevgiyle ilgili olduğunu düşünüyorum.”

Sam güldü. “Teşekkürler. Eğer onlardan biriyle yuva kurmak istersem, onu ilk önce sana incelettireceğim.”

“Teşekkürler,” dedim. “Tamamen korkunç olmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Lara tekrar Londra’da yaşıyor: eve gidince o ve Sam beceriksizce ve mutsuzca birkaç kez konuştular. Boşanmayı sonuçlandırmadan bir daha asla konuşmayacaklar. Bazı ilişkiler sonsuza dek mutlu sürmez.

Yazın çoğunu Lara’yla birlikte konuşarak, Londra’da dolaşarak, resimlere bakarak, sinemaya giderek, nehir kıyısında yürüyerek geçirdim. Lara bocalıyor ve onun kendine gelmesi için uzun bir süreye ihtiyacı olacak: o bir gün Guy’ı unutabileceğine dair fikre kafa yormaya yeni başlıyor. İnsanlar hâlâ sokakta onu işaret ediyorlar, hatta onun imzasını istiyorlar. Bir stüdyo dairede yaşıyor ama onun henüz görebildiğini sanmadığım yeşil filizler var. Lara bunu yapmaya ihtiyacı olduğu için kendisini annesiyle babasından uzaklaştırıyor ve sonunda, özellikle Isaac bebek mayısın birinde doğduğundan beri aylardır Olivia’ya tuhaf biçimde yakınlaştı. Isaac tapılası bir bebek: bana kendisini benim bebeğimmişçesine özletiyor ve daha önce Laurie hayattayken bile böyle bir şey asla olmamıştı.

Annelik Olivia’yı değiştirdi. O artık daha yumuşak ve daha nazik ama yine de tanıdığım en korkunç kadınlardan biri. O ve Isaac onun Covent Garden’daki dairesini kusursuzca dolduruyorlar, Olivia ona sevgi dolu gözlerle bakan bebeğini karnına kayışlarla sarılı olarak her yere götürüyor. Geçen gün odanın zeminindeki halıda otururken yanında yatan ve ilgi

çekmek için mırıldanıp agulayan oğlunu seyrederken, "O, şimdiye kadar yaptığım en iyi şey," dedi. "Bu kimin aklına gelirdi? Isaac, Iris Teyze'nin bezini değiştirmesini ister misin? Veya Lara Teyze'nin?"

Lara değiştirdi. O hâlâ hayatının geri kalanında Guy, Rachel ve Sam'in başlarına gelenler için kefaret ödeyeceği dünyaya borçlu olduğunu hissediyor. Onun bir gün bu durumu aşacağını umuyorum.

Mezarlıktan çıkıp yoğun Londra caddesine yürüyorum. Laurie'yle vedalaştım ve şimdi özgürüm.

Anneme telefon ediyorum. Ona, "Yarım saat içinde orada olacağım," diyorum ve annem mutlulukla su ısıtıcısını çalıştıracaklarını söylüyor. Ailemin hayatına geri dönen bir tuhafılık oldu ve ben, Lara'nın yaptığı gibi fakat farklı olarak, onlara yüklediğim kendi korkularımı takıntıya dönüştürmemeyi sonsuza dek deniyorum. Onlar da Laurie'yi seviyorlardı ve o öldüğünde, her ikimizi de kaybettiler. Artık geri döndüm ve her şey garip olmasına rağmen, onlar iyiler. Birbirimizleyken gerginiz ve beş uzun yıl boyunca ailemi bir arada kız kardeşim Lily tuttu ve o kayıp kız gibi geri dönüşüme içerledi ama en azından her şey öncesine kıyasla daha iyi.

Lara ve ben hiç kimseye Leon'a eroin yerleştirdiğimizi söylemedik. Leon kaçakçılıktan tutuklandı ve daha sonra diğer şeyler açığa kavuştuğunda, İngiltere'ye iade edildi ve cinayetle de suçlandı. Öyle ya da böyle, o uzun süre hapistede olacak. Lara onun duruşmasında ifade vermek zorunda olduğu için endişeli ama onun bunu yapacağını biliyorum: Leon'un gözlerine bakacak ve dünyaya her şeyi anlatacak. Daha sonra, belki, Lara ilerleyecek.

*

Otobüs durağına yaklaşırken, bir telefon konuşması yapmaya karar veriyorum. Alex aynı anda yanıtlıyor.

“Iris! Sen iyi misin? Mezarlıkta mıydın?”

Ona, “Evet,” diyorum. “Ve evet, tabii ki iyiyim. Bunu yapmam iyi oldu. Ona uzağa gittiğimizi söyledim. En azından, bir yıl kadar uzakta kalacağımızı söyledim. Onun beni işitemediğini biliyorum ama bunu yaptığımı sevindim.”

Otobüse biniyorum ve Oyster kartımı okuyucudan geçiriyorum. Bipliyor ve ben hâlâ konuşarak dar merdivenden çıkıyorum. Diğer yolcuların beni dinlemek zorunda kalmamaları için manzaraya dönerek bir pencere yanına oturuyorum.

Alex, “Vicdan azapları yok mu, o zaman?” diye soruyor. Onu kırmızı kazaklı, yüzü yeni tıraşlı ve istekli olarak Londra’ya giderken hayal ediyorum.

Gülüyorum. “Şaka mı yapıyorsun? Amerika’ya bir seyahat ve bu sadece yeni başlayanlar için değil mi? Elbette hiç vicdan azabı yok. Senin?”

“Aman Tanrım. Ben sabırsızlanıyorum. Birkaç saat içinde anne ve babanın evinde görüşürüz. Tamam mı?”

Ona, “Sabırsızlanıyorum,” diyorum. Telefonumu cebime koyup kış için güneye yönelen, çok uzak mesafedeki kuş sürüsünü izliyorum.

Teşekkür

Burada ismini veremeyeceğim bir polis memuruna verdiği değerli bilgiler için çok teşekkür ederim. Lara'nın rolüyle ilgili tavsiyeleri için Amanda James'e bir teşekkür borçluyum. Her ikiniz de bana destek olmak için çok çabaladınız.

Koh Lanta ve Krabi'ye seyahatlerimde bana yardım eden Vanessa Farnell'e teşekkür ederim. Singapur'daki misafirperverliğiniz için Steve ve Ali Brooks'a da minnettarım.

Beni güçlü yapan Kerys Deavin, Jayne Kirkham, Bess Revell ve diğer pek çok kişiye, bu kitabın dışında bir hayatın olduğunu hatırlatan çocuklarıma teşekkür ederim.

Kitapçım Falmouth Bookseller'a desteği için minnettarım: Ron Johns ve iş arkadaşlarına teşekkür ederim.

Yolcu kitabını yazarken Sherise Hobbs'tan ve Headline ekibinden inanılmaz destek aldım. Ayrıca muhteşem ajansım Curtis Brown'a ve Jonny Geller'ın çok desteği oldu. Teşekkür ederim.